

Nhất Thụ Nhân Sinh

Contents

Nhất Thụ Nhân Sinh	2
1. Chương 1-1: Đợi Nhau Tàn Cuộc Hoa Đây	2
2. Chương 1-2: Ghiệt Duyên Bén Mây	2
3. Chương 2: Ân Oán	6
4. Chương 3: Cải Thiã	9
5. Chương 4: Cha Oi Mẹ À	12
6. Chương 5: Xóa Nợ	15
7. Chương 6: Tuổi Trẻ Oi	18
8. Chương 7: Vỡ Bài Tập	21
9. Chương 8: Dần Dần Mất Đi	24
10. Chương 9: Tâm Tình Niên Thiếu	27
11. Chương 10: Thay Đổi	31
12. Chương 11: Đi Xa	34
13. Chương 12: Lời Tiên Đoán	36
14. Chương 13: Đoạn Tuyệt	39
15. Chương 14: Tha Hương	42
16. Chương 15: Ở Lậu	45
17. Chương 16: Say Rượu	48
18. Chương 17: Đèn Khuya Hắt Bóng	50
19. Chương 18: Xuất Ngủ	54
20. Chương 19: Mảnh Giấy Nhắn	56
21. Chương 20: Sét Giữa Trời Quang	58
22. Chương 21: Vương Đại Xuyên Tỉnh Lại	61
23. Chương 22: Tại Ai?	63
24. Chương 23: Hay Là Trở Lại	66
25. Chương 24: Lối Ra Thời Gian	69
26. Chương 25: Buồn Ly Biệt	71
27. Chương 26: Phá Kén	74
28. Chương 27: Tắm Gương	77
29. Chương 28: Đến Chết	79
30. Chương 29: Tổ Tình Thất Bại	82
31. Chương 30: Ghen	85
32. Chương 31: Đền Cậ Một Đời Hạnh Phúc	88
33. Chương 32: Sớm Chiều Bên Nhau	90
34. Chương 33: Dối Theo	93
35. Chương 34: Cổ Trấn	95
36. Chương 35: Không Thề Nói	98
37. Chương 36: Giao Phó	100
38. Chương 37: Tan Chảy	103
39. Chương 38: Chiến Lược	106
40. Chương 39: Cơ Hội	109
41. Chương 40: Chuyện Bi Hải	112

42. Chương 41: Thời Gian	115
43. Chương 42: Suốt Đời	118
44. Chương 43: Hoa Tàn Rồi Hoa Nở	121
45. Chương 44: Cuộc Đời	123

Nhất Thụ Nhân Sinh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, Thanh xuân Tuổi trẻ mang theo nỗi buồn. Đôi mắt mang theo giận dữ. Sao tuổi trẻ lại buồn vậy? Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-thu-nhan-sinh>

1. Chương 1-1: Đợi Nhau Tàn Cuộc Hoa Này

« Tôi về đây đã lâu rồi

Nằm trong cô tịch, nhớ người phồn hoa. »

"Kẻ nào yêu trước thì thua trước," Tạ Nhất nói, "Tôi sống hai mươi tám năm, cuối cùng cũng hiểu tường tận câu nói này."

Yêu thầm tự đã vô vọng, vậy thì tuyệt vọng yêu thầm tính là gì nhỉ? Tạ Nhất nhân lúc không người, tức tối ném lon bia rỗng lên trời, "Tuyệt vọng yêu thầm, so với quân cảm tử ôm bom liều chết còn nguy hiểm và đáng sợ hơn. Con mẹ nó!"

"Cái thằng ôn Vương Thụ Dân đó, lúc cậu coi hấn như cả thế giới thì hấn ngó lơ, tới khi cậu ngoảnh mặt làm ngơ thì hấn lại ăn năn hối hận? Thiệt mẹ nó!", một người có tình mắng.

Vương Thụ Dân đau khổ, "Tiểu Tạ, Tiểu Tạ... cuộc đời dài như thế, lẽ nào chỉ vì lỗi lầm nhỏ nhặt cậu đã phán tôi tội chết? Hãy cho nhau thêm một cơ hội nữa..."

2. Chương 1-2: Ghiệt Duyên Bén Mày

Bắc Tân là khu nhà tập thể cục diện Đông Hữu cấp cho công nhân, là nơi các đồng nghiệp, hoặc gia đình các đồng nghiệp cúi đầu không gặp ngược mặt liền thấy. Bởi vì phúc lợi công ty tốt, việc lại nhàn, nên từ sáng tới tối có không ít người tay cầm tờ báo vừa đọc vừa rung đùi vừa uống trà đá, dáng điệu hết sức thảnh thơi. Cũng vì vậy mà trong cư xá có không ít đàn ông đàn bà rảnh rỗi buồn chán không biết làm gì, đâm ra rất giỏi đi hóng chuyện đầu trên xóm dưới. Bao nhiêu thị phi đó đây được truyền miệng nhau nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng.

"Hôm qua hai vợ chồng son nhà thằng Trương cãi nhau ghê gớm lắm luôn, tụi nó ném tô ném đĩa, thậm chí còn ném ra ngoài cửa sổ, thiếu chút nữa là choảng vỡ đầu cha Lý."

"Ai cha, hôm qua ngoài quầy bán đồ ăn sáng, con vợ thằng Tiểu Ngô chỉ vì có hai đồng tiền mà cự với người ta. Hung hăng quá trời! Hai bệnh tim của tui muốn tái phát luôn! Thằng con tui suýt thì gọi 110 rồi!"

"Bỏ mộng gọi công an đi! Mấy cha công an làm gì rồi hơi đi lo những chuyện nhỏ như con thỏ này chứ!"

"Gì mà nhỏ như con thỏ? Sao lại nhỏ như con thỏ? Tính mạng và tài sản của nhân dân bị uy hiếp như thế mà nhỏ như con thỏ à? Có biết suy nghĩ không vậy... Nhân bà nhắc tới cảnh sát tui mới nhớ, thằng con trai nhà ông Vương hồi hôm lại bị giáo viên xách trả về nhà. Sáng nay tui ra đường thì thấy trán nó u một cục. Mẹ bà, chắc lại đánh nhau với đứa nào rồi. Hừ, bà coi thằng đó, mới tí tuổi đầu đã du côn như thế, ba ngày hai chập bị thầy cô mắng vốn trả về, thế thì làm sao có tương lai nổi? Tôi thấy, mai mốt nó mà lớn cũng ăn không ngồi rồi thôi!"

Bà thím tắc lưỡi mấy tiếng, xem chừng vẫn còn chưa nói đã miệng.

"Thằng con trai nhà ông Vương" ấy, nói thiệt là không biết phải dùng lời lẽ nào mới ca ngợi đủ về cậu ta.

Vương Thụ Dân năm nay bảy tuổi, đang học lớp Hai, nổi tiếng phá phách nghịch ngợm, không chuyện quậy phá nào là thiếu mặt. Thành tích học tập với cậu ta chỉ như mây khói, mây khói mà thôi!

Với cái huyền thoại ba ngày hai chập bị nhà trường mắng vốn xách trả về nhà của Vương Thụ Dân, giáo viên chỉ biết nhận xét, "Con trai anh chị dường như sinh ra là để bôi nhọ xã hội văn hóa công bằng văn minh."

Ba Vương Thụ Dân tên Vương Đại Xuyên, trình độ văn hóa không cao, nhờ phước ông bà nên mới được nhận vào cục Điện lực này, dáng người cao to vạm vỡ, mỗi lần đánh Vương Thụ Dân đều quỵ khóc thần sầu. Thằng nhóc những khi bị đòn thì tru tréo vô cùng thảm thiết, khiến bà con lối xóm chẳng ai được yên tĩnh.

Mẹ Vương Thụ Dân là Giả Quế Phương, là một phụ nữ đeo kính cận có danh tri thức nửa mùa, người không cao lắm, đi đứng thì hấp ta hấp tấp như thể xe tăng lao vù vù, suốt ngày chèn ép Vương Đại Xuyên, khiến Vương Thụ Dân sợ mất gan mất mặt. Thậm chí tới khi ba mươi tuổi, cứ nghe ai nhắc tên Giả Quế Phương thì Vương Thụ Dân lại run lên như cày sậy.

Người ta bảo, "Roi dày dạy nên con ngay", ấy vậy Vương Thụ Dân hết lần này tới lần khác chết lên chết xuống dưới làn roi mây, mông cũng sưng to gần bằng chiều dày cuốn từ điển Oxford, mà vẫn không học được chút cái phải cái ngay nào.

Vợ chồng họ Vương đều là công nhân, ban ngày đi làm, ban đêm về nhà nghỉ ngơi, chẳng dư thời gian để quản giáo con cái. Cứ thế, đồng chí Vương Thụ Dân được đà "Dân chủ tự do" mà khỏe mạnh lớn lên. Bốn tuổi cu cậu đã biết nấu nước sôi ăn mì. Năm tuổi thì dùng nồi cơm điện hâm cơm nguội lại ăn. Rồi dần dà học khôn mà dùng nồi cơm điện nấu nước sôi chưng bánh chưng, khiến người lớn được phen trở mặt hết hồn. Sáu tuổi bắt đầu đeo xích chìa khóa nhà tòng teng trên cổ rồi đến trường. Khi ấy Giả Quế Phương gặp ai đều tự hào nói rằng, "Thằng con nhà tôi có bị vút ra đầu cũng không bị chết đói!"

Phía bên này, mẹ Tạ, Hoàng Thái Hương, cũng ra chiều gặt gù tán thành. Thường ngày con trai của chị là Tạ Nhất vẫn được gửi ở nhà họ Vương ăn cơm nhờ. Thằng bé này đừng bao giờ mong nó tự mình lấy đồ mà ăn, khờ khạo tới mức ai cũng phải vừa thương vừa trách. Nhớ đâu có lần trên đường đi học về, còn cách nhà không xa nhưng suýt thì bị người ta lừa mang đi bán. May mà có thím bán mứt gần đó biết mặt thằng nhóc mà tốt bụng ẵm về.

Vương Thụ Dân và Tạ Nhất cùng tuổi, chỉ là đứa sinh đầu năm đứa đẻ cuối năm.

Hai đứa coi như quen nhau từ lúc tóc để chỏm, nhà thì kẻ lầu trên người lầu dưới, đi học đứa thì vườn trẻ đứa lại tiểu học. Vương Thụ Dân không ưa gì Tạ Nhất, ấy nhưng nhà quen biết liền kề nên không tiện trở mặt, còn bằng không tỏ thái độ thì ngực lại khó chịu gì đâu. Tạ Nhất cứ ba ngày thì hết hai hôm đã ở nhà của Vương Thụ Dân, ăn đồ ăn của cậu ta, đọc sách nhi đồng của cậu ta, đã vậy còn giành hết mọi lời hay ý đẹp của ba mẹ cậu ta, sau đó còn mang cậu ta ra so sánh, bảo rằng cậu ta chẳng bằng một phần mười của Tạ Nhất. Trong mắt Giả Quế Phương, Tạ Nhất là mây trắng trên trời, còn Vương Thụ Dân chỉ là bùn sinh dưới đất.

Vì vậy Vương Thụ Dân càng có cơ ghét Tạ Nhất.

Bình thường đàn ông thì sao? Đã là đàn ông thì phải mồm to miệng rộng, ăn thịt uống rượu. Nếu đã chẳng thể bệ vệ đường hoàng bằng Lỗ Trí Thâm chỉ khom lưng một cái búng được cả gốc cây lên thì ít ra cũng phải mạnh mẽ như Võ Tòng uống đôi ba vại rượu cũng vật chết được cọp! Đằng này, Tạ Nhất nhà dưới lầu thì sao nào?

Vương Thụ Dân lần đầu thẩm thấu được triết để ba từ "tên mặt trắng" mà tiểu thuyết võ hiệp thường xài, và hoàn toàn không khách khí gán cho Tạ Nhất.

Mấy cô mấy thím đi trên đường vừa thấy Tạ Nhất thì liền nảy sinh thiện tính làm mẹ mà sấp tới xoa đầu véo má cậu ta. Thằng nhóc mặt mày thanh tú đáng yêu, gương mặt chẳng có lấy cái lỗ chân lông nào, hai con mắt vừa tròn vừa to, hàm xuân sắc như hoa đào tươi thắm, cằm thì thon mảnh, môi mọng nước, răng trắng đều. Đã vậy trong túi quần lúc nào cũng thủ sẵn cái khăn tay.

Khăn tay! Là khăn tay đó! Vương Thụ Dân vừa nhìn thấy cái khăn có thêu hoa thêu bướm đó thì lại nghĩ tới cảnh bản thân bị Giả Quế Phương vừa mắng vừa dùng khăn lau bùn trên mặt thiếu điều rút cả da xuống.

Thử nói xem, thời buổi này, ngoại trừ tụi con gái mít ướt thì đàn ông con trai ai đời lại mang theo khăn trong người, ấy vậy mà Tạ Nhất lại có đấy. Đã thế người thẳng nhóc lúc nào cũng thơm phưng phức!

Mấy đứa có tiếng quậy phá trong trường thường ề Tạ Nhất ra mà trêu, hề thấy cậu ta thì lại lớn tiếng bảo, "Bạn gái Tạ Nhất, mẹ của bạn trét bao nhiêu kem dưỡng da lên mặt bạn vậy? Bạn gái Tạ Nhất, sao hôm nay không mặc đầm mà đi học cho đẹp vậy?"

Khi đó, Vương Thụ Dân sẽ vừa ôm bụng cười vừa nhìn Tạ Nhất đỏ mặt đỏ tai cúi đầu không đáp trả, để rồi còn nhân đó mà thêm dầu vào lửa, "Má Tạ Nhất, sao má không trả lời hả? Má nhin hoài sẽ bệnh đó! Tao nói tụi bây nghe, tụi bây là trai thì sao cứ đi chọc con gái là như nào? Coi chừng lát nữa người ta đi méc cô đó!"

Nếu như những lời trêu ghẹo ấy quá quắt, Tạ Nhất sẽ đứng khựng lại, siết chặt hai bàn tay dưới tay áo sơ mi lại, ngẩn ra một hồi, sau lại bỏ vào phòng học. Thầy cô đã dạy, học sinh ngoan thì không được đánh nhau. Nhưng bấy giờ, bọn trẻ kia lại chẳng chịu thôi, cứ nhao nhao lại bảo, "Ai cha, thẳng ẻo lả coi vậy mà cũng biết trợn mắt hù bọn mình! Tạ Nhất đứng là pê đê mà!"

Bọn nhóc ngây ngô vốn chẳng hiểu hết hàm ý sâu xa của từ "pê đê" là thế nào.

Tạ Nhất mặt mày thanh tú mắt môi xinh xẻo khiến người thương mến đó là được đúc ra từ một khuôn của ba cậu ta. Mẹ cậu ta, Hoàng Thái Hương tuy về ngoài bình thường nhưng lại được cái ăn nói nhỏ nhẹ, không bao giờ nổi nóng, cứ rảnh rỗi thì lại cầm sách lên đọc, bữa nay đọc Lâm Ngữ Đường, bữa mai đọc Jack London. Sách trong thư viện chị đều đọc hết, tới cả tạp chí bình thường chị cũng xem như sách hay mà coi.

Hoàng Thái Hương từ bé đã học giỏi, ở quê học hành như thế đã không dễ gì, nên sau khi tốt nghiệp xong thì được nhà máy Điện mời về làm kỹ thuật viên.

Ba Tạ Nhất, Tạ Thủ Chuyết đều nhờ vào hơi vợ. Người trong cư xá gặp Tạ Thủ Chuyết thì lại tươi cười chào hỏi, "Tiểu Tạ, chú thiệt may mắn!" nhưng khi quay đi thì lại mắng, "Ôi, cái thứ bám váy đàn bà!"

Nghe đồn, Tạ Thủ Chuyết tình cờ gặp được Hoàng Thái Hương trong tiệm làm tóc. Cái tên đó có vẻ ngoài vô cùng đẹp trai khiến các chị các cô phải lóa mắt, miệng lưỡi lại còn ngọt như đường. Hoàng Thái Hương đọc một bụng sách nhưng vẫn không miễn dịch được cái vẻ hào nhoáng phong lưu ấy của hắn ta mà mê mụ. Hai người quen biết chừng một tháng đã vội làm tiệc cưới xin. Tới khi nên vợ thành chồng rồi thì mới vỡ lẽ đời chẳng như là mơ.

Đẹp trai cũng chẳng thể coi như cơm mà ăn. Tạ Thủ Chuyết này chẳng hề vụng về như tên, (Từ "Chuyết" có nghĩa là vụng về) ngoại trừ không có bản lĩnh kiếm tiền ra, còn thì rượu chè bài bạc gái gú, không món nào không giỏi. Ra ra vào vào chỗ mát xa hào phóng như thể trùm đầu tư Lý Gia Thành, (một thương nhân nổi tiếng người HongKong) không bao giờ khiến ai hoài nghi trong túi hắn chỉ vỏn vẹn có một trăm đồng bạc. Kinh tế gia đình sau cùng chỉ còn mỗi mình Hoàng Thái Hương cẳng đáng.

Kết lại bằng một câu thì là, Tạ Thủ Chuyết mặt thì như công tử bột còn tính tình chẳng khác gì phường lưu manh.

Chuyện này phần nào cảnh tỉnh các đọc giả nữ một điều, là con gái lúc còn trẻ nên ít đọc tiểu thuyết diễm tình lại, để bớt mơ mộng mà lầm tưởng cứ ai biết bay thì đều là thiên sứ, còn Đường Tăng cưỡi ngựa trắng lại nhằm thành Vương tử cưỡi bạch mã.

Lại nói chuyện Tạ Thủ Chuyết, mỗi khi uống say thì không nhịn được mà động tay động chân đánh vợ hành con, tới nỗi Vương Đại Xuyên và Giả Quế Phương cũng phải chướng mắt, đưa hai mẹ con Hoàng Thái Hương sang nhà mình lánh nạn. Đôi ba ngày sau Tạ Thủ Chuyết tỉnh táo hơn rồi thì chạy qua bên ấy, dùng lời đường ý mật năn nỉ rước vợ về, thậm chí còn hận là chẳng thể đập đầu vô cửa nhà họ Vương thể thoát một phen. Có thể nói, bao nhiêu ngón của cầm tán tính từ cổ chí kim đều mang ra dùng cả.

Chính vì thế, Hoàng Thái Hương lại mềm lòng dắt con trai về nhà. Sau đó lại bị đánh, lại đi, lại dỗ, lại về. Rồi tiếp nữa lại bị đánh, lại đi, lại dỗ, lại về...

Tạ Nhất từ bé phải sống tranh cạnh cãi vả ẩu đả này, nên so với những đứa trẻ cùng lứa thì tâm sự nặng nề, nhút nhát kiệm lời, biết lễ hiếu đạo hơn. Theo như lời Vương Đại Xuyên thì là, "Thằng bé tội quá, cứ rụt rè sợ hãi." Còn bằng lời Vương Thụ Dân lại đổi thành rằng, "Bất tài vô dụng như đàn bà, có miệng chỉ bằng không có."

Trước năm Tám tuổi, ngoại trừ việc Vương Thụ Dân suốt ngày ở trường gây chuyện rồi bị mắng vốn ra thì cậu ta và Tạ Nhất có thể coi như là hòa bình sống chung, dù rằng trong lòng Vương Thụ Dân mang thù oán sâu nặng lắm.

Sau đó, oán hận kia cũng được dịp mà bùng nổ. Ấy là vào cuộc học kỳ I năm lớp Ba.

Theo như lệ thường, Tạ Nhất đứng hàng nhất lớp, Vương Thụ Dân đứng hàng ba mươi mốt lớp, trong khi lớp chỉ có ba mươi hai học sinh. Trò thứ ba mươi hai là một nhóc thiếu năng, mười một tuổi vẫn còn học lớp Ba. Nghe đâu lớp Một học một năm lưu ban một năm, lớp Hai học một năm lưu ban một năm, tới năm lớp Ba cũng học một năm lưu ban một năm. Sau này, may mà nhà trường không có thêm trường hợp nào lưu ban như thế nữa. Xin lỗi, lạc đề rồi!

Vương Thụ Dân làm cô Lý chủ nhiệm rầu hết sức. Đọc giả nói xem, thằng nhóc này mạnh khỏe xán lạn thông minh, so với ai cũng hoạt bát láu lỉnh hơn rất nhiều, thế nào lại học dốt tới vậy? Suốt ngày lên lớp cứ nhائم hộp bút của các bạn nữ mà bỏ thần lẩn vào, còn không nữa thì trét kẹo cao su lên ghế của giáo viên. Chẳng lẽ nhi đồng cũng có thời kì phản nghịch?

Riết rồi bà cô giáo quá lứa lỡ thì cũng không thể chịu đựng hơn được nữa, phát xong phiếu điểm cho lớp thì liền gọi Vương Thụ Dân lên phòng giáo viên mà cảm rằm một phen.

Lần này thì đúng là ngôn ngữ chợ búa gì cũng không thiếu. Vương Thụ Dân nghe ca cải lương xong lét về phòng học, ỉu xiu ngồi vào bàn. Hai phía bên cạnh tức tức có đứa sợ thiên hạ không đủ loạn mà sáp vào cạnh khoe, "Sao rồi mậy? Bà Lý rửa mày hả?"

Vương Thụ Dân gồng người lên thở chắt buồn trả lời, chỉ ngược đầu tròng mắt liếc Tạ Nhất, trong đầu thì cứ tua đi tua lại cảnh bị cô Lý mắng xối xả, nước miếng văng thối đầu, "Em cứ xem gương Tạ Nhất mà coi!", rồi hậm hà hậm hực tức tối. Thậm chí tới cái ghế dưới mông cũng như có đinh gây khó chịu vô cùng.

Thằng nhóc Thôi Tiểu Hạo ngồi bên là một thằng béo, đầu toàn nghĩ chuyện xấu, lại còn hay ra vẻ quân sư ta đây bày kế quây phá. Cu cậu lườm Vương Thụ Dân một cái, bữu môi nói, "Ui cha, tất cả cũng tại thằng Tạ Nhất học gong tài hao mà bà Lý đó nâng niu cả." Tuy mang là tiếng quân sư nhưng trình ngữ văn của thằng bé vẫn chưa đạt chuẩn. Có vẻ thành ngữ còn là một khái niệm quá khó khăn với nhóc.

Bất quá, kệ thành ngữ của Thôi Tiểu Hạo có rành hay không, cơn tức của Vương Thụ Dân cũng được dịp mà bốc cao, ác ma trong đầu không ngừng hò reo cổ vũ. Thôi Tiểu Hạo tiếp tục nói khích, khêu khêu tay Vương Thụ Dân mà rằng, "Tao nói nè A Thụ, có vẻ mày với thằng đó thân thiết quá ha?"

"Mẹ mày, mày với nó mới thân á!"

"Mỗi ngày mày với nó về nhà chung chứ đâu phải tao!"

"Tại vì nhà nó ở dưới lầu nhà tao, mẹ tao kêu tao phải về chung với nó!"

"Ai biết được, toàn là mày nói, chẳng ai làm chứng hết!"

Vương Thụ Dân nổi đóa, "Mày nói coi, phải chứng minh thế nào?"

Thôi Tiểu Hạo cười run run, mắt láo liên, bụng nảy ý xấu, đoạn nhanh chóng ghé vào tai Vương Thụ Dân nhỏ to một trận.

Vương Thụ Dân xem ra còn chút lương tâm, ngại ngần mà nói, "Thế thì ác quá..."

Thôi Tiểu Hạo liền khinh bỉ, "Mày thế này khác gì bao che nó, thích chơi với nó lắm hả, xía, thích chơi với gái lắm hả, hứ!"

Chút lý trí cuối cùng bị gió thổi bay, Vương Thụ Dân bèn húng chí đáp, "Làm thì làm! Bệnh gì cữ! Tao nói mày biết Thôi Tiểu Hạo, tao mà làm vậy rồi thì từ này về sau mày phải làm đàn em của tao!"

”Phải nhanh nhẩu thế chứ!” Thôi Tiểu Hạo dựng ngón cái lên khen, ”Khuẩn tử nhất ngôn, tử mã nan truy!”

3. Chương 2: Ân Oán

Với chỉ số thông minh của Thôi Tiểu Hạo, nói thật cũng không nghĩ được kế sách gì hay.

Hôm nay là ngày cuối cùng của học kỳ, sau giờ tan học, chỉ có mình Tạ Nhất làm trực nhật, học sinh khác đã ra về hết. Mấy đứa ưa quậy phá lấp ló ngoài cửa, đứa này đẩy đứa kia. Cuối cùng Thôi Tiểu Hạo bèn đánh vào đầu Vương Thụ Dân một cái, ”Mày muốn làm đại ca thì mày đi đi!”

Vương Thụ Dân bỏ tay áo sơ mi xuống, bước vào phòng học, nom có vẻ rất chính nhân quân tử, ấy nhưng bây giờ lại làm cái chuyện lưu manh này, nên chợt thấy hổ thẹn đỏ mặt một tí.

Đúng lúc này, Tạ Nhất ngoảnh đầu lại nhìn, khiến Vương Thụ Dân mặt mày nhăn nhó lại như thể đang táo bón. Đoạn Tạ Nhất lại cúi đầu chăm chú làm vệ sinh, không quan tâm tới tên hàng xóm phiền phức kia.

Khi Tạ Nhất cúi mặt, vừa lúc để Vương Thụ Dân thấy được một nửa gương mặt thanh tú, mày dài cằm nhọn, mi thanh mục tú. Đúng thật là một cậu bé xinh xắn dễ thương, báo hại Vương Thụ Dân chợt dạ mà ngoảnh đầu lại ngó đám đồng bọn đang nấp ngoài cửa của mình, nháy mắt ra hiệu: Hay là bỏ đi tụi bây, nhìn nó như con gái ấy, tao không nỡ làm vậy.

Thôi Tiểu Hạo trợn mắt lườm Vương Thụ Dân một cái, trề môi nói: Tao biết ngay mày là thứ vô dụng mà!

Vương Thụ Dân dưới ánh nhìn đầy khinh bỉ của đám bạn thì liền nổi máu anh hùng, cắn môi một cái, tự nhủ với lòng: Ai bảo mày bình thường làm như con gái mà cách xa quần chúng, hôm nay tao sẽ cho mày thấy sức mạnh quần chúng là như nào!

Đoạn, cu cậu hắng giọng một cái, thản nhiên hất cằm mà gọi, ”Này, Tạ Nhất.”

Tạ Nhất lần nữa ngược đầu nhìn lên, đôi mắt tròn vo trong suốt lại sáng ngời, như thể nhìn thấu được vạn vật.

Vương Thụ Dân vòng tay ra sau lưng, quặp hai ngón tay lại, nói, ”Cô Lý tìm mày, nói mày lên phòng giáo viên gặp cô.”

Tạ Nhất gật đầu một cái. Thằng bé này vẻ ngoài ngoan ngoãn, nội tâm cũng thật thà. Tuy Vương Thụ Dân bình thường có hơi quậy phá nhưng lại không ưa nói dối, nên Tạ Nhất liền bỏ giẻ lau xuống, đi tới phòng giáo viên.

Tạ Nhất vừa đi, Thôi Tiểu Hạo liền xộc vào phòng, chỉ huy đám nhóc làm loạn. Bọn nhỏ giỏi gì không giỏi chứ còn quậy phá thì không ai dạy cũng làm rất tốt. Trong nháy mắt chúng đã làm loạn cả phòng học lên, đẩy ngã những bàn ghế đã được xếp ngay ngắn, ném bỏ những vật dụng học tập ngổn ngang xuống đất. Vương Thụ Dân dựng ngón cái lên khen chúng, ”Mấy anh em nhỏ tiếng thôi, làm nhanh nhanh lên!”

Tạ Nhất đi rửa tay xong thì đến phòng giáo viên, nhưng tới nơi thì lại đứng ngây ra. Cửa phòng đã khóa kín. Tạ Nhất do dự đứng đợi một hồi. Bây giờ đã là ngày cuối cùng của học kỳ, ai cũng ra về hết, gió Tây bắc lùa vào hàng hiên, thổi con mắt đau rát, người cũng lạnh buốt.

Tạ Nhất vươn cánh tay nhỏ nhắn ra sờ lên mặt cửa, đứng đợi thêm năm phút nữa, nhưng vì gió thổi lạnh quá không chịu nổi, quyết quay về phòng học hỏi lại Vương Thụ Dân coi sao.

Thế nhưng khi Tạ Nhất trở lại, phòng đã không có ai. Tạ Nhất ngơ ngác nhìn phòng học vừa được dọn dẹp ngay ngắn nay lại như vừa trải qua thế chiến thứ ba thì thấy ứ ối là ứ. Trên bảng đen vẽ một con chó xấu xí, bên cạnh còn có hàng chữ cũng xấu chẳng kém, ”Đây là Tạ Nhất!” Rồi còn thêm cả một cái mặt quỷ.

Trường học hoàn toàn yên tĩnh, phòng học gió lùa lạnh ngắt, Tạ Nhất đứng ngây ra một hồi thì cúi người nhặt giẻ lau dưới đất lên lau bảng, cẩn thận lau cho sạch từng li từng tí cái bảng lớn, sau đó sắp xếp lại bàn ghế một lần nữa.

Đợi khi làm xong hết thấy thì trời cũng tối sẫm, Tạ Nhất trở lại bàn học muốn lấy cặp sách về nhà, nhưng lại chẳng thấy đâu. Trên ghế của cậu bị viết đầy phấn, "Cặp vở của mày bị bọn tao ném xuống ao sen đằng sau trường, tự đi mà lấy dề!"

Tạ Nhất nhếch miệng, bỗng nhiên thấy ngực từng tức. Cậu khóa cửa phòng học, đi ra cái ao sen đằng sau trường. Người ta bảo hoa sen gần bùn mà chẳng tanh hôi mùi bùn, thế nhưng cái ao sen này của trường bùn đen và bẩn không chịu nổi, bề mặt còn đóng một lớp băng mỏng. Tạ Nhất đưa mắt ngó cái cặp sách màu xanh lam đang nằm giữa ao dính đầy bùn của mình, bên trong có sách vở mới dành cho học kỳ sau, lại còn cả hộp bút máy. Cặp sách là cách đây không lâu vào sinh nhật cậu, mẹ đã mua cho cậu cái mới, bây giờ thì tro bụi nằm giữa bãi sinh lầy.

Cũng giống như cậu, cô đơn đứng bên rìa ao nằm giữa sân trường rộng lớn, gió rét cứ thốc từng cơn lên gương mặt nhỏ bé đến phát đau. Tạ Nhất người run run đứng đó, viền mắt nóng lên. Đoạn cậu giơ tay quệt nước mắt rồi cúi đầu.

Cứ như cả thế giới đã vứt bỏ cậu, không ai tới giúp đỡ.

Lát sau, Tạ Nhất dùng ống tay áo lau mặt, xắn quần lên đầu gối rồi thò chân bước vào trong ao. Mặt ao vừa đóng một tầng băng mỏng, trời thì lại tối, Tạ Nhất không cẩn thận trượt chân, rơi tòm xuống cái vũng bùn lạnh buốt. Cậu giơ tay lên, nước sinh đen thui chảy từ đầu ngón tay xuống cẳng tay. Nước ao lạnh lẽo làm hai hàm răng bắt giắc đánh lập cập vào nhau.

Sát na đó, Tạ Nhất nghĩ, nếu cậu chết đuối rồi đông cứng giữa cái ao bùn này thì ngày mai chưa chắc có người phát hiện thấy.

Không ai thích chơi với cậu, cả Vương Thụ Dân cũng chẳng ưa cậu.

Song Tạ Nhất không chết, ao sen rất cạn, Tạ Nhất bé nhỏ đứng lên, nước ao cũng chỉ qua đầu gối một tí. Cậu gian nan cố đứng vững giữa đám bùn, nhích từng bước vào giữa ao, lấy lại cặp sách, sau đó thì khó khăn lội sinh quay trở vào bờ.

Những người đi đường đều nhìn không được hiểu kì mà liếc mắt nhìn thẳng bé người dính đầy bùn, môi lạnh tím tái, bước đi run run giữa trời. Thế nhưng bây giờ đang là lúc chiều muộn, ai cũng lo lắng về nhà, không hơi sức đâu dừng lại hỏi han.

Tạ Nhất thở thẩn đi về nhà. Cậu hoàn toàn không thể ngờ, hóa ra thế gian cũng sẽ có lúc lạnh lẽo tới mức này.

*

Vương Thụ Dân chỉ huy đám nhóc làm chuyện xấu xong thì liền tiền hô hậu ủng về nhà, đắc ý tới nỗi cứ hất mặt lên trời, bọn nhỏ đi theo sau lưng cứ hô hào khen cậu thiết anh hùng khí phách. Thôi Tiểu Hào cũng hết sức vui sướng dựng ngón tay cái lên nịnh nọt mãi, "Lão đại, sau này anh chính là đại ca của tụi em, anh cứ thoải mái quân phát bắt vị thân nghen!" Ồ, cuối cùng thì cũng nói đúng được một câu thành ngữ.

"Vậy còn cái hình con chó tao vẽ chi? Chắc chắn khiến thằng pê đê đó tức chết!"

"Cặp nó thì là tao quăng đó!"

"Mày quăng gần xít, hại tao phải lụm lại ném ra giữa ao."

"Mày làm như mày hay lắm vậy, cái ao đó lún như thế, tao ném vậy là được rồi!"

"Tao nói..."

Vương Thụ Dân vung tay lên phán, "Cãi cái gì?" Rồi học võ lâm mình chủ trong phim chưởng mà ôm quyền nói, "Tất cả các huynh đệ đều có công, sau này..." Sau này cái gì thì cậu ta nghĩ không ra, mãi một lúc mới nói thêm, "Sau này đi theo anh, anh có ăn thì các chú cũng có ăn, anh đảm bảo mấy chú sẽ được ăn no uống say!"

Đám nhóc phấn khích ôm nhau nhảy tung tung lên, hoàn toàn không biết với trình độ văn hóa lẫn thường thức của chúng thì không rõ thực hư của từ "Lão Đại", hay hiểu rằng "Lão Đại" là muốn chỉ những kẻ kết bè kết cánh lập đồng minh kéo lên núi xưng vương sau đó cưỡng ép dân nữ về làm áp trại phu nhân.

Bọn chúng cứ nghĩ mấy việc con con chúng làm là oai hùng hiên ngang lắm. Nên nói sao nhỉ? À, chúng tự cho mình là anh tài vì dân trừ hại, bài trừ phần tử coi khinh quần chúng rồi bị quần chúng dùng lực lượng bài trừ lại.

Vương Thụ Dân cứ như tướng quân một cõi ngông nghênh hống hách. Ấy nhưng bất chợt lại nhớ tới chuyện vừa rồi lúc nói dối, trông thấy đôi mắt to tròn trong sáng của cậu nhóc kia, ngực tự dưng lại thấy khó chịu, chẳng hiểu vì sao. Song cảm giác áy náy đó không duy trì được lâu, nhanh chóng bị bọn đàn em kia làm cho vui sướng tới chẳng nghĩ được gì. Sau này cậu chính là lão đại của tụi nhóc, chỉ mới nghĩ thế thôi thì cậu thấy như chân đang lướt êm êm trên mây vậy.

Bất quá, cái vẻ anh hùng hào kiệt đó lại biến mất hoàn toàn dưới làn dây nịt của Vương Đại Xuyên. Vương Đại Xuyên vừa trông thấy phiếu báo điểm của con trai thì suýt chút nữa lên tăng xông mà ngất, đoạn lại không nhin được, rút dây nịt ra mà "đơn đả độc đấu", khiến Vương Thụ Dân sợ tái mặt, nhảy tung tung lên né đòn, còn kêu ông gọi bà, khóc lóc thảm thiết vô cùng.

Đội mẹ cậu ta là Giả Quế Phương về nhà, màn "đơn đả độc đấu" liền biến thành "song kiếm hợp bích". Giả Quế Phương la mắng không ngừng, quát roi liên tục vào mông thẳng con trời đánh. Vương Thụ Dân quỳ gối trên tấm phẳng, méo máo nghe mẹ mắng té tát vào mặt, rồi ước gì mình chưa từng được sinh ra trên đời.

Vương Thụ Dân chẳng dám tin, người bữa nay cứu mình qua cơn hấp hối lại chính là Tạ Nhất... hay chính xác hơn là tiếng "Chết rồi! Chết rồi! cùng tràng ò í e của xe cứu thương.

*

Hoàng Thái Hương không ở nhà, đúng lúc Tạ Thủ Chuyết vừa thua bài từ ngoài về, lại còn say lúy túy, nhìn đâu cũng chẳng vừa mắt. Tạ Nhất cả người lạnh ngắt lại còn dính đầy bùn đen, run run bước vào cửa, chiếc cặp màu xanh nhìn chẳng ra hình dạng lúc đầu. Tạ Thủ Chuyết nóng nảy, mắt say lơ đãng, không biết đang cầm trong tay cái gì, lấy nguyên cái ghế đầu mà nện vào người Tạ Nhất.

"Thằng mất dạy, tao kiếp trước ăn ở không tốt nên mới đẻ ra thằng con phá của như mày, mày tưởng tao giàu lắm hả? Cho mày chừa tật dám ném cặp xuống bùn này! Cho mày chừa tật dám ném cặp xuống bùn này! Thằng phá của, y hệt như con mẹ của mày! Phá của hả! Phá của hả!"

Đội Hoàng Thái Hương về nhà, thì đã thấy Tạ Nhất nằm co ro xụi lo dưới đất. Tạ Thủ Chuyết sau khi hăng máu đánh con xong, cộng thêm nghe thấy tiếng vợ la hét thì cũng tỉnh ra đôi chút, hoảng sợ đánh rớt cái ghế xuống, hai con mắt tròn to hằn đầy tơ máu, tay chân luống cuống chẳng biết làm sao.

Hoàng Thái Hương ôm lấy Tạ Nhất, vội vã gọi 120. Người phụ nữ trước giờ tri thức lễ nghĩa, ăn nói nhỏ nhẹ, dưới tình huống này thì không còn nhẫn nhịn được nữa, chỉ thẳng vào mặt Tạ Thủ Chuyết mà mắng, "Tạ Thủ Chuyết, anh không phải là người! Anh không phải là người! Anh... cầm thú cũng chẳng bằng, con tôi mà có mệnh hệ gì, anh đừng mong được chết tử tế!"

Tiếng còi xe cứu thương hét inh ỏi, bà con lầu trên lầu dưới đổ xô ra xem náo nhiệt. Vương Đại Xuyên và Giả Quế Phương cũng không quan tâm tới thằng con nhà mình nữa, vội vội vàng vàng chạy đi giúp đỡ. Vương Thụ Dân len lén bước ra hành lang nhìn xuống dưới lầu, nhìn Tạ Nhất áo quần vốn sạch sẽ giờ thì dính đầy bùn, mặt mày xanh tái như quỷ được người ta cẳng đi, thì lần đầu mới hiểu được hoảng sợ là gì.

Người xưa nói, phúc vô song chí, họa vô đơn chí. Kể nào phát mình ra câu này chắc chắn là miệng quạ đen. Phi, phi, phi. Chuyện tốt chẳng linh xấu lại thiêng.

*

Tạ Nhất bị đưa vào phòng cấp cứu, khó khăn lắm mới cứu sống được, phải nằm viện suốt kỳ nghỉ đông. Hoàng Thái Hương vừa đi làm vừa lu bù chuyện nuôi bệnh, người càng lúc càng gầy sọp đi. Mỗi ngày trời chưa sáng thì đã nấu cơm mang tới bệnh viện cho con trai, tới trưa thì tự thằng bé lấy cơm trong gà mèn ăn, đến tối thì đưa cơm chap nữa...

Giả Quế Phương những khi rảnh rỗi lại chạy tới bệnh viện hỗ trợ một tay, khi về thì thở dài với Vương Đại Xuyên, bảo rằng người có làm bằng thép thì cũng chịu không nổi ngần ấy dày vò.

Sau đó, chuyện không may lần nữa ập xuống đầu.

Tối đó nhà máy có việc nên tan ca trễ, Hoàng Thái Hương lo con trai chờ trong bệnh viện lâu quá đói bụng nên gấp gấp chạy đi, giữa đường thì bị xe tải tông...

Số chị cực khổ không được người trên phò hộ nên mệnh chẳng thọ lâu dài.

Vì vậy, Hoàng Thái Hương liền biến thành tấm ảnh trắng đen treo trên tường.

Vương Thụ Dân nhìn tấm hình thì nghĩ bụng chắc đó là giả rồi. Cậu chưa bao giờ thấy dì Hoàng lại cười tươi đến thế, hai gò má cũng đầy đặn căng tròn, tóc tai cũng gọn gàng xinh đẹp. Rồi bỗng nhiên cậu thấy muốn khóc, vì bất giác ý thức được... những chuyện này hồ như là có liên quan tới mình. Nếu cậu không lừa Tạ Nhất, thì Tạ Nhất sẽ không tin; nếu cậu đừng ném cặp sách của Tạ Nhất xuống ao sen, thì Tạ Nhất không mang một thân sinh về nhà, vậy thì chú Tạ cũng không đánh Tạ Nhất; nếu Tạ Nhất không bị đưa đi bệnh viện, thì dì Hoàng sẽ không chết; nếu... Trên đời vốn dĩ chẳng có nhiều cái "nếu" như thế cậu bé ạ!

Bởi thế, khi Tạ Nhất xuất viện, thế giới liền đổi khác rồi.

4. Chương 3: Cải Thià

Chuyện xảy ra khi bé, với người sống trên đời, thật ra có bao nhiêu ảnh hưởng? Những nhà tâm lý học hẳn có nghiên cứu sâu sắc về chuyện này.

Còn đối với những kẻ thường dân như chúng ta mà nói, có lẽ sớm đã trả chữ trả nghĩa hết lại cho thầy cô, không còn nhớ cô giáo xinh đẹp nắn nót viết từng chữ cái lên trên bảng đen, quên mất hồi tiểu học học buổi sáng hay buổi chiều, cũng nhớ không nổi năm nào thì bắt đầu học môn tự nhiên.

Thế nhưng, vĩnh viễn quên không được người đã từng khi dễ mình, quên không được miếng bã kẹo cao su bị trầy trên ghế, rồi tiếng cười nhạo báng ác ý, quên không được mùa đông năm ấy, tại ao sen đầy bùn mặt nước đóng băng, vết sinh lau mãi không sạch.

Cũng quên không được cảm giác bất lực khi mà bị cả thế giới quay lưng bỏ mặc.

Đó là mùa đông lạnh thấu da thấu thịt. Dù mai này lớn lên, Tạ Nhất đã tới thành phố miền Nam ấm áp, nhưng vẫn quên không được cái giá rét buốt tim buốt gan, gió bắc lốc từng cơn dữ dội như muốn thổi vỡ những ô kính thủy tinh, còn bầu trời thì một màu xám xịt, như thể mãi mãi chẳng tươi sáng lên nổi.

Khi ấy, người ta vẫn không biết rằng, có một loại bệnh chẳng phát trên máu thịt xương da mà nảy nở ở đáy tâm hồn. Vì vậy, con nít sau cơn đại nạn thì liền trở nên khác lạ.

*

Tạ Nhất ra viện, Giả Quế Phương đều mỗi ngày rước thằng bé mồ côi mẹ cha lại không thương này về nhà mình, đối đãi như con ruột. Vương Đại Xuyên mỗi lần nhìn Tạ Nhất cũng phải kim lòng chẳng dặng mà than thở mấy tiếng, mặt mày bặm trợn quen thuộc cũng nhu hòa đi ít nhiều.

Thế nhưng hai vợ chồng vốn là người thô kệch, không thể làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn thằng bé suốt ngày buồn bã tâm sự nặng nề. Gương mặt non nớt gầy gò hẳn đi, thậm chí nhìn không có sinh khí.

Điều khiến Vương Thụ Dân thấy khốn khó hơn cả chính là Tạ Nhất không hé răng nửa lời với ai về chuyện xấu xí đã xảy ra trong trường nhiều ngày trước. Song Vương Thụ Dân lại biết, Tạ Nhất chuyện gì cũng đều nhớ cả... Mặc kệ Vương Thụ Dân lấy tiền tiêu vặt mua kẹo mạch nha nhét vào tay Tạ Nhất, hay mặt dày mày dạn kéo Tạ Nhất ngồi xuống cùng làm bài tập, Tạ Nhất cũng không có biểu lộ gì, thậm chí là một cái liếc mắt hay bĩu môi.

Vương Thụ Dân mơ mơ hồ hồ cảm giác thấy, từ nay về sau trong thế giới của Tạ Nhất không còn người tên Vương Thụ Dân nữa. Một sinh vật sống, biết đi đứng hít thở là cậu ta đây, với Tạ Nhất cũng chỉ như cục đá hay cái xì hơi, chẳng có chút tác động hoặc ảnh hưởng gì.

Cậu ta bắt đầu thấy khó chịu vô cùng. Ban đầu là cậu không ưa gì Tạ Nhất, chỉ hận sao chẳng thể cách xa cái thằng ẻo lả như con gái này nhiều hơn một chút, để hình tượng của bản thân không bị hạ thấp. Thế rồi, khi Tạ Nhất thực sự xa lánh lại khó chịu, ngược như bị cái gì đè nặng, lại còn thấy mất mát nữa.

Có rất nhiều người có tiềm chất thích bị chà đạp, ví như đồng chí Vương Thụ Dân đây, từ bé đã hiển lộ cái sự thiên phú đó. Hồi trước là Tạ Nhất cẩn thận e dè xem cậu ta như anh lớn, cậu ta lại đứng đưng, xem người ta như đá ngáng đường. Bây giờ tới phiên người ta coi cậu ta như không khí, cậu ta lại trở chứng muốn làm thân.

*

Ngày đầu khai giảng học kỳ hai lớp Ba, Vương Thụ Dân cố gắng dậy sớm mua điểm tâm rồi đứng chờ trước cửa nhà Tạ Nhất. Lúc Tạ Nhất mở cửa thì trông thấy một con khỉ đứng run run trong gió. Tháng hai gió còn rất lạnh, lùa vào hành lang rét tận xương. Vương Thụ Dân hai má ửng hồng, nhe răng ra cười ngu, rồi do dự một chút mới nắm lấy tay Tạ Nhất, "Trễ rồi, mau đi thôi."

Ấy nhưng tay Vương Thụ Dân chỉ chụp được không khí. Tạ Nhất rút về phía sau, cúi đầu như cũ, tránh né bàn tay Vương Thụ Dân. Nụ cười trên mặt Vương Thụ Dân sượng cứng lại, mắt tự nhiên mà rút tay về gãi đầu, sau đó đi theo sau lưng Tạ Nhất mà lải nhải, "Tui nghe nói hôm nay có sao đỏ đứng trực, đằng ấy có mang khăn quàng theo không?"

Bị ngó lơ.

"Ách... Cậu làm bài xong hết chưa? Bài tập nghỉ đông tui còn làm thiếu hai bài, cho tui mượn cặp bi đi?"

Tiếp tục bị ngó lơ.

Vương Thụ Dân cắn răng, đường đường là ông hoàng con như cậu ta đời nào phải tủ thân như vậy chứ, nên bèn nổi giận, bước xồng xộc lên phía trước, túm lấy bả vai Tạ Nhất, ý vào chuyện mình cao hơn mà siết lấy thằng bé. Tạ Nhất bị Vương Thụ Dân bất ngờ túm lấy nên hụt chân lao đảo một chút, đoạn lại ngược mắt lên, không nhìn Vương Thụ Dân, chỉ xẹt qua rồi thôi. Rõ ràng là chẳng xem Vương Thụ Dân ra kí lô nào. Đôi mắt to tròn trong sáng xinh đẹp đó, bất giác khiến Vương Thụ Dân như đông cứng người lại.

Bây giờ ông hoàng con liến tay chân lóng ngóng, chẳng biết làm sao.

Tạ Nhất nhích người ra, xốc cặp sách lên, bước về phía trước. Bóng lưng nho nhỏ trong gió lạnh như lưng lay sắp đổ. Vương Thụ Dân nhác thấy phía mép cặp còn vài ba vết bùn rửa không sạch, thốt nhiên lại thấy khó chịu, mím môi một cái, cúi đầu bước theo sau Tạ Nhất một khoảng ngắn, chân đá đá mấy viên đá nhỏ dưới đất.

Ven đường hàng quán đã được bày ra, người ta rộn ràng ghé lại mua bán. Tâm trạng Vương Thụ Dân thì lại như cái cống thoát nước bị nghẽn lại.

*

Khi Tạ Nhất đẩy cửa bước vào phòng học, tiếng nói cười sang sảng như thể tiếng rao ngoài chợ ngưng bặt hẳn. Đối với đám nhỏ tám chín tuổi mà nói, chuyện chết chóc là một khái niệm hết sức xa xôi, thậm chí còn là việc khơi gợi trí tò mò của chúng. Chính vì vậy mà chúng đưa đôi mắt hiếu kỳ lên ngó chằm chằm vào Tạ Nhất, rồi quay đi rì rầm bàn tán.

Những ánh mắt đó bất giác khiến Tạ Nhất thấy lạnh cả người, thoáng sợ hãi. Cậu đứng sững ra trước cửa một lúc mới cúi đầu giấu non nửa gương mặt sau chiếc khăn quàng cổ, vờ như không hiểu bọn chúng đang nghĩ gì. Thương hại? Hiếu kỳ? Hay là gì đó khác? Bàn tay dưới ống tay áo run run. Sát na ấy, Tạ Nhất chỉ muốn quay lưng bỏ chạy khỏi phòng học hỗn tạp đầy mùi người lạ này, thế nhưng cậu lại không hề dưng chân.

Bỗng dưng, người Tạ Nhất bị đụng trúng, Thôi Tiểu Hạo mập mạp cùng một đám nhóc chạy xộc vào phòng, cổ tình đụng trúng Tạ Nhất, khiến vai thằng bé đánh lên tường, đau điếng người.

Thôi Tiểu Hạo quay đầu lại, đôi mắt nhỏ xúu trốn dưới mớ thịt béo múp nhìn Tạ Nhất đầy khinh miệt, rồi cay nghiệt nói, "Con chào má Tạ!"

Chòm tóc mái của Tạ Nhất rũ xuống, không ai thấy rõ mặt cậu. Tạ Nhất thấy như trong đầu mình có một kíp nổ, đang tích tắc kêu thành tiếng. Thôi Tiểu Hạo cao giọng hả hê hát, "Cải xanh hoa vàng thắm... Con hai tuổi, mất mẹ rồi... Úi!!!"

Chẳng ai biết Vương Thụ Dân là từ đâu xông ra, Thôi Tiểu Hạo hát chẳng tròn câu liền bị Vương Thụ Dân đâm một cái. Cu cậu trườn đôi mắt lên như một con cọp con, tháo cặp sách của mình xuống, ném vào người Thôi Tiểu Hạo, rồi đẩy thẳng nhóc té ngửa ra đất. Sách vở để trên bàn của bé gái ngồi gần đó bị bàn tay to béo của Thôi Tiểu Hạo quơ rớt. Vương Thụ Dân cười trên người Thôi Tiểu Hạo, bồi thêm một cái tát, quất to, "Dám hát bậy hả mày! Tao cho mày hát nè!"

Thôi Tiểu Hạo vùng vẫy, nhưng tiếc là do quá béo nên chẳng nhúc nhích nổi, cứ nắm hai bàn tay của Vương Thụ Dân mà khóc toáng lên. Đoạn cô bạn lớp trưởng có hai bím tóc to ơ là to liền nhào tới hô hào, "Hai bạn làm gì hả? Không được đánh nhau! Tui méc cô bây giờ!"

Đáng tiếc, giọng nói lạnh lạnh như họa mi của cô bé chẳng bị được với tiếng tru như lợn bị thiến của Thôi Tiểu Hạo, đã vậy đám nhóc còn bu quanh mà hò reo inh ỏi, "Đánh đi! Đánh đi! Đánh mạnh vào!"

Bây giờ, đừng nói là chợ, có là trại chó điên cũng không náo nhiệt bằng cái lớp này.

Chuyện ầm ĩ rất nhanh tới tai thầy giám thị. Một người đàn ông mập mạp tuổi trung niên đá cửa vào, mặt mày cau có nhăn nhó khó coi hơn cả con tê giác chiếu trên Ti Vi. Trên cái đầu tròn vo bóng lũng là một chùm tóc ít ỏi dựng thẳng, nhìn vui mắt vô cùng. Lão đỏ mặt tía tai quất vào mặt Vương Thụ Dân, "Các em đang làm gì hả? Dám đánh nhau à? Có tin tôi gọi giáo viên chủ nhiệm của các em không!?"

Thầy giám thị nhanh chóng xộc tới kéo Vương Thụ Dân ra. Vương Thụ Dân đỏ mắt chẳng phân biệt được địch ta, há mồm nhắm ngay tay thầy giám thị mà cạp. Ấy nhưng thầy giám thị tuy vóc người to béo lại được cái mau lẹ, tức tốc rút tay về như một tay cao thủ lão làng, khiến Vương Thụ Dân chỉ cắn được không khí.

Thầy giám thị trừng mắt lên quát, "Phản rồi, phản rồi, nó dám cắn cả tôi này!?" Một tay thầy giám thị xách cổ áo Vương Thụ Dân, một tay dựng Thôi Tiểu Hạo đang quơ quào dưới đất dậy.

Cô Lý chủ nhiệm vội vội vàng vàng tông cửa mà vào, vừa nhìn tình hình thì mồ hôi rơi lộp bộp, "Có chuyện gì? Có chuyện gì? Vương Thụ Dân? Thôi Tiểu Hạo? Lại là hai em nữa à?"

Thầy giám thị quả nhiên không hổ danh tê giác già, dạy dỗ bảo bang học trò thì cứ như nước nguồn chảy xuống vô cùng lưu loát rành rẽ, khiến cô Lý chỉ biết gật gù như giả côi, thỉnh thoảng còn hùa theo khen phải, sau cùng thì lôi hai ông tướng lên phòng giáo viên làm kiểm điểm. Trước khi rời khỏi lớp, cô Lý đẩy đẩy gọng kính, trừng mắt lườm đám học trò đang phấn khích tùm tùm lại coi trò vui, triển khai ngón võ sư tử rống, "Nhìn cái gì? Sao không đi coi bài? Lát nữa tôi sẽ cho làm kiểm tra, ai dưới trung bình thì ăn năm mươi roi!"

Mọi người nhất loạt tản đi.

Tạ Nhất đứng lẫn trong đám người đang tán đi, quay về chỗ ngồi của mình, lấy sách vở nhăn nhúm ra, dùng bày tay be bé cố vuốt cho phẳng, thế nhưng khi mở sách ra lại chẳng nhìn thấy được chữ nào.

Bút máy cầm trên tay không tự chủ được mà hí hoáy viết vào chỗ trống ngoài lề sách, hàng loạt những chữ "Chết đi".

Sao các người không chết hết đi?

Câu này cứ vang lên không ngừng trong đầu Tạ Nhất, choáng hết những suy nghĩ khác. Cậu siết chặt cây bút máy, những đốt ngón tay tái đi, môi cũng mím chặt lại.

Ngòi bút ghim chặt xuống trang giấy làm thủng một lỗ. Cô bé gái ngồi cùng bàn chăm chỉ xem bài, không quan tâm tới người bạn bên cạnh.

Sao các người không chết hết đi...

./

*là một bài đồng dao thiếu nhi, nói về đứa bé mồ côi mẹ, ba lấy mẹ kế sinh em trai rồi không được yêu thương nữa.

Lời bài hát dịch nhu nhu thì là như này:

Cải xanh, hoa vàng thắm
con hai tuổi, mẹ mất rồi,
mẹ yêu ơi, mẹ yêu ơi!
Theo cha, thôi cũng đành,
chỉ sợ cha lấy mẹ ghẻ thôi.
mẹ yêu ơi, mẹ yêu ơi!
Mẹ ghẻ tới, con ba tuổi đầy
có thêm em bé, con ra rìa.
mẹ yêu ơi, mẹ yêu ơi!
Em trai ăn mì, con húp nước thừa
lòng buồn tủi, mắt khóc nhoe
mẹ yêu ơi, mẹ yêu ơi!
Con nhớ mẹ, không người biết,
con nhớ mẹ, trong mộng tìm,
mẹ yêu ơi, mẹ yêu ơi!
Hoa đào nở, hoa hạnh rơi,
nhớ mẹ xưa, trận gió lừa,
mẹ yêu ơi, mẹ yêu ơi!

Xin lỗi chẳng biết có liên quan hay không nhưng tự dừng bạn lại nghĩ tới đoạn này trong bài hát yêu thích:

“à ơi... hoa bay lên trời, cây chi ở lại,
à ơi... hoa cải lên trời,
rau răm ở lại chịu lời đắng cay
à ơi... hoa cải bay đi, rau răm thôi đành...”

5. Chương 4: Cha Ơi Mẹ À

Xét thấy đồng chí Vương Thụ Dân cứng đầu không chịu hợp tác, cùng cậu bé Thôi Tiểu Hạo dưới uy nghi của thầy giám thị chỉ khóc lóc mà không kể lể gì, cô Lý chủ nhiệm tức đến xì khói trên đầu, trông rất giống một cái ấm nước đang sôi.

Thầy giám thị bên cạnh đi tới đi lui, nói không dứt từ chuyện thái độ học tập tới cảm nhận cuộc đời rồi bẻ lái sang vấn đề tam quan (thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan) triết lý, sau cùng thì biến thành thầy bói mà phán, nếu hai thằng nhóc cứ như vậy thì mai này cũng có ngày tù tội hết đời.

Năm đó chị hai Giang có nói, tấm làm từ tre còn ý chí con người thì sánh bằng thép. (Trích trong quyển hồi ký tên “Giang Tỷ” của Giang Trúc Quân, một chiến sĩ cách mạng.) Khi người ta đã quyết không lên tiếng thì có là ông trời cũng chẳng cựa được miệng. Cô Lý cuối cùng không nghe được chữ nào từ miệng Vương Thụ Dân. Thầy giám thị tức mình giơ tay phán độc chiêu, “Mời phụ huynh! Mau mời phụ huynh!”

Thấy cha mẹ tới, Vương Thụ Dân không dám cứng đầu nữa, từ hồ biến thành thỏ, lí nhí thưa lại chuyện đã xảy ra. Tuy rằng đánh nhau là sai, nhưng âu cũng là hành động tương thân tương ái. Ở khía cạnh nào đó, đồng chí Vương Thụ Dân rất đáng được biểu dương bởi tinh thần thượng võ. Cô Lý không khiển trách

gì thêm. Vương Đại Xuyên và Giả Quế Phương ngoại trừ trước mặt cô giáo gõ hai cái vô đầu Vương Thụ Dân ra thì cũng chẳng la mắng gì.

Sau đó, Vương Thụ Dân được tha cho về lớp học, bấy giờ cũng chỉ qua tiết đầu. Còn về phần Thôi Tiểu Hạo... À, thằng bé này tam quan không chuẩn, phải giữ lại để dạy dỗ thêm.

Con nít phát dục chậm, nhưng mới học lớp Ba mà đã dám chống lại thầy cô, trong mắt bạn bè đồng lứa đã là một hành vi cần phải "phụng thờ tế bái". Lúc Vương Thụ Dân quay về lớp, vừa lúc đụng mặt thầy Triệu dạy giáo dục công dân từ phòng bước ra. Thầy đi khuất, đám học trò lố nhố nhao nhao lên bàn tán. Trương Kim Quý cao kều xấn tới vỗ vai Vương Thụ Dân, "Người anh em, may thiệt là oai! Ngầu hết sức! Ban này may không thấy mặt của bà Lý..."

Vương Thụ Dân lạnh lùng đẩy tay Trương Kim Quý ra, đưa mắt nhìn khắp lớp. Quần chúng thì ồn ào như khi còn đương sự lại cam như hén, khiến cả đám chỉ biết may nhìn tào tào nhìn may, chẳng rõ ra làm sao.

Đoạn, Vương Thụ Dân đẩy đám người ra, bước tới chỗ Tạ Nhất, cậu bé xinh đẹp vẫn lặng im ngồi ngay ngắn trên ghế nhìn chằm chằm vào sách giáo khoa, coi như không hay biết gì về chuyện đang xảy ra quanh mình. Vương Thụ Dân bước lên ghế, vỗ bàn tuyên bố, "Tụi bây nghe cho rõ đây!" Tiếng hét quá lớn khiến bầy khi con im bật, tới cả Tạ Nhất cũng giật mình, ngược mắt trông lên.

Cái liếc mắt đó như cổ vũ thêm cho Vương Thụ Dân, khiến cu cậu như được uống réc-bun tăng lực mà vỗ ngực hô hào. "Từ hôm nay trở đi, Tạ Nhất là anh em tốt của tao, đứa nào đụng tới nó coi như chọc tới tao!"

Đám quỷ choáng váng trợn mắt. Tạ Nhất liếc một cái rồi nhanh chóng cúi đầu, xiết chặt cây bút trong tay.

Vương Thụ Dân tinh mắt, nhắc thấy bóng dáng quen thuộc ngoài cửa lớp, tức tốc nghiêm chỉnh ngồi xuống ghế. Thầy dạy Toán ho một tiếng, nhìn bọn nhóc đang tùm tùm mà nói, "Mấy em làm gì thế? Tới giờ vào học rồi còn ồn ào cái gì?!"

Đùng một cái, quần chúng lại như chim về tổ.

*

Vương Thụ Dân nghĩ mình cả đời hẳn không bao giờ nịnh bợ ai được như thế. Kể từ hôm đó trở đi cậu ta cứ bám dính lấy Tạ Nhất, tự biên tự diễn xong, nhìn Tạ Nhất thờ ơ phờ phờ thì lại tức tối, nhưng khi nhắc thấy vết bầm giập mãi chẳng sạch trên mép cậu, cùng những trang sách đã nhoe cả chữ, lại hối hận đến nghẹn lòng.

Vương Đại Xuyên và Giả Quế Phương đều là người nhiệt thành tốt bụng, nhìn con trai biết sửa đổi như vậy thì cũng thấy an lòng đôi chút.

Còn Tạ Thủ Chuyết cứ lúc ẩn lúc hiện hơn cả ma quỷ, ba ngày hai bữa cứ lêu lổng chơi bời ngoài đường. Hoàng Thái Hương không còn, nhà cửa cũng chẳng ai lo, nhìn chẳng ra là nơi cho người ở. Phòng vút đầy vỏ chai bia rỗng, bốc mùi hôi thối, kèm theo cả những tiếng ngáy đầy chán chường của đàn ông.

Hoàng Thái Hương là gì với Tạ Thủ Chuyết?

Chị còn sống thì hẳn chẳng bao giờ yêu thương coi trọng, đến lúc người thác rồi hẳn lại như mất cả linh hồn. Vốn là tên lãng tử đào hoa đẹp trai khiến các bà các cô phải đổ mắt thẹn thùng, thế nhưng bây giờ chẳng hơn gì thằng ăn may, người ngợm luôn hôi mùi rượu, đáng về cũng tiêu tụy hao mòn, râu lâu ngày chẳng cạo, mắt hần đầy tơ máu đỏ.

Chị không xinh lại chẳng hiểu phong tình, nên không được lòng hẳn coi trọng, ấy nhưng chị lại là nhu yếu phẩm của hẳn. Có lẽ đời thường đúng với cái lẽ, tới khi mất rồi thì mới biết quý trọng. Tạ Thủ Chuyết mất Hoàng Thái Hương cũng như con diều đứt chỉ mòn. Hẳn ta từ bé đã quen thói được trưởng bối cưng yêu được phụ nữ cưng chiều, nên cả đời cũng chẳng thể mở mắt lớn lên nổi.

Giả Quế Phương nói, tội là chỉ tội cho Tạ Nhất.

Tạ Nhất tính giống mẹ nên rất mê đọc sách, dù là cuốn từ điển Tân Hoa to bằng bàn tay thì cậu cũng hằng say ngồi xem cả buổi. Thằng bé trời sinh đã nhạy cảm với ngôn ngữ, viết chữ đẹp khỏi chê, từng nét đoạn

trang thẳng tắp, bài tập làm văn nào cũng đều được cô dạy Văn xem như là kiểu mẫu.

Lúc Hoàng Thái Hương còn sống vẫn thường lén giấu tiền cho Tạ Nhất mua sách, lần nào cũng phải lừa Tạ Thủ Chuyết, bằng không hẳn lại nổi cơn mà chửi bới, "Tiền tao kiếm chẳng đủ ăn vậy mà còn phải cho hai má con mày mua sách đọc chơi. Con mẹ phá của để ra thằng con cũng phá của." Hiện giờ chuyện này chỉ còn Giả Quế Phương nhớ rõ, nên thường dùng thẻ công nhân của mình mượn sách ở thư viện mang về cho Tạ Nhất xem.

Ấy nhưng chẳng đời nào dám để cho Tạ Thủ Chuyết thấy. Hắn không muốn thấy bất cứ thứ gì liên quan tới Hoàng Thái Hương, bắt gặp lần nào là xé bỏ lần đó, báo hại Tạ Nhất bị vạ lây, nên chỉ đành để sách ở nhờ nhà họ Vương, khi nào rảnh Tạ Nhất lại len lén chạy đi coi.

Thằng nhóc bé bỏng co người ngồi trong một góc, vì tâm tư nặng nề buồn khổ nên mãi hoài chẳng lớn nổi, dáng điệu bao giờ cũng im ắng lặng lẽ, da dẻ xanh tái như phải bệnh, mặt mày cũng chẳng có chút huyết sắc nào. Thằng bé mặc dù không ưa nói chuyện nhưng lại rất được lòng của cô chú Vương. Trên đời này, ít ra còn có một nơi để cậu có thể an tâm ngồi lại ngơi nghỉ một chút.

*

Có thể con nít bản tính vốn thiện lương không mang thù, hoặc vì Vương Thụ Dân sửa tính đối nết nên dần dà quan hệ giữa cậu ta và Tạ Nhất cũng tốt đẹp lên. Dù sao thì Tạ Nhất cũng suốt ngày ở nhà họ Vương, ngẩng đầu chẳng thấy cúi mặt gần, ngó lơ nhau mãi cũng chẳng nên, với lại đánh kẻ chạy đi chứ ai đánh người chạy lại mà nhĩ.

Thế nhưng, hòa thì hòa, Vương Thụ Dân nghĩ, giữa mình và thằng bé hàng xóm hình như vẫn có gì đó ngăn cách, cứ mỗi lần thấy Tạ Nhất khách kha khách khí xa lánh thì khó chịu, cơn tức cứ nghẹn lại trong họng, uất đến chết được.

Ờ thì làm hòa chớ có phải làm thân đâu. Tạ Nhất vẫn thường mộng thấy thằng nhóc tươi cười xán lạn như ánh mặt trời, nghiêm túc nói với cậu rằng có cô Lý đang tìm, rồi tiếp đẩy lại chỉ là nước bùn lạnh lẽo ngập quá đầu khiến tay chân run lẩy bẩy, thở chẳng ra hơi, sau đó thì cậu giật mình tỉnh giấc, nghe thấy tiếng Tạ Thủ Chuyết chửi mắng, đá cửa vào nhà.

Kẻ hạnh phúc không thể nào hiểu được lòng người bất hạnh. Hai chữ bất hạnh không đơn giản là không hạnh phúc.

Trong trường học, nhờ có ông hoàng con Vương Thụ Dân nên cũng bớt đi những đứa ư ơu gây sự. Quan trọng là Tạ Nhất đẹp người đẹp nết chăm ngoan học giỏi, khiến các thầy các cô yêu mến không thôi. Thành ra ngày tháng sau đó cũng không phải chịu gì ghen ghét buồn tủi nữa.

*

Tháng ngày thơ ấu lúc nào cũng trôi nhanh vùn vụt, chớp mắt một cái liền tốt nghiệp tiểu học, bước sang mùa hè. Tạ Nhất cũng bị thời gian biến đổi, mi mắt xinh xẻo như búp bê ngày nào cũng nảy nở, trông có dáng dấp của thiếu niên hơn.

Con nhà người ta sau khi bị ba mẹ cảm rằm la mắng xong lại được nhét cho mấy đồng ăn bánh, còn Tạ Nhất lại phải nhân lúc hè mà đi giúp việc trong cửa hàng sách gần trường. Một ngày được trả 5 đồng, bao ăn trưa, tính ra một tháng có thể kiếm được 150 đồng, đã thế còn được đọc sách miễn phí.

Nhà nghèo con sớm nên thân, câu này vẫn thường được nghe mọi người nhắc.

Ông chủ hàng sách tuổi lớn, muốn tìm người phụ giúp, Tạ Nhất nghe tin bèn nhớ đó, chờ tan học thì tới tiệm tìm ông chủ thương lượng thời gian và tiền lương. Ngày hè trời oi ả, thiếu niên mặc sơ mi trắng đáng người thanh tú ngồi ở trước cửa tiệm, một tay cầm sách một tay lần giở từng trang, chẳng hiểu sao lại khiến người ta thấy dễ chịu và mát mẻ hơn rất nhiều. Nhờ đó, chuyện buôn bán của tiệm thậm chí còn tốt hơn cả khi học sinh còn đi học.

Cuối tháng trả lương, ông chủ vui vẻ cho thêm cậu bé 50 đồng. Thời gian đó, 200 đồng với một người sắp lên cấp Hai mà nói là một số tiền lớn, có thể đóng được tiền học phí, dôi ra chút đỉnh còn mua được vài

ba món văn phòng phẩm. Tạ Nhất không muốn mở miệng xin tiền Tạ Thủ Chuyết, lại càng không muốn đi Giả phải bận lòng.

Bạn bè thân quyến giúp một nghĩa, mình đây phải trả cả đời ơn.

Đây là câu cửa miệng Hoàng Thái Hương hay nói lúc sinh thời. Phàm là cái gì cũng đều có thể nợ, chỉ ân tình của người nhất định không. Trên đời này, người yêu Tạ Nhất nhất chỉ có thể đi cùng cậu 9 năm, nên mỗi lời mỗi chữ của người ấy cậu đều phải nhớ kỹ.

Thế nhưng Tạ Nhất nhận lương xong, tạm biệt ông chủ, quay về nhà, lại quên mất gần trường học không phải chỉ có nhà sách, mà còn cả phòng chơi điện tử. Khi ấy game online còn chưa có, người ta bèn đầu tư vào phòng chơi điện tử, nơi bị phụ huynh và trường học coi như cái gai trong mắt. Một đám thiếu niên tóc còn để húi cua, miệng ngậm tăm, tự coi mình là đại ca, hết tiền chơi bời bèn nảy ý đi cướp.

Tạ Nhất đứng lúc như con dê béo trong mắt chúng.

Trong đám du côn có thằng chuyên để ý dòm chừng xem ai có tiền, canh khi nào đối phương ngang qua lối đó thì liền chặn đường cướp cạ. Lúc Tạ Nhất ra về trời đã khuya, ra khỏi tiệm thì thọc hai tay vào túi quần, nắm siết cọc tiền ông chủ đưa, cảm nhận những thớ vân trên tờ bạc hằn trên tay mà lòng vui vẻ, ngực cũng ê a ca hát.

Chuyện tiền nong giấu không được đi Giả, thế nào trước lúc khai giảng đi cũng sẽ hỏi tiền học lẫn tiền mua sách vở, nếu đi biết thì đường nào cũng sẽ giúp đỡ. Thế nhưng cậu đường đường là đàn ông con trai, mẹ mất, cha không lo, phải tự dựa vào sức mình mà sống, mà đi học.

Hôm nay học giỏi, ngày mai dựng sự nghiệp. Đây là điều mà mẹ cậu vẫn luôn mong.

Phía sau bất chợt vang lên tiếng bước chân dồn dập. Tạ Nhất căng thẳng, ngoái đầu nhìn lại, thấy một tên tóc vàng đang đi về phía mình, sau lưng còn có một đám nữa. Tên tóc vàng thấy cậu liền nhe răng ra nói, "Chú em đẹp trai, đi chậm chút nào, tới đây tụi mình nói chuyện tí nào."

Tạ Nhất cắn răng, vội vã bước nhanh hơn. Ngọn đèn trong hẻm chợt sáng lên, khiến Tạ Nhất giật mình, rồi một thiếu niên khác mặt mày bặm trợn, miệng ngậm điếu thuốc, tai đeo khoen đứng chắn trước mặt cậu, phì khói vào mặt làm cậu phải ho khan.

Tên tóc vàng đuổi tới, khoác tay choàng qua vai Tạ Nhất, "Làm gì đi nhanh vậy? Không muốn làm bạn với bọn này à?"

6. Chương 5: Xóa Nợ

Tạ Nhất hoảng hốt khi thấy mình bị bao vây. Cậu từng nghe nhắc tới về đám người này, là học sinh cấp Hai, mỗi ngày chẳng học hành, chỉ lo tụ tập chơi bời. Đến cả đám nhóc tiểu học cũng biết tới danh chúng, mỗi khi nhắc tới đều bảo chúng là bọn côn đồ xã hội đen, đáng sợ và nguy hiểm vô cùng.

Nghe đâu chúng từng đâm người ta; nghe đâu chúng lặn dao trong người, nghe đâu chúng từng bị cảnh sát công đầu; nghe đâu...

Tạ Nhất đảo mắt liếc ra xung quanh, chẳng có bóng một người, tới cả chó cũng không. Cậu hỏi hận, hỏi hận vì đã ham đi đường tắt mà rẽ vào trong này. Nén cơn kinh hãi xuống, cậu nhỏ nhẹ đáp, "Tôi... tôi có việc cần về nhà gấp."

Tên cầm đầu cười to, gác tay lên vai Tạ Nhất, "Ôi sao cứng ngoan thế? Về nhà sớm vậy à... Ok, bọn anh cũng không tính làm khó cứng." Hắn híp mắt hút thuốc rồi tự nghĩ là mình phong độ mà phải một hơi khói dài, vươn tay ra vỗ mặt Tạ Nhất, "Cho bọn anh vay ít tiền, vài bữa nữa trả cứng được không?"

"Tôi không có tiền..."

"Đừng phũ thế chứ. Mới nãy anh thấy ông già kia phát tiền cho cứng. Ăn một mình sao vui được?" Tên tóc vàng vỗ túi quần Tạ Nhất, rồi ghé vào tai cậu nói, "Nghe anh, mau mau móc tiền ra, bọn anh sẽ để cứng đi."

Tạ Nhất chẳng biết lấy đâu ra sức mạnh, đẩy tên tóc vàng ra, bước lùi về sau, bàn tay trong túi quần càng siết chặt cọc tiền, trừng mắt nhìn đám du côn, "Tôi không có tiền!"

Nụ cười nửa miệng treo lơ lửng trên mép tên tóc vàng thoát cái biến mất, đôi mắt cũng trở nên hung ác hơn. Mấy gã đàn em cũng nhanh nhậy bao vây Tạ Nhất, quyết định giáo huấn thằng nhóc không biết trời cao đất dày này một phen.

Tạ Nhất dán chặt lưng vào tường, tim đập mạnh, bàn tay nắm cọc tiền ra đầy mồ hôi. Cậu sợ, thế nhưng tiền này là tiền dùng cho học kỳ mới, có bị đánh chết cậu cũng không giao ra.

Cơ thể bị người xô đẩy, thần kinh nơi huyết Thái dương nảy lên thỉnh thoảng, Tạ Nhất vẫn kiên quyết rằng không giao tiền. Tên tóc vàng túm lấy cổ áo Tạ Nhất xách cậu lên làm cậu lơ đãng, cảm cũng bị ép phải ngược cao lên. Tạ Nhất trừng to mắt, cái mùi hôi miệng cùng mùi thuốc lá phả ra từ người tên tóc vàng làm cậu không nhịn được mà nôn vào mặt hắn.

Tên tóc vàng nghiêng mặt sang một bên, những đốm mụn ghò lên, đôi mắt nấp dưới mái tóc mái vàng khè ánh lên vẻ hèn mọn đáng khinh. Thốt nhiên làm Tạ Nhất nhớ tới buổi chiều mùa đông đó, người đàn ông trong cơn giận dữ đã ném cái ghế vào người cậu. Cũng là cái mùi hôi thối này, cũng là ánh nhìn khinh miệt này. Bất giác làm máu trong người Tạ Nhất chảy ngược lên trên đầu.

Tạ Nhất co gối lên, húc vào bụng tên tóc vàng. Hắn chẳng kịp phòng nên dính đòn, đau đến co gập người lại, bước lùi ra phía sau. Tạ Nhất nhanh chóng bồi thêm một cú đấm vào mặt hắn. Tạ Nhất không dám tin bản thân hóa ra lại có sức mạnh to khỏe đến thế, khiến tên tóc vàng bị đánh đến lăn bò dưới đất. Bàn tay lúc này đấm hắn ta cũng run run lên, tái xanh đi, thế nhưng Tạ Nhất lại không hề thấy đau.

Có đôi khi, cơn phẫn nộ có tác dụng như thuốc gây tê.

Đám du côn đứng xung quanh hiển nhiên không thể ngờ thằng nhóc nhìn gầy gò ốm yếu vậy mà lại có sức lực lớn tới thế nên nhất thời đứng ngây ra, mãi tới khi tên tóc vàng tru tréo chửi thề thì mới hồi tỉnh lại.

Đứa cầm đầu chỉ vào Tạ Nhất rồi nhổ một bãi nước bọt xuống đầu, hất cằm bảo, "Đánh nó cho tao!". Đám đàn em lập tức xông lên, thượng cẳng chân hạ cẳng tay đánh Tạ Nhất. Tạ Nhất tính chạy nhưng bị bao vây như thế chỉ còn biết co mình lại, một tay ôm lấy đầu, một tay vẫn để yên trong túi quần siết lấy cọc tiền. Bây giờ với cậu thì tiền quan trọng hơn, việc có thể làm hiện tại chỉ là không để cho những cú đấm cú đá kia nện lên cùng một chỗ trên người.

Tạ Nhất từ từ trượt ngồi xuống, một bàn chân vung lên đá vào lưng cậu, làm cái áo sơ mi trắng dính nguyên một vệt giầy. Đối phương vẫn chưa hài lòng, ra sức bồi thêm một cú đá lên chỗ cũ.

Bạo lực một khi đã khởi phát thì như lửa lan trên dầu, không thể kìm chế được.

Bỗng nhiên những quyền cước nện trên người chợt biến mất. Tạ Nhất thở hổn hển, cẩn thận ngược đầu lên, một người đang đứng quay lưng chắn trước mặt cậu, hứng lấy những cú đánh đó thay cậu, sau đó thì tung chiêu phản đòn lại.

Tình cảnh này trông Vương Thụ Dân y hệt như con bò tót trên trận đấu bò ở Tây Ban Nha mà TV vẫn thường chiếu.

Khác với Tạ Nhất gầy còm yếu ớt, cơ thể Vương Thụ Dân là được rèn đúc từ sân bóng rổ cùng những trận thể thao trường kì. Đôi cánh tay thiếu niên ấy chẳng hay tự bao giờ đã nảy nở những cơ bắp rắn chắc đẹp đẽ. Mớ tóc mái rũ xuống trước trán, Vương Thụ Dân một tay che lấy mặt, chỉ để hé ra một bên mắt để quan sát tình hình đám du côn.

Đôi mắt Vương Thụ Dân đổ ngầu, nhìn có vẻ hung hăng và nguy hiểm, hàm răng cũng nghiêng lên nghe keng két. Tên cầm đầu bị Vương Thụ Dân đánh cho nằm dài dưới đất, vừa lăn lộn vừa la hét, "Đánh chết mẹ nó cho tao! Đánh chết mẹ nó cho tao!"

Tên tóc vàng móc con dao bấm trong túi ra, dựng lưỡi dao lên, quơ qua quơ lại trước mặt Vương Thụ Dân, hất cằm hỏi, "Mày là thằng nào? Chán sống rồi à?"

Vương Thụ Dân chìa cánh tay rắn chắc của mình ra trước mắt đối thủ, nói khích, "Chém đi! Mày ngon thì chém đi! Chỗ này này!"

Cầm dao hù dọa là một chuyện, còn chém người lại là một chuyện khác... Có người bảo cùi rồi không sợ lỗ, chết chẳng là cái thá gì. Tên tóc vàng chưa từng thấy qua kẻ nào lại chán sống như Vương Thụ Dân nên cứ ngây ra như phỗng, con dao đang chìa ra đâm xuống cũng không được mà không đâm xuống cũng chẳng xong.

Vương Thụ Dân bất ngờ xấn tới, khiến tên tóc vàng giật mình chém một đường, máu lập tức chảy ra. Vương Thụ Dân nhắm mắt, đâm một đâm vào mặt tên tóc vàng, ở phía bên mặt đối xứng với chỗ Tạ Nhất vừa đánh.

Đám côn đồ dù có hổ báo tới đâu thì khi thấy máu cũng sợ xanh mặt. Tên tóc vàng run tay, lại còn bị đánh, nên nháy mắt liền bị Vương Thụ Dân cướp con dao.

Máu từ cánh tay chảy dài xuống những ngón tay, rơi tí tách trên mặt đất, hoàn toàn chẳng khiến Vương Thụ Dân e sợ, lại còn anh hùng cười gần một tiếng, "Tụi bây chỉ có vậy mà cũng bày đặt ra ngoài cướp bóc? Mau mau về nhà bú vú mẹ đi!"

Thiếu niên một thân dính máu mà vẫn phong độ hơn người nằm ngoài sức tưởng tượng của bọn du côn. Tên tóc vàng hoảng hốt chẳng biết làm sao bèn liếc mắt ngó gã cầm đầu, nhưng chỉ thấy tên kia cũng ngơ ngác hết mình. Đoạn tên tóc vàng vung tay lên bảo với đàn em, "Rút!" rồi quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi trừng Vương Thụ Dân, "Mày chờ đó!"

Một lời vừa phán ra liền coi như kết thúc trận đánh. Đánh cướp vật vẫn nghênh ngang ta đây nhằm chứng tỏ mình không phải vì thua mà trốn, chẳng qua là rút lui có chiến lược. Khẩu khí thốt ra cũng là học theo phim chưởng những năm tám mươi. Sau đó đoàn người liền giải tán.

Vương Thụ Dân ném con dao xuống đất, thở hắt ra một hơi, bấy giờ mới nhe răng trợn mắt lên la oai oái, "Ui... Mẹ bà thằng khốn, đau chết được!" Đoạn lại quay đầu nhìn Tạ Nhất vẫn còn ngây người ngồi im dưới đất, rồi làm mặt quỷ, "Cậu không sao chứ?"

Bóng đêm đã chìm khuất hồi lâu, đèn đường rọi những tia sáng mờ nhạt lên gương mặt góc cạnh của Vương Thụ Dân, mồ hôi đọng trên đầu lông mi, đôi mắt sáng lấp lánh. Thốt nhiên khiến Tạ Nhất nhận ra trong suốt ba năm này thì đây là lần đầu tiên cậu mới nhìn tường tận thiếu niên đó, và cũng lần đầu tiên phát hiện, thằng nhóc lúc nào cũng ghét bỏ tìm cách chơi xấu mình và mình cũng đã thù ghét nó lâu như thế, bấy giờ đã lớn rồi.

Thấy Tạ Nhất không đáp, Vương Thụ Dân có chút khấn trương, ngồi xuống chìa cánh tay đang chảy máu ra, "Cậu có bị thương không? Chân có làm sao không? Thiệt, mẹ nó cái đám mất dạy đó!"

Tạ Nhất vội đứng dậy, nắm kéo bàn tay bị thương của Vương Thụ Dân lên xem, rồi cau mặt nhăn mày hỏi, "Làm sao bây giờ?"

Vương Thụ Dân bất ngờ được quan tâm như thế thì ngẩn ra, trả lời cũng lấp ba lấp bắp, "À... tôi tôi tôi tôi, không không không đau..." Thiệt tình, vốn muốn nói "làm sao mà không đau được" thì lại biến thành "không đau". Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt trong sáng như thấu được tận đáy của Tạ Nhất thì Vương Thụ Dân cũng không để bụng gì, mỉm cười nói tiếp, "Ồ, tôi không biết mình đang nói gì nữa."

Tạ Nhất bật cười một tiếng.

Vương Thụ Dân hừ một cái, chẳng hiểu sao lại thấy nụ cười của Tạ Nhất nom như thể là khen mình thật anh hùng, nên vết thương bất giác cũng không còn đau nữa. Đoạn liền hào sảng mà xua tay bảo, "Xời nhiều đây tính là gì, con dao đó chỉ như miếng sắt gỉ, còn tôi thì lại mình đồng da sắt đây này!"

Miệng thì bảo chẳng nhằm nhò gì ba cái lễ tởm thế nhưng tay lại đau đến chết được. Vương Thụ Dân mặt mày nhăn nhó nói, "À... chỉ sợ mẹ tôi..."

"Đừng lo, tôi sẽ giải thích với dì ấy." Tạ Nhất nâng Vương Thụ Dân dậy, quay lưng bước đi, đoạn lại dừng chân, cúi đầu nói, "Cảm ơn."

Vương Thụ Dân dùng bàn tay nguyên lành của mình vỗ vai Tạ nhất, "Người trong nhà cả ơn nghĩa gì!"

Người ta nói đàn ông có đánh nhau mới thành quen, nên đôi khi sẽ có cảm giác như "gặp lại cười một cái xóa thù xưa", bao nhiêu oán hờn cũ cũng bốc hơi đi như mây khói.

Lại nói về chuyện chính, từ ngày đó trở đi, sau ba năm chiến tranh lạnh, Tạ Nhất và Vương Thụ Dân chính thức trở thành anh em tốt của nhau.

*

Suốt ba năm cấp hai, (hệ thống giáo dục của TQ khác Việt Nam, cấp 1 tiểu học từ lớp 1 tới 6, cấp 2 sơ trung từ lớp 7 tới 9, cấp 3 cao trung từ lớp 10 tới 12) người ta mỗi khi nhắc Tạ Nhất đều sẽ nhắc Vương Thụ Dân. Tuy rằng người về trước là khen ngợi còn kẻ về sau là chê trách...

Nhờ vào Tạ Nhất, Vương Thụ Dân cũng được thơm lây ở cái khoảng học hành, số lần cậu nhóc lông bông chơi bời cũng ít hẳn, đa phần là mặt mày đau khổ ngồi làm bài tập với Tạ Nhất. Vương Thụ Dân vốn thông minh, chỉ cần siêng năng chịu khó một chút thì thành tích cũng cao lên, không còn phải đội sổ như hồi trước, khiến Giả Quế Phương vui mừng khôn xiết, coi Tạ Nhất như là quý nhân của thằng con trời đánh.

Tạ Nhất thì trước sau như một, lúc nào cũng hiền lành ngoan ngoãn, đi học thì chăm chỉ học hành, đồng phục ngay ngắn chỉnh tề, luôn kính thầy yêu bạn. Mỗi ngày đều làm bài tập tới tận mười một giờ đêm mới đi ngủ. Luôn được nhận học bổng của trường. Là tấm gương sáng trong mắt thầy cô. Là học sinh hoàn hảo chẳng có lấy khuyết điểm nào.

Giả Quế Phương mỗi khi gặp ai đó đều nói, Tạ Nhất hả, nó là thằng con thứ nhà tôi, học hành giỏi giang... Sao? Thằng con trưởng Vương Thụ Dân à? Thằng đó, sao ta, kệ nó đi, đừng nhắc.

7. Chương 6: Tuổi Trẻ Oi

Vương Thụ Dân thì giống với thứ gì nhất?

Vương Thụ Dân như là mặt trời, không có thì khiến cuộc sống tối tăm buồn bã, còn bằng đến gần thì lại đau đớn tổn thương.

- by Tạ Nhất

So sánh này có hơi khập khiễng nhưng đại ý chính là như vậy, nếu dùng từ ngữ quá đẹp để đâm ra mất đi cái hay vốn có.

Vương Thụ Dân, quả thật là một người sống mạnh mẽ và quả quyết hết ánh mặt trời.

*

Cấp Hai, Vương Thụ Dân và Tạ Nhất lại cùng lớp, một khối có bảy, tám trăm học sinh, Vương Thụ Dân coi như quen gần hết. Sau đợt nghỉ hè, tên tuổi của Vương Thụ Dân càng lúc càng lớn. Bây giờ ai ai cũng biết, vua liều mạng chẳng sợ chết, dám tay không đánh nhau với du côn có dao rồi còn đánh cho chúng tôi bời tan tác, anh hùng khí khái nói được làm được, đầu đội trời chân đạp đất chính là họ Vương ta.

Còn Tạ Nhất là ai? Tạ Nhất là một học trò ngoan, không sinh sự, không tự hời tự hê, là bạn trúc mã với Vương Thụ Dân, cùng nhau đến trường, cùng nhau đánh côn đồ. Ừ, quả thật là Tạ Nhất đã từng đánh nhau một lần còn gì.

Vì vậy, mỗi ngày luôn sẽ có cảnh như thế này:

Giờ ra chơi, Vương Thụ Dân cách nửa lớp học đứng hô hào, "Tiểu Tạ, Tiểu Tạ, chơi bóng rổ không?"

Tạ Nhất lắc lắc cuốn sách trong tay.

Vương Thụ Dân bĩu môi, đập trái bóng xuống đất một cái, "Ok, cậu không rảnh!"

Giờ ra về, Vương Thụ Dân sắp tới cạnh Tạ Nhất, móc mấy thẻ chơi game trong túi quần ra, "Đi chơi điện tử không?"

Tạ Nhất nhét tập vở vào trong cặp, lườm một cái, "Biến!"

Vương Thụ Dân bèn ủ ê mà biến, lát sau thì lần trở lại, tay cầm túi sách, đi theo sau lưng Tạ Nhất.

Tạ Nhất cười một tiếng, "Không phải cậu bảo đi chơi game à?"

”Bỏ cậu lại một mình thì thất đức quá!”

Tạ Nhất bấu môi coi rẻ, bước nhanh về trước, Vương Thụ Dân tức tốc tiến lên, thở thề bảo, ”Tôi sợ mẹ tôi...”

Tạ Nhất lại bấu môi khinh bỉ, Vương Thụ Dân nhác chừng sắc mặt của đối phương, rồi gãi đầu, xách cặp trên vai, thở dài một cái, ”Anh hùng khí đoán... Chắc chắc chắc... Tôi là sợ cậu không cho tôi bài tập.”

Ừ, bây giờ mới tính là nói thật đây.

Tạ Nhất khịt mũi một cái, dùng ánh mắt nhìn cây cỏ ven đường mà ngó Vương Thụ Dân, đoạn cho tay vào trong cặp lấy một cuốn vở bìa xanh ra cho tên kia.

Vương Thụ Dân như được đặc xá, lấy cuốn tập như đón thánh chỉ, ”Ôi Tiểu Tạ cậu đúng là anh em tốt của tôi. Tới đây, để tôi xách cặp cho cậu.” Nói đoạn liền kéo lấy cặp sách của Tạ Nhất, rồi hoan hỉ mà hát, ”Một ơn cứu mạng kia suốt đời ghi tạc, anh hùng ta chính khí ngời ngời...”

Bóng chiều ngã về tây, nắng vàng trải dài trên con đường vắng, Tạ Nhất nhoẻn miệng cười một tiếng, tiểu ý ung dung phong nhã, đẹp đến nghẹn lòng.

*

Thời gian một dòng chảy xuôi, ngày tháng như bóng câu qua cửa, cơ thể thiếu niên cũng dần dần biến đổi, những đường nét con trẻ phai mờ, thay vào đó là sự chín chắn dẻo dai. Con gái thì như đoá hoa hé nở, dáng dấp yếu điệu nhu mì. Con trai lại như cái cây vươn mình, trở gò vờ giọng, tiếng nói trầm ấm nom rất ra dáng người lớn.

Thiếu niên đang trong lúc dậy thì cầm bắt đầu lún phún mọc lông măng hoặc có thể cho là râu cũng được. Quan hệ trai gái cũng không còn bình hòa như trước mà tựa hồ có khoảng cách. Bạn bè vốn quen thói to tiếng cạnh khỏe cãi nhau nay lại dăm ra dè chừng lạ lẫm, tay chân tình cờ đụng phải thì đều lẹ làng né đi như phải bóng.

Hồi tiểu học, thầy cô thường xếp cho bạn nam ngồi cùng bàn với bạn nữ, ở giữa vách một đường kẻ đỏ chói làm ranh giới, nhưng lại chẳng ai xem trọng chuyện đó. Thế nhưng khi lớn hơn một tí, như có bức tường vô hình ngăn cách nam và nữ, khi thầy cô xếp chỗ ngồi, chỉ cho phép bạn cùng giới ngồi chung với nhau. Lẽ nào không sợ học sinh tụ tập nói chuyện bỏ học sao?

À, cái đó thì làm sao mà đáng lo hơn cái khác được, có phải không?

Thời kì mới lớn bao giờ cũng đáng lo, lúc nào cũng như có một màn sương bao bọc lấy tâm tình, cảm xúc cũng dễ dàng dao động, ưa mủi lòng, ưa nổi nóng và cũng ưa rung rinh cảm nắng. Mọi thứ cứ đến không một dấu hiệu báo trước. Sau một thời gian lại im ắng lắng xuống.

*

Vương Thụ Dân bắt đầu thấy khó ở. Tạ Nhất ngồi bên vẫn yên lặng ghi chép, cẩn thận nghe cô giáo giảng bài. Vương Thụ Dân hết thất thần nhìn bảng đen lại lướt mắt ngó cô giáo rồi dừng mắt ở cái bàn trước bàn giáo viên... Ồ, cái nhỏ thắt bím đó là ai, sao nhìn chường mắt quá vậy.

Vương Thụ Dân ngẩn ra nhìn cái bím tóc xinh xắn kia một lúc, tim chợt nảy thành thạch, dựng cuốn sách trên bàn đứng lên, nói khe với Tạ Nhất, ”Tôi nằm một chút, cậu canh chừng giùm tí nhé.”

Tạ Nhất quá quen với chuyện này nên chẳng buồn nổi cáu, chỉ tiếc hận nhìn Vương Thụ Dân một cái rồi thở dài, lấy quyển vở của tên kia qua chỗ mình, tranh thủ chép hộ.

Vương Thụ Dân bây giờ cũng không còn thấy thẹn thùng gì nữa, vùi mặt vào tay, nhắm mắt lại, thế nhưng cái gáy trắng trắng cùng bím tóc đen nhánh vẫn cứ lấp ló hiện lên trong đầu.

Thiệt tình, con gái con lứa ăn gì mà cần cổ trắng quá vậy, còn trắng hơn Tạ Nhất... Không đúng, Tạ Nhất là nam sao lại mang ra so được!

Nhỏ tên gì ta? Hình như là Nghê Hiểu Thiên, là đứa ưa khóc nhè lớp kế bên hồi tiểu học. Mới đây chẳng bao lâu mà sao lại khiến người ta nhìn không ra thế này? Nhớ hồi nào tóc của nhỏ chỉ le que vài cọng như

đuôi chuột ấy, sao giờ lại vừa nhiều vừa đen vậy? Lúc bé thì xí gái còn bây giờ sao mặt mày xinh xẻo như hoa nở ấy?

Còn nhỏ thì là nhỏ mít ướt suốt ngày chảy nước mũi, thế mà hiện giờ cũng lớn lên thành thiếu nữ điệu dàng dễ thương thế ư?

Nghê Hiểu Thiên Nghe Hiểu Thiên Nghe Hiểu Thiên Nghe Hiểu Thiên...

Vương Thụ Dân bật dậy, hai má đỏ bừng, khiến Tạ Nhất giật mình nhảy dựng. Trái tim nảy lên liên hồi tưởng chừng rớt ra ngoài lồng ngực, Vương Thụ Dân ánh mê ly ngậy ra một lúc rồi lại ụp mặt xuống bàn, rên một tiếng.

Tạ Nhất nhìn cô giáo trừng mắt lườm hai đứa, lại ngó Vương Thụ Dân như đang lên đồng, bèn cúi đầu hỏi, "Cậu... cậu bị đau bụng à?"

Vương Thụ Dân ngược đầu lên nhìn Tạ Nhất, buồn khổ chớp chớp con mắt, "Tiểu Tạ... tôi vong trần bỏ mạng đây, cậu, cậu, cậu nói với ba mẹ tôi, bảo họ nén bi thương, nhân lúc còn trẻ mà sinh thêm thằng cu, mười tám năm sau... Úi!"

Tạ Nhất đập cuốn sách bài tập toán dày cui lên đầu Vương Thụ Dân một cái.

*

Người bước đến gõ nhẹ vào đời, khiến tôi mở mắt nhìn thế giới.

Nhìn xem nhân gian có còn độc hành xoay chuyển.

Làn gió xuân thì rộn ràng thổi mát tuổi thanh tân.

Một tuần sau, đồng chí Vương Thụ Dân bấy giờ đã ném đủ cơn tương tư đau khổ, bèn quyết đoán viết một lá thư tình đầy bi hoạn sầu muộn, bao gồm cả lỗi chính tả, len lén bỏ vào hộp bàn của Nghe Hiểu Thiên.

Ai ui, xem ai đang đổ mặt kìa? Ai u, bạn nam thích bạn nữ! Ai u, Vương Thụ Dân cảm nắng Nghe Hiểu Thiên.

Lời đồn cứ dần dần lan xa, mọi người truyền tai nhau không dứt, chẳng mấy chốc cả khối lớp Tám đều biết tin Vương Thụ Dân và Nghe Hiểu Thiên đang cặp kè ăn muối mè với nhau.

Lúc tan học, Tạ Nhất cảm thấy lỗ tai yên tĩnh hơn rất nhiều. Tên ôn thần Vương Thụ Dân sau lần tỉnh tò với lời lẽ chân tình thấm thiết giờ đã thành công cửa đổ con gái người ta, hiện tại đang lu bù cuốn quýt ở bên cạnh bạn gái nên không còn quấy rầy Tạ Nhất nữa. Nhưng bất ngờ yên ắng như thế lại thấy như thiếu vắng điều gì đó.

Mỗi ngày khi lên lớp, cái tên lỗ mãng kia cứ như uống phải thuốc kích thích mà làm đủ trò dở hơi, xé tập xếp máy bay viết lời tình yêu rồi phóng vèo vèo trên đầu các bạn để gửi đến cho người yêu bé bỏng, hại cả lớp chẳng ai được yên thân.

Thỉnh thoảng, Tạ Nhất cũng liếc mắt nhìn thử nội dung Nghe Hiểu Thiên biên đáp lời trên máy bay tình yêu, toàn mấy thứ phải nói là nhắm ruồi hết sức. Ví như, trưa nay tụi mình ăn gì nà, con nhỏ C kia thấy ghét quá nà, mặt bà cô Anh vẫn lại nổi thêm mụn mụn nà, thằng A với nhỏ B có tình ý với nhau nà, cô X nói xấu sau lưng thầy Y nà...

Tạ Nhất bực mình không biết hóa ra con nhỏ Nghe Hiểu Thiên đó coi vậy mà cũng nhiều chuyện ưa tọc mạch kinh khủng. Con nhỏ mắt hí mũi tẹt đó thì có chỗ nào mà đẹp chứ?

Khiêu thẩm mỹ của Vương Thụ Dân thật chẳng ra làm sao, chắc phải sẩm cho tên này cái gương thôi.

Nghê Hiểu Thiên nói nhiều, Vương Thụ Dân cũng bắt chước nói nhiều theo. Suốt ngày cứ chuyện bé xé to, không việc gì cũng chèo kéo Tạ Nhất mà rằng, "Tiểu Tạ, tôi nói cậu nghe, hôm qua tôi và Hiểu Thiên tới bãi tập đằng sau sân bóng ngắm hoa thì trông thấy một cụm hoa thủy tiên rất đẹp. Hiểu Thiên nói cây tôi trông xấu vậy mà nở hoa xinh ghê. Cậu nói xem, có ai mà ngốc như nàng không chứ, tôi làm sao mà đẹp thế được, thủy tiên rõ ràng là thuộc họ hành."

...Vương Thụ Dân cậu mới là đồ ngốc ấy!

"Hôm nay Hiểu Thiên tặng tôi một hũ kem bôi tay, thơm lắm, bảo tôi xài đi, cậu nói đàn ông con trai ai dưỡng tay làm gì, cậu lấy không, cho cậu đó."

...Người ta là sọt rác của cậu à, không thích thì vứt sang cho rảnh nợ?

"Ui da đau chân quá, mới nãy đi mua bánh bao cho Hiểu Thiên, nhỏ chê căn tin bán đồ không ngon nên ra cái tiệm kia xa ơi là xa, lại còn phải xếp hàng hết nửa tiếng đồng hồ."

...Hiểu Thiên Hiểu Thiên Hiểu Thiên Hiểu Thiên. Đầu cậu không có não à, ngoại trừ Hiểu Thiên ra thì không còn gì nữa?

Những lời này Tạ Nhất không bao giờ nói ra, suốt ngày chỉ có mỗi Vương Thụ Dân là lải nhải. Đôi khi Tạ Nhất chỉ cười một tiếng hoặc trêu chọc vài câu, ngực cứ thấy từng tức, càng lúc càng khó chịu hơn.

"Tiểu Tạ, tôi nói này, hôm nay Hiểu Thiên hôn tôi đấy." Vương Thụ Dân mơ màng chống cằm, cười ngu ngơ như thể tên thiếu năng, đã vậy mắt còn long lanh lấp lánh, đoạn lại chỉ vào má mình, "Hôn chỗ này này, thiệt là đã..."

Tạ Nhất bỗng nhưng lại không nghe được tiếng nào, chỉ thấy miệng Vương Thụ Dân khép rồi lại mở, xỏ ra một tràng Hán ngữ, song lại chẳng có âm thanh nào lọt được vào tai.

Nghê Hiểu Thiên hôn Vương Thụ Dân.

Hôn...

Tạ Nhất giằng quyển sách thật mạnh lên bàn, nhú mày hỏi, "Cậu đã nói xong chưa? Tôi còn bài tập chưa làm này!"

Vương Thụ Dân ngậy người ra. Tạ Nhất lúc nào cũng ôn hòa nhỏ nhẹ, chưa bao giờ thấy Tạ Nhất tức giận, thậm chí trợn mắt lườm nguýt cũng không, ấy vậy mà dùng một cái tự dưng lại nổi nóng mà quát tháo? Vương Thụ Dân ngượng ngùng, chẳng biết làm sao, ngược đầu lên thì thấy bạn gái quay xuống cười với mình một cái. Vì vậy liền thành Vương Ngu Ngốc mà dần mặt ra cười đáp lại, tâm trí cũng mơ màng tận chín tầng mây.

Tim hồng cứ bay phấp phới tứ phía.

Buổi chiều tan học, Vương Thụ Dân theo lẽ thường nắm tay Nghe Hiểu Thiên đi ra lớp trước. Tạ Nhất ngồi yên tại chỗ, trừng mắt nhìn quyển sách chưa khép, nhưng chẳng chữ nào vào đầu. Mọi người trong phòng cũng dần dần tản đi, trời một lúc một tối hẳn. Sau cùng chỉ còn lại mỗi mình Tạ Nhất.

Mất một hồi lâu Tạ Nhất mới giật mình hồi tỉnh lại, thu dọn sách vở, đeo cặp lên vai. Khi bước ra lớp thì nhắc thấy chồng tập trên bàn giáo viên, quyển vở trên cùng có nhãn đề tên Nghe Hiểu Thiên.

8. Chương 7: Vỡ Bài Tập

Tạ Nhất không còn nhìn thấy gì ngoài quyển vở với cái nhãn tên đó, rồi tựa như ma xui quỷ khiến mà cầm nó lên, mở ra.

Tập vở con gái chín chu ngay ngắn, chưa bàn tới bìa bao màu sắc sắc sỡ xinh đẹp, chỉ với chữ viết thôi đã thấy có cảm tình, mỗi bài đều được giáo viên cho điểm A hoặc A+, nhưng Tạ Nhất lại chỉ thấy ngứa mắt. Bìa bao ngứa mắt, chữ viết ngứa mắt, mùi giấy thơm thoang thoảng cũng ngứa mắt nốt.

Mắt Tạ Nhất bất chợt dừng lại trên cây bút mực đỏ trên bàn giáo viên, một ý nghĩ xấu xa thốt nhiên trỗi dậy trong đầu, đoạn lại dáo dác ngó chừng tứ phía, xác định xung quanh không có ai, liền cầm cây bút mực lên, sửa tất cả những chữ A kia thành B.

Phá hoại quả nhiên mang tới khoái cảm tột tại, thành thử thế giới mới có nhiều kẻ biến thái giết người đến vậy.

Nhìn đầu bút máy nhọn hoắc rạch ngang rạch dọc tựa những đường cắt đỏ chói trên nền giấy trắng Tạ Nhất thấy như mình được giải phóng khỏi một cái gì đó bức bách. Tới khi giật mình hồi tỉnh lại mới thấy hoảng loạn và sợ hãi. Nếu Nghe Hiểu Thiên mách với cô giáo vì phải làm sao?

Nếu người ta biết chuyện này là do Tạ Nhất làm thì tính thế nào? Vương Thụ Dân rồi sẽ nghĩ gì đây?

Tạ Nhất ngậy ra một lúc, đoạn lại rút vở bài tập của mình ra, cẩn mõi một cái, gạch bỏ những lời phê cùng điểm số của giáo viên ở bên lề quyển tập, rồi nguệch ngoạc vẽ thêm vài đường nữa, xong việc lại cẩn thận nhét trả quyển vở về chỗ cũ, sau cùng là tìm thêm vài nạm nhân nữa...

Dàn xếp mọi sự ổn thỏa, Tạ Nhất bình tĩnh lau sạch những vệt màu nước day dính trên bàn, trả cây bút máy về chỗ cũ, chỉnh lại ngay ngắn chồng vở bài tập, rồi xoay lưng bước ra, đóng chặt cửa phòng học.

Tạ Nhất không dám đi cửa chính vì sợ sẽ bị ai đó trông thấy, chỉ đành lén người luồn qua ngạch cửa hông đã bị khóa và bỏ phé đã lâu mà về nhà.

Tạ Nhất thấy mình không khác gì một tên tội phạm chuyên nghiệp, tỉnh táo kiểm tra hiện tra, không để lại nửa điểm hoài nghi, nhưng song le đó lại là nội tâm chao đảo khủng hoảng. Dọc đường đi hể có ai liếc nhìn một cái, cậu liền có ý nghĩ, "Người đó biết mình là thủ phạm!", khiến bước đi dưới chân cũng chệch choạng bất an, vất vả lắm mới về được tới nhà.

Một đêm mất ngủ.

*

Sáng hôm sau, Tạ Nhất quàng mắt thâm đen, trầm mặc hơn cả thường ngày, đi đến trường. Vương Thụ Dân hỏi han, Tạ Nhất qua loa lấy cớ, "Hôm qua Tạ Thủ Chuyết lại đập phá âm ỉ." Bình thường chuyện mà có dính tới tên Tạ Thủ Chuyết thì Vương Thụ Dân liền không hỏi nhiều.

Hai người đến trường sớm, đúng lúc lớp trưởng phát trả vở bài tập. Tạ Nhất nhìn những quyển vở được trả về mà tìm đập thành thịch không ngừng, cố gắng tỏ vẻ bình thường, lấy sách tiếng Anh ra ôn bài.

Đột nhiên có tiếng hét. Nghe Hiểu Thiển mở vở ra liền đứng bật dậy mà quát, "Ai đã làm vậy hả?!"

Tiếng nói chuyện cùng tiếng cười đùa ngưng bật, mọi người đưa mắt nhìn cô nhóc. Nghe Hiểu Thiển mắt đỏ au, bàn tay đặt trên bàn giận đến run lên, quyển vở bị rách nát cũng mở ra giữa chừng. Bạn nữ ngồi cùng bàn chồm người sang nhìn, giật mình la toáng, "Quá đáng thật, ai đã làm chuyện này?"

Vương Thụ Dân nhăn mặt, bước tới xem quyển vở bài tập của Nghe Hiểu Thiển, rồi đảo đôi mắt sắc lẹm nhìn mọi người, hung hăng nói, "Ai làm? Đứng lên cho ông!"

Tạ Nhất cúi đầu, giấu gương mặt dưới mớ tóc mái, ngậy ra nhìn cuốn vở bị tự tay mình rách nát, miệng khô khốc.

"Tập tui cũng bị nữa nè!?" Một nam sinh ngồi trong góc hét lên, quyển vở của cậu ta không thăm như của Nghe Hiểu Thiển, chỉ là lời phê bị gạch bỏ, một vài trang giấy bị vò nhăn.

"Tui cũng có!"

"Tui cũng thế..."

"Ai làm vậy? Mấy bạn chọc ai ngứa mắt hả?"

Bấy giờ cô Tổng chủ nhiệm cũng đẩy cửa bước vào, thấy không khí lớp là lạ, bèn hỏi, "Có chuyện gì? Sao các em đều đứng lên hết cả? Không ôn bài đi? Lớp trưởng..."

"Cô ơi, cô coi này!" Nghe Hiểu Thiển mặt mày oan ức chạy lên, khóc lóc trình quyển vở ra trước mặt cô giáo, "Tập bị rách nát bằng mực đỏ thế này thì dùng thế nào được nữa ạ?"

Cô Tổng có bệnh ưa sạch, nhìn quyển vở dính mực đỏ ối thì giật mình nhăn mặt, đoạn lại đẩy đẩy gọng kính, dùng hai ngón tay mà gỡ từng trang tập, đôi mắt cũng càng lúc càng trừng to hơn, suýt thì rút ra khỏi lòng, "Em nào làm chuyện này?"

"Không biết ạ, tập em cũng bị."

"Em cũng thế..."

Một đám cùng chạy lên bục giảng.

Cô Tống đau đầu vỗ bàn một cái, "Cả lớp trật tự! Tập em nào cũng bị như thế thì giờ tay lên?"

Một phần tư lớp giờ tay lên.

Tạ Nhất nhú mày, mở quyển vở của mình ra, đúng lúc Vương Thụ Dân quay lại chỗ ngồi, sau đó thì cậu giờ tay lên như mọi người. Vương Thụ Dân sững sốt nhìn sang, biết rõ Tạ Nhất tiền bạc chẳng nhiều nhận gì, bèn lật đặt giấy từng trang tập một của Tạ Nhất ra kiểm tra, may là không nghiêm trọng lắm, đoạn lại tức giận nói, "Sao lại thế này? Đừng để tôi biết đứa đó là đứa nào bằng không thì... Tiểu Tạ, tập cậu bị vậy liệu còn xài được nữa không? Tôi còn một quyển này, cậu lấy mà dùng?"

Tạ Nhất lắc đầu, "Không cần, cũng không nghiêm trọng lắm." Gương mặt chỉ hoang mang sợ hãi một thoáng liền trở lại bình tĩnh như cũ.

Vương Thụ Dân đau đầu nghĩ, người bị hại nhiều như thế, biết ai mà lần đây? Thậm chí tới một kẻ hoài nghi cũng không có.

Nghê Hiểu Thiên cứ léo nhéo khóc mãi khiến cô Tống sinh phiền, xua tay kết thúc chuyện, sau đó tới giờ ra chơi thì mời từng người bị hại tới mà hỏi han.

Trọn buổi sáng, Tạ Nhất cứ thần thờ không biết giáo viên đang giảng cái gì, đầu miên man suy nghĩ không biết rồi cô chủ nhiệm có tìm ra ai là thủ phạm hay không... báo hại nào như muốn phình to ra.

Cô Tống tra hỏi một trận nhưng vẫn không tìm ra chút manh mối nào, đầu sao thì cô cũng họ Tống chứ không phải họ Holmes, nên liền cho qua chuyện lần này. Một quyển sách bài tập chẳng bao nhiêu đồng, bị rách nát viết bậy thì có thể gây được tổn thất gì cho người khác nào?

Vì vậy chuyện cứ thế mà qua.

Cô Tống nhân lúc trước khi tan học, trừng mắt nhìn toàn thể lớp, răn dạy "Ai mà làm như thế thì đúng là người xấu!" rồi còn cảnh cáo "Vì đây là lần đầu vi phạm nên sẽ tạm thời bỏ qua, nhưng bằng có lần sau thì nghiêm trị kỷ luật, đồng thời còn phải đền cho các bạn mỗi người một quyển bài tập mới!"

Gánh nặng bị phát hiện được gỡ bỏ, Tạ Nhất cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi, tim không còn đập kịch liệt như trước.

Sau chuyện này, Tạ Nhất lần đầu nếm trải cảm giác làm chuyện xấu, may là không bị tóm cổ... Và đồng thời cũng lần đầu hiểu, bản thân có thể làm ra loại hành vi như vậy.

Tại sao lại ghét Nghê Hiểu Thiên? Bởi cô ta khó ưa, nói nhiều? Hay là tại cô ta cặp kè với Vương Thụ Dân?

Thanh xuân đúng là một cơn dịch bệnh.

Chuyện vở bài tập bị rách nát nhanh chóng bị lãng quên. Vương Thụ Dân và Nghê Hiểu Thiên cũng không còn dính với nhau như trước. Đầu sao bây giờ ai cũng đều còn quá nhỏ, cảm xúc băng quơ dễ thay đổi, hốc-môn dậy thì chỉ có tác dụng kích thích một thời gian. Con gái chẳng phải lúc nào cũng hiền lành dễ thương. Con trai chẳng phải bao giờ cũng anh hùng đáng tin. Ai cũng có khuyết điểm cùng thói hư.

*

Bước vào hồi sắp tốt nghiệp, bài tập chồng chất, giáo trình học gấp rút khẩn trương, mặt mày ai nấy cũng xanh xao thiếu ngủ. Ngày thi trung khảo cũng được dán trên bảng thông báo, rồi đếm ngược từng khắc một như nhắc nhở, những lần thi thử liên tiếp ập đến chẳng khác gì tuyết rơi trong ngày đầu đông, mỗi người đều cố gắng phấn đấu để mong đạt được thành tích tốt nhất.

Càng tiến tới gần ngày thi thì thời gian vui chơi nghỉ ngơi cũng bị rút ngắn lại, thầy cô rôt ráo đốc thúc học sinh làm bài tập, nghiêm cấm chuyện yêu đương hẹn hò. Vương Thụ Dân và Nghê Hiểu Thiên chẳng đợi giáo viên can thiệp cũng dần dần lạnh nhạt rồi chia tay nhau.

Vương Thụ Dân lại bắt đầu quay lại làm phiền Tạ Nhất, tất cả hồ như lại ăn nhip như lúc đầu...

Nhưng chỉ có Tạ Nhất biết, có một thứ gì đó đã đổi khác, mãi mãi chẳng thể quay lại xuất phát điểm được nữa.

Ngày thi dí theo sát nút, qua lễ Một tháng Năm thì tới hạn điền đơn ghi nguyện vọng. Vương Thụ Dân mặt mày đau khổ vầy vầy tờ đơn trong tay, "Tiểu Tạ à Tiểu Tạ, tôi phải làm gì đây? Cậu thì thi lên Nhất Trung, còn tôi phỏng chừng tới cả cái cổng của trường công cũng mò vào không được, chúng ta sẽ phải kể nam người bắc, lúc đó biết làm thế nào?"

"Vậy mà cậu còn không chịu học hành gì? Mau học đi!"

"Hay là cậu cùng theo tôi vào Lục Trung đi, tôi sẽ bảo kê cậu... À, không, cậu sẽ bảo kê tôi. Hiệu trưởng Lục Trung mà biết cậu thi vào trường thì thế nào cũng muốn kiệu tám người khiêng để rước cậu về."

"Lục Trung?" Tạ Nhất cau mày, ngòi bút đang điền nguyện vọng cũng chợt khựng lại.

"Đừng manh động! Đừng manh động nha!" Vương Thụ Dân nhắc thấy bạn mình có ý sửa lại nguyện vọng thì liền ngăn, "Tôi nói đùa thôi. Cậu làm sao mà tới cái trường đó được. Bà cô Tổng mà biết tôi xúi cậu làm vậy thì chắc bóp cổ tôi chết mất. Mai này cậu có phát tài thì nhớ chiếu cố người anh em này nha, mẹ tôi chờ cậu về làm rạng tổ quy tông đó!"

Tạ Nhất cũng muộn phiền không kém gì. Khi Vương Thụ Dân bảo "kẻ nam người bắc" thì tim cậu chợt hẫng một nhịp, tưởng chừng cho có gì trong lòng mình bị đào ra. Nhất Trung là trường trọng điểm, nếu thi đậu thì phải ở lại kí túc xá của trường, hàng năm lễ lạt mới có thể về nhà một chuyến... Tuy rằng có hơi do dự nhưng sau cùng vẫn không sửa lại nguyện vọng.

Dì Giả thường nói, Nhất Trung là trường có tiếng tăm, vào được nơi ấy coi như đã bước được một chân vào Đại học. Chỉ có học ở Nhất Trung thì mới mong vào được Đại học tốt nhất, rồi làm ông này bà kia... giống như những gì mẹ Tạ Nhất từng nói. Phải có tiền đồ, có tương lai thì mới thoát được Tạ Thủ Chuyết, thì mới...

Tạ Nhất nghĩ, việc Vương Thụ Dân muốn cậu làm, quyết định là ở cậu, chỉ liên quan tới mình cậu. Thế nhưng tương lai xán lạn kia lại không là việc của một người, mà còn nhằm để cho mẹ ở trên trời được nhìn thấy.

Tháng sáu...

Tháng sáu...

Đường hai lối rẽ

Nắng cũng buồn tẻ

Khóc cuộc ly tao.

Chân bước chiều nay

Lạc nhịp đắm say

Tay dứt bàn tay

Lạc lối đường bay

Không ai tìm nữa.*

./

* Nguyên tác là hai câu văn ngắn nhưng đọc lên lại thấy có nhịp nên đã bạo gan thêm một vài chữ, dịch cho có vần ráp ra thơ, thành thử đã thoát ý đi nhiều một chút.

9. Chương 8: Dần Dần Mất Đi

Vương Thụ Dân không phụ sự mong đợi của mọi người mà đậu vào Lục Trung, đương nhiên cái cụm "không phụ mong đợi" ấy là đã nói quá nói hoa rồi. Theo như lời Vương Đại Xuyên thì là, miễn là học xong cấp Hai và cái thứ cấm trên cái cổ không phải là cái bô thì đều có thể thi đậu được vào cái trường đó.

Về phần Tạ Nhất, chuyện có hơi khó khăn một tí, phải sau bao ngày chờ đợi sàng lọc hết người này tới người kia thì mới có tin xác nhận là đã đậu Nhất Trung. Thành tích của Tạ Nhất không phải là cao nhất, ấy nhưng so với cả khối thì vẫn thuộc hàng học sinh ưu tú. Ban đầu ai cũng cảm chắc cậu có thể thi vào Nhất Trung, nhưng tới phút chót thì suýt một chút vì nửa điểm mà thi trượt.

Bất quá nói gì thì nói, thi vào cấp Ba hay Đại học đều giống nhau, miễn đậu là được, đủ điểm là tốt rồi, nhiều hơn một chút cũng lãng phí.

Lại nói chuyện chính, việc Tạ Nhất đậu Nhất Trung là một chuyện đáng mừng. Hàng xóm hễ ai nhắc tới Tạ Nhất thì đều tấm tắc khen ngợi không dứt, bảo rằng thằng bé này học hành giỏi giang mai này tiền đồ xán lạn, nhìn tới nhìn lui thì hình như cậu ta là người đầu tiên ở huyện mình đậu vào Nhất Trung thì phải nhỉ?

Ai cũng vui, ngoại trừ Tạ Thủ Chuyết.

Khi Tạ Nhất cúi đầu đưa giấy báo trúng tuyển cho gã, tên đàn ông hiếm khi mới không say xỉn ấy cũng chỉ nhếch miệng một cái, khóe miệng kéo lên nom như một nụ cười khê, hoặc cũng có thể là bởi gã ta suốt ngày say xỉn bị cồn làm tê hết thần kinh nên trông mới giống vậy, sau đó không mặn mòi gì mà nói, "Nhất Trung, tốt, học phí không mắc."

Rồi không còn biểu hiện gì nữa.

Dẫu sớm biết trước là thế, nhưng Tạ Nhất vẫn thấy có chút thất vọng. Có đôi khi đêm khuya người vắng, cậu sẽ nghĩ, mình đã bao lâu rồi không gọi người đàn ông này một tiếng "ba" nhỉ? Nếu không phải Hoàng Thái Hương để lại ngôi nhà này thì liệu rằng cha con hai người có tới nông nổi lưu lạc ngoài đường chẳng nhận ra nhau?

Như thể hai kẻ hoàn toàn xa lạ trên đời này.

Sau cùng vẫn là Giả Quế Phương và Vương Đại Xuyên lo liệu mọi chuyện, nấu một bàn tiệc chúc mừng Tạ Nhất thi đậu Nhất Trung. Vương Đại Xuyên bị dị ứng cồn, uống một chút bia thì liền nổi mẩn ngứa gãi không ngừng, nhưng vẫn vui mừng bưng một ly bia lớn, mặt mày đỏ au vỗ vai tạ Nhất, "Làm con nuôi của bác đi, đổi sang họ Vương, gọi Vương Nhất, tên đẹp đó chứ, vừa giàu vừa giỏi." Rồi bị Giả Quế Phương đập cho một cái.

Tạ Nhất cúi đầu cười, ngực chột nhoi nhói đau, dù có gằn gụi nhiều hơn nữa thì cậu vẫn là họ Tạ, họ khẩu viết rõ ràng chúng ta là người đứng khác biệt.

*

Chớp mắt một cái không còn áp lực học hành thi cử, Vương Thụ Dân liền như ngựa đứt cương, tới cả Tạ Nhất cũng không nhất mực ôm sách trong tay. Hai thiếu niên suốt ngày dính lấy nhau. Tạ Nhất muốn làm thêm kiếm học phí, Vương Thụ Dân cũng theo sát, thành ra hai người ban ngày cùng vào phụ việc trong một quán cơm nhỏ, tới tối thì rủ nhau ra sân bóng rổ đã cũ ở sau khu chung cư mà tập luyện.

Sự thực chứng minh, thể thao vô cùng có lợi cho sức khỏe và cơ thể. Vương Thụ Dân đã cao tới một thước tám, sắp sửa vượt qua Vương Đại Xuyên, lượng cơm ăn mỗi bữa cũng tăng vùn vụt, khiến Giả Quế Phương mỗi lần đều phải lo lắng dòm chừng bụng con, e nó bị bội thực té ngựa ra chết.

Tạ Nhất suốt ngày đang nắng nẻn đen đi rất nhiều, cũng quen thêm được một vài người bạn, nhìn chừng chặc hẳn ra, nhưng vẫn mi thanh mục tú như cũ. Người lớn mỗi khi nhìn cậu thì lại lấp ló thấy hình dáng Tạ Thủ Chuyết, áo quần phẳng phiu, dáng người thon thả, mắt hàm tình như hoa đào đầu xuân, khiến các cô các bà phải đỏ mặt xấu hổ mấy phen.

Song đẹp thì đẹp, tính tình ngàn vạn lần đừng học theo ba cậu.

*

Thời gian trôi nhanh, dù muốn hay không cũng tới ngày nhập học. Đầu tháng tám, Tạ Nhất xách một bao hành lý đi Nhất Trung học quân sự. Ở bến xe, Giả Quế Phương cứ nắm chặt tay cậu dặn dò liên miên, Nhất Trung không gần nhà như Lục Trung, thiếu niên mới mười lăm mười sáu đã phải một mình rời nhà.

Tạ Nhất ngồi trên xe dò, nhìn cảnh vật nối đuôi nhau bị bỏ lại phía sau thì thất thần, bất chợt nhớ tới Hoàng Thái Hương. Có ở tình huống nào thì mẹ cậu luôn ăn nói nhẹ nhàng, có phong thái của người trí thức, khác với dì Giả. Dì Giả bao giờ cũng nói năng lớn tiếng như thể là đang cãi nhau với người ta, tính tình lại nóng nảy ngay thẳng, lúc nào cũng vội vàng xao động. Hai người họ khác nhau một trời một vực, ấy lại đều là những người mẹ tốt nhất.

Lúc vô tình thì bất ngờ mò thấy thứ gì đó trong chiếc túi bên trái ba lô, lần tay vào lấy thì phát hiện đó là một cuộn tiền, lại nhớ tới khi sắp lên tàu thì dì Giả cứ liên tục nắm cái ba lô của cậu, thế nhưng cậu lại không biết dì đã nhét tiền vào khi nào.

Tạ Nhất ôm ba lô vào lòng với niềm trân trọng nhất, mắt chợt đỏ au lên, cố nhịn để nước mắt đừng rơi.

Nhất Trung nằm ở phía rìa ngoài của Bắc Tân, đi xe nửa tiếng mới đến, là trường học tốt nhất với đội ngũ giáo viên giỏi nhất, học sinh thông minh nhất, cùng tương lai xán lạn nhất. Thế nhưng nơi ấy không có dì Giả bác Vương, không có bà con lối xóm thân thiết nhiệt tình, cũng như không có thiếu niên rạng rỡ như ánh mặt trời kia.

*

Chương trình học quốc phòng chẳng qua chỉ như một nghi thức nhập học, rất nhanh liền kết thúc, nên cũng không có thời gian nghỉ nữa chừng, cứ học liền một mạch.

Tạ Nhất rất nhanh liền phát hiện trung học và phổ thông là hoàn toàn khác nhau. Học sinh Nhất Trung ai nấy đều có một khí chất hết sức đặc biệt. Toàn trường ngập tràn cái khí chất ngồn ngộn ấy. Tất cả họ đều là những người ưu tú nhất, được gia đình và thầy cô nuông chiều, nên kiêu căng tự phụ, coi mình là thiên tài của thế giới.

Bởi vì ai cũng mang trong mình cái suy nghĩ đó nên lớp học không đoàn kết lại chẳng đồng lòng, lúc nào cũng ngầm thi đua với nhau.

Tuần học đầu tiên, Tạ Nhất khựng hoảng nhận ra bạn nam gầy như tre ngồi cùng bàn đã đọc xong sách của cả một học kỳ, bài tập cũng làm quá một nửa, thường xuyên tranh luận với giáo viên bằng cung cách cũng như kiến thức mà cậu chưa bao giờ nghe qua. Cái cảm lúc nào cũng ngược cao, tỏ vẻ rất mực hơn người.

Bài vở chất chồng như núi, thế nhưng bạn nữ mất to ngồi phía trước chỉ trong một nửa thời gian đặt ra đã hoàn thành, rồi lấy truyện tranh trong học bàn ra đọc.

Chương trình học cũng khó vô cùng, Ngữ văn, tiếng Anh, Lịch sử, Địa lý, chính trị, khoa học, vật lý... khiến Tạ Nhất hoa cả mắt, làm cậu chán nản và uể oải không thôi, cảm giác bực dọc khó chịu cứ đè nén trong lòng.

Tạ Nhất dùng thời gian một tháng để làm quen với mọi thứ, bên người cũng chẳng còn ai kia hay réo gọi làm phiền, rủ đi chơi bóng rổ hay chạy bộ... nên dần dà cậu cũng hòa nhập được vào thế giới của bọn con ông cháu cha kiêu ngạo kia, giống họ là nhất mực chuyên tâm vào học hành. Tối cả khi đêm xuống cũng trùm chăn che đầu, nương vào ánh sáng yếu ớt tỏa ra từ đèn pin mà đọc sách.

Cuối tuần bạn học ai cũng gói ghém hành lý về nhà, chỉ có Tạ Nhất là vẫn ở lại, theo lẽ thường mà tới thư viện tự học. Cứ cách hai tuần một lần cậu sẽ gọi cho Vương Thụ Dân, nghe dì Giả lắng nghe chuyện nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống đầy đủ, rồi nghe tên thiếu niên kia căn nhắc là sao không về nhà đi, đoạn lại kể chuyện vui vầy xôm tụ bên Lục Trung.

Kể rằng học sinh trường này đi học dám ăn vụng cả đùi gà, ăn xong còn bạo gan hỏi xin thầy đứng lớp là có khăn giấy không cho miếng chùi miệng đi. Kể rằng bọn cá biệt trường này dám chửi cả giáo viên chủ nhiệm, nhốt ông ta trong nhà vệ sinh, báo hại ông ta mấy ngày sau chẳng dám tới trường. Kể rằng đám con gái trường này đi học mà trang điểm và ăn diện ghê lắm. Còn mà đồng phục đó hả? Chỉ có thiên tài mới mặc thôi. Lại kể rằng...

Sau đó Vương Thụ Dân hỏi về chuyện "Nhất Trung trong truyền thuyết" là như nào. Tạ Nhất suy nghĩ một lúc lại đáp, thật ra cũng chẳng có gì để kể cả, đi học xong thì tan học rồi tới lớp tự học. Vương Thụ Dân buồn chán xía một tiếng, cười trừ, ôi đúng là đồ một sách mà.

Thốt nhiên Tạ Nhất nhận ra có gì đó đã thay đổi, hai người cách nhau một nửa thành phố tựa như là đang ở hai chiều không gian khác biệt. Rồi lại lo lắng khi cậu quay trở lại, liệu Vương Thụ Dân có nhận ra cậu nữa không?

Chỉ cần nghĩ tới ánh nhìn lạ lẫm mà thiếu niên đó nhìn mình, Tạ Nhất lại thấy ngực nhói, như có người xẻo rớt một miếng thịt trên người mình xuống.

À, té ra Vương Thụ Dân đã trở thành máu thịt xương da trên người Tạ Nhất mất rồi.

*

Trời mỗi lúc một lạnh, cảm giác lo lắng xao động như tân sinh bất chợt ập đến vào kỳ thi giữa kỳ. Tạ Nhất nhận đề thi thì ngấy ra một lúc, có hơn một nửa là cậu không biết làm, đây là chuyện trước kia chưa bao giờ xảy ra.

Cậu dờ dẫm thu dọn bút viết quay về ký túc xá, trên đường nghe thấy một nhóm học sinh đứng trao đổi kết quả với nhau, giật mình nhận ra chẳng một câu hỏi nào mà cậu chắc chắn về đáp án, lại đành cảm đầu đi thật nhanh, cố bỏ ngoài tai những lời nói kia.

Thấy cô nói, cần cù bù thông minh. Thầy cô nói, chỉ cần cố gắng thì mọi thứ đều có thể làm được.

Thế nhưng đôi khi thầy cô cũng có lúc nói dối lừa người, và chỉ có học trò trong hoàn cảnh áp lực mới hiểu được. Rất nhiều lúc, trời cao không có mắt, dù bản thân có cố gắng thế nào cũng không được hồi báo. Thế giới chưa bao giờ là công bằng cả.

Ba ngày sau có kết quả thi, Tạ Nhất nhận được phiếu điểm thì liền ngấy ra, trợn mắt nhìn con số xếp hạng 31 đó, tay chân lạnh ngắt đi.

Cả lớp bốn mươi hai người, cậu xếp hàng mười mười một... Một vị trí quá xa.

Thốt nhiên như có thứ gì trong tim vỡ nát ra, Tạ Nhất nghĩ, té ra một chút vốn liếng thường lấy ra kiêu ngạo nay cũng hết sạch.

Tuổi trẻ sao buồn bã khốc liệt thế...

Tạ Nhất lật bài thi ra, ngồi sửa lại từng chỗ sai, phòng học ảm ỉ như câm lặng đi, không gian to lớn như chỉ còn lại một người, là Tạ Nhất cậu thôi.

Buổi tối, Tạ Nhất về phòng, nhìn hành lý đã được thu xếp gọn gàng để ở dưới giường, cậu vốn định kết thúc kỳ thi xong thì về nhà, gặp Vương Thụ Dân, nhưng... Cậu im lặng một lúc, ngồi xồm xuống, soạn hành trang ra.

*

Cuối tuần vắng lặng đến lạ, Tạ Nhất ngồi một mình trong thư viện, thần thờ ra, đến gần quá trưa mới xoa thái dương, quyết định ra ngoài đi lại một vòng, kiểm chút ít gì bổ bụng.

Khi bước ra cửa khu phòng học thì chợt nghe thấy có người gọi tên, tiếng hô hét inh ỏi như trời sấm sét, rồi chớp mắt một cái có ai đó nhào tới trên lưng Tạ Nhất, khiến cậu phải bước lùi ra sau mấy bước, suýt thì té lăn quay ra đất.

Hơi thở quen thuộc ập vào mặt, làm Tạ Nhất bất ngờ không thôi, chưa kịp phản ứng thì vai đã bị đánh một cái, đối phương nói, "Này, tên bất hiếu kia, mi bỏ vợ trẻ mẹ già ở nhà không lo, đi biên biệt ba năm chẳng bóng dáng, cố sự làm sao mau mau khai ra cho ta đây tường tận!"

10. Chương 9: Tâm Tình Niên Thiểu

Tạ Nhất hất cái móng vuốt của ai kia xuống, tròn mắt hỏi, "Sao cậu lại tới đây?"

Cậu nói khiến Vương Thụ Dân không vui mà nhăn mặt, "Thế nào, chỗ này không chào đón đảng này à? Đâu đâu cũng bốc cái mùi sách vở! Nếu không tại cộp mẹ biểu thì đảng này cũng không lết tới đâu." Đoạn lại chỉ tay ra sau lưng, bấy giờ Tạ Nhất mới để ý thấy Vương Thụ Dân tha bê cả một bao tải theo cùng,

”Trời thì đang lạnh, còn cậu thì vô lương tâm chẳng chịu về nhà, mẹ tôi bắt tôi mang chăn mền tới cho cậu đó!”

Tạ Nhất lập tức cảm thấy đêm cuối thu không còn lạnh như trước.

Vương Thụ Dân ngược đầu nhìn bãi sân rộng lớn của Nhất Trung, chớp mắt hỏi, ”Ui trời trời, chỗ này ngon quá ta, sân bãi rộng rãi lại còn phủ cỏ xanh mướt. Tại sao một sân vận động ngon lành cảnh đào như vậy lại rơi vào tay của đám mọt sách các cậu vậy?”

”Cậu mới là mọt sách ấy!”

”Dối, cảm ơn đấng ấy. Tôi mà là mọt sách thì chẳng phải Thái hậu nhà tôi sẽ mỗi ngày thấp hương bái Phật sao!? Cậu yêu tâm, rừng có cháy thì nhà tôi cũng chẳng bốc lên chút khói xanh nào đâu!”

”Được rồi lát nữa tôi sẽ thấp cho cậu một mụm khói!”

Hai người vừa đi vừa đấu võ mồm vừa mang hết thầy bao lớn bao nhỏ kia tới phòng Tạ Nhất, sau đó cặp kè bá vai nhau đến căn tin Nhất Trung ăn cơm. Vương Thụ Dân vô duyên mất nét kể chuyện ăn uống ở căn tin Lục Trung còn ghê rợn hơn cả làm thí nghiệm sinh hóa, khiến Tạ Nhất trợn mắt lườm nguyệt không thôi, báo hại chẳng còn hứng đâu ăn uống gì.

Dùng bữa xong, trời cũng tối hẳn, Vương Thụ Dân phát tay chào rồi ra về. Trước khi đi vẫn không quên cảm thán, trường xịn quả nhiên là có đẳng cấp hơn người, hèn gì mà hồi cấp hai tất cả học sinh ưu tú đều cố sống cố chết muốn thi vào Nhất Trung. Tài nguyên của xã hội phân phối không đều, đúng là một vấn đề nan giải!

Đoạn liên bị Tạ Nhất đá một cái vào mông, mới thỏa mãn chịu đi về.

Đèn đuốc vừa lên, thành phố như được bao phủ bằng một quang sáng long lanh ánh vàng kim. Tạ Nhất cho tay vào túi quần, đứng yên tại chỗ cũ mà mỉm cười, cảm giác bức dọc lo lắng buồn bã bởi áp lực của kì thi đều bị cuốn phăng đi, sau đó thì cúi đầu mắng thầm một tiếng, ”Đúng là đồ vô tâm mà!”, rồi xoay người bỏ vào phòng ngủ.

Cuối tuần khu kí túc không bị ép tắt đèn sớm, Tạ Nhất lại không về nhà, một mình ở trong phòng loay hoay tới lui, lôi chăn mền sạch sẽ thơm mùi nắng trong ba lô ra, trải lên giường rồi chui người vào, sau đó thì cầm sách lên xem, lòng cứ vui phơi phới, tay cầm lấy mép chăn cũng không chịu rời, miệng cứ cười mỉm chi suốt, một lúc lâu sau thì ngủ hồi nào không hay.

Trong mộng miên man bóng dáng của một thiếu niên rạng rỡ như ánh mặt trời, miệng ngậm cọng cỏ đuôi chồn, chân bước rạo rức trên con đường rải đầy nắng, ề a hát ”Nhớ hồi nào đội quân ta đứng mãi...”

Tạ Nhất giật mình tỉnh thức, trợn trừng hai mắt, cơ thể nóng rần, tim nảy kịch liệt, miệng khô không khốc.

Cậu sững sờ một hồi thì đưa tay sờ vùng thân dưới, thấy đũng quần dính nhớp ướt át, thì nẩy người lùi lại như bị điện giật.

Hẳn nhiên Tạ Nhất biết đó là gì. Lúc mới dậy thì bọn nhóc thường chuyền tay nhau vài ba món văn hóa phẩm không lành mạnh. Có lần đi phòng chiếu phim tìm Vương Thụ Dân thì bắt gặp cả đám đang chụm đầu vào xem phim con heo.

Giấc mơ đã thấy cứ như ác mộng bám dính không rời, khiến Tạ Nhất đỏ mặt từ cổ kéo tới mang tai, sau sắc hồng chợt mất đi mà thay vào là một mảng xanh tái đầy hoảng loạn.

Mặt trời mới lên buổi ban mai theo khe cửa sổ chưa đóng kín mà len nắng vào, dịu dàng rọi ánh dương xuống sân, thế nhưng cả người Tạ Nhất lại run rẩy lạnh giá.

Bất giác lại nghĩ tới Nghê Hiểu Thiên. Vương Thụ Dân còn không nhớ rõ cô bạn gái buổi ban đầu mới lớn của mình, ấy vậy mà Tạ Nhất lại chẳng thể quên. Song mỗi lần nhớ đến lại chỉ thấy tức ngực ngạt thở, hai bên huyệt Thái dương cũng nảy lên đau, tựa như có cây kim vô hình mọc trong lòng, đâm đau cả tim gan da thịt.

Lặng lẽ gục đầu cúi mặt, hai bàn tay cũng siết chặt đến tái xanh...

Tạ Nhất, mày là tên biến thái. Ba mày uống rượu đánh vợ hành con, là phường lưu manh vô lại, còn mày là hạng biến thái, chẳng biết xấu hổ.

Đoạn cậu ngược đầu nhìn bóp đưng viết đặt phía đầu giường, rồi rướn người tới mở bóp ra, lấy con dao chuyên dùng gọt bút chì. Sau đó thì như ma xui quỷ khiến mà cầm dao lên, nhắm ngay cổ tay mình, đầu lại nghĩ tới những diễn viên đóng vai tự sát cắt cổ tay trong TV, là từ ngoài vào trong hay từ trong ra ngoài?

Lưỡi dao hen gỉ kề sát trên da, chỉ là một mảnh lạnh lẽo. Tạ Nhất thấy mình như tức thở, rồi siết chặt bàn tay rạch sâu một đường, máu như châu ngọc nhả từng giọt, kéo dài thành hàng rơi chảy xuống. Đau đớn bất giác khiến bản thân có thể tỉnh táo lại. Con dao rớt xuống tấm chăn hôm qua còn thơm mùi nắng ấm. Tay hằn một đạo vết thương cam im buồn tủi.

Tạ Nhất co người ôm lấy đầu, trán để tựa trên đầu gối.

Hình như lại quay ngược trở về mùa đông năm ấy, biến trở thành đứa trẻ bất lực, chẳng thể làm được gì.

Ai cũng có trong lòng một bí mật theo mình cùng lớn lên.

*

Dần dần, học sinh phổ thông cũng quen mặt biết tên nhau cả. Thật ra mỗi lần lễ hội hay được nghỉ học, đám học sinh Nhất Trung này cũng không khác gì người ta. Suy cho cùng tất cả đều là thiếu niên đang tuổi lớn, cuộc sống muôn màu muôn vẻ. Thường ngày cũng hay rủ rê nhau chơi bóng rổ bóng chuyền. Hàng năm còn có nữ sinh xung phong lập nhóm hoạt náo viên để cổ vũ trong mỗi kì thi đấu hay biểu diễn.

Đến lễ Giáng sinh, trường tổ chức lễ hội rất lớn, trang hoàng lễ đường vũ hội, ai nấy đều háo hức chờ tham dự.

Bọn họ giỏi giang ưu tú. Tuổi trẻ cũng nhiệt huyết sôi trào. Đâu ngại gì nắng gió hay con người.

Thế nhưng Tạ Nhất lại nằm ngoài những quy luật và niềm vui đó. Với gương mặt đẹp đẽ hệt như Tạ Thủ Chuyết, khiến cậu nổi bật không thôi, là kiểu người đứng trong đám đông ắt liền nổi trội, khiến các thầy các cô mỗi lần đều để ý mà gọi cậu đứng lên trả lời câu hỏi.

Vốn là người vượt trội khiến ai cũng phải chú ý, ấy mà chẳng rõ vì sao lúc nào cũng như không hòa hợp được với mọi thứ, luôn lễ phép và dè dặt cách xa.

Tạ Nhất vô cùng dụng công trong chuyện học hành, các giáo viên đều thấy được điều đó, ai cũng âm thầm tiếc rẻ cho cậu. Thành tích tuy chẳng tệ như lúc ban đầu, nhưng cứ lênh đênh nửa vời, miễn cưỡng lắm thì đứng hạng trung bình trong lớp.

Cảm giác khó chịu tức tối và tự ti buồn thương vẫn không xua đi được, nhưng dần dà tập mãi thành quen.

Trường lớp đua tranh kịch liệt, đâu đâu cũng có học sinh tài giỏi, mỗi người đều là trò cưng được thầy cô nâng niu trên tay. Trong số những người giỏi xuất sắc, đương nhiên cũng vẫn có người xuất sắc nhất.

Có đôi khi chuyện ngoài việc bản thân cố gắng thì còn phải nghe theo ý trời. Mà ý trời thì đời nào là công bằng được nhỉ.

Tạ Nhất lắm lúc nghĩ, phải chăng ông trời là muốn xem cậu có thể chịu đựng tới trình độ nào, có thể bị chèn ép tới trình độ nào.

Chẳng phải ai cũng có thể vô tư lớn lên.

Tạ Nhất hơn nửa năm không về nhà, cho tới kì nghỉ đông.

Thành tích cuối kỳ coi như không tệ, xếp hạng hai mươi trong lớp, cách số 0 một quãng gần. (Có hơi xoắn quấy ở chỗ này, đại để thì số 0 được cho là mốc phân định âm và dương. Ngày trước em Nhất hạng 31, bây giờ là 20, càng lúc càng tiến gần với vị trí cân bằng là 0) Vì là tấm gương tiến bộ điển hình cuối kỳ nên Tạ Nhất được giáo viên tuyên dương một phen. Ấy nhưng cậu chỉ cúi đầu cười khổ, bàn tay này bất giác nắm chặt lấy cổ tay kia.

Chẳng ai biết, trên đùi, trên cánh tay cậu có bao nhiêu vết rạch hay bao nhiêu vết đâm. Tất cả đều có vào những đêm cậu chong đèn học bài, mỗi khi chịu không nổi nữa, nhăm lấy lại tinh thần, mà đâm viết rạch dao lên trên người mình. Hành vi ngược đãi không phải chỉ chiếu trên phim hay chỉ có trong lời kể.

*

Sau một hồi đổ tuyết, đường sá đóng một lớp băng dày, hơi thở phả ra cũng là một màng khói mỏng hun mờ mắt người ta. Tạ Nhất xuống xe đồ, kéo hành lý, lê bước về nhà, lòng miên man lo lắng đủ chuyện. Ví như không biết phải đối mặt Tạ Thủ Chuyết thế nào, câu đầu tiên nên nói khi gặp lại ba ruột là gì. Ví như, chẳng rõ nên dùng tâm tình nào để gặp Vương Thụ Dân...

Nhưng may là về nhà thì Tạ Thủ Chuyết không có mặt, chẳng biết lại chơi bởi say xỉn ở xó nào. Ấy mà tránh được mưa thế nhưng vào nhà tắm thì vẫn phải ướt. Giả Quế Phương vừa hay tin Tạ Nhất trở lại liền chạy sang đập cửa inh ỏi không dứt, còn hơn cả chủ nợ tới cửa. Cửa vừa mở rộng bà liền lao vào túm lấy Tạ Nhất ôm vào lòng, rồi lôi về nhà mình, hoàn toàn chẳng xem cậu là con nhà người ta.

Lục Trung sớm đã được nghỉ, Vương Thụ Dân theo lẽ thường túm tụm chơi bởi đám bạn bè trâu chó của mình, mãi đến tận tối mới đội tuyết về nhà, vừa mở cửa thì đã nghe răng hăm hở mà nói, "Úi chà chà! Dương phò mã thất lạc phiên bang mười lăm năm, cuối cùng Nữ vương cũng chịu cho ngài trở về cố quận! Nào, tới đây, để vi huynh nhìn... Ồi, sao mẹ đá con?" (Dương phò mã, tức Dương Diên Lăng, con trai thứ tư của Dương gia tướng Dương Nghiệp, bị nhà Liêu bắt, cưới công chúa nhà Liêu)

Giả Quế Phương tay chống hông, dồn khí xuống đan điền mà mắng, "Đá mày? Nếu được thì tao cũng muốn đá mày lên núi sống cho rồi! Suốt ngày la cà ngoài đường! Mày coi thành tích học hành của mày kia! Điểm số chẳng lớn bằng cái lông tay mà còn lắm mồm hả mày!"

"Mẹ, cũng tại lông tay mẹ cao thôi, làm như là bạch tuộc... Úi, con sai rồi, con sai rồi!!! Mẹ!!!! Con biết sai thiệt rồi mà! Á

Lão phạt gia tha mạng!"

Tạ Nhất cười một tiếng, rồi nhắc Giả Quế Phương xung quanh có người ta nhìn. Bấy giờ Giả Quế Phương mới trừng mắt lườm thẳng con trời đánh mình một cái, hạ hỏa xuống chờ tính sổ sau, đoạn liền xoay người, mặt mày lập tức đổi sắc, biến trở thành Phật bà Quan Âm từ bi nhân ái, "Tiểu Nhất có thích ăn bánh chẻo không? Con thích gì cứ nói, dì làm cho con ăn!"

Vương Thụ Dân đứng trong góc tường mặt mày đau khổ nói, "Mẹ, bộ con là mẹ lợm trong thùng rác ra hả?"

Giả Quế Phương hừ một tiếng, "Đúng vậy, mẹ ruột mày vứt mày bên cạnh thùng rác, tao tình cờ đi ngang nhìn thấy rồi ôm về. Đúng là tao xui xẻo, lợm cái thằng trời đánh quậy phá như mày về! Chắc là kiếp trước tao tích đức không đủ nên kiếp này mới lãnh hậu quả!"

Nói đoạn lại quay người hùng dũng bước vào nhà bếp.

Vương Thụ Dân như được đặc xá mà xó rỏ bước tới cạnh Tạ Nhất, khoác tay bá vai cậu, "Sau muộn thế trường cậu mới nghỉ..." Ấy nhưng lời chỉ mới thốt được phân nửa lại thôi, vì Tạ Nhất đã lùi lại, tránh đi, khiến bàn tay rơi vào khoảng không. Vương Thụ Dân chớp chớp mắt, chẳng hiểu thế là làm sao.

Tạ Nhất ho một tiếng, cau mày, cố làm cho mình tự nhiên một chút, "Người cậu lạnh gần chết, bộ muốn ám sát tôi à!"

Vương Thụ Dân phát sùng, xắn tới, dùng hai bàn tay lạnh ngắt dúi vào cổ Tạ Nhất, "Đồ vô lương tâm nhà cậu! Anh đang cảm khái tính tình thương mến thương với chú mà chú dám chửi người anh lạnh? Được rồi, bạo tuyết thần công, mau mau nạp mạng đi!"

Tạ Nhất nhảy dựng lên, chạy trốn. Vương Thụ Dân tức tốc đuổi theo, còn làm động tác gơ tay bóp cổ. Giả Quế Phương nghe thấy tiếng ồn liền bước từ bếp ra, ra tay trấn áp. Sau đó lại ồn, lại trấn áp. Rồi lại ồn, lại trấn áp...

Ngoài cửa sổ gió đông thổi mạnh, hoa tuyết bay lất phất không ngừng, mặt đất đóng một lớp băng dày.

11. Chương 10: Thay Đổi

Vương Thụ Dân không vui là mấy. Chẳng biết Nhất Trung là chốn quái quỷ gì mà Tạ Nhất vốn luôn rất thân thiết với cậu ta, sau nửa năm không về nhà, liền thay đổi thành một người khác. Nụ cười cứng ngắt nhạt nhẽo, điệu bộ câu nệ nhác chùng. Rành rành là ý cự tuyệt xa lánh.

Đúng, đích xác là cự tuyệt. Với người khác thì bình hòa khách khí, còn đối với Vương Thụ Dân lại một mực né tránh.

Trọn kì nghỉ đông, Tạ Nhất hoặc là ở suốt trong nhà đọc sách hoặc ra ngoài làm thêm. Việc khiến Vương Thụ Dân sinh bực chính là, Tạ Nhất không nói cho cậu ta biết nơi mình làm việc. Mỗi lần cậu ta tìm tới cửa thì Tạ Nhất đều trăm phương ngàn kế khách khí lảng tránh rồi đuổi đi.

Trước đây Tạ Nhất không phải như vậy, Vương Thụ Dân nghĩ. Tạ Nhất trông thì ngoan ngoãn đấy nhưng tính nết thì cố chấp bướng bỉnh lại chẳng được mấy phần kiên nhẫn. Tuy vậy chưa bao giờ viện cớ mượn lý do, phàn mà không thích liền trợn mắt nói, "Tôi lười không thích đi đấy, rồi sao nào?" Còn bây giờ thì khác rồi... Nói sao ta, trông có vẻ người lớn thích làm đáng hơn, phải không nhỉ?

Hết như tự giam hãm mình trong một lồng thủy tinh khép kín vậy.

Vương Thụ Dân chính vì vậy mà càng bực bội, suốt kì nghỉ đông chẳng có lấy một ngày dễ chịu.

*

Gần cuối năm, người lớn ai cũng bận chuyện của mình, chẳng hơi đâu để ý việc giận hờn con nít.

Ngày nghỉ bao giờ cũng ngắn chẳng tày gan, làm người ta phát giận. Điều này thì tâm lý học thường gọi là "lỗi giác thời gian", tức không có ý thức về ngày tháng... Mà thôi mặc kệ đi, tóm lại đại ý là ngày vui nhanh chóng qua mau, Tạ Nhất lần nữa thu dọn hành trang.

Đương thu dọn được nửa chừng thì cậu lại thần thờ ngẩn ra, ngẫm nghĩ đôi điều xa vắng, năm cũ đi năm mới lại, bản thân trước sau vẫn lẽ loi cô độc, bây giờ lại phải quay về trường học.

Đối với con nít mà nói, trường học là nơi lưu trữ hồi ức, là chốn tiêu hao phần lớn đời thanh xuân tươi đẹp. Ấy nhưng với một số ít mà nói, đấy lại là chỗ buồn thương cam nín, áp lực bao giờ cũng tứ phía bủa vây, chẳng được bấy nhiêu vui vẻ.

Những vết kim đâm trên cánh tay đã nhiễm trùng, bắt đầu có dấu hiệu làm mủ, mơ hồ sinh đau. Tạ Nhất cuốn ống tay áo lên, sững ra nhìn những vết kim nọ. Phải chăng sách vở đã khiến mình ngu muội đi, học mãi vẫn không có gì vào đầu?

Thốt nhiên lại ngẫm tới mùa hè cấp Hai năm ấy, tình cờ bắt gặp một tên nghiện trong toilet. Gã đàn ông vì trốn cảnh sát nên lén mò vào trường học, người ngòm xanh xao vàng vọt, nhẵn thân mông lưng mờ mịt. Người ta nhìn vào gã chỉ thấy mùi tử khí bốc cao. Trong toilet tối tăm hôi thối, Tạ Nhất nhìn gã ngồi co ro trong xó tường bẩn thỉu, đầu tóc xơ xác, da dẻ xanh xao. Gã liếc Tạ Nhất một cái rồi liền cúi mặt, run rẩy đâm kim tiêm vào cánh tay.

Cánh tay đầy những vết thâm kim, rũ rượi buông thõng xuống đất.

Tạ Nhất vẫn còn nhớ ánh nhìn buông xuôi tuyệt vọng của gã đàn ông đó, hoàn toàn chẳng có một chút sinh khí hay chút ý muốn giãy giụa nào.

Tại xó góc tăm tối bẩn thỉu không kẻ nhìn thấy, một mình co ro quấy đạp trong tuyệt vọng.

Đúng lúc này lại vang lên tiếng đập cửa. Tạ Nhất giật mình tỉnh lại, nhớ rằng ban sáng lúc Tạ Thủ Chuyết bỏ đi thì không khóa cửa. Cậu vừa tính bỏ ống tay áo xuống, thế nhưng áo quần mùa đông nhiều lớp lại dày cộm, làm mãi cũng không xong.

Bấy giờ Vương Thụ Dân cũng đã bước xộc vào nhà, miệng còn chưa kịp mở liền trông thấy cảnh Tạ Nhất cuống cuống kéo tay áo xuống, phứt chốc liền ngậy đại ra.

Một lúc sau, Tạ Nhất mới hồi thần, nhếch miệng cười một tiếng, chậm rãi thả tay áo xuống. Vương Thụ Dân ngồi xổm dưới đất, nắm kéo lấy tay Tạ Nhất, nhíu mày hỏi, "Ai làm hả?"

Bàn tay lạnh lẽo chạm lên những lỗ kim đã thâm tím, làm Tạ Nhất theo phản xạ mà giật nảy người lại. Những đốm đau khi tự mình đâm kim vào người trong những đêm buồn tủi như lần nữa trở dậy kích thích thần kinh. Đoạn Tạ Nhất vội rút tay ra khỏi tay Vương Thụ Dân, cúi đầu đáp, "Không ai hết. Là vết tiêm vắc-xin thôi."

Câu nói này đúng là đã xem thường chỉ số thông minh của Vương Thụ Dân, khiến con cọp con là cậu ta nóng giận, túm lấy bàn tay bị thương của Tạ Nhất mà quát, "Nhắm vừa thôi. Thằng cha lang băm nào mà đủ khả năng chỉ tiêm vắc-xin thôi lại để nhiều vết kim như vậy? Nếu có tiêm vắc-xin thì cũng tiêm có nơi có chỗ, ai lại tiêm bừa bãi như thế! Tạ Nhất cậu..."

Lời còn chưa cạn ý thì tay đã bị hất ra. Tạ Nhất kéo tay áo lại, đứng bật dậy, nghiêng người tránh né, gục đầu cúi mặt, mắt lạnh lẽo nhìn Vương Thụ Dân, như thể mọi sự chẳng liên quan gì tới đối phương. Cậu ta chẳng qua chỉ là người lạ khoáy chỗ mồm vào chuyện bao đồng.

Vương Thụ Dân bị ánh mắt kia làm cho sững sờ ra, nhất thời quên tiếng nói.

Tạ Nhất thu lại ánh nhìn, ngồi xuống tiếp tục thu dọn hành lý, không mặn không nhạt nói, "Chuyện can gì tới cậu chứ?"

Vương Thụ Dân bị chọc giận, sau một lúc cố kìm nén cơn tức mới hỏi, "Cậu.nói.cái.gì? Tạ Nhất cậu nói cái gì? Lặp lại lần nữa xem sao?"

Tạ Nhất hừ một tiếng, vẫn không ngẩng đầu lên. Vương Thụ Dân đứng bật dậy, tức tối bỏ đi, khi ra cửa còn không quên đá một cái cho bồ tức.

Tạ Nhất ở lại, khoe miệng còn đeo ý lạnh nhạt, ấy nhưng nhân thần đã đầy ắp đau khổ, tâm tình càng lúc càng bị thương. Mọi thứ trước mặt chợt nhòe đi. Cậu vội vã vươn tay xoa mắt. Đầu ngón tay dính dấp vết nước nóng hổi. Ừ, cứ đi đi, càng xa càng tốt. Cậu nghĩ. Tôi là một tên biến thái, đàn ông lại đi thích đàn ông. Tôi Tạ Thủ Chuyết còn đàn hoàng hơn tôi, còn sạch sẽ hơn tôi.

Phải chăng bây giờ Vương Thụ Dân đang nghĩ Tạ Nhất cậu là tên khốn vong ân phụ nghĩa? Ít ra còn đỡ hơn là một kẻ biến thái mà phải không?

*

Vương Thụ Dân đập cửa nhà Tạ Nhất xong, đi xuống cửa chung cư, bất chợt nhớ ra mục đích tới tìm Tạ Nhất. Cạnh Lục Trung vừa mở một tiệm sách nhỏ, bán rất nhiều sách cũ, hiện đang giảm giá, ông chủ thì lại không chịu cẩn thận trông coi, vì bởi Lục Trung thì làm gì có đứa nào lo học. Những quyển sách hạ giá kia, vốn là muốn dẫn Tạ Nhất đến xem.

Vương Thụ Dân giậm chân mà đi, cơn buồn bực không dằng xuống đặng. Mấy năm nay, dầu Tạ Nhất có lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ nói lời nào hắt hủi, có chuyện liền nói, cho rằng có không kiên nhẫn cũng chẳng khi nào phũ phàng như thế. Vương Thụ Dân cầm hai tay trong túi quần, mắng một câu, "Chẳng qua chỉ là đậu Nhất Trung thôi, ngon lành gì mà không coi ai ra gì!"

Gió bắc thổi lùa tới, Vương Thụ Dân rung mình một cái, rút cổ kéo áo bông lên cao. Tạ Nhất chết tiệt, vui vẻ không muốn chứ gì! Được rồi, tôi mà còn quan tâm tới cậu thì liền làm con rùa!

Vương Thụ Dân một mình tới hiệu sách cạnh Lục Trung. Vì từ ngoài lạnh bước vào chỗ ấm nên đầu óc nhất thời cũng mụ mị đi đôi chút, thâm nghĩ, điên rồi, một mình tới nhà sách làm gì, trộm sách xé ăn à?

Ông chủ đeo chiếc kính lão ngược đầu lên nhìn cậu ta một cái lại cúi đầu tần mẩn đọc từng chữ trong quyển sách ố vàng.

Vương Thụ Dân quét mắt nhìn cửa hàng một vòng, chẳng có lấy nửa bóng tiểu thuyết võ hiệp đâu, toàn là truyện sến súa và sách tham khảo. Ngoài ông chủ già ra thì chỉ có một nữ sinh đang đứng dựa lưng về phía cậu ta. Cô gái dáng cao ráo, mảnh khảnh, tóc dài đen nhánh buông xõa sau lưng. Vương Thụ Dân tròn mắt nhìn thật kĩ, nom quen quen. Hình như là hoa khôi Lục Trung, tên Lạc Linh hay Đan Linh gì đó, nghe đồn là bậc tài nữ anh thư rất mực.

Cô nàng chỉ mất mười phút để hoàn thành bài thi tiếng Anh, mất mười lăm phút để xong xuôi bài thi Toán. Là hạc giữa bầy gà. Mỗi cọng lông sợi tóc đều nghiêm nhiên gào thét "Ta đây khác các người."

Đối với nam sinh học phổ thông mà nói, hoa khôi là một sinh vật cần quan sát để ý và khám phá. Vương Thụ Dân như vô ý mà ngắm nhìn cô nàng nhiều một chút. Đúng lúc thấy bìa sách trên tay hoa khôi tên Lạc Linh hay Đan Linh gì đó trông quen quen. Nhìn kỹ lại thì đúng là cuốn Hồng lâu mộng ấn bản thời kì đầu.

Vương Thụ Dân bất giác nghĩ tới chuyện, quyển sách này Tạ Nhất đã nhiều lần nhắc đến, có lần còn trông thấy ở hiệu sách Tân Hoa một quyển bìa cứng rất đẹp, ấy nhưng giá lại quá đắt. Tạ Nhất cầm lên lại bỏ xuống mấy bận. Vương Thụ Dân thích chí, nghĩ rằng nếu mua quyển sách này về, Tạ Nhất mười mươi sẽ xum xoe lại mà gọi cậu ta một tiếng anh này anh nọ, nên liền phấn khích mà nói, "Ông chủ, quyển này còn cuốn nào nữa không?"

Hoa khôi Lạc Linh hay là Đan Linh gì gì đó bị một tiếng quát của Vương Thụ Dân làm giật mình ngược đầu lên, đôi mắt của cô nàng tròn xoe đen nháy lại trong sáng, bất giác khiến Vương ta thấy quen thuộc vô cùng. Vương Thụ Dân gãi đầu, hắng giọng ho một tiếng, "Ha ha, sorry heng..."

Ông chủ hiệu sách biếng lười đáp, "Sách chỗ tôi mỗi tựa đề chỉ có một bộ, không dư dả gì đâu."

Vương Thụ Dân nhăn mặt, rửa thắm một tiếng, ôi cái tiệm cùi bắp, có muốn làm ăn không đây? Sớm muộn gì cũng đóng cửa thôi!

"Bạn muốn mua cuốn này hả?" Hoa khôi hỏi, "Bạn là học sinh... Lục Trung?"

Được rồi, coi như cô nàng này có mắt và Lục Trung không phải ai cũng không biết đọc. Vương Thụ Dân hít sâu một hơi, mong rằng hình tượng của mình sẽ được nâng cao lên một chút, đoạn sờ mũi, ưỡn ngực, bày đặt phong nhã mà nói, "Ừ, tôi rất thích văn học cổ điển."

Đúng là không biết xấu hổ, nói chẳng sợ cắn đứt lưỡi mà!

Hoa khôi nghe thế mắt liền sáng rực, "Bây giờ chẳng còn nhiều người thích văn học cổ điển nữa!"

"Không cần biết là thời đại nào nhưng con người không thể quên đi nguồn cội. Thanh niên chúng ta tuyệt đối không được quay lưng lại với tri thức trí tuệ tự ngàn đời của cha ông..." Ngón nghề tán gái và công phu chém gió thường có quan hệ họ hàng với nhau. Vương Thụ Dân bắt đầu mở máy hát, trái một chương phải một chiêu, lúc thì kinh kịch hồi thì thi ca, nom rất ra dáng văn sĩ.

Có thể vì bởi Lục Trung lưu manh quá nhiều, nên khi bắt gặp thành phần không phải lưu manh thì Hoa khôi phấn khích lắm. Bình thường phải nhìn chú hề nhiều quá, bây giờ tìm thấy người bình thường thì liền coi người ta như là siêu nhân. À quên nữa, Hoa khôi tên là Lạc Linh chứ không phải Đan Linh, thông tin này là lúc vô tình chém gió thì Vương Thụ Dân biết được.

Hả? Bạn nói gì? Hồng Lâu Mộng? Chắc chắn, Bây giờ Lục Lâu Mộng(Tên một bộ tiểu thuyết ngôn tình. Khi tìm kiếm thì thấy có nhiều kết quả có tựa đề tương tự, nhưng vì không biết đích xác tên tác giả nên không biết Lục Lâu Mộng được nhắc đến này là phiên bản nào ==) còn không khiến thanh thiếu niên có nửa điểm hứng thú nữa là. Vương Thụ Dân vừa chém gió nước bọt văng tung tóe đầy trời với Hoa khôi vừa âm thầm nghĩ, Tạ Nhất khốn kiếp nhà cậu dám coi tôi chẳng ra cây đinh gì, tôi lấy được sách về cũng không cho cậu xem!

Nửa tiếng sau, Vương Thụ Dân nhờ tài năng chém gió phây phây chẳng ngày bão tố của mình đã được bang cho vinh hạnh hộ tống người đẹp về nhà. Ông chủ tiệm sách đứng nhìn mà cứ cười mĩm suốt.

Nói gì thì nói, người ta cũng là hoa khôi của trường, Vương Thụ Dân tâm tình phơi phơi như thể bước trên mây ngàn. Thế nhưng ông bà có câu, vui quá hóa sầu.

Vừa rời khỏi hiệu sách chẳng bao xa thì đã bị rơi vào tầm ngắm của bọn xấu. Đêm đông giá rét lạnh lẽo, mỹ nhân ngon lành như này dễ dàng trở thành miếng mồi của đám lưu manh.

Một nhóm thanh thiếu niên chừng bốn năm người xông tới bao vây lấy hai người.

"Tao nói chú em, người đẹp thế này mà mày định hưởng một mình à?"

12. Chương 11: Đi Xa

Anh hùng cứu mỹ nhân? Nuốt chẳng trôi cơn ghen? Xúc động là ma quỷ?

Thời niên thiếu chẳng biết đã đánh nhau bao bận, còn bằng lý sao tại sao, thì mười mười năm sau nghĩ lại Vương Thụ Dân cũng chẳng rõ, chỉ thấy mọi chuyện bị phủ một lớp bụi mù. Đánh nhau với cậu ta mà nói, tần suất còn nhiều hơn cả việc nhà họ Vương ăn thịt kho tàu.

Ấu đả cũng giống như đi đường thì dùng một cái té ngã. Dưới tình huống này, mọi người nên làm gì, sợ là còn hơn cả skilful method*, ót gáy đập xuống đường, cột sống bị vặn gãy, trong điện ảnh.

(*Nguyên văn là ” /thốn kính nhi”, theo như baike thì đây là một thuật ngữ dùng trong phim ảnh, phút cuối cùng trước khi kết thúc cảnh phim thì diễn viên sẽ vận dụng toàn bộ sức mạnh/tài năng mà làm nổi bật tâm tư tình cảm của nhân vật, cũng như là làm sáng hành động của nhân vật lên, làm điểm nhấn cho bộ phim. Và chỉ có diễn viên tài năng mới có thể thành thạo làm được cái ”thốn kính nhi” này. Từ tiếng anh cũng là do baike huynh dịch. Chẹp =,= chỗ này hơi bị xoắn, bà con nào có cách hiểu khác thì chỉ giúp mình, mình xin đội ơn vạn bội!!!)

Vương Thụ Dân bấy giờ đánh nhau còn hơn cả kỹ năng skillful method trong truyền thuyết.

Vùng lân cận Lục Trung vốn chẳng có người trông coi, thế nhưng chẳng biết vì nguyên do gì, có thể là tại ý thức trách nhiệm với xã hội đột ngột trở dậy, mà có dân phòng đi tuần, nhân tiện bắt bớ thành phần khả nghi.

Vì vậy mà Vương Thụ Dân... ”trúng độc đắc”.

Đêm đông khắc nghiệt bị dân phòng trời gô cổ nhốt trong lồng giam có lò sưởi ấm áp... Ok là nói hơi quá, chính xác thì, trong lồng giam rách nát chẳng có lấy cái lò than, khuyến mãi thêm tứ bề gió lùa phây phây. Tình cảnh như vậy còn chưa đủ thê lương vậy thì xin kể thêm rằng, Vương Thụ Dân đầu sưng một cục to tổ chẳng, con mắt bị rách máu chảy lấm lem, mặt mũi bầm dập hơn cái nùi giẻ, khiến Giả Quế Phương suýt thì chẳng nhận ra.

Tại sao chỉ mỗi Dân ta là bị nhốt?

Hỏi rất hay! Dân phòng chỉ có một người, với tình hình lúc đó thì chỉ tóm được một tên. Cái bọn du côn đó vừa nghe tiếng còi thét lên thì liền chạy nhanh hơn cả vận tốc ánh sáng, xem ra kỹ năng thoát thân này là được rèn luyện qua những lần đấu trí đánh nhau với người ta đây mà.

Cái gì? Nhân chứng?

Ồ, chuyện là tại Vương Thụ Dân ngu thì chết chứ bệnh tật gì. Trước khi đánh nhau, cậu ta vô cùng phong độ mà bảo hoa khôi Lạc Linh chạy trước, báo hại chẳng ai chứng kiến được cảnh anh hùng khí phách của cậu ta mà đứng ra minh oan giải thích.

Lại nói về chuyện chính, sáng hôm sau khi Giả Quế Phương và Vương Đại Xuyên nhận được điện thoại của ủy ban phường liền tức tốc chạy đi đón con. Đến nơi chỉ thấy con trai nhà mình đầu u một cục, mình mẩy dơ dáy máu me, chỗ bị thương chỉ qua loa xử lý, ngồi một đống trong góc nhà. Giả Quế Phương mắt liền đỏ au lên. Bình thường thì bà hùng hổ dữ dằn, thế nhưng cũng là mẹ người ta, có người mẹ nào thấy con mình bị vậy mà kìm nước mắt cho nổi?

Sắp sửa khai giảng thì bắt gặp đánh nhau gần trường học, Vương Thụ Dân ới Vương Thụ Dân, số của cậu có cần đen tới thế không?

Vốn dĩ đây chỉ là một chuyện giản đơn, hành vi của Vương Thụ Dân đường đường là anh hùng cứu mỹ nhân, thấy người gặp nạn liền rút dao tương trợ. Trong xã hội Thạch Sach thì ít Lý Thông thì nhiều này nên được khen ngợi mới đúng, thế nhưng vấn đề nằm ở chỗ không người làm chứng.

Về hoa khôi Lạc Linh kia, đêm hôm về nhà thì liền bị ba mẹ cấm cửa. Gia đình cô nàng là nhà có danh tiếng ở Bắc Tân, có người cậu ruột là lãnh đạo cấp cao của quận vốn chẳng ưa gì bọn Lục Trung, đang tính toán chuyển trường cho cháu. Nay chuyện này xảy ra cũng nhân đó mà làm thủ tục chuyển trường cho xong.

Cảnh sát? Thôi bỏ mộng đi! Người ta là con gái nhà tử tế lại còn chưa thành niên, làm gì có quan hệ với phường lưu manh bụi đời như các người? Đúng là mắt chó mà! Đẹp, không thả cho về!

Một lãnh đạo cấp cao quen một lãnh đạo bên bộ giáo dục; lãnh đạo bộ giáo dục lại quen cục trưởng cục cảnh sát. Tất cả đều là con ông cháu cha dây mơ rễ má với nhau, không phải đối tượng mà phó thường dân như chúng ta chạm tay tới nổi.

Đường đường là một người đàn ông nặng một trăm tám chục cân, nói năng hay ngáy ngủ đều vang rền như sấm dậy, hai cánh tay to bè tựa hai cái cánh quạt là Vương Đại Xuyên vậy mà bây giờ chỉ còn biết ngồi rúm ró trong xó hút thuốc. Hai chòm tóc phía Thái Dương chỉ một đêm liền như bạc trắng.

Đúng là thói đời mà!

Nhà họ Vương sau khi chạy vạy tận dụng hết mọi mối quan hệ mới có thể biến việc này từ to thành nhỏ. Vương Thụ Dân cuối cùng cũng bình an được thả ra, bình an vào bệnh viện băng bó vết thương, rồi bình an về nhà nhập học... Song le theo sự tha về đó là một an phạt không nhẹ chút nào.

Trong những ngày Vương Thụ Dân nằm viện, Tạ Nhất gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm xin nghỉ một tuần, rồi bịa đại một cái cớ lừa Giả Quế Phương và Vương Đại Xuyên. Tạ Nhất mỗi bữa đều mang theo sách vở và cơm nước vào bệnh viện chăm sóc cho Vương Thụ Dân. Sao? Vụ cãi nhau hôm trước hả? Ôi trời, ai mà nhớ mấy chuyện giằng hờn vặt vãnh đó chứ!

Con hổ con suốt ngày chạy nhảy đùa một cái liền trầm mặc hẳn đi. Trong thế giới của Vương Thụ Dân, trắng là trắng, đen là đen, đúng là đúng, sai là sai. Thiếu niên từ bé đã ảnh hưởng tư tưởng từ những quyển tiểu thuyết võ hiệp, lúc nào cũng sùng bái bậc anh hùng hào kiệt, khảng khái chân thành, rạch ròi cừu hận.

Thế nhưng đó cũng chỉ là những điều ảo tưởng người ta dựng nên, chú bé ngốc ẹ!

Có đôi khi Vương Thụ Dân không thể chịu đựng nổi nữa, nắm tay Tạ Nhất mà rằng, "Cậu nói xem sao con nhỏ đó lại như vậy? Cậu nói xem bộ đứng ra nói lời công bằng là cô ta chết à? Cậu nói xem tôi chẳng làm gì sai cả... Cậu nói xem..."

Khi nói, hai mắt chẳng nhìn thẳng vào Tạ Nhất, chỉ miên man ngó bầu trời vẫn một màu xám xịt như thể chẳng tươi sáng lên nổi. Tạ Nhất cũng không nói năng gì. Đồi óc cậu còn phiền não hơn Vương Thụ Dân nhiều, về chuyện Tạ Thủ Chuyết, về Nhất Trung, về... Cảm tình sâu nặng dành cho Vương Thụ Dân đó cả đời cũng sẽ không nói ra.

Có bao nhiêu người có thể phong lưu thích chí rong ngựa đi tản thành Trường An ngắm cảnh xem hoa? Đừng ngu ngơ khờ khạo nữa các cậu bé ơi!

Một tuần sau, Tạ Nhất quay về Nhất Trung, còn Vương Thụ Dân lại thấy bản thân có cố gắng lên học hành cũng chẳng ý nghĩa gì. Bèn lựa một ngày đẹp trời mà ngồi xuống thưa chuyện với Vương Đại Xuyên, "Ba, con có chuyện này muốn bàn với ba."

Khi đó Vương Đại Xuyên còn không biết cái gì là "man to man", chỉ là bị khí thế của thằng con trai mình làm cho sững ra.

Vương Thụ Dân hít sâu một hơi rồi nói, "Ba, con không muốn đi học nữa!"

Hai mắt Vương Đại Xuyên trợn tròn đỏ rực như thể cái lồng đèn, tay chân nhanh hơn trí óc, cúi người lượm chiếc dép lên ném vào đầu Vương Thụ Dân, "Mày nói gì? Ngon thì nhắc lại tao nghe!"

Vương Thụ Dân lách người tránh đi, nhả mặt nói, "Ba, ba đừng nóng, bình tĩnh nghe con nói cái đã..."

"Tao nghe mày nói? Nghe mày nói cái đánh ấy! Thằng mất dạy mày! Loạn rồi! Mày không đi học thì làm cái gì?"

Giả Quế Phương nghe thấy tiếng quát tháo liền chạy ủa từ nhà bếp ra, đứng ở cửa nhìn hai cha con giương cung bạt kiếm với nhau.

Thân hình cao to vạm vỡ của Vương Đại Xuyên với người thường mà nói thì có tính uy hiếp rất lớn, ấy nhưng Vương Thụ Dân lại chẳng sợ, cổ rướn cổ ngưỡng đầu lên đáp, "Ba, Lục Trung không như Nhất Trung, một năm có được mấy người đậu Đại học? Hồi năm trước thi vào cao đẳng cũng chỉ có mỗi một người đậu

vót vào cái trường ghê ở Bắc Tân. Con nếu mà cứ bám vào mấy cái lý luận cùi đó thì ba năm nữa ra đời biết làm gì ăn!?”

Vương Đại Xuyên chỉ trợn mắt liếc thẳng con, không có dấu hiệu xấn lên dùng bạo lực trấn áp hay dạy dỗ. Giả Quế Phương đứng ở đằng xa nhìn tình cảnh này, chỉ thấy con trai mình thật sự đã lớn rồi, từng chữ thốt ra cũng hết như ba nó hồi trẻ, đến cả vóc người cũng giống. Hai người đứng kế nhau, đến cả ánh mắt cũng rập khuôn.

Bà phúi bột mì dính trên tay, ho một tiếng, đi tới giữa hai cha con, ”Vậy con nói xem, con không đi học thì muốn làm cái gì? Buôn bán hay đi làm thuê?”

”Con muốn nhập ngũ!” Vương Thụ Dân đáp, chẳng đợi Giả Quế Phương phản bác thì một đường mà tiến, ”Con đã hỏi thăm rồi, bộ đội rất dễ vào, chỉ cần kiểm tra đủ sức khỏe và đủ tuổi là được. Đi hai năm trở về, nhà nước sẽ an bài cho công ăn chuyen làm.”

Trên gương mặt thiếu niên có một vẻ kiên định đến lạ. Giả Quế Phương và Vương Đại Xuyên nhìn nhau. Nhập ngũ? Ý này cũng không tồi, chỉ cần bản thân không sợ cực sợ khổ là được.

*

Khi Tạ Nhất hay chuyện này thì Vương Thụ Dân đã hoàn thành thủ tục nhập ngũ. Xin vào quân đội không khó, chỉ cần đủ tiền, tốn vài ngàn đồng cậy nhờ người ta, rồi chuẩn bị nọ kia liền có được một chân.

Vương Thụ Dân to tiếng nói qua điện thoại, ”Quân đoàn giải phóng biết không? Sau này tôi cũng là người trong đội quân đó, đây không phải cũng xem như một loại thử thách sao, xem thử ai là người giỏi hơn? Ha ha, sau này anh đây...”

Ổng nghe điện thoại cầm trong tay như thể nóng rần lên, khiến Tạ Nhất rối bời.

Cậu bỗng nhiên nhớ tới, cái người đang lải nhải không dứt điện thoại là người vô cùng thân quen với mình, thế nhưng lập tức sẽ phải cách xa vạn dặm. Hai năm... Nghĩa là rất dài rất lâu không về nhà. Nghỉ hè và nghỉ đông cũng chẳng thể thấy mặt.

Vương Thụ Dân vô tư nói tiếp, ”Chúng ta một văn một võ, tới lúc đó rồi xem đứa nào dám khi dễ ba mẹ tôi!”

Phải, là ba mẹ của cậu...

”Cậu đừng có nhớ thương tôi quá, ráng lo học hành, mai này nếu anh đây mà thành đại tướng thì sẽ quay về chiêu cố cậu!”

Tạ Nhất chỉ thấy Vương Thụ Dân càng lúc càng cách thế giới của cậu càng xa. Người mỗi ngày một lớn lên, hai đứa trẻ ngày xưa cùng nhau chơi đùa tự có số phận của riêng mình, ai cũng phải truy đuổi tiền đồ, thế gian bốn bề muôn phần, mãi mãi chẳng nhỏ hẹp như trong cổ thi đã tả.

Chúng ta chỉ là phàm nhân chứ không phải Vương Bột họa nên Đàng Vương các tự, chẳng thể là người quân tử dầu cách thiên nhai vạn dặm cũng như gần trong gang tấc, phân ly thì há là gì, âu cũng là chuyện đùa thôi.

Tạ Nhất cúp máy xong thì liền thất thần, tâm trí trống rỗng. Như vậy cũng tốt, lâu ngày không gặp biết đâu sẽ quên được Vương Thụ Dân, quan hệ đôi bên cũng nhạt phai dần dần... Biết đâu, Tạ Nhất không còn thích Vương Thụ Dân nữa... Biết đâu sẽ trở lại thành người bình thường... Biết đâu sẽ...

Biết đâu chừng...

Mùa xuân năm mười sáu tuổi đó, cậu đi trên đường xán lạn, tôi bước qua cầu khúc khuỷu.

13. Chương 12: Lời Tiên Đoán

Quân đội ư, ừ cũng là một nơi tốt. Đàn ông phải đi bốn bể, tay mang súng, vai gánh hành trang, miệng đếm một hai một hai, thời gian uốn nắn rèn đúc ra khí chất nam nhi đầu đội trời chân đạp đất.

Giả Quế Phương trăm dặm ngàn dò, sợ là một khi con trai rời khỏi đôi cánh chở che của mẹ thì bị gì oan khuất thua thiệt. Vương Thụ Dân thì cứ bình tĩnh như thường, chẳng ngại cực hay khổ. Ngày xưa cha ông trường chinh hai vạn năm, họ chịu được có gì mình lại không? Người xưa nói, không ăn khổ sao biết được mùi hạnh phúc.

Những tân binh thì được đội trưởng huấn luyện. Trong nhóm loại người gì cũng có, đúng với kiểu năm châu bốn bể đều là anh em. Có một cậu nhóc tên Hà Tiểu Bình, vừa nghe danh liền biết chẳng có tiền đồ to lớn gì, nhìn mặt là thấy chưa đủ tuổi, cằm còn chưa mọc cả lông măng. Sau khi hỏi han thì biết là do học không nổi cấp Hai, nhờ người ta sửa hộ khẩu, nâng tuổi lên, rồi xin vào quân ngũ, đi lính hai năm xong thì về nhà, được chính quyền lo cho công ăn chuyện làm, hoặc là tới xí nghiệp gia đình làm việc cũng được.

Còn có một người anh em tên Lý Ái Quân, từ trên núi xuống, nguyên danh Lý Cửu Đản, nhưng đã tự đổi tên khi vào quân đội, tiếng phổ thông nói không rành lắm, được cái tính tình tốt bụng nhiệt tình, khuyết điểm duy nhất là ăn cơm hơi bị nhiều. Ngày đầu tiên tập huấn, một nhóm trai tráng ngồi xe một nhóc, thấy cơm thì ăn như quỳ đói, thế nhưng tới khi đồng chí Lý Ái Quân cầm đũa lên thì ai nấy cũng phải choáng váng nhìn, tới cả đội trưởng suýt rớt cả tròng mắt ra.

Lý Ái Quân vô cùng yêu mến với thức ăn, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã giải quyết xong mười lăm cái mìn thầu cùng một nồi cháo lớn, khiến các anh em còn lại chẳng ai được no bụng.

Vương Thụ Dân lần đầu được rửa mắt, thâm nghĩ quả nhiên là bộ đội, toàn là kẻ khác người.

Chỗ tập huấn đặt cạnh một bờ suối nhỏ ở Liêu Ninh, sinh hoạt hết sức gian khổ, phần ăn mỗi bữa còn chưa tới bảy đồng tiền, suốt ngày cháo rau dưa cải. Ăn uống nghèo nàn như vậy khiến Vương Thụ Dân nghĩ mình sắp sửa sánh bằng cư dân ở Châu Phi rồi. Có người anh em còn sửa lời quân ca thành "Anh là gốc cải ngọt đến từ đất xanh~"

Bất quá, mấy lời than thở rên rĩ đó chỉ phát xuất từ miệng những cậu ấu chơi bởi trác táng như Vương Thụ Dân thôi. Còn như Lý Ái Quân thì khác, Lý ta nhiều lần nói cho cả đội nghe về chuyện quê mình, nhà nhà bữa bữa nửa tháng cũng chẳng có lấy một bữa ăn no, cháo rau dưa cải có là gì? Có ăn rồi còn kén cá chọn canh, đây là hành vi chỉ có bọn thiếu gia chưa bao giờ biết khổ làm thôi.

À, nói vậy thì nhìn chung chỉ có mỗi mình đồng chí Lý Ái Quân là từng biết mùi cực khổ thôi.

Từ sáng sớm tới chiều tối chỉ có mỗi một báo cháo trắng mà phải chạy việt dã năm ngàn mét, hại các tân binh chạy xong đều bủn rủn tay chân mình mẩy, chỉ hận là sao không long hết tứ chi ra cho rồi. Dần dần, Vương Thụ Dân cũng hiểu ra vì sao mặt mày đội trưởng lúc nào trông cũng như táo bón vậy, cả ngày ngoài bối mót ra thì cũng chỉ là bối mót.

Cả đám lính mới đều chịu không nổi, nhịn riết muốn nổi khùng.

Năm đầu đi lính áo quần lúc nào cũng ngai ngái mùi chua, giặt hoài chẳng phai hương, nội y ngoại trừ ngũ thì chẳng đời nào được cởi xuống.

Đương nhiên, vấn đề này Vương Thụ Dân chỉ than van cho mình Tạ Nhất nghe. Những khi gọi điện về nhà, tới cả Vương Đại Xuyên cậu ta cũng không hé môi than khổ lấy nửa lời, bao giờ cũng cười ha hả bảo bộ đội tốt lắm, ăn uống ngon lành bổ dưỡng.

Cha mẹ tuy còn trẻ, nhưng Vương Thụ Dân đã học được kỹ năng chỉ kể chuyện tốt không nói chuyện xấu cho họ nghe. Đôi lúc nghĩ lại thấy may mắn, may mắn là mình có Tạ Nhất làm bạn từ bé, có gì khổ sở cũng có thể kể cho đối phương nghe. Người kia trước nay chỉ toàn im lặng lắng nghe, quá lắm thì không mẫn không nhạt mà đáp, "Ai biết cậu chọn con đường này, ngu thì chịu đi!"

Lúc ấy Vương Thụ Dân sẽ cười khúc khích lên. Thật ra cậu ta không hề hy vọng mình sẽ được an ủi vuốt ve khi than vãn thế này. Đường đường là đàn ông con trai, đầu quân bảo vệ tổ quốc, làm dáng làm eo thế này thì coi sao được.

*

Thoảng một cái liền hết hai năm, nói thiệt chứ chẳng ngoa. Nhắm mắt mở mắt liền thấy bóng cậu qua cửa. Hai năm trước Vương Thụ Dân nghĩ, khi nào xuất ngũ liền được người ta xếp cho công ăn chuyện làm, làm

một chút nhàn nhã trong cơ quan nào đó, sớm sớm chiều chiều thông thả, rồi qua hết một đời như ba mẹ cậu ta. Thế nhưng hai năm sau thì Vương ta lại không muốn rời khỏi quân ngũ.

Bắc Tân là một nơi phồn thịnh. Xe cộ đông đúc nhà cao ốc lồng lộng. Một nơi bé tí lại chật ních người với người, ai cũng vội vàng đi lại, thời gian như để lại ấn ký trên gương mặt của mỗi người. Đàn ông thì bụng càng ngày càng bự. Đàn bà thì nếp nhăn mỗi lúc một dày. Ngày ngày quanh đi quẩn lại toàn chuyện thức dậy đi làm, ngồi xe về nhà, rồi vội vàng đi siêu thị mua thức ăn.

Wương Thụ Dân nghĩ, lẽ nào cam nguyện trôi qua một đời như thế?

Cậu ta gọi điện cho Tạ Nhất, đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu mới đáp, "Nếu cậu muốn ở lại trong quân đội thì cứ ở đi, mà tôi nghe nói là còn phải thi tuyển gì đó đúng không? Nếu cậu cần thì cứ nói, tôi gửi tài liệu sang cho cậu tham khảo. Đề thi vào trường quân đội dễ hơn là thi lên đại học."

Lúc nói chuyện với nhau, Vương Thụ Dân hồ hồ như chẳng thể nhớ nổi đánh người mảnh gầy và đôi mắt tươi tắn hàm sắc hoa đào của cậu bạn thơ ấu kia. Tạ Nhất càng lúc càng ít nói, ngữ khí cũng bình tĩnh ôn hòa, giọng nói thì trầm thấp đáng tin, hết như một người đàn ông vậy. Rồi nhà ra tỉnh học, lẽ nào thật sự biến một cậu bé nhanh chóng lớn lên, không riêng gì quân đội, mà còn là trường học nữa.

*

Kỳ thi Cao đẳng Đại học rơi vào mùa hè tháng Bảy, lòng người cứ miên man lo nghĩ, phiền não hơn cả tiếng ve râm rân trên những hàng cây ven đường. Phố xá dường như cũng bị nắng hun nóng, tỏa ra những lớp khói mỏng mảnh thỉnh thoảng cuộn lên, tựa như bụi mù sa mạc.

Một lễ thành niên đầy khắc nghiệt.

Ba năm nỗ lực, thành bại trong một giờ.

Phía bên ngoài trường thi phụ huynh đứng bu đông như mối, người cầm dù, người cầm chai nước khoáng mát lạnh. Ai nấy cũng mỗi mắt hy vọng trông ngóng vào hai cánh cổng khép kín. Giáo viên chủ nhiệm vất vả lắm mới đưa cả lớp vào trường, xếp cho mọi người đứng thành một vòng tròn, vì người quá đông nên phải đứng nghiêng sang một bên, cùng chung lòng bắt tay nhau hô, "Ban Tư nhất định thi tốt!"

Một tiếng hét nhất tề vang lên, khiến người lớn đứng ngoài cổng trường phải nhón chân lên nhìn mấy bạn. Đến cả người chẳng hòa hợp với đám đông như Tạ Nhất cũng tham gia vào, mọi người chẳng cần biết thân hay quen miễn chạm mặt liền vươn tay vỗ vai nói với nhau một câu "Cố gắng lên!"

Lúc còn học trung học thấy các anh chị phổ thông thì thầm nghĩ chẳng biết tới bao giờ mình mới bằng họ, đến khi lên cấp Ba rồi thì lại thấy thời gian trôi đi như mắc cửi, chỉ tiếc sao tháng ngày không chậm chậm trôi qua, thế nhưng tới lúc ngồi trong trường thi rồi thì tâm tình bình tĩnh đến lạ.

Thi xong, Tạ Nhất về phòng ngủ tổng vệ sinh lần cuối, thu dọn hành trang về nhà. Lúc sắp xếp vật dụng thì thấy tấm ảnh nhét dưới đáy ba lô, hình hai cậu thiếu niên đứng vai kề vai, miệng nở nụ cười rực rỡ. Đó là hồi tốt nghiệp cấp Hai, một bạn nhà giàu trong lớp tài trợ chụp ảnh cho mọi người. Là tấm ảnh duy nhất Vương Thụ Dân và Tạ Nhất chụp cùng nhau.

Có người từng bảo, khoảng cách xa sinh ra cái đẹp, cự ly gần nảy sinh cái tình. Thế nhưng từ đây đến đó cự ly đã kéo dài mãi ra mà cảm tình vẫn chẳng thể phai nhạt, ngược lại càng mạnh mẽ sinh trưởng.

Nhĩ xanh tôi hái, hái hoài

Giỏ tre nghiêng nắng rớt ngoài bên hiên

Nhớ anh tôi nhớ trường miên

Giỏ kia bỏ lỡ giữa viên chiêm bao.

Núi xa tôi muốn lên vì

Ngựa nay đang bệnh há bì nương cao

Bình vàng tôi rót rượu đào

Say rồi chẳng thấy dạt dào tương tư.*

(Trên là quyển nhĩ 1 và dưới quyển nhĩ 2, trong Chu Nam – Quốc Phong – Kinh Thi. Quyển nhĩ là một một loại rau nhĩ, lá có hình như tai chuột. Thiệt tình là phải lao tâm khổ tứ với cái đoạn này ;___;)

*

Nguyện vọng thứ nhất của Tạ Nhất là một trường Đại học ở thành phố phía Nam, cách nhà xa vạn lý, nghe đầu bốn mùa xuân ấm vắng mặt đông hàn, vườn trường tứ phía có cỏ hoa giăng lối.

Tạ Nhất muốn rời thành phố này, rời khỏi những kí ức có dính dáng đến Tạ Thủ Chuyết, đến một nơi chẳng người biết cậu là ai.

Nỗi tự ti che lấp đó, riêng mình Tạ Nhất hiểu.

Một tháng đợi chờ kết quả tưởng chừng như dài hàng thế kỉ. Đám học trò trong thời gian chờ đợi chẳng biết làm gì ngoài việc bốc lịch đếm từng giây, vừa mong vừa sợ ngày có kết quả.

Suốt thời gian đó Tạ Nhất đều chăm chỉ đi làm, cậu bây giờ đã thành niên, muốn tìm việc làm cũng dễ hơn so với hồi còn bé. Mỗi ngày đều là một lịch trình dài đằng đẵng, sáng ra công trường phụ hồ, chiều lau dọn ở Mcdonald, tối thì làm vệ sinh ở tiệm Karaoke.

Cứ thế trải qua một tháng, có người sầu có người vui.

Ông trời cuối cùng cũng chịu mở mắt một lần, ngày có giấy báo thi, Tạ Nhất ngồi xe đồ mốt một tiếng đồng hồ lội lên Nhất Trung. Giáo viên chủ nhiệm ngồi chờ ở phòng giáo viên, đưa cho cậu một cái phong bì màu đỏ sậm, vui mừng khôn xiết mà kéo tay cậu nói liên miên một hồi.

Trường mà Tạ Nhất thi đậu là một trường hạng trung, không danh tiếng gì mấy, chuyên về y và dược, thế nhưng với Tạ Nhất mà nói thì kết quả thế này là được rồi.

Học sinh trong số hai mươi sáu hạng đầu đều đậu vào trường có danh, Tạ Nhất đứng hàng hai mươi bốn, trước sau nhịp độ ổn định, thành tích lần nguyện vọng đều đạt thành như sở nguyện.

Chủ nhiệm biết tình cảnh nhà Tạ Nhất, trước khi đi thì thở dài, vỗ vai khích lệ, "Tạ Nhất, cô chỉ có thể đưa em đi tới đây, con đường sau này phải do em tự bước. Con người sống trên đời, không thể cứ tranh hơn hieu thắng, khi nào cần thì phải biết nhún nhường. Thế nhưng tuyệt đối không được cúi đầu. Tinh thần không thể như cái can nước bị thủng được!"

Tạ Nhất cúi đầu đáp, "Em hiểu ạ!"

Chủ nhiệm ngừng một lúc, lại nói, "Sau này tới học ở nơi xa nhà như thế, hẳn sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng em phải nhớ, dầu có ra sao cũng không được từ bỏ. Nếu có lần đầu bỏ cuộc ắt sẽ có lần thứ hai, thứ ba và nhiều lần nữa... Con gái cô học tâm lý học, nó bảo đây là hiệu ứng domino... Nhớ nhé, chỉ có mình mới hiểu được mình thôi. Cô biết em là một người tài giỏi, có tiền đồ."

Tạ Nhất trước nay chưa từng nghe ai nói thế với mình, nên ngạc nhiên ngược đầu nhìn mãi người cô giáo già trước nay mang tiếng khó tính.

Chủ nhiệm lại cười bảo, "Thật đấy, cô sống từng tuổi này, chưa bao giờ nhìn lầm ai. Em chắc chắn sẽ có tương lai xán lạn. Em hãy nhớ lời hôm nay, mười năm nữa em quay lại đây, để xem lời cô nói đúng không."

14. Chương 13: Đoạn Tuyệt

Cô giáo chủ nhiệm dù sao cũng là dạy vật lý, thường theo chủ nghĩa duy vật, thỉnh thoảng mới mê tín một phen, duy tâm một bận, và đương nhiên có thể chẳng thiêng.

Ban đêm, Tạ Nhất mang giấy báo trúng tuyển về nhà. Trong đơn có thông báo ngày khai giảng cũng như liệt kê những mục cần thiết. Tạ Nhất đã nhìn rất nhiều lần, gần như là thuộc từng chữ một. Tiền học phí với ba chữ số 0 theo phía sau lưng khiến mắt Tạ Nhất như mờ đi, thậm chí lúc bước xuống xe đồ cũng thấy choáng váng.

Trường loại 1 tính ra tiền còn ít hơn cả trường loại 3, loại 4. Thế nhưng trường của Tạ Nhất lại ở Thượng Hải, là nơi có giá thành sinh hoạt rất cao, học phí năm ngàn, thêm cả tiền ăn uống đi lại, nói vậy chẳng phải một năm tiêu tốn ít nhất mười ngàn ư? Tạ Nhất có chút lo lắng, nếu sớm biết vậy đã chọn một trường ở Tây Nam hay Tây Bắc gì rồi, cách nhà cũng xa, nhưng học phí rẻ. Nhiều tiền như thế, phải ăn nói thế nào với Tạ Thủ Chuyết?

Phản ứng của Tạ Thủ Chuyết ra sao chẳng quan trọng, vấn đề là gã có cho hay không? Nhà họ làm gì có nhiều tiền đến thế?

Lo âu cứ thế dâng đầy, miên man lại ngẫm tới chuyện những năm này, nếu không có bác Vương và dì Giả thì cuộc sống của cậu còn tệ hại đến chừng nào? Có khi còn khốn khổ cay đắng hơn cả những đứa trẻ sinh ở vùng sâu vùng xa, núi non hiểm trở. Nơi ấy người ta dân phong thuần phác, có nương có rẫy, còn cậu thì chẳng có gì trong tay.

Liệu có nên tới nhà họ Vương báo tin mừng? Tương lai sẽ nhận họ làm cha mẹ, cái tên lông bông Vương Thụ Dân đó tận nơi đảo xa không trông cậy vào được, ít ra thì còn có Tạ Nhất đây.

Tạ Nhất một tay bỏ vào túi quần kiếm chìa khóa, một tay gác lên tay nắm cửa, bất chợt cửa nhẹ nhàng mở ra, không hề khóa.

Tạ Nhất giật mình, Tạ Thủ Chuyết bình thường say xỉn, hay quên không khóa cửa. Cậu tay siết tờ thư thông báo, tai nghe tiếng người hi hi ha ha, chân khẽ dừng lại.

Khẽ nhú mồm một cái, lắng tai nghe cho kĩ càng hơn, thanh âm có vẻ là lạ, không phải chỉ của một người, có cả tiếng phụ nữ đang cười, rất nhỏ, nghe không mấy rõ. Ấy nhưng rành rành là tiếng hoan hỉ rền rĩ, khiến người ta khó chịu.

Tạ Nhất nhẹ tay nhẹ chân đặt túi sách ở vách cửa, khẽ khàng bước tới phòng Tạ Thủ Chuyết. Đi một hai bước thì chân vấp phải thứ gì đó, nhìn xuống liền xám mặt. Thứ quần lầy chân cậu là cái áo ngực màu đỏ đậm, kế bên là áo quần nhẵn nhúm, tiếp đến là nội y rơi vãi.

Trong phòng loang loáng tiếng rên rĩ dâm dăng, mùi rượu ngọt ngào ám khắp phòng. Tạ Nhất lập tức hiểu ra tình cảnh bên trong bấy giờ là gì. Chỉ thấy máu nóng dồn lên tận đầu, thần kinh bên Thái dương nảy lên kịch liệt, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay. Hai hàm răng vô thức nghiến keng két, gương mặt thanh tú cũng rúm ró khó coi đi.

Tạ Thủ Chuyết, sao ông có thể, sao ông có thể... Đây là nhà của mẹ tôi!

Tạ Nhất tung chân đá văng cửa phòng ngủ, cánh cửa đánh rầm vào tường vang lên tiếng động rất lớn, hiển hiện ra hai bóng người trần trụi đang quần lầy nhau. Người đàn bà kia la toáng lên, Tạ Thủ Chuyết bực tức trợn mắt quát, "Thằng ôn nào..."

Lời nói ngưng bặt khi thấy rõ người đang đứng trước cửa là ai. Hai cha con có gương mặt y hệt nhau trợn mắt trừng liếc nhau trong cự ly chưa tới hai thước, kèm theo cả tiếng chửi rủa của người đàn bà.

Tạ Nhất cảm giác thấy luồng máu nóng ban nãy còn dồn trên đỉnh đầu đang dần dần chảy lẳng xuống, toàn thân như bị dồn đẩy xuống một hầm băng lạnh. Cậu không hiểu nổi, sao cứ nhất thiết phải là hôm nay?

Vì hôm nay, cuối cùng cậu cũng cảm thấy mình có thể làm được gì đó để an ủi người mẹ trên trời, thế nhưng lại phải bắt gặp một cảnh xấu xí dơ bẩn nhường này. Tên nát rượu bỏ đi Tạ Thủ Chuyết đã làm cái gì? Mang một người đàn bà rẻ rách bẩn thỉu lên trên chiếc giường của mẹ cậu!

Tạ Nhất trừng mắt nhìn Tạ Thủ Chuyết một lúc, lại bất chợt cười dài một tiếng. Gương mặt cậu tái xanh, cái cằm nhọn hoắc phủ bóng xuống cằm cổ trắng nhợt, đôi mắt to tròn hàm chứa sắc hoa đào chẳng có lấy một nếp nhăn nơi đuôi mắt, khóe miệng nhếch cao cao, nụ cười quỷ dị tới lạ. Á đàn bà giật mình rụt người lại, kéo chăn cổ bao phủ lấy tấm thân trần.

Bấy giờ Tạ Thủ Chuyết mới hồi thần, neho mắt nhìn đứa con trai mà chính gã biết rõ là nó đã phải nhẫn nhục chịu đựng, cổ nén thù hận suốt bao năm nay, "Mày muốn chết à? Tính làm gì? Mau..."

Tạ Nhất hít một hơi, cắt ngang lời gã, "Tạ Thủ Chuyết!" Cậu nói, mặc dù đã từ rất lâu không gọi gã đàn ông đó là "ba" thế nhưng cũng chưa bao giờ dùng giọng điệu xa lạ như vậy mà hô thẳng tên của gã như thế.

Tạ Thủ Chuyết sững ra, nhảy từ trên giường xuống, "Mày nói cái gì? Thằng mất dạy!"

Tạ Nhất cười nhạt một tiếng, nhấc áo quần dưới đất lên ném vào người của đôi lằng lộn đó, rồi xoay người, bước ra phòng khách, lấy đơn trúng tuyển cùng sổ hộ khẩu, lại nói, "Tạ Thủ Chuyết, dù ông có là súc sinh nhưng đã sống trên đời lâu như vậy ắt cũng hiểu được tiếng người."

Ngữ khí của cậu bình tĩnh đến lạ lẫm, đồng thời cũng lạnh lẽo đến dọa người. Đúng là chó cắn là chó không sửa. Tạ Thủ Chuyết bất giác thấy sợ hãi, nhìn đứa con trai trước nay vẫn im lặng yếu nhược của mình, thốt nhiên trong một thoáng lại chỉ trông thấy một người mà bản thân chẳng biết.

Tạ Nhất đẩy cửa phòng ngủ của mình, nhanh nhẹn lấy sổ tiết kiệm, mau mắn thu nhón sách vở cùng ít áo quần, rồi từng chữ một nói, "Nhìn ông sống rất tốt, tôi thì cũng đã lớn, vậy nên từ hôm nay trở đi, tôi và ông đoạn tuyệt quan hệ, không máu mủ ruột rà gì nữa!"

"Mày nói lại lần nữa xem!" Tạ Thủ Chuyết mặc chưa xong quần áo liền vội vã chạy đuổi theo, túm lấy cánh tay đang thu gom đồ đạc của Tạ Nhất.

Tạ Nhất nghiêng người, tung ra một quyền đâm vào mặt Tạ Thủ Chuyết, khiến gã xây xẩm mặt mày, đầu óc choáng váng, cơ thể yếu ớt vì rượu lão đảo lù về sau mấy bước, phải đứng dựa vào tường, lưng cong như một con tôm chín, máu từ mũi tích tích rớt xuống đất.

Tạ Nhất nhìn người đàn ông không còn cao lớn bệ vệ như trước, thấy lòng sáng khoái thích chí đến lạ. Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi cậu đã khao khát có thể giáng ra một đòn như thế, thay bản thân, thay mẹ đã mất, đâm vào mặt của gã đàn ông khốn kiếp đó.

Ả đàn bà thấy sự tình không ổn liền vội vã tròng áo quần vào rồi chạy biến.

Tạ Nhất vẫn siết chặt bàn tay, nghe rõ tiếng răng rắc, như thể tùy lúc tùy thời mà xộc đến giáng thêm vài đâm vào người gã đàn ông đang co ro dưới đất.

Nhưng sau một lúc cầm lặng, cậu buông thông hai tay, quay đi lấy hành lý, nhanh nhẹn bỏ trang phục, sách vở, sổ sách của mình vào trong, kéo khóa, rồi bước ra ngoài. Lúc đi qua cửa thì nhặt luôn cả túi xách lên, không ngoái đầu nhìn lại ngôi nhà này một khắc.

*

Tạ Nhất lần nữa một hồi mới dám gõ cửa nhà họ Vương. Hiện đang là buổi tối, Vương Đại Xuyên đánh bài dưới lầu, Giả Quế Phương xem TV trong phòng, nghe tiếng liền đi ra mở cửa, thấy Tạ Nhất tay xách hành lý đứng ở ngoài thì sững ra, "Tiểu Nhất, sao vậy con, đi đâu à?"

Tạ Nhất cười một cái, Giả Quế Phương thốt nhiên thấy chẳng lành, đứa trẻ này có điểm gì đó là lạ. Đoạn, Tạ Nhất rút giấy báo trúng tuyển ra đưa cho bà, "Dì, không phải, mẹ nuôi, con đậu đại học rồi."

Giả Quế Phương há miệng, chẳng quan tâm cái gì là lạ nữa, run run cầm lấy tờ giấy báo như thể đang tiếp thánh chỉ, "Ồi, là trường Đại học có tiếng! Mẹ nuôi đó giờ chưa khi nào được trông thấy thư trúng tuyển của Đại học hết! Là trường ở Thượng Hải, ha ha, sinh viên rồi nha, có được mấy nhà có con là sinh viên? Thiệt không phải chuyện dễ... không phải chuyện dễ mà! Nói đi, con muốn ăn cái gì, mẹ nuôi đi làm cho con ăn! Lát nữa mẹ đi kêu ba nuôi con về, nhà mình phải ăn mừng mới được!" Khi trả lại thư thông báo cho Tạ Nhất thì lại nhắc thấy tụng hành lý dưới chân, "Con à, còn một tháng nữa mới nhập học, sao đã vội thu dọn hành lý thế nào?"

"Mẹ nuôi..." Tạ Nhất gọi một tiếng, trước nay vẫn quen kêu "dì Giả", hiếm khi nào xưng hô chân thành thân thiết như thế. Đoạn, cậu đứng thẳng lưng, rồi trịnh trọng gấp người vái chào, "Con cảm ơn mẹ!"

Giả Quế Phương lại càng lo lắng, "Tiểu Nhất, con... làm gì vậy?"

"Hôm nay con có quỹ xuống lấy mẹ một lạy cũng vẫn chưa đủ..." Tạ Nhất nói, "Sau này mẹ chính là mẹ của con. Mẹ hãy yên lòng, chỉ cần con còn sống thì nhất định sẽ quay về báo hiếu với mẹ."

Giả Quế Phương trợn mắt, ngực chột trỗi lên nổi bất an, "Con muốn đi đâu?"

Tạ Nhất cúi đầu, trầm mặc một lúc mới đáp, "Hồi đám tang mẹ con có bà con dưới quê lên, mẹ nuôi cũng từng thấy qua. Lúc mẹ con còn sống từng giấu Tạ Thủ Chuyết lén gửi tiền về cho bà ngoại... Con còn một

người cậu ở miền Nam...” Rồi khẽ ngừng một chút, ”Con sẽ xuống dưới đó, không sao đâu mẹ nuôi, con còn trẻ, khổ cực gì mà không chịu được. Con sẽ tới trường xin tạm nghỉ học một năm, đi tìm cậu con, theo cậu kiếm sống, khi nào đủ học phí rồi lại quay về đi học.”

Giả Quế Phương nóng vội nói, ”Con nói gì vậy? Thật ra con tính làm gì?” Bà định nắm tay Tạ Nhất, nhưng cậu đã nhanh nhẩy lùi về sau, bước ra ngoài cửa, ”Sao con ngốc vậy? Đậu đại học đâu dễ? Con còn có mẹ nuôi mà! Tiểu Dân nó đi bộ đội không phải tốn tiền, mẹ có tiền này, để mẹ nuôi con! Con muốn học lên thạc sĩ tiến sĩ gì cũng được, mẹ sẽ lo cho con tất!”

Tạ Nhất cười một tiếng, không đáp, xách hành lý lên, ”Cảm ơn mẹ. Mẹ nhớ chú ý bảo trọng sức khỏe, đợi con về báo hiếu với mẹ. Mẹ nhắn với ba nuôi một tiếng giúp con, con không thể tới chào ba nuôi được.”

Giả Quế Phương tức tức xỏ dép chạy đuổi theo, nhưng lại không bắt kịp tốc độ của Tạ Nhất, chỉ có thể nhìn bóng lưng gầy gò xiêu vẹo đó khuất mỗi lúc một xa. Giả Quế Phương ứa nước mắt, khản cổ gọi, ”Tạ Nhất! Tạ Nhất con!”

Nhưng bóng người thiếu niên càng đi càng xa, mang theo nỗi quyết tuyệt đầy dứt khoát.

15. Chương 14: Tha Hương

Tưởng niệm là gì?

Tưởng niệm vốn dĩ là chứng bệnh bắt rễ từ xương tủy, lúc mùa đông sẽ hóa thành khí lạnh toát ra khỏi cơ thể, khiến mỗi thốn thịt da máu huyết phải buốt rét đau đớn. Đi trên đường tỉnh cờ nghe thấy một bản nhạc, dầu có là giai điệu rộn ràng vui vẻ cũng biến thành khúc ly ca sầu muộn, chui vào trong tâm can trí óc khiến trái tim co rút đau đớn. Tình tự ngàn muôn vạn mối cũng như trăm sông dồn về một biển, đặt hết lên trên một người duy nhất.

Bởi vì cô đơn nên nhưng nhớ, lại vì nhưng nhớ mà càng thêm cô đơn.

Bởi vì đeo mang trong lòng tình cảm đó nên lúc nào cũng thấy mệt mỏi, nửa đêm giật mình tỉnh thức tâm trí bồn thần không yên.

Tạ Nhất cắn chặt răng, lựa chọn rời xa, rời xa, chỉ có thể là rời xa.

*

Thành phố Thượng Hải nằm ở rìa phía Nam dòng Trường Giang đã hoàn toàn phá vỡ hình tượng Giang Nam sóng biếc hoa mộng mà một thời thi ca đã không tiếc ngợi khen, nào là chốn thủy ngoại đào nguyên, xuân sắc êm đềm một dòng trời xuôi cả thời không. Kinh đô sầm uất rộng lớn này vận hành một cách chóng mặt, ai ai cũng vội vã bận rộn lướt qua nhau. Tạ Nhất có đôi khi đứng nhìn thành phố người qua kẻ lại như mắc cửi từ trong con hẻm nhỏ hẹp vắng tanh lại sẽ thấy cô đơn và buồn bã đến lạ.

Thế nhưng lại có một cỗ sức mạnh to lớn cứ ngày đêm không ngừng trỗi dậy, nhằm bóp chết đứa bé nhu nhược yếu ớt, để tất cả quá khứ vùi chôn tận cùng mãi mãi hết như tuyết rơi phủ lấp lối đi đường về vào cái đêm mà thiếu niên quyết tuyệt bỏ ra đi.

Tựa như một đám đã nện vào mặt Tạ Thủ Chuyết. Triệt để kéo lùi sự bạo ngược vẫn luôn được chôn giấu quá lâu trong đáy tâm hồn. Và cũng chính sự kiên quyết không thuộc về thiếu niên đó đã xé rách thân thể Tạ Nhất, biến cậu thành một người trưởng thành chỉ trong một đêm.

Tạ Nhất đã lừa Giả Quế Phương, hoàn toàn không có người cậu ruột nào, dầu có, cậu cũng sẽ không liên hệ. Đến cả huyết mạch tương liên lâu ngày không ngó ngang tới còn hóa lạnh máu xương thì nói chi tới thân thích gần xa.

Ngày xưa, Hoàng Thái Hương nhất mực muốn gả cho Tạ Thủ Chuyết, đã cãi nhau với người trong gia đình, bao nhiêu năm rồi, cơ hồ là đã đoạn tuyệt quan hệ. Chỉ có người mẹ lương thiện của cậu là vẫn không dứt tình thân, len lén giấu tiền gửi về cho nhà họ ngoại từng tháng một, mong có được chút ít sự thứ tha của gia đình.

Nhưng, số tiền đó chỉ có thể mua về một phong bì từ tay người đàn ông trung niên mặt mày lạnh tanh xa lạ, chẳng bù cho Tạ Thủ Chuyết đổi rượu uống, trong tang lễ của Hoàng Thái Hương.

Tình cảm lắm lúc như một cuộc đầu tư. Anh bỏ tiền đầu tư vào đó, và đồng thời cũng phải chuẩn bị cho việc mất cả vốn lẫn lãi sau này. Nói ra có hơi bạc bẽo, nhưng chính xác là như thế.

*

Tiền làm công đợt hè vừa đủ cho cậu trang trải lộ phí và tiền căn phòng cậu lần đầu đi thuê. Tạ Nhất sống cho gian phòng ọp ẹp, có thể bị phá bỏ bất cứ lúc nào, khuất sâu trong con hẻm nhỏ. Người thuê chung phòng với cậu là một thanh niên tên Tiểu Ngô, đến từ An Huy, hiện đang đi làm công qua ngày. Phòng ốc nhỏ hẹp chật chội, tường không cách âm, hàng xóm kể bên cái nhau gì đều nghe lũng lọng, toilet xài chung do không thường xuyên tẩy rửa quét dọn nên lúc nào cũng nghe cái mùi ngai ngái khó chịu.

Mùa đông lạnh lẽo, thành phố miền Nam tuy không lắp đặt hệ thống sưởi ấm, nhưng so ra vẫn tốt hơn phương Bắc suốt ngày thâu đêm luôn có gió tây bắc rít gào vùn vù. Thế nhưng vì nơi này tình cảnh sinh hoạt quá mức nghèo nàn nên cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy. Thật ra cũng tại Tạ Nhất ham rẻ, thuê phòng tồi tàn, chăn đệm cũng là chủ nhà cấp cho, mền mùng luôn có mùi ẩm mốc, chân tường xó góc rêu mọc đầy, như thể một vết sẹo lồi cắt ngang da thịt.

Những ngày đầu mới đến, cậu hoàn toàn nghe không hiểu dân ở đây nói gì, giọng Thượng Hải cứ lơ lớ tiếng phổ thông khiến chóng cả mặt. Thỉnh thoảng cũng nghe ra đôi ba tiếng, nhưng chung quy đều mơ hồ cả.

Càng là như vậy thì nỗi cô độc lại càng lớn dần rồi lan rộng.

Sau vài ngày, Tạ Nhất chịu không nổi nữa, đi mua một xấp giấy viết bản thảo, đem tất cả những lời không thể thốt ra với ai viết lên trên giấy, rồi mang đi đốt trong cái chậu gốm trắng men, nhìn những hàng chữ đen đen từ từ hóa ra bụi tro, tựa như đang tâm tình với người mẹ quá cố, thuận tiện sưởi ấm cho đôi bàn tay.

Về chuyện việc làm, so với tưởng tượng ban đầu thì còn dễ hơn rất nhiều. Từ bé Tạ Nhất đã quen chịu khổ, chẳng bao giờ chê lương ít, mang so với nguồn nhân lực nội địa thì cậu vừa có sức vừa chăm chỉ lại bằng cấp cao, tới nơi nào đều có người hồ hởi đón nhận.

Tạ Nhất làm một lúc bốn việc, cuối tuần cũng chẳng nghỉ ngơi, nhật sách báo người ta bỏ đi, gom góp mang bán ve chai, đổi vài chục đồng bạc lẻ. Một đồng tiền cũng xẻ ra hai. Thường ngày ngoại trừ nhu cầu sinh hoạt cơ bản và tiền giấy bút thì Tạ Nhất chẳng xài cho cái gì, đến cả một cú điện thoại cũng không gọi. Và đương nhiên, cũng không có ai để cậu cần mà liên hệ.

Làm phụ hồ ở công trường được người ta cấp đồ ăn miễn phí, muốn ăn bao nhiêu thì ăn. Tạ Nhất hầu như là sống dựa vào mớ thực phẩm đó, cầm cự cháo dưa qua ngày, có bao nhiêu thì cố ăn hết bấy nhiêu, ráng mà trôi qua một ngày. Có đôi khi đói quá, trong học tử ở nhà có vài ba vắt mì sợi, rồi ra chợ nhặt rau cải người ta bỏ đi, mang về nấu với nước lã cùng muối đường bột ngọt mà ăn lót dạ.

Một năm, Tạ Nhất liều mạng đi làm. Hạ quyết tâm trong một năm phải kiếm đủ tiền học cùng sinh hoạt phí. Thời gian cho cậu tạm nghỉ học chỉ có một năm.

Cuộc đời trôi qua cậu mười tám năm, cậu nhần nhục chịu đựng, nhu nhược chịu thua, bây giờ nên tới lúc hai bên hòa nhau rồi.

Tạ Nhất cắn răng, cố giữ cho mình tôn nghiêm mà sống.

*

Thời gian cứ thế trôi qua, chớp mắt một cái tới thu, chớp mắt cái nữa gần hết đông. Tới độ cuối năm, có rất nhiều người làm công lực tục về nhà, bạn cùng phòng với Tạ Nhất cũng đã mua vé xe về quê. Bấy giờ là lúc dễ kiếm việc làm nhất, nên Tạ Nhất cũng bận rộn tranh thủ một phen.

Tết là thời gian dành cho người có gia đình. Còn Tạ Nhất, là kiểu người một người ăn no tự lo phận mình, nên phải ráng mà làm lụng.

Những con số trong sổ tiết kiệm là nguồn vui duy nhất với Tạ Nhất. Hàng chữ số trong sổ đã sớm vượt qua hạn mức được đề ra. Tạ Nhất ban đầu vì lo lắng nên chia tiền ra gửi trong các ngân hàng khác nhau, như vậy coi như không đặt tất cả trứng gà vào cùng một rổ. Tiền chẳng là gì cả. Nhưng lúc không tiền tới tới một cộng lông chim cũng đủ làm ngạt thở chết người ta.

Ba mươi Tết, ông chủ cho Tạ Nhất về nhà sớm. Một mình đi trên đường, lo nghĩ mãi hoài cũng dừng lại cái sạp bên vỉa hè, mua thẻ điện thoại, tìm buồng điện thoại công cộng mà gọi cho một số máy quen thuộc.

Điện thoại chỉ reo hai tiếng, đối phương dường như rất nóng vội, Tạ Nhất không kịp "A lô" thì phía bên kia, Giả Quế Phương đã nôn nóng nói, "Phải Tiểu Nhất không con? Là Tiểu Nhất phải không con? Tiểu Nhất à? Tiểu Nhất nói gì với mẹ nuôi đi con!" Nói một tràng, câu cuối đã nghẹn ngào thổn thức.

Bao nhiêu tủi hờn cay đắng một mình chịu đựng suốt hơn nửa năm nay đều cố kìm nén lại trong lòng, thế nhưng ngay trong sát na nghe thấy giọng nói quen thuộc của người mẹ hiền thì viên mắt lại nóng lên, ứa nước. Tạ Nhất ngược đầu, nhìn thành phố bầu trời rất một màu xám đục dần chuyển sang đen này, cố gắng giữ mình bình tĩnh, lát sau mới nhẹ nhàng lên tiếng, "Mẹ nuôi, là con."

Giả Quế Phương khóc không thành tiếng.

Tạ Nhất thoáng nghe thấy phía bên kia là giọng ba nuôi đang khuyên bảo gì đấy, nghẹn ngào mãi mới thốt ra lời, "Mẹ nuôi, đừng khóc. Con không sao. Con rất khỏe. Thật đó! Con khỏe lắm!"

Vương Đại Xuyên đẩy Giả Quế Phương cứ mãi khóc ra, cầm lấy điện thoại, "Tiểu Nhất hả con, là ba nuôi nè... Con đang ở đâu hả?"

Gió rét lùa qua, thốc vào trong buồng điện thoại, Tạ Nhất cười khổ một tiếng, "Ba nuôi, con đang ở Thượng Hải."

"Gì chứ, làm sao ba không biết là con đang ở Thượng Hải? Mẹ nuôi con mỗi ngày đều lái nhải, bảo rằng số mã vùng điện thoại ở Thượng Hải là 021, nên chỉ cần điện thoại vừa reo, hiện lên số 02 thì bả cứ như lên đồng ấy. Thế nhưng đợi nửa năm trời cũng chẳng thấy con gọi về, mẹ nuôi con cứ nghi thần nghi quỷ. Hôm trước coi TV... chương trình gì bà? Chiều một ông lão già rồi, bị mù lại còn lưu lạc ăn xin, làm mẹ nuôi con khóc quá trời. Bả chỉ lo con một thân một mình sống bên ngoài ăn không no mặc không ấm, lại chẳng có nơi ở lẫn tiền bạc..."

Vương Đại Xuyên nói liên miên một hồi, Tạ Nhất chỉ im lặng lắng nghe, khóe mắt ngăn ngạt nước, kìm nén thế nào cũng không xong. Trong ấn tượng ba nuôi là người thô kệch, chỉ mỗi việc ngáy ngủ thôi mà như có thể làm rung cả quả núi, lúc nào cũng thô lỗ nhưng hào phóng. Bắt đầu từ bao giờ lại đi lo ba chuyện vụn vặt như cơm nước áo quần này?

Tạ Nhất hít sâu một hơi nói, "Ba nuôi, con có chỗ ở, cũng có việc làm, có tiền. Ba nói với mẹ nuôi là đừng lo cho con. Con sắp kiếm đủ tiền đi học rồi. Đợi thêm nửa năm nữa, không chừng còn đủ luôn tiền cho năm thứ hai. Lúc đó về trường nhập học lại cũng được. Có kinh nghiệm làm việc, đối với chuyện học hành cũng rất tốt..." Thốt nhiên lại không nói được gì nữa. Bàn tay cứ nắm siết lấy ống nghe điện thoại, vì lạnh mà từng ngón tay trắng bệch, tưởng chừng như bóp nát điện thoại ra.

"Tốt lắm! Vậy là được rồi!" Vương Đại Xuyên thở dài, Giả Quế Phương đập vào lưng ông một cái, nói, "Tốt gì mà tốt? Tốt cái đầu ông ấy!" Bà nghiêng rãnh lườm chồng rồi nhanh lau nước mắt, đoạt lấy ống nghe, lớn giọng mà nói, "Sao cái thằng gì mà không bao giờ chịu nghe lời mẹ thế này? Mình ên sống vất vưởng chợ đời, phải chịu bao nhiêu khổ cực rồi hả con?"

"Con..."

Tạ Nhất vừa mở miệng thì liền bị Giả Quế Phương chặn lời, "Con đừng có lừa mẹ nuôi! Mẹ nuôi sống từng này tuổi, có gì chưa thấy đâu? Mẹ từng thấy người ta ban ngày vất vả đi làm, ban đêm chui vào trong cái lều rách mà ngủ... Nghe đầu chó của con mùa đông không lắp hệ thống sưởi hơi... Trời lại lạnh như vậy... Mỗi ngày mẹ đều xem dự báo thời tiết, Thượng Hải hôm rầy toàn dưới 0 độ, sao mà sống nổi hả con?"

Tạ Nhất lí nhí, "Con quen rồi..."

"Quen gì mà quen? Bây giờ thì con ỷ y, nhưng tới già bệnh tật tính sao? Cái lạnh ăn vào xương, già rồi đứng còn không nổi! Mẹ nói con..." Giả Quế Phương cảm râm rần cắn dận một phen. Tạ Nhất nhìn thông báo trên màn hình điện thoại, sắp sửa hết thời gian. Phía bên kia đột nhiên dừng lại, chốc sau Giả Quế Phương lại nói, "Trường của Tiểu Dân được nghỉ, nó muốn nói chuyện với con, con chờ chút."

Tạ Nhất sững người ra, tưởng chừng là đã ngừng thở, ngực nhói lên đau vô cùng, bàn tay càng siết chặt ống nghe. Rồi sau đó là tiếng "Này" quen thuộc, "Tiểu Tạ! Tạ Nhất! Cậu còn đó không?"

Một trận gió lạnh thốc qua khiến Tạ Nhất giật mình tỉnh táo lại, ho một tiếng, "Tôi, tôi đây." Cố gắng điều chỉnh để giọng điệu của mình thật tự nhiên, "Nghe nói cậu đậu vào trường quân đội rồi, vẫn chưa chúc mừng gì, tôi..."

Vương Thụ Dân cười lạnh, "Chúc mừng? Cậu tiêu đời rồi! Đồ con rùa khôn kiếp Tạ Nhất, nghe cho rõ đây, ngài đây vừa giết được một vé tàu của thằng bạn, chín giờ tối mai lên tàu, chừng chín giờ sáng ngày mới tới nơi. Cậu nếu còn có lương tâm thì ra trạm xe đón ngài đây! Còn mà không tới, cha chả, đừng có nhìn mặt anh em gì nữa!"

16. Chương 15: Ở Lậu

Hai hôm chờ đợi đó trời đặc biệt lạnh. Sáng sớm hôm ấy, Tạ Nhất xin nghỉ, vội vàng ra trạm xe lửa.

Hiện đang là ngày nghỉ, tuyết số 1 đông nghìn nghịt người, ai nấy cũng cố chen lấn và đẩy xô chen ép người khác dẹp lép cả ra. Dọc đường đi Tạ Nhất lòng bất ổn vô cùng. Tròn ba năm rồi cậu chẳng gặp Vương Thụ Dân.

Từ mười sáu tuổi đến mười chín tuổi, là quá trình đủ để một thiếu niên trở thành một người đàn ông. Tạ Nhất thốt nhiên nhận thấy, té ra đã lâu như vậy, té ra người kia ở ngay trong tim mình. Bản thân đã luôn chôn giấu bấy lâu.

Như thể một cái rương không đáy, tàn trữ chuyện cũ bao năm. Rất lâu sau đó mới mở ra, bất chợt phát hiện, cõi người ta chỉ hữu hạn trăm năm. Nhanh như thổi doi gió đấy. Nếu ngày trước không có buồn vui sướng khổ, thì ngày sau há sẽ phai nhạt xóa mờ?

Tạ Nhất không hiểu tư vị đang dậy sóng trong lòng là gì. Một thứ cảm giác chỉ chực trào nhẩy bỏ ra khỏi cổ họng. Vừa vui mừng vừa lo lắng. Nói chuyện điện thoại so với gặp mặt trực tiếp, vẫn khác nhau cả vạn dặm dài. Thiết nghĩ, Vương Thụ Dân đã lâu không về nhà, tới cả thời gian người thân đến thăm cũng khước từ để dồn sức vào học hành. Đùng một cái ba năm, lần đầu trở lại, phải đi một quãng đường thật xa đến tìm cậu. Phải chăng, tận sâu trong lòng, vẫn đang ôm một tia mong chờ?

Hỏi hã chạy tới trạm xe lửa, gió lạnh thổi tấp vào mặt, khiến Tạ Nhất tỉnh táo ra, bước chầm chầm lại, cười giấu bản thân một phen. Mong chờ? Có gì để mong chờ? Mình là một tên biến thái, lẽ nào cũng biến người khác thành biến thái theo?

Tới giờ xe cặp bến, tuyến xe của Vương Thụ Dân đến, Tạ Nhất đứng bật dậy, dáo dác tìm kiếm trong đám người nhốn nháo.

Những người đứng chờ thân nhân ở trạm xe hẳn là cũng có cảm giác thế này, nhất là giữa lúc đông người, mỗi mắt ngóng tìm hình bóng quen thuộc. Nếu không có di động liên hệ thì cơ bản xác suất nhận ra nhau chẳng đến một phần trăm.

Tạ Nhất chẳng dám chớp mắt, ráng giành đứng ở nơi cao nhất, dựa theo hồi ức mà tìm một người.

Ngay lúc mắt mỗi chân run, kiếm hoài không gặp, thì vai bị ai đó vỗ một cái. Tạ Nhất giật mình, quay đầu lại, chưa kịp trông rõ hình dáng đối phương thì bị cánh tay cứng như sắt thép quắp lấy cổ, vai bị đè xuống, thiếu điều ngã sòng soài dưới đất.

Tạ Nhất ho khan mấy tiếng, cổ ngược đầu lên, nhưng Vương Thụ Dân lại cố tình dè lưng cậu lại, "Hừ, cố trừng đôi mắt mù của cậu lên tìm gì hử?" Đoạn Vương ta công bao hành lý lên vai, xoa xoa cánh tay Tạ Nhất, bĩu môi chê bai, "Sách, tôi nói cậu Tạ Nhất, tới tre nó còn to hơn cậu. Ba năm rồi còn đâu, sao chẳng to béo cao lớn thêm tí nào. Có đem cậu quẳng vào lò thì cũng chẳng cháy lên nổi."

Chẳng biết là do cơn ho khan hay trời đang lạnh mà mặt Tạ Nhất khẽ ửng ửng đỏ. Đoạn cậu giãy ra, cẩn thận quan sát thanh niên đứng trước mặt, cảm khái mà rằng, "Vương Thụ Dân, bộ đội các cậu mỗi ngày ăn phân hóa học à?"

Ba năm trước, Tạ Nhất đứng cạnh Vương Thụ Dân chỉ thấy hai người chênh lệch nhau chẳng bao nhiêu. Bây giờ nhìn lại thì cách nhau hơn nửa cái đầu. Cái tên to xác kia chẳng hề biết lạnh, mùa đông mà mặc áo jacket, để phơi làn da rám nắng cùng bề vai nảy nở rộng lớn của mình.

Gương mặt của thanh niên góc cạnh, ngũ quan sâu sắc, chỉ khi nào cười lên thì mới gợi nhớ tới thiếu niên mười sáu tuổi ngày nào, hàm chứa khí chất phóng khoáng, chẳng sợ kham khó gì.

Tạ Nhất mỉm cười, Vương Thụ Dân nhìn dáng tươi cười đó thì thấy có chút lạ lẫm. Cậu thanh niên này cứ im lặng mỉm cười, đôi môi tái nhợt, cằm thuôn nhọn, mi mày cong cong, khỏe mắt nhú lại, chẳng hiểu sao chỉ thấy vừa buồn bã, vừa thờ ơ... Vương Thụ Dân lắc đầu, hỏi đùa, "Chú có nhớ anh không?"

"Nhớ cậu? Nhớ cậu có hóa thành tiền được không? Tôi làm sao có thời gian xa xỉ đó!" Tạ Nhất xách hộ một túi hành lý, "Đi thôi, tôi dẫn cậu đi ăn gì đó."

Bên trong ga xe lửa rất nóng, lại rất chật, Tạ Nhất chỉ cười nghe Vương Thụ Dân nói liên miên một hồi, kể chuyện cậu bé xuất ngũ về nhà được nhà nước cấp việc làm cho, kể chuyện người anh em một lần có thể ăn hết khẩu phần ăn dành cho năm người, kể chuyện diễn tập từ lớn tới bé, nghiêm cần, khắc kỷ, nhưng lại sục sôi nhiệt huyết.

Người qua người lại chen chúc không ngừng, Vương Thụ Dân nghiêng người, nép cơ thể sát vào Tạ Nhất, ngực dán lên vai cậu. Nhiệt độ cơ thể xuyên qua làn áo sơ mi mỏng, truyền tới người Tạ Nhất, khiến cậu hồi hộp tưởng chừng không thể thở nổi.

Cảm giác thấy hơi thở của Vương Thụ Dân phả lên trên vai, mặt và cổ Tạ Nhất lần nữa ửng hồng lên. Đây không phải là cự ly an toàn, vành tai tóc mai chạm nhau. Cái ý nghĩ "cách ra xa một chút" ngay từ lúc gặp lại nhau cứ trôi lên trong đầu, hóa thành vuốt nhọn cào lấy trái tim, quặn lên đau nhói.

Cậu vốn là một người rõ ràng, rạch ròi yêu ghét, khiến người ta cảm giác thấy cậu như thể một con hổ con chẳng thể nhốt được vào lồng. Thở hắt ra một hơi cũng làm người khác ngửi thấy mùi cổ chấp. Tạ Nhất nghĩ, nếu cậu là phụ nữ, thì lục phủ ngũ tạng cũng hư thối cả. Khi đối mặt với người kia, vẫn cứ tự tin mặc cảm thôi.

Biển người mênh mông, gần như vậy, xa đến thế.

Tagore từng nói, khoảng cách xa nhất thế gian, chính là tôi đứng trước mặt em, em lại không hay lòng tôi yêu em. Nhà văn xa xôi nơi nước bạn, viết những câu chữ hàn lâm, nhưng lại dễ dàng lay động lòng người, vì bởi từng tiếng từng lời đều thấm đậm tư vị cuộc đời.

*

Nụ cười vui vẻ của Vương Thụ Dân hoàn toàn tắt ngúm khi bước vào căn phòng trọ ọp ẹp của Vương Thụ Dân. Ngoài kia là thành phố xa hoa sáng lóa, người xe như nước, nhà cửa như nêm, nhưng bước qua phía bên này lại là một không gian nhỏ bé, chật chội, lại còn ngai ngái mùi ẩm mốc.

Tạ Nhất cất hành lý, chỉ vào cái ghế duy nhất trong phòng, "Cậu ngồi xe lâu như vậy chắc mệt lắm, lại kia ngồi đi, hoặc không thì lên giường nằm cũng được. Tôi đi nấu nước, cậu rửa tay rửa mặt xong, tôi dẫn ra ngoài ăn cơm."

Vương Thụ Dân túm ngay lấy tay Tạ Nhất, khiến cậu lão đảo suýt thì té ngã, bàn tay cứng như gọng kìm làm Tạ Nhất sinh đau. Mãi một lúc dần do cảm môi, Vương Thụ Dân mới hỏi, "Cậu... sống ở đây?"

Tạ Nhất ngẩng ra một chút mới cười một tiếng, "Sao? Đại thiếu gia chưa từng thấy nhân gian khổ hạnh? Thật ra cũng không tệ. Bây giờ có hơi lạnh, nhưng nghe đầu đến hè thì mát lắm." Đoạn liền rút cánh tay ra khỏi bàn tay Vương Thụ Dân, xoay người đi nấu nước, "Cậu đã đặt vé tàu đi về chưa? Khi nào thì đi, ngày mốt à?"

Vương Thụ Dân thả người xuống giường, khiến cái giường dựng từ vài ba tấm ván kêu keng két, rầu rĩ đáp, "Không về, đợi khi nào cậu khai giảng mới về."

Tạ Nhất thoáng khựng người, thờ ơ nói, "Cậu muốn trải nghiệm cuộc sống kham khổ à? Mau mau về nhà đi. Tôi chỉ xin nghỉ làm có một ngày thôi, chẳng rồi đâu đi hầu cậu. Ngày mai còn đi làm nữa."

Vương Thụ Dân hứ một tiếng, "Tôi cứ ở lại đây đây làm gì nhau nào, có ngon thì gọi điện thoại về nhà khiếu nại đi!"

Tạ Nhất vặn lửa to lên, bếp lò tí tách kêu, rồi cười khỏ nói, "Không giỡn với cậu đâu. Gần đây có chỗ bán vé tàu, buổi chiều tôi với cậu tới đó mua vé. Chỗ của tôi sao mà ở được. Hai bữa nữa Tiểu Ngô về, cậu hay tôi xuống đất nằm nào? Tiền điện nước ở đây tính theo đầu người. Bà chủ nhà lúc nào cũng sợ bọn này dẫn người về rồi quyt tiền. Có thêm cậu thì tôi phải đóng tiền bằng với hai người đấy."

"Sao lại thế chứ?"

"Sao trắng gì, cậu cao to như vậy làm sao người ta có thể xem cậu như chị em bạn gái mà tính tiền hử?"

Vương Thụ Dân liền ngậm miệng, đột nhiên không biết nói gì nữa, thế nhưng cứ im lặng thì khó chịu. Đoạn lại nhớ tới bả vai gầy gò như thể cái móc phơi đồ của Tạ Nhất, rồi dáng người nom như cây tre, gió thổi mạnh một cái liền bay, mũi chọt cay cay.

Hai người im lặng một lúc, Tạ Nhất dùng giẻ lau bắc ấm nước sôi xuống, rót vào hai cốc nước, cho Vương Thụ Dân và mình mỗi người một ly, sau đó thì ngồi xuống cái ghế đầu đã mục kia. Hai tay ôm lấy cốc nước, đầu ngón tay đỏ bừng, gương mặt lại chìm khuất dưới làn hơi nước mờ ảo khiến người đối diện chẳng nhìn ra biểu cảm gì.

"Muốn đi đâu chơi không? Bến Thượng Hải? Đông phương Minh châu? Đi thuyền dạo sông Hoàng Phố?"

Vương Thụ Dân nhìn Tạ Nhất, thu lại vẻ mặt đùa cợt ban đầu, "Chẳng đi đâu hết. Tôi tới không phải để chơi. Tiểu Tạ, cậu nói thật tôi nghe, tại sao cậu không nói gì mà đã bỏ đi hả?"

Tạ Nhất nghịch món tóc mái trước mặt, hời hợt đáp, "Cũng không có gì, tôi đánh Tạ Thủ Chuyết..."

Vương Thụ Dân trợn mắt há hốc mồm, như thể thấy người ngoài hành tinh, "Cậu nói cái gì?"

"Tạ Thủ Chuyết đưa một người đàn bà ở đâu đó về, tôi đấm ông ta một cái, rồi đoạn tuyệt quan hệ cha con." Tạ Nhất cố nuốt nước bọt, tay chân đông lạnh cũng từ từ ấm áp trở lại, nhẹ nhàng cười một tiếng, "Tạ Thủ Chuyết chắc không mặt mũi gì để kể nhỉ?"

"Cậu... tiểu hành tinh cuối cùng cũng nổ rồi à?" Vương Thụ Dân ghen hòng nửa ngày mới nói được một câu.

Tạ Nhất chỉ cười.

"Không phải, Tạ Nhất!" Vương Thụ Dân phục hồi tinh thần lại, thở dài, "Đánh thì đánh. Cậu... như thể là đang chứng tỏ cho ai coi hả?" Rồi di chân chà sàn nhà, "Cái phòng này tôi bước chẳng dám bước mạnh, còn cái ghế cậu đang ngồi, chẳng mấy chốc cũng gãy! Cậu đó, học không chịu học, làm như vậy chẳng phải chỉ tổ làm khổ mình hay sao?"

"Ai bảo là tôi không đi học, chỉ là bây giờ tôi xin tạm nghỉ một năm, đi làm kiếm học phí, sang năm lại nhập học..."

Vương Thụ Dân tức mình đặt cốc nước xuống giường cái cách, nước nóng bắn lên mu bàn tay, nhúu mày hỏi, "Tạ Nhất, mẹ tôi coi cậu như con ruột, còn cậu thì coi gia đình tôi là cái gì?"

Tạ Nhất cúi đầu một lúc, tới khi ngước lên, nhãn thần vốn u ám bỗng chói sáng rực. Rồi như có một dòng điện chạy ngang, làm Vương Thụ Dân thấy người run lên, tim đập mạnh, câu nói quở trách cứ ghen ngào sau đó lại hóa thành một tiếng thở dài bất lực, "Tiểu Tạ, tới bao giờ cậu mới chịu sửa cái tính con lừa đó hả?"

"Cậu mới là lừa ấy!" Tạ Nhất lườm một cái, "Đi thôi. Không phải cậu chương mắt cái phòng tôi tàn này sao, tôi dẫn cậu đi ăn, lẩu nhé?"

Vương Thụ Dân nhứt chí, ừ hử một tiếng, đứng dậy đi theo Tạ Nhất ra ngoài, rồi chẳng biết suy nghĩ cái gì lại nói, "Tiểu Tạ, nếu cậu bớt suy nghĩ và lo lắng đi một chút, biết không chừng sẽ sống thoải mái và vui vẻ hơn."

Tạ Nhất không quay đầu lại, cũng không trả lời, như thể chẳng hề nghe thấy. Gương mặt thanh tú nhưng lãnh đạm, đôi mắt u tối, miệng cười khổ một tiếng.

Đúng vậy, để sống thì phàm là bớt suy tính đi, nhìn đời thoáng một chút, đối người nào đó... cũng đừng để tâm quá mức.

17. Chương 16: Say Rượu

Người nào đó ở trong quân đội quá lâu, người nào đó ôm bọc vào mình; Người nào đó sau ba năm mới gặp lại người nào đó, cảm thấy vừa thân vừa lạ; Người nào đó biến biệt ba năm tái ngộ người nào đó, nghe tim mình vừa vui vừa khổ, giây trước mắt còn cười thì giây sau mắt đã ngấn ngấn nước, cuối cùng chỉ hóa thành lạnh lẽo.

Vì vậy kết cục là, người ta ăn lẩu thì vui cười xôm tụ, còn hai người nào đó lại chỉ cầm đầu vừa ăn vừa uống rượu, sau cùng không đã ghiền còn đi mua bia ở siêu thị về nhà nhậu tăng hai.

Vương Thụ Dân là tiểu súc sinh, hút thuốc uống rượu không gì không giỏi. Còn Tạ Nhất người ta là thanh niên nghiêm túc, trước thì bận rộn học hành, sau lu bù làm việc. Cơ bản không phải kiểu người biết nhậu nhẹt. Lúc đầu uống rượu cùng Vương Thụ Dân, mới chỉ uống một ngụm liền nhú mảy, thấy thứ chất lỏng kia vừa cay vừa đắng, rót vào bụng hết như là đang tra tấn bản thân.

Rượu khó uống tới mức khiến Tạ Nhất nghĩ, phải chăng những tên bợm nhậu đều có khuynh hướng tự ngược đãi?

Thế nhưng khi cứ liên tục bịt mũi há miệng trút rượu vào thì chợt phát hiện thứ này hay hay. Một đường chảy xuôi từ cổ họng qua thực quản xuống dạ dày, mang theo luồng hơi nóng hầm hập khiến lục phủ ngũ tạng ấm áp hẳn lên. Khí lạnh quần quýt trên người cũng bốc hơi hết sạch, cả người thư sướng dễ chịu.

Còn cứ như một liều mê dược rót xuôi vào lòng, khiến bản thân cứ uống rồi lại uống, đến khi vầng đầu hoa mắt chẳng biết trời trăng mây gió gì, lại thấy mọi phiền não đều chấp cánh bay mất. Chỉ là sáng mai thì mới lãnh hậu quả chóng mặt đau đầu. Cơ mà chuyện này nói sau đi.

Tạ Nhất từ lúc chào đời tới nay mới lần đầu phóng túng bản thân, bất chợt hiểu ra, buông thả để mình rơi xuống là chuyện dễ dàng cỡ nào.

Cậu lung lay bước đi phía trước, Vương Thụ Dân xách túi bia đi ở đằng sau. Tạ Nhất cước bộ có phần lảo đảo, khi mở cửa thì một tay vịn cửa một tay mò mẫm tìm khắp túi áo túi quần mà chẳng thấy chìa khóa đâu, tới sau thì ngơ ngác đứng sững ra ngó chằm chằm vào cánh cửa khép, mặt đáng thương vô cùng. Vương Thụ Dân tặc lưỡi hỏi, "Cậu làm gì vậy hả, sao không mở cửa ra!"

Tạ Nhất quay đầu lại, túi thân như đứa trẻ meo mếu, "Không thấy chìa khóa đâu."

Vương Thụ Dân trợn mắt liếc, "Cậu thiệt là, uống không được còn bày đặt. Chìa khóa không phải đang ở trong tay cậu sao?"

Tạ Nhất giật mình tỉnh ra, lắc lắc đầu rồi cười hi hí lên, "Mất tỉnh quá ha, bắn súng... Ồ, bắn súng mất tỉnh, bắn súng giỏi mất phải tỉnh." Cậu mơ mơ màng màng nói lải nhải một trận, đứng lắc lắc chùm chìa khóa một hồi lại nhú mảy nói, "Tôi nhớ chìa khóa cửa nhà mình màu vàng, sao tìm hoài không thấy... Phải chăng rơi trên đường rồi?"

Vương Thụ Dân đặt túi bia xuống đất, lấy chùm chìa khóa trong tay Tạ Nhất, thuận tiện xoa đầu cậu một cái, "Mèo say, ngoan, đứng qua một bên coi nào."

Sau đó, Vương Thụ Dân chuẩn xác tìm thấy cái chìa khóa màu vàng kia, tra chìa vào ổ, mở hoài không ra bèn cau có nói, "Tôi nói Tạ Nhất, ổ khóa này gỉ rồi, mở không được nè..."

Được rồi, có người say nhìn liền biết, có người thì không dễ nhận ra.

Hai người đứng ngoài cửa giăng co hơn mười phút, rồi cuộc mèo mù gặp phải chuột chết, mở được cửa ra. Vương Thụ Dân xách túi bia loạng choạng vào nhà. Tạ Nhất đứng dựa cửa cười khúc kha khúc khích.

Gió tấp vào mặt làm Vương Thụ Dân tỉnh táo hơn một chút, vội vàng kéo con mèo say kia vào, bốt phải khiến hàng xóm người ta dòm ngó rồi xấu hổ.

Tạ Nhất ngoan ngoãn để người kia nắm dắt đi. Vương Thụ Dân chỉ cái ghế, ra lệnh, "Ngồi xuống."

Tạ Nhất liền thả mông xuống ghế, và không ngoài dự liệu, cái ghế mục gãy sụp khiến Tạ Nhất ngã ra đất. Sàn nhà lạnh lẽo làm Tạ Nhất mụ mị đi, lắc lư đầu rồi nhủ mảy mủi vào Vương Thụ Dân, "Bạn! Sao bạn dám đá ghế của tôi hả, tôi méc cô giáo cho biết!"

Vương Thụ Dân cười ha hả lên, khui bia đưa cho Tạ Nhất một lon, "Cô giáo không ở đây đâu mà xử!"

Tạ Nhất lấy lon bia, suy nghĩ một lúc thì à một tiếng, "Nhớ rồi, chúng ta tốt nghiệp rồi."

Vương Thụ Dân ra sức gật gù, chốc sau ngớ ngẩn hỏi, "Hả, tốt nghiệp... Tôi chưa tốt nghiệp... Không phải, tôi tốt nghiệp rồi... Mà rồi cuộc tôi đã tốt nghiệp chưa?"

Tạ Nhất uống một hớp bia, cười hăng hắc lên. Vương Thụ Dân đau khổ suy nghĩ xem mình đã tốt nghiệp hay chưa, sau năm phút đồng hồ vẫn nghĩ không ra. Đoạn lại cầm một lon bia khác lên, cụng vào lon trên tay Tạ Nhất làm bia sánh ra ngoài, cười bảo, "Cạn thôi!"

Tạ Nhất mỉm cười, mặt môi hiền hòa, làn da bình thường tái nhợt nay bất chợt ửng lên sắc đỏ loang loáng, so với thường ngày nom trẻ ra vài tuổi, lầm bầm nói, "Uống rượu ngâm thơ, nhân sinh bao buổi, ngày vui ngắn ngủi, khổ đau đằng đẳng, tương tư khó giải, nỗi niềm khó phai, chỉ có... chỉ có Đỗ Khang... (danh xưng Tửu thần, là người có công phát minh ra cách nấu rượu) Umm, lạnh quá..."

Vương Thụ Dân cười ngu, "Cậu thì khổ đau khổ gì?"

Tạ Nhất ngẩn ra nhìn đối phương, nụ cười trên mặt thoát chốc biến mất, hai mắt hoa đào mở thật to, nhân thần mông lung mê ảo, đôi mày nhíu chặt lại, "Đau khổ ư? Việc gì phải đau khổ nào! Vương Thụ Dân cậu là một tên khốn kiếp xấu xa!"

"Cậu mà cũng biết chữ người?" Vương Thụ Dân ngu ngơ nói, "Hừ... Cậu không phải là học trò ngoan sao, tôi đi méc cô để cậu không được hoa điểm mười." Bấy giờ thì lại hóa thành nhi đồng, "Cậu mới là đồ khốn kiếp xấu xa ớ!"

"Cậu ớ!"

"Cậu ớ!"

"Cậu ớ!"

"Cậu ớ! Cậu không nói không rằng bỏ tới sống trong cái ổ chuột này. Đi biệt không tin tức không thư từ!"

"Cậu mới không nói không rằng bỏ tới chỗ khổ ho cò gáy. Đi không tin tức không thư từ! Cậu không lo học hành, suốt ngày chỉ biết chơi bời tán gái! Cậu... cậu mới là tên khốn kiếp xấu xa tồi tệ!" Tạ Nhất quỳnh quáng mắng một hơi, hai mắt to tròn đỏ ké lên như mắt thỏ.

Hai người không ai nhường ai, cứ như con nít cãi nhau. Rồi bất thành linh Vương Thụ Dân cười khì một tràng, men cồn khiến hần chẳng khống chế được bản thân, cười càng lúc càng lớn, lại còn đập tay bình bịch xuống sàn nhà. Tên chết tiệt này từ lúc vào bộ đội thì cứ như biến thành người đàn ông thép vậy, một nắm tay dọng xuống đất mà cứ như búa tạ ấy.

Tạ Nhất giật mình, đôi mày vốn cau chặt cũng từ từ giãn ra, quẹo đầu sang một bên, cười khanh khách lên.

Vương Thụ Dân lắc đầu, lết xuống giường, ngồi sóng vai dưới đất với Tạ Nhất, nhìn trần nhà đầy nấm mốc, thở dài nói, "Lúc ở trong quân đội tôi thường hay nhớ tới cậu, nhiều khi thấy tức gì đâu, tên vô lương tâm cậu chắc chẳng đời nào nghĩ đến tôi."

Tạ Nhất quay đầu lại, ngơ ngác nhìn đối phương.

Vương Thụ Dân im lặng, nắm lấy tay Tạ Nhất, chăm chú nhìn lòng bàn tay cậu. Lòng bàn tay thô ráp, vì thường xuyên làm việc nặng nên có rất nhiều vết chai, nhưng lại sạch sẽ, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, từng ngón có vô số những vết thương li ti. Chẳng biết có phải là do trời lạnh hay không mà bàn tay chẳng có chút huyết sắc, tái nhợt như tử thi đào từ trong mộ ra.

Đoạn, hẩn nhét một bàn tay của Tạ Nhất vào trong nách, rồi nhú mào nhìn đường chỉ tay của bàn tay còn lại, "Vân tay của cậu phía trên thì rối nùi, nhưng tới phía dưới lại rõ ràng liền lạc. Lý Ái Quân bảo như vậy có nghĩa là hồi trẻ thì chịu khổ, tới khi về già thì sung sướng. Cậu tin không?"

Tạ Nhất như ngây dại đi, mặc cho Vương Thụ Dân nắm tay mình, không lên tiếng.

Hai người đều trầm mặc, loáng thoáng nghe thấy tiếng mở cửa dưới lầu, rồi tiếng người đàn bà có vẻ tức giận mắng, "Trời ơi, anh đi đâu mà khuya vậy mới mò về nhà?"

Vương Thụ Dân bỏ bàn tay Tạ Nhất ra, rồi che hai mắt của mình, thở dài nói, "Ngực tôi khó chịu... Ngực tôi khó chịu quá... Tiểu Tạ... Khó chịu quá đi... Lòng ngực đau... Tự đứng lại tức thở quá..."

"Sao lại thế?"

"Không biết nữa..." Giọng nói nhừa nhựa mềm nhũn nghe như một tiếng thở dài bất lực, hoàn toàn không hợp với hình tượng người đàn ông cao to này, nom như một đứa trẻ đang làm nũng vậy, "Tôi không biết nữa. Lúc xuống xe lửa tôi cứ suy nghĩ mãi, nếu mai một cậu tốt nghiệp ra trường rồi sống luôn ở thành phố này thì sao? Sau đó thì lấy một cô gái Thượng Hải mặc váy ngắn, mang giày cao gót thì thế nào? Ngày nghỉ ngày Tết chỉ chăm chăm cho gia đình của mình, không ngó ngàng gì đến tôi, không gửi thư hay gọi điện thoại, lại càng không về nhà... Tiếp đó qua mấy năm... biết đâu chừng cậu sẽ hỏi, Vương Thụ Dân là ai?"

"Vương Thụ Dân là ai?"

Vương Thụ Dân bỏ hai bàn tay đang bịt mắt xuống, ngược lên nhìn chăm chăm vào mắt Tạ Nhất, cổ họng khô khốc nói, "Vương Thụ Dân là tôi! Hàng xóm nhà ở dưới nhà cậu, hay quậy phá nghịch ngợm, chính là Vương Thụ Dân..."

Rồi đột nhiên không nói gì nữa. Cự ly giữa hai người càng lúc càng gần, có thể nghe thấy hơi thở của nhau, ngửi mùi cơ thể của nhau. Đoạn, Tạ Nhất nhắm mắt, vươn tay ôm choàng lấy cổ Vương Thụ Dân, hé đôi môi mình dán lên trên đôi môi của Vương Thụ Dân, cả người hồ như là dán dính lên trên người hắn ta.

Nụ hôn dài ra, mùi vị của đối phương theo đầu lưỡi chạy thẳng tới trung khu thần kinh, rồi xử lý thành cảm giác mang tên là tuyệt vọng.

Hai tay Vương Thụ Dân từ từ lần xuống, ôm lấy lưng Tạ Nhất, theo bản năng mà đáp lại hành động vô cùng thân thiết kia...

Giữa lúc triền miên quấn quýt, lon bìa để trên đùi Tạ Nhất rơi xuống, nước bìa chảy tràn ra ngoài, không ai để ý tới.

Sau một lúc rất lâu, Vương Thụ Dân đột ngột quẹo đầu nằm lăn quay ra ngáy ngủ. Tạ Nhất lắc đầu, cầm hai tay vào tóc, cười một tiếng.

18. Chương 17: Đèn Khuya Hắt Bóng

Sáng sớm hôm sau, Tạ Nhất để điểm tâm lên bàn, rồi nhẹ tay nhẹ chân mở cửa đi làm. Cửa kêu một tiếng, Tạ Nhất liền ngoảnh đầu lại nhìn Vương Thụ Dân đang ôm mền nằm co ro dưới đất, hoàn toàn không có ý tỉnh dậy, mới yên lòng đóng cửa mà đi.

Vương Thụ Dân ngay khi cửa vừa đóng lại liền mở mắt ra, trên mặt chẳng hề có vẻ ngái ngủ.

Lúc say thì sao cũng được, có thể coi trường chạy lông nhông trên đường làm xấu mỹ quan đô thị, quá lắm thì đổ cho say rượu làm càn rồi bị mắng là đồ bợm nhậu liền xong. Tới khi tỉnh lại, vô tư sống tiếp, không chế thật tốt thất tình lục dục của bản thân, đối mặt với mọi sự thế gian.

Vương Thụ Dân vô ý đưa tay sờ bờ môi. Hắn vẫn còn nhớ độ ẩm của đêm hôm qua, cơ thể người kia tuy lạnh lẽo nhưng đôi môi lại nồng ấm. Hắn vẫn nhớ trong vô thức đã nếm thấy vị mặn nước mắt của người ấy chảy vào miệng mình, nghe ra mùi cay đắng tới nghẹn lòng.

Rồi sau đó lại như bị giật mình bởi điều gì khủng khiếp mà bỏ bàn tay xuống, hai mắt trợn trắng dã. Tựa như bị mãnh thú hay dòng nước siết rảo riết đuổi theo mà vội vàng đứng bật dậy, cuống cuống lúi bazo hành lý nhét dưới giường ra.

*

Tạ Nhất buổi chiều tan ca, cố tình ghé siêu thị mua một đồng thức ăn về nhà, toàn là những món bình thường bản thân tiếc không dám ăn. Đại thiếu gia Vương Thụ Dân giá đắt, không thể nhỏ mọn với người ta được.

Nhưng đến khi đẩy cửa bước vào nhà, chờ cậu chỉ là một căn phòng trống vắng. Tạ Nhất sững ra một lúc, vươn tay mở chốt đèn phía bên trái cửa, độ ẩm trong phòng nói cho cậu biết, ở đây rất lâu đã không có ai.

Người kia đâu rồi?

Cậu ngơ ngác đứng ở bậc cửa một hồi, rồi ôm bao thức ăn các thứ bỏ lên trên bàn, đoạn lại cúi đầu nhìn dưới gầm giường trống không, hành lý đã không còn. Chút ánh sáng ảm áp trong mắt liền vụt tắt.

Hôm qua còn ầm ĩ đòi ở lại đây dài hạn, vậy mà hôm nay đã không biết mà ly.

Trên bàn có một tờ giấy, Tạ Nhất mặt mày dừng dừng cầm lên xem.

"Đột ngột có chuyện gấp không kịp báo cậu hay, tôi phải về nhà trước."

Hàng chữ phía sau bị gạch bỏ, nhưng nhìn kĩ thì đúng là, "Đêm qua uống say, không biết đã làm gì, đầu óc mụ mị hết cả."

Dưới cùng còn đề một dãy số điện thoại, cùng mã bưu chính, bên cạnh ghi chú rõ ràng, "Đây là số di động và địa chỉ trường tôi, rảnh thì gọi nhé."

Tạ Nhất nhìn chằm chằm vào tờ giấy, như thể muốn khoét ra hai lỗ thủng vậy. "Rảnh thì gọi nhé!" nghe cũng thâm tình khách khí ra phết. Ai bảo Vương Thụ Dân thần kinh còn đơ hơn cả cột nhà vậy, rõ ràng là nhạy cảm đến thế, vừa có chút gió động cỏ lay thì giật mình lên đầy sợ hãi.

Tạ Nhất cười nhạt một tiếng, bàn tay cầm tờ giấy run lên. Người kia ngay cả trốn chạy cũng cố ra vẻ như không có gì, bình tĩnh ứng phó, chẳng chút ngại ngần xấu hổ. Cậu nghĩ đến lúc phải bỏ cuộc rồi. Vương Thụ Dân thực sự được làm từ sắt thép. Có một người bạn tri kỷ như thế quả nhiên đã giúp Tạ Nhất cứng rắn lên không ít.

Căn phòng nhỏ không có hệ thống sưởi hơi, bốn bề gió lùa lồng lộng lạnh buốt cả người. Tựa như mọi sự xoay vần trên thế gian chẳng ảnh hưởng gì tới nơi này. Khoảng cách với con người ngoài kia kéo dài mãi ra, khiến Tạ Nhất thấy rét lập cập. Một mình cậu ngồi ở nơi ấy, thốt nhiên chỉ thấy mình và thế giới này chẳng liên quan gì nhau. Chút hơi ấm có được cũng đột ngột biến mất, như bị người ta gội một chậu nước lạnh lên đầu.

Tàn nhẫn đến đau lòng.

Bỗng nhiên lại nhớ tới những lời Vương Thụ Dân đã liên miên nói với cậu đêm qua, hình ảnh hắn ta ôm tim bảo "Ngực rất khó chịu" bằng giọng điệu nửa đùa nửa thật như đang làm nũng. Thế nhưng chỉ sau một đêm, bất quá là vài tiếng đồng hồ, liền vội vã bỏ đi, như con dao bén nhọn rạch một đường dài vào lòng cậu.

Tạ Nhất đứng dậy, vò nát tờ giấy nhẵn, đi xuống lầu bỏ vào bồn xí trong nhà vệ sinh chung, giặt nước để mặc nó bị cuốn trôi đi.

Nếu đã như vậy, tôi sẽ làm vừa ý cậu, từ này về sau không còn liên quan gì nhau nữa.

Tạ Nhất nghĩ, người sống trên đời, quan trọng là phải biết thức thời... Cậu đã vô tâm... Cậu đã vô tâm... Thôi, bỏ đi, vốn từ đầu cũng không trông mong cậu sẽ hữu tình.

*

Vương Thụ Dân như thể trốn nợ mà bỏ chạy ra trạm xe lửa, thời gian gấp rút vé đi trong ngày đã hết vé nằm, muốn về liền thì phải chịu mua vé ngồi. Tình cảnh bây giờ chẳng thể kén chọn gì thêm, sau lưng như thể có người xách roi đuổi rượt và quát "Vương Thụ Dân đi mau! Vương Thụ Dân mau rời khỏi chỗ này!"

Chẳng biết có phải toàn Trung Quốc đều đổ xô về cái xe lửa này hay không mà đâu cũng toàn người với người, đủ thứ mùi hỗn tạp, trời đã nóng lại càng khuyến mãi thêm người đông, xí xô xí xào đủ loại phương ngôn, làm đau cả đầu.

Vương Thụ Dân ngồi trong xe, thần thờ nhìn ngoài cửa sổ. Thật ra bên ngoài cũng chẳng có gì đáng nhìn. Xe chạy ban ngày, hai bên đường không có đèn đuốc sáng lóa làm mù mắt người, miễn cưỡng lắm chỉ thấy đèn tín hiệu mà thôi.

Dần dần đoàn xe trượt trên hàng ray dài, đi qua những trạm dừng lớn nhỏ, trôi qua những bảng báo lộ mù.

Đoạn đường càng đi càng xa, tưởng chừng không có điểm dừng.

Trong xe vắng lên một bài ca xưa cũ, nghe ồn ào và ầm ĩ. Vương Thụ Dân nhắm mắt, khoanh tay ôm ngực, tựa lưng vào ghế dựa. Hơi ẩm trên bờ môi phảng phất như có như không, mùi hương của người nào đó như vẫn còn vẩn vít xung quanh. Nên phải nhắm mắt lại, cố xua đi hình ảnh gương mặt Tạ Nhất kể đến sát gần, đôi mắt khẽ khép hờ mang theo nét cười mê mải, rồi thỉnh thoảng mắt xọc tới rót muối vào lòng.

Hắn nghĩ Tạ Nhất điên rồi, bản thân hắn cũng điên rồi. Bằng không sao lại như mê muội mà đáp lại, rồi quần quýt không rời.

Bàn tay giấu trong tay áo khẽ bấm chặt lên cánh tay, cố cảnh tỉnh chính mình, mày là đàn ông, Tiểu Tạ cũng là đàn ông, chuyện này là sai... Cứ thế mà lặp đi lặp lại nhiều lần.

Thế nhưng tiếng nói đó lại chẳng thể át đi hình ảnh đôi mắt tròn xoe trong sáng lấp lánh sắc hoa đào, hàm chứa thiên ngôn vạn ngữ, lúc nào cũng dịu dàng nhìn sang, con người trong ngần, ẩn chứa muôn vàn bí mật cùng sa số điều khổ tâm. Vương Thụ Dân bất chợt nhớ tới hoa khôi Lục Trung, nhớ tới những má phấn môi son xinh đẹp rạng ngời tình cờ trông thấy nơi phố lớn, chẳng ai trong số họ có được đôi mắt đó.

Đôi mắt khiến người đối diện nhìn vào chỉ thấy một biển trời mênh mông sóng vỗ, muôn ngàn tình tự thốt chẳng nên lời. Vương Thụ Dân che mắt, rên một tiếng. Điên rồi. Thế giới này điên cả rồi.

Vương Thụ Dân thất tha thất thểu về nhà, ứng phó qua loa sự truy hỏi của Giả Quế Phương, rồi mệt mỏi về phòng, đỡ đỡ cảm đi động.

Một đêm trôi qua, Tạ Nhất vẫn không liên lạc. Hai ngày qua đi, Vương Thụ Dân nghĩ, phải chăng tờ giấy bay đi đâu mất rồi. Bước sang ngày thứ ba, mọi thứ vẫn im lìm như cũ. Một tuần... Mười ngày... không tiếng động. Đến ngày thứ mười hai, điện thoại cuối cùng cũng chịu đổ chuông. Vương Thụ Dân hốt hốt hải chạy tới, nhưng nhìn màn hình xong lại thấy thất vọng lạc lõng, chỉ là một người anh em trong quân đội nhắn tin hỏi thăm.

Qua mười lăm ngày, Vương Thụ Dân phải về trường, nhưng Tạ Nhất vẫn không liên lạc như trước.

Vương Thụ Dân hoài nghi, liệu có phải hắn đã ghi sai số điện thoại, hay là Tạ Nhất đọc xong giấy nhắn rồi vứt đi mất... Thốt nhiên hắn nhận ra, ngoại trừ biết con đường khúc khuỷu dẫn tới căn phòng nhỏ hẹp của Tạ Nhất thì hắn chẳng biết phương cách nào liên lạc với cậu. Hết như bất thành linh lỗ tay, đánh rơi mất một người.

Hắn không biết mình bị gì, hoang mang hoảng loạn về nhà, mỗi đêm mỗi ngày chờ tin tức của người kia. Thế nhưng nếu Tạ Nhất gọi tới thì phải nói gì đây?

Giải thích chuyện đêm hôm ấy say quá làm bừa? Nói rằng linh tinh lằng nhằng, giả vờ như không biết gì giống như hắn, coi như chưa có chuyện gì xảy ra... Hoặc là... Hoặc là...

Hoặc là cái gì?

Có một ý nghĩ luôn chực mạnh nha lên trong đầu, nhưng luôn bị hắn chôn vùi xuống tận cùng, để nó không thể trỗi dậy, dù rằng hắn không rõ ý nghĩ đó là gì.

Chỉ trực giác thấy rằng, điều ấy hết sức nguy hiểm.

*

Xuân đi hạ đến, cây cỏ biết sắc thu, nhân gian trải hồi tuyết lớn, lấp vùi mọi cảnh sắc trong sắc xám hiu hắt, tựa như phủ chôn tâm tư con người. Lại thêm một năm nữa trôi đi.

Tròn một năm, Vương Thụ Dân tập thành thói quen chờ đợi tin tức của người nào đó.

Thế nhưng người nào đó lại không chút do dự mà dứt khỏi sinh mệnh của hắn. Trước Tết vài ngày, nhà họ Vương nhận được thiệp chúc mừng, địa chỉ đổi thành địa chỉ trường học, và một gói thuốc bổ được chuyển phát bảo đảm đến.

Trên thiệp chỉ đề vắn vắn một câu, "Ba nuôi mẹ nuôi năm mới vui vẻ, chú ý giữ sức khỏe. Cả nhà vạn sự như ý, an khang thịnh vượng."

Rồi không còn gì khác.

Wang Thụ Dân khi ấy không biết, mãi đến sau này, có một người nói cho hắn rõ, người chém đứt cánh tay mà mặt không đổi sắc nghĩa là tim họ đã hóa thành thiết, đồng thời cũng quen với tổn thương cùng mất mát.

Thanh xuân hay mờ mịt mơ hồ, ai nhìn thấy tường tận thường ôm bất hạnh.

*

Tạ Nhất kiểm đủ tiền học, thậm chí còn nhiều hơn cả mong đợi. Đầu tháng chín năm ấy chính thức dọn vào kí túc xá trường Đại học. Trước khi đi còn tự mình xuống bếp, làm một bàn thức ăn thịnh soạn, chiêu đãi bản thân cùng cậu bạn cùng phòng. Bấy giờ Tiểu Ngô mới biết người bạn ít lời kiệm tiếng ở chung trước giờ là sinh viên, bất ngờ thiếu điều trợn mắt ra.

Ăn uống no đủ, người thanh niên luôn khô khan thiếu sức tưởng tượng là Tiểu Ngô lại ngẩng ra nhìn ô cửa sổ, cả buổi trời mới mở miệng nói bằng thứ tiếng phổ thông bập bẹ, "Ông phải đi rồi."

"Vào trọ trong kí túc xá rẻ hơn so với đi mượn nhà bên ngoài."

Tiểu Ngô gật đầu, thở dài nói, "Ông đi rồi thì đừng về, những ngày tháng cơ cực sống như trâu chó này không phải ai cũng chịu nổi."

Tạ Nhất đang thu dọn chén đĩa thì dừng tay, ngồi xuống cái ghế sắt chân, nghe Tiểu Ngô dong dài, "Số chúng ta còn khổ hơn cả trâu chó ấy. Ông coi, thành phố rộng lớn này làm gì có chỗ cho tui mình? Tui nhớ nhà, mỗi năm chỉ có thể về mấy ngày, chẳng bỏ thêm... Thế nhưng nếu mà về nhà rồi, gia đình lấy gì mà ăn?"

Cậu ta thở dài một hơi, Tạ Nhất cúi đầu im nghe, chốc chốc sau Tiểu Ngô lại nói, "Vốn là dân quê vậy mà đường đột tới thành phố lớn, không hưởng được phúc thì cũng không có gì lạ... Còn ông thì khác, ông không giống tui..."

Đoạn cậu ta lại ngược đầu lên, Tạ Nhất giật mình phát hiện người bạn đã sống cùng mình suốt một năm nay lúc nào cũng cười xòa phủi tay qua chuyện, vậy mà bây giờ lại lệ tuôn đầy mặt, "Tiểu Tạ, cố gắng học hành, tương lai bận đồ vest, ngồi phòng máy lạnh. Hồi bé ba tui thường dùng dây nịt quất vào lưng ép tui học, tui không chịu nghe, bây giờ mới làm cu li thế này. Ông thì khác." Cậu ta suy nghĩ rất lâu mới lúng ta lúng túng nói thêm, "Ông đó, sau này sẽ là người thành phố thứ thiệt."

Tạ Nhất thốt nhiên hiểu ra một lẽ, những chuyện khiến ta đau lòng, khiến ta ghi nhớ, thật ra đều chẳng đáng gì. Bình thường cứ nghĩ là mình không thể vượt qua, nghĩ mình như bị ai cầm dao cào xé tim gan, nghĩ mình đang giãy giụa trong biển lửa, chẳng qua chỉ vì bản thân không cam tâm, cứ mãi nhìn cuộc đời một cách tiêu cực.

Tình đời như tuyết, đọng rồi tan. Người kia suy cho cùng cũng chỉ là một cá thể nhỏ bé giữa sáu tỷ người.

Tạ Nhất nghĩ, nếu bây giờ còn chưa thể từ bỏ, nhưng nói không chừng sau vài năm nữa liền không nhớ nổi hình dáng đối phương. Tối lúc ấy, mặt cũng như mộng, chia hai phần đối xứng.

19. Chương 18: Xuất Ngũ

"Đồng chí... Cố lên... Không biết... 400mlB... Nước muối sinh lý..."

Sao lại ồn ào thế này? Vương Thụ Dân mơ mơ màng màng nghĩ. Hắn ra sức mở mắt, nhưng cổ thể nào cũng chỉ mở híp được một khe hở nhỏ. Đường nhìn như thể bị vật gì nặng nề chặn ngang, song lại thấy loang láng vệt sáng trắng khi ẩn khi hiện, và ngửi thấy mùi thuốc khử trùng nồng nặc.

Cơ thể hắn chẳng cảm thấy gì, người như đang nằm trên một tấm bông gòn lớn, vừa mềm vừa thoải mái, đến mức khiến hắn không muốn động đậy.

Đây là đâu?

Suy nghĩ mông lung xoay vần không điểm tựa, những tiếng ồn ban nãy dần dần tản đi, tiếng con nít hát đồng ca bỗng vọng lại, "Em là họa sĩ nhỏ, họa sĩ nhỏ..." Giọng ca lúc trầm lúc bổng, đám trẻ nô nức chơi thả diều, rượt đuổi nhau vui tươi bất tận. Vương Thụ Dân nghĩ, bài hát này học khi nào? Hồi cấp Một hay cấp Hai?

Vương Thụ Dân đi tìm nơi phát ra tiếng ca, nhìn thấy một cánh đồng lớn, có một đám nhóc mặc đồng phục tiểu học ngồi thành một vòng tròn nhỏ. Hắn thấy mình như đang dần thu nhỏ lại, càng bước đến gần càng thấy mình trở thành một trong số những đứa trẻ ấy, rồi kìm lòng khôngặng lại mở miệng nói, "Báo cáo!"

Tiếng ca dừng lại, một giọng phụ nữ tức giận vang lên, "Vương Thụ Dân, sao em lại đến trễ nữa hả?"

Vương Thụ Dân cẩn thận lắng nghe. Má ơi, sao lại là giọng của Lão phật gia Giả Quế Phương nhà hắn. Thế này thì chết chắc rồi. Hắn chân run cầm cập, khúm núm cúi đầu thưa, "Mẹ... mẹ ơi, con mắc tè!"

Người phụ nữ ngồi trước cây đàn dương cầm quay đầu lại, mặt mày nghiêm khắc, giọng nói hệt như Giả Quế Phương, nhưng thân người thì cao lớn na ná Vương Đại Xuyên, khiến Vương Thụ Dân sợ hãi trốn mắt lên nhìn, rồi đoạn tổ hợp của Giả Quế Phương và Vương Đại Xuyên lên tiếng, "Ai là mẹ của em? Phải gọi cô giáo! Sao em lại lảm chuyện thế hả? Hết đi tè rồi đi tiêu!"

Vương Thụ Dân mặt đỏ au. Đám nhóc ở xung quanh cười không ngừng, khiến tai hắn như ù đi. Đoạn hắn ngồi xụp xuống đất, bịt hai tai lại. Chẳng hiểu sao, gương mặt những đứa trẻ ngồi gần đó trở nên biến dạng. Nữ thì đều thắt hai bím cao cao, còn nam đều hót húi cua lồm chồm, chẳng rõ ai là ai với ai.

Rồi thốt nhiên, giữa một bốn bề những gương mặt xa lạ, lại nhìn thấy dáng hình thân quen. Là Tạ Nhất mười tuổi mặc áo sơ mi trắng tinh, tóc chải gọn gàng, khuôn mặt xinh xắn, mắt to tròn hàm chứa sắc hoa đào rạng rỡ, chỉ trừng mắt lên nhìn hắn, không chút biểu cảm gì.

Vương Thụ Dân vươn tay về phía Tạ Nhất, "Tiểu Tạ, bảo tụi kia im coi, chúng nó cười khiến tôi đau đầu quá, Tiểu Tạ!"

Thế nhưng Tạ Nhất như thể không nghe thấy, chỉ trừng mắt nhìn hắn.

Vương Thụ Dân đứng dậy, bước về chỗ Tạ Nhất, "Tiểu Tạ! Tiểu Tạ!"

Hắn cứ bước tới, nhưng lại chỉ thấy kì lạ, mặc kệ hắn có cố gắng thế nào cũng không thể đuổi kịp hình bóng đó. Tạ Nhất cứ càng lúc càng xa. Hắn liều mạng đuổi theo, song đất dưới chân như chảy tuột về phía sau, chỉ có hắn là vẫn phí công chạy theo, miệng hét to lên, "Tiểu Tạ! Tiểu Tạ!"

Không tiếng đáp lại.

Tiếng cười của đám nhóc dần dần tán đi, Vương Thụ Dân một mình đứng yên tại chỗ, rồi ngơ ngác nhìn cơ thể mình khôi phục lại nguyên trạng như lúc đầu, tay chân kéo dài ra, cơ bắp phồng lên. Sau đó mơ hồ có tiếng người kêu, "Doanh trưởng Vương... Doanh trưởng Vương..."

Sương mù bốn phía tan ra, tâm trí Vương Thụ Dân cũng thanh tỉnh hơn, nhớ ra mình đã không còn là học sinh tiểu học, sau khi tốt nghiệp trường quân đội thì gia nhập vào nhóm bộ đội dã chiến đặc chủng, lập được nhiều thành tích, thăng lên làm doanh trưởng, sau đó... sau đó hình như là nhận nhiệm vụ ở biên giới, bị kẻ thù truy kích, muốn ôm bom chết cùng một ổ.

Ký ức cuối cùng dừng lại khi nghe thấy tiếng bom nổ, bốn bề âm ỉ lên. Vương Thụ Dân lo lắng nghĩ, liệu có thiếu cánh tay, cánh chân nào không nhỉ?

Tới khi hần choàng tỉnh dậy, chỉ thấy đập vào mắt là một màu trắng bạch, cổ chớp chớp mắt một lúc mới nhận ra đó là trần nhà bệnh viện.

Bên cạnh lập tức có người chạy xô tới, đẩy ngã cả bàn ghế, rồi lớn tiếng hét lên "Bác sĩ! Bác sĩ! Doanh trưởng tỉnh rồi!"

Một thanh niên trẻ tuổi làn da đen xì như thể vừa từ I-rắc về, cắt một đầu húi cua, chớp đôi mắt như mắt chuột, kích động nhìn Vương Thụ Dân, vẫy vẫy bàn tay trước mặt hần, "Doanh trưởng, đây là đâu? Còn nhớ em là ai không? Nhớ không?"

Vương Thụ Dân bị cậu ta làm cho hoa mắt, tức tối mắng, "Chó con Lưu Toàn, cậu có hóa thành tro tôi cũng nhận ra."

Đồng chí Lưu Toàn nghe xong liền mừng rỡ, kéo bác sĩ vừa chạy vào mà nói, "Doanh trưởng nhớ tôi... Doanh trưởng không bị ngu..." rồi bị y tá lần hộ lý đẩy ra khỏi phòng.

Sau khi bị bác sĩ lần qua lần lại kiểm tra một bận Vương Thụ Dân liền biết hần không bị thiếu cánh tay, cánh chân, hay khiếm khuyết gì, chỉ bị thương ở đầu và lỗ tai. Bác sĩ nhìn hần một cái lại nói, lần này coi vậy mà may, nếu không thì phải sống đời thực vật, hoặc có tỉnh lại cũng bị mất trí nhớ hay thiếu năng gì đó, từ rày về sau không thể tự chăm lo cho mình...

Vương Thụ Dân không biết mình có làm gì méch lòng vị bác sĩ này không, mà lúc bảo "không thể tự chăm lo cho mình" thì ông ta cứ nghiêng răng keng két, trợn mắt trừng trừng lên.

Tóm lại, tổng kết mọi chuyện thì là, đồng chí doanh trưởng Vương Thụ Dân hôn mê suốt nửa tháng, tỉnh dậy câu đầu tiên là chữ người, sau đó thì được hay tin lỗ tai bị thương nặng, sau này không thể ở trong môi trường có tiếng động lớn, ngoài bị như vậy ra thì tất cả đều bình thường, có thể sống vui vẻ như bao người.

Còn Lưu Toàn ban này bị đuổi ra khỏi phòng đã mò trở vào, dùng ánh mắt hèn mọn khinh bỉ mà liếc Vương Thụ Dân, "Doanh trưởng, anh chơi không đẹp gì hết. Dù gì em cũng là chiến hữu vào sinh ra tử với anh vậy mà anh có bạn gái lại giấu em! Làm thế sao đáng mặt anh em nữa chứ? Mau khai ra nghe coi, chị dâu là tiên nữ phương nào, lai lịch ra sao mà anh giấu kỹ thế?"

Vương Thụ Dân nghĩ, phải chăng mình bị thương đầu hổng rồi nên không hiểu Lưu Toàn đang nói cái gì?

Lưu Toàn đặt mông ngồi xuống cái ghế cạnh giường bệnh, chọt chọt vào vai hần, "Mau mau kể nghe coi. Anh đã ngủ suốt nửa tháng rồi giờ không ngủ nổi nữa đâu. Tiểu Tạ là ai? Anh nằm mơ mà cứ réo tên người ta suốt! Chị ấy trông thế nào, đẹp không?"

Vương Thụ Dân giật mình, suýt thì sặc nước miếng, trợn mắt trắng dã lên, làm Lưu Toàn hết hồn vuốt ngực hần, "Anh đừng kích động vậy chứ! Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Bộ chị dâu giận hờn gì anh hả?"

Vương Thụ Dân dụng toàn sức hét một tiếng, "Cút!", rồi nhắm mắt giả chết.

Lưu Toàn khinh bỉ cười man rợ một tràng.

Vương Thụ Dân không ngờ là mình lại gọi tên Tạ Nhất lúc hôn mê. Hần nghĩ, bao nhiêu năm rồi không gặp Tiểu Tạ nhỉ? Từ năm ấy hốt hoảng rời khỏi Thượng Hải quay về Bắc Tân tới nay chắc cũng sáu, bảy năm gì đó? Chưa từng gặp lại Tạ Nhất một lần.

Lễ Tết hàng năm đều nhận được thiệp chúc mừng của Tạ Nhất, có khi cậu còn gọi điện về chúc sức khỏe ba mẹ hần, thế nhưng chưa bao giờ muốn nói chuyện với hần. Hai người không hẹn mà cùng lần tránh chuyện gì đó. Sau nữa, Tạ Nhất bề bộn công việc, mỗi năm đều đặn gửi tiền về nhà.

Tuy là nói tiền kia dành để hiếu kính ba nuôi và mẹ nuôi, nhưng Giả Quế Phương lại không hề động tay vào, bỏ hết tiền vô sổ tiết kiệm, nhằm giữ lại sau này lo chuyện cưới vợ cho Tạ Nhất. Khi nghe hai từ "cưới vợ", Vương Thụ Dân bất chợt lại thấy khó chịu.

Thành phố đó phồn hoa hời hả... Vương Thụ Dân nghĩ, cậu con trai có đôi mắt đẹp như hoa đào nở rộ ấy, liệu có phải sẽ sống cả đời ở nơi ấy, không quay về nữa?

Giấy báo tiền điện thoại gửi về nhà có thông tin số điện thoại của Tạ Nhất, mỗi lần đều giống nhau. Vương Thụ Dân không cần ghi lại cũng nhớ như in. Thế nhưng mỗi lần gọi vào cho số máy ấy lại cứ ngập ngừng, sau cùng thì thôi. Gọi rồi hẳn sẽ nói gì? Tiểu Tạ sẽ nói gì?

Hắn đã suy nghĩ rất nhiều năm, và chưa lần nào trọn vẹn quay hết dây số điện thoại kia.

*

Buổi chiều Lưu Toàn bị đuổi về khách sạn, Giả Quế Phương và Vương Đại Xuyên hối hả chạy tới. Vương Thụ Dân chưa bao giờ trông thấy một Giả Quế Phương lôi thôi như thế. Trong ấn tượng, mẫu thân đại nhân nhà hắn lúc nào cũng mạnh mẽ, giỏi giang, không khi nào lại tóc tai bù xù, áo quần nhếch nhác, hai mắt sưng vù, người gầy sọp xuống như thế. Vương Đại Xuyên đứng cạnh bên vợ, tóc bên thái dương như bạc trắng, lưng còng đi không ít, trên mặt hắn thêm nhiều nếp nhăn.

Giả Quế Phương bỏ nhào tới giường, "Cái thằng vô lương tâm này, mày tính hại mẹ đau tim mà chết à! Mày mà có chuyện gì thì hai ông bà già này biết sống làm sao? Xuất ngũ! Về nhà! Về nhà mẹ nuôi mày! Mẹ làm sao chịu nổi khi nhìn mày như vậy hả?"

Wương Đại Xuyên chỉ thở dài.

Cha mẹ không sống đời với con cái, Vương Thụ Dân à...

Thốt nhiên đau lòng nhận ra, song thân đều đã già.

20. Chương 19: Mảnh Giấy Nhấn

Doanh trưởng Vương Thụ Dân xuất ngũ.

Từ ngày nhập ngũ tới buổi xuất ngũ, phỏng chừng gần mười năm. Mười năm trước hắn chỉ là một tên nhóc không phân biệt được bốn với sáu, là thằng lông bông chỉ học được nửa năm đầu cấp ba, vừa hời hợt vừa không văn hóa. Đích thị là chẳng có gì nên gạo nên cơm. Mười năm sau, cuộc sống quân đội để lại nhiều vết tích trên người hắn, sọc to sọc nhỏ chẳng chịt khắp thân, lại thêm hai lỗ tai không thể nghe được âm thanh gì quá lớn. Có lẽ có cả sức bật tuổi trẻ?

Có lẽ không.

Thật ra mà tính, những gì quân đội cho hắn, nhiều hơn những gì hắn cống hiến. Bộ quân trang bận mười năm, dạy cho hắn hiểu được trách nhiệm, cùng lòng can đảm mà một người đàn ông cần có.

Với khả năng của doanh trưởng Vương thì làm cảnh sát hình sự dễ như chơi. Nhưng tiếc là thái hậu Giả Quế Phương cấm tịt cửa. Thái hậu hạ chỉ, sau ngày doanh trưởng Vương bị thương, nghiêm cấm tuyệt đối những việc có liên quan tới bạo lực. Thậm chí trên TV chiếu quyền anh, thái hậu cũng điên tiết thiếu điều là đi tìm Thanh tâm bổ phế hoàn uống.

Vì vậy Vương Đại Xuyên đành tiếc hận xóa hết những kênh thể dục thể thao. Hai cha con có ngựa mất thì trốn xuống nhà lão Lý dưới lầu mà coi ké, miết rồi con chó mực nhà lão cũng không nhe nanh múa vuốt với hai vị khách không mời này nữa.

Giả thái hậu rút kinh nghiệm xương máu, nghĩ rằng thằng con mình bộp chộp lỗ mãng, không đặt ở trước mắt canh chừng thì không được. Ngày xưa, bà trẻ lòng non dạ nên mới để cho thằng quý tử mà mình vất vả mới nuôi lớn đi lẩn lộn bầm dập cùng trời cuối đất.

Bây giờ thời thế thay đổi lòng người thôi đẩy, liền phán không cho Vương Thụ Dân bước chân ra khỏi nhà, ngày ngày ngồi chễm chệ ngay cửa để bà tiện bề trông coi.

Wương Thụ Dân có bom cũng không dám thả, thành thành thật thật cúi đầu nghe thái hậu nhà hắn quở trách, sau đó thì chuẩn đi mua "Tinh tâm khẩu phục dịch" (aka thần dược uống vào mát lòng miệng im ngay) cho mama vĩ đại nhà hắn uống. Ồi thôi, phụ nữ tới thời mãn kinh thường hay khó ở, mong bà con thông cảm giùm, cảnh thái hậu càng già càng dẻo dai xách chổi rượt chạy vòng vòng sẽ còn thấy hoài hoài.

Dân chủ chính là phải tận trung. Con trai thì vùi mami dân chủ, còn mami thì muốn con trai tận trung. Giả thái hậu vừa mở lời vàng ngọc thì Vương Đại Xuyên cũng chẳng dám hé miệng nói "không" nữa là. Chính vì vậy mà Vương Thụ Dân bèn gửi sơ yếu lý lịch tới sở điện, học theo ba mẹ hần, từ rày về sau, sáng sáng chiều chiều, mỗi ngày sống đời công nhân thanh thoi hạnh phúc.

Ban đầu, Vương Thụ Dân còn có chút không quen. Vương Đại Xuyên công tác trong sở điện nhiều năm, dễ dàng tìm được cho con trai một chức thủ thư cục điện lực. Mỗi ngày ngủ đến lúc hết muốn ngủ, điểm tâm có mama vĩ đại lo liệu, bản thân đánh răng rửa mặt xong thì há mồm ra ăn. Không có tiếng còi báo hiệu phải thức dậy. Không có lời thúc giục buộc đi chạy việt dã. Càng không có những màn tập hợp canh gác. Cứ ăn no lại xách mông ra cửa, đi tưng hai hàng tới cơ quan. Đa số thời gian là ngồi ăn bánh uống trà, lên mạng, hoặc chơi đánh bài. Tối trưa, về nhà ăn cơm xong còn có thể đánh một giấc thật đã. Nếu còn không đã nghiền, có thể tới chỗ làm ngủ tiếp.

Cái gì? Mượn sách hả? Xời, thời buổi này ai còn đọc sách, rảnh thì ghé mấy câu lạc bộ chơi cho vui đi. Chính vì vậy mà Vương Thụ Dân rảnh tới phát chán, buồn tình gỡ vài cuốn sách đã đóng bụi lớp lớp mấy mươi năm ra xem. Từng trang một ó vàng, những con chữ như nhòe đi theo ngày tháng.

Ấy nhưng, lại có việc khiến Vương Thụ Dân thấy thích thú.

Số là hôm ấy hần chán gần chết, lật quyển "Sói biển" của Jack London ra, vô tình phát hiện có một mảnh giấy nhỏ được kẹp bên trong, bên trên là những hàng chữ bằng viết máy, từng từ ngay ngắn nắn nót, hẳn là của một cậu bé tính tình cẩn thận tỉ mỉ. Vương Thụ Dân chỉ liếc một cái liền nhận ra đó là nét chữ của ai.

Quyển sách đã cũ, không dày lắm, cô đơn nằm trong một góc, như thể chẳng mấy người thích câu chuyện này. Vương Thụ Dân vì tờ giấy nhẵn của Tạ Nhất mà như mắc phải bệnh lạ, một mạch đọc hết cả quyển sách.

Truyện kể về một thanh niên gặp tai nạn trên biển, được con thuyền Ma cứu vớt, bị ép làm khổ sai trên tàu, từ đó trải qua các cuộc phiêu lưu lạ lùng dưới sự thống trị của tên thuyền trưởng có biệt danh Sói biển.

Vương Thụ Dân đọc sách không nhiều, bình thường có rảnh cũng chỉ coi vài ba bài báo lá cải trên mạng, cho tới bây giờ chưa khi nào xem một tác phẩm, à, đặc biệt hay ho tới vậy.

Đứng trước ranh giới giữa cái chết và sự sống, lựa chọn giữa nhân tâm và thú tính. Hần chưa bao giờ biết, hóa ra lại có người có thể viết một câu chuyện sâu sắc nhường này. Bỗng nhiên, Vương Thụ Dân thấy biết ơn Tạ Nhất, nhớ tới cảnh đứa bé nho nhỏ một mình ngồi trong phòng khách nhà hần, dùng cả một buổi chiều, tay cầm bút máy, hý hoáy viết những suy nghĩ non nớt của mình về câu chuyện đang đọc.

Trong mảnh giấy cuối cùng, Tạ Nhất viết: "Chúng ta sống trong một thế giới khác với thế giới trên con thuyền ma. Giữa hai bên không có bất kì liên hệ nào. Chúng ta sống trên đất liền, họ sống giữa bốn bề biển rộng. Nhưng cả hai lại sợ hãi lẫn nhau. Văn minh sợ quyền thế, man rợ coi thường luật lệ."

Nhìn những dòng chữ còn sót lỗi chính tả, Vương Thụ Dân bất giác nghĩ, với chỉ số thông minh của hần, tới bây giờ cũng không thể hiểu Tạ Nhất suy nghĩ cái gì.

Rồi thốt nhiên lại bật dậy, lúi di động ra, chẳng cần mở danh bạ cũng có thể thuận thực nhấn ra một dãy số, nghĩ rằng khi người kia nhắc máy lên, hần sẽ nói ngay, "Hề lố, cậu còn nhớ tôi là ai không nè? Tôi tình cờ đọc được cuốn sách cậu thích nhất hồi bé đó."

Thế nhưng điện thoại đổ chuông thật lâu, cuối cùng lại là giọng nói lạnh lùng máy móc vang lên: "Xin lỗi, số điện thoại này tạm thời không liên lạc được..."

Vương Thụ Dân buồn bã bỏ điện thoại xuống.

*

Vương Đại Xuyên hết hồn phát hiện dạo này thằng con phá sản nhà mình hình như đã học hỏi được điều gì đó. Chẳng biết có phải là vì làm trong thư viện nên gần đèn thì sáng hay không mà cứ hay mang sách về nhà suốt, trông còn rất là vui vẻ nữa, nhìn giống người có văn hóa lắm. Hai ông bà già nhìn nhau thở dài, phải mà tình cảnh này xảy ra chục năm trước phải hay hơn không, sao tự dưng thằng này có tuổi rồi lại đổi tính nhỉ?

Lúc cần phải chăm chỉ học hành, lo lắng cho tương lai thì lại lo đánh nhau, tụ bè tụ bạn, cặp bồ nhăng nhít. Rồi đến khi phải thành gia lập thất lại suốt ngày kè kè cuốn sách trong tay.

Vương Thụ Dân không phải sách gì cũng đọc. Chẳng biết phát sinh từ đâu mà hắn chỉ đọc những quyển có đính kèm giấy nháp của Tạ Nhất. Miễn là có vết tích của cậu thì dầu sách buồn chán cỡ nào cũng sẽ nhiệt tình đọc bằng hết.

Không phải ai cũng có thể từ những con chữ khôn ngoan, đi ngược dòng thời gian, tìm hiểu thấu triệt được triết lý người xưa. Thế nhưng, có đôi khi, lướt qua từng dấu vết ai đó để lại, hiểu thêm về những gì mà đối phương suy nghĩ trong thời điểm đó, là chuyện hết sức dễ dàng.

Dù rằng cách nhau một quãng ký ức dài rộng, một đoạn thời gian mênh mông, cùng một lớp màng chẳng ai dám xé rách, ấy nhưng lại cảm thấy như đang được kề cận tâm hồn của người kia. Từ trong từng dấu chấm phẩy, thấy được vui buồn hờn giận của đối phương.

Vương Thụ Dân không rõ, liệu hắn có là đang nhớ mong không, nếu được thì mong là không. Bởi, hắn là kẻ sống trong đất liền, không phải trên con thuyền ma quỷ nọ. Hắn không cần phải kiến lập nhân sinh quan cho mình. Trên đất liền này, có rất nhiều sợi tơ giăng ngang chằng chịt, cuốn lấy mỗi người. Sợi tơ ấy có tên khuôn phép. Cá chết lưới rách, là một kết cục bi thảm, chẳng ai muốn mình dính vào.

Tạ Nhất không liên lạc, Vương Thụ Dân dần dần hiểu thấu. Cho nên, hắn không còn gọi cho số máy kia nữa.

Thư viện trong sở điện không lớn, sách cũng không nhiều. Sau một thời gian, Vương Thụ Dân cũng lật giở xem qua hết đồng sách ấy. Rồi lại không có việc gì làm.

Giả Quế Phương thì lại không chịu nổi khi nhìn con mình thanh thoi như vậy, bèn nảy sinh ý tưởng, túm tha lôi kéo Vương Thụ Dân đi coi mắt.

Vương Thụ Dân nói, coi mắt, thật ra là một loại bi kịch trá hình...

Như cái cô gặp lần đầu, vừa mở miệng thì khắp xóm cùng làng đều có thể nghe thấy tiếng. Vương Thụ Dân lỡ tai từng bị thương, liền bắt đầu biểu tình kháng nghị. Hắn thầm nghĩ, cô này sinh sai thời đại rồi, phải mà sinh hồi mấy mươi năm trước rất có thể sẽ thành người như Quách Lan Anh. (ca sĩ giọng nữa cao)

Hay như cô gái gặp mặt lần hai, vừa ngồi xuống thì hai cái đùi liền không ngừng hoạt động, rung liên tục, báo hại Vương Thụ Dân cũng bị lây nhiễm, cũng rung lắc theo. Phục vụ tới hỏi muốn ăn gì, thấy hai người như vậy, liền ho nhẹ một tiếng, thì thào vào tai Vương Thụ Dân, "Anh ơi, toilet phía đằng kia..."

Lại như cái cô gặp mặt lần ba, người rụt rè e thẹn, từ đầu tới đuôi không hề nói tiếng nào. Liếc nhìn Vương Thụ Dân một cái, rồi lăm bằm trong miệng như là muỗi kêu. Đã thế, khi gọi món ăn còn chọn món giá hơn trăm đồng, hại Vương Thụ Dân viêm màng túi.

Rồi còn thêm cả cái cô gặp lần tư, nhìn thì cũng ra dáng mỹ nhân, mi mục xinh xẻo mắt môi sắc sảo, ấy nhưng chẳng hiểu vì sao cứ trưng bitch-face ra mãi, một nụ cười mỉa cũng không có, làm Vương Thụ Dân run sợ gì đâu. Sau thì e dè lên tiếng hỏi, "Tôi kể nhiều truyện cười như thế mà cô không thấy mắc cười sao? Nếu thấy khó chịu thì cứ nói thẳng, đừng ngại." Cô kia giọng thì áy náy thế nhưng mặt vẫn cứ đơ ra, "Xin lỗi, không phải là em không muốn cười, nhưng mặt vừa cắt chỉ xong, vẫn chưa lành hẳn, chẳng dám mạnh động. Nhớ lần trước cười nhiều quá mà làm lệch cả mũi..." Vương Thụ Dân tức thì chạy bán sống bán chết.

Tháng ngày đau khổ đó, cuối cùng cũng kết thúc trong một buổi chiều mùa đông.

21. Chương 20: Sét Giữa Trời Quang

Hôm ấy là thứ sáu, sở điện tan ca sớm hơn một tiếng. Bốn giờ rưỡi chiều, Vương Đại Xuyên vừa hút sáo vừa đứng đỉnh rồi cơ quan về nhà, trên đường còn tạt vào mua gói thuốc lá, sôi nổi bắt chuyện với các đồng nghiệp đi bên cạnh.

Từ sở điện về nhà họ Vương gần tới mức khiến người ta sôi gan, chỉ tầm mười phút, nên dù la cà cỡ nào cũng phải tới được nhà. Thế nhưng bữa nay lộ trình có vẻ gì đó bất an. Vương Đại Xuyên vừa rời nhiệm sở, bước qua cổng tiểu khu, còn cách nhà chừng một dãy phòng, lại đột ngột té xỉu.

May mắn có dì Lâm tan ca đi đón con ngang qua đó, nhanh chóng gọi 120 tới. Bệnh viện thông báo, là xuất huyết não.

Giả Quế Phương tay đang giữ bụi áo lông thì ngừng lại, đánh rơi cái áo xuống đất.

Đối với nhiều người, cuộc sống mỗi ngày đều xoay quanh gạo dầu muối trà dấm, làm lụng bằng đôi tay trắng, kiếm nhiều xài nhiều, kiếm ít xài ít. Đời này chỉ cầu gia đình bình an, sáng sớm mọi người cùng đi làm, chiều tối mọi người cùng về nhà, cùng quây quần ăn một bữa cơm lành. Cuộc sống bình lặng trôi đi như dòng nước hiền hòa, có là tự lừa mình cả đời, cũng thấy vô cùng hạnh phúc.

Thế nhưng, Phật nói, con người sinh trong sáu đạo luân hồi, tuy rằng tích thiện, nhưng không tất sẽ được nhiều phúc trạch. Chúng ta không phải sinh ra để hưởng phúc, mà vì chịu khổ mới phải đầu thai. Kinh thánh bảo, từ khi Adam và Eva bị đuổi khỏi vườn địa đàng, bắt đầu không có cái gọi là hạnh phúc. Với những thế nhân sinh sau để muộn, họa chẳng chỉ nhằm gánh chịu tội nghiệt tổ tiên đã gây ra.

Bất luận ra sao, đời là phù du, miên man khổ ải, sinh lão bệnh tử, không thoát một chữ nào.

Người ta vẫn thường nói, hạnh phúc vốn là thứ mong manh, như hoa trong kính đục, trăng soi đáy nước, một làn gió qua, tất thấy đều tan biến. Thế nhưng chúng ta luôn không chịu tin, mãi cho rằng, những khổ hạnh này, không thể nào bóp chết được ta, chẳng qua là muốn ta trước khi có được hạnh phúc, phải trải qua tư vị mất mát, để rồi thấu tường triết để hạnh phúc là gì.

Song, quá trình trải qua ấy, với Giả Quế Phương và Vương Thụ Dân lại hết sức kinh tâm động phách.

Theo như hồ sơ kiểm tra sức khỏe tổng quát hàng năm của sở điện, Vương Đại Xuyên nhìn thì thân thể cao khỏe đó, nhưng bên trong lại rỗng không, lại còn mang trong mình nhiều bệnh ngầm như thuốc nổ có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Vương Đại Xuyên trước giờ vẫn không tin. Ở tuổi ông đã từng trải qua biết bao nhiêu là sóng gió. Hồi bé từng kinh qua ba năm thiên tai liên tiếp, từng chịu đói chịu rét. Rồi tới thời cách mạng văn hóa, tất cả rủ nhau trì trệ. Sau thì đến kì kinh tế mở cửa, nhìn Trung Quốc biến hòa thần kỳ chỉ trong ba mươi năm. Tuổi dần một lớn, theo không kịp bước tiến thời đại, thế nhưng vẫn cứ đinh ninh rằng chẳng cần thuốc thang gì vẫn cứ sống khỏe phây phây.

Những gì đã từng đi qua, hầu như có thể viết thành một quyển hồi kí dày cộm. Những khi thích có thể tùy thời nhắc lại. Biển rộng sông dài, chớp nguồn mưa bể. Có gì từng không chịu qua? Vậy nên, câu nói của miệng của Vương Đại Xuyên chính là, "Có chuyện gì mà thân này chưa qua, cứ nghe tui đi cấm sao bao giờ."

Ông luôn cho rằng mình đúng. Đồ ăn béo ngậy, hút thuốc uống rượu... chẳng việc gì phải ngán. Cao huyết áp là gì? Ai mà lại chẳng có chút bệnh tật trong người, chẳng chết được. Với lại, nếu là nghiêm trọng, tới bác sĩ thì có trị hết được không?

Nếu đã trị không hết thì việc gì phải chịu tội vạ? Nhân sinh đắc ý, cứ sống một hồi cho thỏa đi.

Vì vậy, bây giờ Vương Đại Xuyên phải nằm trong phòng ICU. Vương Thụ Dân nhìn người đàn ông thân cầm dây dây nhợ kia bỗng dưng muốn khóc. Thốt nhiên nhận ra, cái người cổ chấp kia, giờ phút này đã chẳng thể cổ chấp được nữa. Ông chỉ nằm yên một chỗ, da dẻ xanh xao, mặt mày tang thương biến đổi.

Cha mẹ bất giác già đi, làm con cái nhất thời có lỗi giác lạ lẫm: Chúng ta ngày một lớn lên, song thân ngày một già đi, hết như một quá trình hấp thụ sinh mệnh lẫn nhau.

Giả Quế Phương một đêm đầu bạc hơn phân nửa. Ngoại trừ lúc đầu nghe tin thì sững ra, sau thì chỉ yên ắng ngồi trên ghế. Những hành động của bà khiến Vương Thụ Dân sợ hãi không thôi. Bà cứ suốt ngày khiến mình bận rộn, không khóc không la, không nôn nóng, cũng không khiến con trai thấy gánh nặng.

Lúc ở ngoài phòng mổ, còn nắm tay Vương Thụ Dân, như rằng hắn là một đứa trẻ, dịu dàng xoa lưng hắn, nói với hắn, "Không sao đâu con, không phải còn có các bác sĩ và mẹ ở đây sao. Đừng lo. Ba con rất khỏe,

bình thường chẳng có bị cảm mạo nữa là. Nhà mình có bảo hiểm, phúc lợi của sở điện cũng tốt, chẳng lo chuyện tiền bạc. Cứ lo làm việc của con đi, có mẹ ở đây là đủ rồi.”

Bà còn bình tĩnh nói với bác sĩ: ”Ở phòng ICU thì ở. Bác sĩ cứ dùng thuốc tốt nhất ấy, đừng lo lắng tiền bạc, chỉ cần tốt cho ông nhà tôi là được. Nếu mà có phải mổ gì, cứ nói, tôi ký tên cái roet cho.”

Nháy máy bà đã gầy sọp đi, thế nhưng vẫn đứng thẳng lưng, không kêu than không hờn trách, làm an lòng con trai, quan tâm săn sóc cho chồng.

Người ta nói, đàn bà yếu đuối, chỉ có mẹ mới hùng cường. Vương Thụ Dân chưa bao giờ nghĩ, bản thân có được ba mẹ như thế là chuyện may mắn cỡ nào.

Sáng hôm sau, Tạ Nhất xuất hiện.

Là Vương Thụ Dân gọi. Hắn không ngờ, sau bao nhiêu năm, lần đầu gọi điện cho người kia, lại là vì chuyện như thế này.

Trong điện thoại, chẳng có lấy nửa lời dài dòng, chỉ thông báo giản đơn, Tạ Nhất phía bên kia im lặng, sau thì đáp, ”Được rồi, tôi về ngay.”

Cái chữ ”ngay” ấy quả nhiên là ngay thật. Vương Thụ Dân gọi vào ban sáng, đến trưa Tạ Nhất liền có mặt. Rồi sân bay thì đến thẳng bệnh viện. Vương Thụ Dân ra ngoài mua cơm cho Giả Quế Phương, thấy một người tay kéo hành lý đứng đưa lưng về phía hắn, đang nói gì đó với y tá.

Chẳng hiểu sao, vừa lướt qua, liền nhận ra chủ nhân của tấm lưng ấy.

Gầy đến thế, mặc một chiếc áo dài bằng lông dê, nhìn có vẻ cao lên rất nhiều. Từ góc nhìn của Vương Thụ Dân, có thể thấy được căn cổ trắng nõn đó. Phỏng chừng cậu đã sống rất tốt, đáy lòng sóng gió bỗng chốc bình ổn.

Tạ Nhất như cảm thấy điều gì, quay đầu lại, khẽ nhú mày, như thể mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện khiến cậu bất an. Điều này không tránh khỏi tầm mắt Vương Thụ Dân.

Vẫn là gương mặt thân quen ngày nào, nhưng lại xa cách rất nhiều năm. Tạ Nhất có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn hết như trong quá khứ, đôi mắt lúc nhìn người khác bao giờ cũng nhu hòa, tĩnh lặng, chất chứa cả một trời xúc cảm. Ban đầu cậu có chút giật mình, sau thì gật đầu chào Vương Thụ Dân, cười một cái. Vương Thụ Dân chợt có ảo giác, cái người này, hình như chưa bao giờ biến mất vậy.

Thời gian mài mòn ký ức, thế nhưng với những điều quan trọng đã khắc cốt ghi xương thì lại được bảo tồn nghiêm mật. Dù có bao tháng ngày trôi đi, vẫn không phai màu mất dấu.

Chẳng biết có phải vì nhìn Tạ Nhất có vẻ đáng tin hơn Vương Thụ Dân hay không, mà người vẫn luôn tỏ vẻ kiên cường là Giả Quế Phương, vừa trông thấy cậu liền lao tới òa khóc trên vai con trai nuôi.

Chưa từng có ai để ý, người đàn bà bao giờ cũng hùng hổ như cỗ xe tăng, lại có thể trở nên nhỏ bé và yếu ớt trên đôi vai gầy của Tạ Nhất. Bà bầu chặt hai bàn tay lên lưng cậu, nắm núm lấy vạt áo cậu, tựa như người đang chìm xuống, cổ quấy đạp, bám lấy cọng rơm cứu mạng.

Bà nói, ”Ba con mà có chuyện gì, mẹ làm sao sống nổi... Tiểu Nhất, ba và mẹ cả đời chẳng làm chuyện gì sai trái, sao lại gặp phải tình cảnh này? Mẹ thiệt tình nghĩ không ra, thiệt là nghĩ không ra...”

Tạ Nhất thở dài, ném hành lý cho Vương Thụ Dân, đỡ lấy Giả Quế Phương, dịu dàng vuốt lưng bà, ”Không sao đâu mẹ, có bệnh thì trị, trị hết rồi không phải sẽ không có gì nữa sao? Con về đây với mẹ, nếu thiếu tiền mẹ cứ nói với con. Mẹ yên tâm, chúng ta không làm gì sai, trời phạt nhất định sẽ phù hộ.”

Vương Thụ Dân tay nắm hành lý của Tạ Nhất đứng một bên, nhận ra, trong lòng Giả Quế Phương, hắn vẫn chỉ là một thằng nhãi mãi không lớn được. Dù hắn có cao lên, thì cũng chỉ là đứa trẻ bé bỏng của bà, chẳng thể cho bà một điểm tựa. Hắn yên lặng nhìn Tạ Nhất. Cảm giác quen thuộc khi gặp lại chợt thay đổi, hóa ra là cậu đã trưởng thành, đã giống một người đàn ông đúng nghĩa. Dù không nói gì, chỉ đứng đó, cũng khiến người ta thấy an tâm.

Giả Quế Phương khóc một hồi, liền lau nước mắt, ”Mẹ già nên hồ đồ mất rồi. Chuyện có gì phải khóc. Công chuyện của con sao rồi, có mệt không, ở ngoài cực khổ như thế... Thằng bé này, đã cao lớn thế rồi...”

Vương Thụ Dân bèn ngắt lời, "Mẹ, mẹ nói gì thế, lúc đi cậu ấy đã mười tám tuổi rồi, cao cũng giống như bây giờ thôi."

Giả Quế Phương ho một tiếng, quay đầu trừng mắt lườm Vương Thụ Dân, "Mày nói nhiều thế làm gì? Mày gọi Tiểu Nhất về làm chi? Không biết nó đã phải cực khổ rất nhiều sao? Đúng là chẳng biết thương anh em gì hết! Gọi người ta về, đã thế cũng không đi đón. Thành bé nó chưa kịp cất hành lý thì đã vào đây... Tiểu Nhất, con mang hành lý về nhà, nghỉ ngơi một lát đi. Mẹ không sao đâu. Mẹ từng này tuổi, có gì mà không trải qua? Mau về đi con.... Vương Thụ Dân, mày trợn mắt lên với ai? Mau đưa Tiểu Nhất về nhà nghe không hả? Mọi chuyện xong xuôi rồi, tối tối mang cơm vào cho tao."

Thái hậu nhanh chóng lấy lại tinh thần, hất hàm sai bảo thái giám Vương. Vương Thụ Dân chỉ còn biết nhìn trời thở dài, mỗi lần đứng cùng với Tạ Nhất thì lại ai oán nghĩ mình chẳng phải là con ruột, đoạn lại nắm vai cậu, "Nghe không, về thôi."

Không biết phải tại hấn mẫn cảm hay không, nhưng khi hấn chạm vào vai Tạ Nhất, cậu liền gồng người lên. Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng Vương Thụ Dân chợt thấy khó chịu. Sau bao năm không gặp, tình cảm cũng thất lạc rồi... Hấn nghĩ thầm, sau đó thì tạm biệt mẹ, tay kéo hành lý, tay khoác vai Tạ Nhất, rời khỏi bệnh viện.

Ngồi trong taxi, Tạ Nhất kín đáo tránh khỏi cánh tay hấn, chừa ra một cự ly nho nhỏ, hắng giọng nói: "Lúc này không kịp hỏi, tình hình của ba nuôi thế nào rồi?"

22. Chương 21: Vương Đại Xuyên Tỉnh Lại

Vương Thụ Dân lắc đầu thở dài, "Không mấy khả quan, ngày nào còn chưa thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm thì ngày đó chúng ta còn chưa yên tâm được." Hấn kéo hành lý của Tạ Nhất, nói với tài xế, "Bác tài, chú mở cốp xe phía sau ra cho cháu với."

Tạ Nhất ngược lên, có điều muốn nói, lời lên đến đầu môi lại phải nuốt xuống. Đoạn lại sờ mũi, thấy không còn muốn lên tiếng nữa.

Vào xe, Vương Thụ Dân ngồi ở ghế trước, mắt không tự chủ lại liếc nhìn kính chiếu hậu, len lén quan sát người ngồi đằng sau. Tạ Nhất có vẻ rất mệt, một tay đỡ trán, mắt nhắm hờ, hai quầng mắt tối đen. Trong xe hơi tối, rọi lên gương mặt xanh tái, cổ tay gầy yếu nằm thít chặt trong tay áo sơ mi.

Áo quần phẳng phiu, phong độ ngồi ngồi, rất ra dáng tinh anh xã hội. Cậu bé ngày xưa một mình xa xứ nay đã thay da đổi thịt thành một người khác. Nhưng nhìn thiếu sức sống, Vương Thụ Dân thấy vậy. Hấn để ý thấy bên trong lớp áo khoác chẳng có một lần áo bông nào, có lẽ cậu tới đây rất vội, đến nơi mới phát hiện Bắc Tân lạnh như thế, liền vội thay áo vest ra, tùy tiện choàng tấm áo ngoài vào.

Tạ Nhất từ lúc bắt đầu đã không biết phải nói gì. Bao nhiêu năm trôi đi, lòng chỉ còn lại một sự thần nhiên lạ lùng. Ấy nhưng, chẳng rõ vì sao, khi đối mặt với người kia, với đôi mắt từng xuất hiện bao lần trong giấc chiêm bao, lại chẳng thể thốt lên được lời nào. Thậm chí còn không xác định được trong trường hợp này nên nói gì là tốt, chỉ có thể yếu nhược ẩn mình, dùng im lặng làm lớp ngụy trang.

Công ty bận rộn, hôm qua tới hơn nửa đêm mới xong việc, áo chưa kịp thay đã ngủ gục trên giường, định rằng sẽ ngủ đến mờ sáng rồi dậy, dè đâu lại nhận được điện thoại của Vương Thụ Dân, liền vội vàng chạy đi, quả thật là mệt đến không chịu nổi, nhắm mắt để hờ một tí, hóa ra lại thành ngủ quên mất.

Tới khi Vương Thụ Dân nhẹ nhàng gọi dậy mới nhận ra đã tới khu nhà tập thể cục diện Bắc Tân. Tạ Nhất mơ màng mở mắt, hai đầu mày khẽ chau lại, như không xác định được tình huống. Vương Thụ Dân cười, kéo cậu ra khỏi xe, "Xuống xe thôi, về nhà lại ngủ tiếp."

Về nhà... Tạ Nhất cười nhẹ một tiếng, không có biểu cảm gì, nương vào lực kéo của Vương Thụ Dân mà đứng dậy, theo hấn đi vào hàng hiên quen thuộc, bước trên những tầng lầu quen thuộc.

"Ba cậu, à... Tạ Thủ Chuyết, không còn ở đây nữa. Ông ấy chẳng nói với ai tiếng nào, cứ bỏ đi, sau thì không thấy về nữa, chẳng rõ là đi đâu." Lúc bước ngang qua cửa nhà Tạ Nhất, Vương Thụ Dân khẽ nói. Hấn tay nắm hành lý của cậu, cố ép sát người vào bức tường sau lưng, quan sát biểu tình của Tạ Nhất. Sau

bao cuộc bể dâu, hẳn cuối cùng cũng có thể nhìn ra sự đuối nhược trong Tạ Nhất, và đồng thời cũng hiểu được, cậu không bao giờ để lộ ra.

Với Tạ Nhất, tất cả đều là chuyện đã qua. Vương Thụ Dân biết, con người Tạ Nhất luôn luôn là vậy, vui buồn không nói, chỉ dùng sự im lặng để đáp trả mọi thứ. Nhưng đôi mắt không gọn một sắc đục kia lại chẳng hề biết che giấu điều chi, lòng nghĩ sao đều phơi bày ra tất thấy. Ít ra, Vương Thụ Dân có thể nhìn thấy điều này. Song, giờ đây, người kia lại chỉ nở một nụ cười nhàn nhạt, nói một tiếng "Vậy à." rồi thôi.

Bỗng nhiên lại thấy thất vọng, như có một cây kim chồi ra, đâm vào trong thịt, có chút đốn đau hèn mọn.

Vương Thụ Dân hắng giọng, mở cửa, đẩy Tạ Nhất vào nhà, rót cho cậu một ly nước ấm, "Làm ấm tay cậu trước đi. Nhìn cậu ăn mặc như thế, lại lâu không về nhà, chắc đã quên nhà cửa bày biện ra sao rồi nhỉ?"

Tạ Nhất khẽ nói cảm ơn, cởi áo khoác để qua một bên, bình thản đáp, "Mùa đông Thượng Hải không lạnh lắm."

Vương Thụ Dân bất chợt nhớ tới con hẻm nhỏ chật hẹp kia, nhớ căn phòng với cánh cửa bằng tấm ván ép ọp ẹp, bốn bề gió lùa lạnh thấu xương, và cả sự việc đã xảy ra khi ấy... chẳng hiểu sao tim lại đập mạnh, ừ hử một tiếng rồi đổi đề tài, "Cậu sao rồi, công việc thế nào?" Đã có bạn gái chưa? Nửa câu sau nuốt vào bụng, không dám thốt ra.

"Cũng được." Tạ Nhất uống một ngụm nước, thở hắt một hơi, làn da xanh tái bị hơi nước làm trở nên hồng nhạt, mi mắt rũ xuống, nhìn tấm thảm dưới chân, "Ngày nghỉ của năm tôi không dùng tới, bây giờ xin nghỉ một lần, nếu có chuyện gì cần thì cứ nói, tôi đều có thể làm được."

Vương Thụ Dân sững ra, đối phương đột ngột tạo ra phòng tuyến nước lửa bất xâm, không biểu thị chút tò mò nào về hắn, làm hắn chẳng biết xoay trở ra sao, "Không, không có gì. Cậu yên tâm nghỉ ngơi đi. Đã đói chưa? Muốn ăn gì nào?"

Hắn muốn hỏi, Tạ Nhất nè, bốn năm đại học tự túc ấy có thấy khổ cực không? Một thân một mình sống tha hương ở thành phố đất chật người đông, có bị ai ức hiếp không? Bây giờ đang làm gì, đã ổn định chưa, đã quen việc chưa? Bao nhiêu năm rồi, có bạn gái hay chưa? Tuổi cũng chẳng còn nhỏ nữa, mau yên ổn đi thôi... Bao lời muốn hỏi là vậy. Thế nhưng lại bị hai tiếng "cũng được" xua đuổi đi.

Vương Thụ Dân có rất rất nhiều lời muốn tâm sự cùng Tạ Nhất, toàn là những điều chẳng thể gửi trao với người khác. Ví như hồi còn ở trong quân ngũ, người đồng đội chỉ vừa hai mươi tuổi khi chết cũng không nhắm mắt, bản thân thì suýt tí đã không về được nữa, biến ba má thành gia đình liệt sĩ. Bây giờ nghĩ lại, cũng không thấy sợ hãi mấy. Lại còn muốn nói, này nhóc, tôi đã đọc những cuốn sách ngày xưa mà cậu hí hoáy viết cảm nhận đó, thiệt tình là quá hay luôn.

Nhưng rồi bị ai nhận ra, thời gian là một dòng sông lớn rộng, kéo dài khoảng cách giữa hai người ra, càng trưởng thành càng xa cách. Bấy nhiêu năm biến trời cách mặt đó, rốt cuộc đã sai ở đâu?

Là hồ đồ rồi...? Là chưa từng dám đối diện nhau...?

*

Tạ Nhất chẳng biết dùng cách gì, thuyết phục được Thái hậu cứng đầu về nhà nghỉ ngơi. Không thể không thừa nhận, sau khi Tạ Nhất có mặt, mọi chuyện đều suôn sẻ. Chẳng phải vì có thêm một người thêm một phân sức, mà vì cậu có thể dễ dàng ổn định trật tự mọi thứ. Cậu ở đâu, đều khiến mọi người có thể an tâm.

Ngày nào Vương Đại Xuyên còn chưa rời khỏi phòng ICU thì ngày đó Giả Quế Phương chẳng thể bớt lo lắng được. Nhưng sau khi có Tạ Nhất ở bên, bà đã không còn chán nản rã rời, người cũng tươi tỉnh hơn trước. Có người khen bà thật biết chọn con nuôi. Lại có người bảo, người tốt tất cả hảo báo.

Song, chẳng cần biết thế nào, sau một tuần gian nan, Vương Đại Xuyên sức sống bền bỉ hơn cả gián, thành công giành được sinh mệnh từ tay Diêm vương. Tuy người có trở nên mơ hồ ngu ngốc, nói năng chẳng rõ ràng, rất có thể cả đời cũng không khôi phục lại được như trước, nhưng đã thật sự thoát khỏi nguy hiểm, chuyển từ phòng ICU sang phòng bệnh thường. Thế đã là phước phần lớn lao rồi.

Không biết Vương Đại Xuyên là xuất huyết não hư hại chỗ nào, hay là người quay về thời kì yếu đuối đa sầu đa cảm, mà khiến mọi người nhận ra ông sau khi tỉnh dậy liên thay đổi hoàn toàn, hơn hết là khó lòng

khổng chế cảm xúc. Một việc cón con như lá rụng mưa rơi hay người nào đánh rắm cũng có thể tác động tới thần kinh yếu đuối của ông, hoặc là làm ông cười không dừng được, hoặc là khiến ông gào khóc tới nát ruột nát gan.

Vương Thụ Dân đồ rằng ba hấn biến trở thành đứa bé năm tuổi, đem hết nước mắt nhấn nhin của cả cuộc đời, khóc một lần cho cạn. Thậm chí tới việc Giả Quế Phương quen thói nói năng lớn tiếng cũng hù Vương Đại Xuyên sợ mất gan mất mật, làm bà trở nên đầm thắm dịu dàng, tam tòng tứ đức hẳn ra... Nhiều khi Vương Thụ Dân còn bất hiểu nghĩ, chắc là ba hấn đang làm trò để đùa giỡn mọi người đây.

Cả nhà trên dưới ai cũng thua vào tay Vương lão yêu nghiệt, chỉ mỗi Tạ Nhất là trụ vững lại được.

Ai cũng nói, ngày trước là nhà họ Vương có ơn với Tạ Nhất, thế nhưng cậu lại là đứa quật cường, cứng đầu, chỉ mỉm cười rồi từ chối tất thấy. Bây giờ, khi Vương Thụ Dân chỉ gọi một cuộc điện thoại, liền tức tốc quay về, hiếu kính với ông bà Vương hơn cả con ruột, thậm chí chẳng nhủ dù chỉ một cọng lông mày. Đây còn hơn cả báo đáp.

Vương Thụ Dân chơi bài với Vương Đại Xuyên, lộ liễu chơi thua khiến ông không vui, bèn khua tay múa chân, ú ớ lên án thẳng con, khiến tí nữa thì đánh rơi chai nước biển. Vương Thụ Dân ngẩng ra hỏi, "Ba nói gì ạ?"

Vương Đại Xuyên bực bội ném bài xuống giường, phẫn nộ chỉ vào mặt thẳng con, "Ờ ày, ằng u... ắt ày!!!"

Vương Thụ Dân méo mặt. Vương Đại Xuyên vốn đang cơn giận, nhìn mặt con trai như vậy lại càng không hợp nhãn, liền phùng mang trợn má gào một trận, rồi lại ho không ngừng. Tạ Nhất ngồi ngủ gật gù bên cạnh chợt bật dậy, vội vàng vuốt ngực ba nuôi, "Có chuyện gì vậy ạ?"

Vương Đại Xuyên lại à ơ nói lại một lần cho Tạ Nhất nghe. Đoạn cậu quay đầu nhìn tên phản nghịch, trừng mắt lườm hấn. Vương Thụ Dân ngây thơ hỏi lại, "Ba nói gì vậy?"

"Ba nói cậu bất hiểu, chơi bài cũng không chịu chơi đàng hoàng, mắt ngó dáo dác khắp nơi, lại còn lo ra, bộ đang tưởng nhớ cô nào hả?"

Vương Đại Xuyên "ải ải" một tiếng, kích động biểu lộ sự không hài lòng, rồi à ú một tràng. Tạ Nhất nghe xong, liền phiên dịch, "Ba còn nói, cậu nhớ nhưng cái cô Trương Tiên Tiên hay Tăng Tiên Tiên gì đó. Chưa cưới vợ thì đã không thèm nhìn mặt ba rồi."

Vương Thụ Dân trợn mắt nhìn Vương Đại Xuyên đang vô cùng hả hê, cuối cùng hiểu ra vì sao thế gian lại có nhiều nàng Đậu Nga như vậy. (Vở kịch thời xưa nói về nỗi oan của nàng thiếu phụ chết không nhắm mắt, khiến đất trời phẫn nộ)

Vương Đại Xuyên còn ngại đời chưa đủ điên đảo, bi bô nói một trận. Vương Thụ Dân đại ra nhìn. Tạ Nhất tốt bụng giải đáp giúp, "Ba nói, đồ bất hiếu như cậu phải ế cả đời mới phải đạo."

Vương Thụ Dân ôm đầu bó tay.

Sau một hồi vất vả trấn an Vương Đại Xuyên xong, Tạ Nhất quay đi lấy nước sôi, khi trở về thì thấy Vương Thụ Dân đứng dựa cửa phòng bệnh, hướng nhìn xoáy về phía cậu. Ánh mắt giấu trong tranh sáng tranh tối như thể đang phát quang, khiến Tạ Nhất rùng mình dừng bước. Vương Thụ Dân nói, "Tiểu Tạ, nếu không có cậu, cái nhà này phải làm thế nào đây?"

Tạ Nhất ngẩn ra, sau thì cúi đầu, mỉm cười một tiếng, lướt qua Vương Thụ Dân thì bỏ lại một cậu, "Chuyện phải làm ấy mà."

Đúng thế... là chuyện phải làm, thế thôi.

23. Chương 22: Tại Ai?

Quen một mình bước đi, một mình cố gắng, một mình giấu nhem đau khổ vào trong lòng. Quen rồi với cô độc. Vậy nên khi bên cạnh đột ngột có thêm một ai khác, sẽ thấy bất an, sẽ thấy sợ khoảng cách là gần quá, rồi mai này lại khiến bản thân thất vọng; lo không thể khống chế được mà nảy sinh cảm tình, rồi mai này lại chia ly cách biệt.

Khi Vương Thụ Dân lấy áo khoác choàng lên vai Tạ Nhất, cậu lập tức cảm nhận được có người tới gần, bèn giật mình mở mắt.

Vương Thụ Dân thấy rất thương tâm, người ta là vì ba hấn nên mới cực khổ như thế. Ấy nhưng Vương lão ma đầu lại chẳng phân biệt được phải trái, chỉ nhìn mặt mỗi mình Tạ Nhất, mới không thấy cậu đâu liên học trẻ con mà khốc lóc gào thét đòi con nuôi, khiến Tạ Nhất coi bệnh viện là nơi thường trú. Buổi tối, lo Vương Đại Xuyên cần tới nên chẳng dám ngủ, đến ban ngày thì phải gà gật trên ghế bù lại giấc.

Vương Thụ Dân thấy cậu đã tỉnh, bèn vỗ vai cậu, "Về nhà ngủ đi, lão yêu nghiệt nhà tôi cứ xoay cậu như dế vậy. Về nhà bảo mẹ nấu gì đó ngon ngon cho cậu ăn, rồi ngủ một giấc đi. Chỗ này mùa đông lạnh lắm, cậu ngồi đây ngủ thế nào cũng cảm cho xem."

Tạ Nhất vuốt mặt, thấy đầu nặng nề, không từ chối, đứng dậy khoác áo lên, "Vậy có chuyện gì thì gọi nhé."

Vương Thụ Dân nghĩ, dù có chuyện cũng không phiền tới cậu nữa, ai mới là con ruột đây? Chợt lại nghĩ ra chuyện gì, quay đầu hỏi Tạ Nhất, "Cậu nghỉ phép lâu như thế không sao chứ? Đừng để chuyện ở đây quấy rầy tới công việc."

Tạ Nhất khựng ngừng, cười đáp, "Không sao." rồi bỏ đi.

Vương Thụ Dân cảm khái, thời buổi này mà còn công ty tốt thế sao, lương cao đã đành, lại còn thông cảm cho người ta nghỉ dài hạn nữa chứ.

Thời gian này, hấn chợt thấy sợ, nhìn Vương Đại Xuyên dần biến đổi, hết như ông Lý hàng xóm, từ từ tàn tạ chết đi, liền trở nên bần chôn, lo lắng. Hết như cuộn giấy vệ sinh, nhìn thì nhiều đấy, nhưng dần dần thì chỉ còn mỗi cái lõi không.

Rồi lại bắt đầu nghĩ tới cuộc đời, lẽ nào cũng sẽ giống như ba mẹ hấn, xoay quanh cơm áo gạo tiền, trôi qua một đời?

Nhìn bản thân già đi, lấy vợ hiền, sinh con ngoan, nhân sinh vượt trôi như vậy? Hấn không thích mấy chuyện tranh đấu ở chỗ làm, không thích sự bức bối ngột ngạt giữa bốn bức tường. Nam nhi chí tại bốn phương, có người trời sinh quen bốn ba trôi nổi, chịu không được cảnh bình yên vô vị. Trời nam đất bắc, đâu mà không dung được hấn?

Nhưng nhìn nhà cảnh tình rồi ren, bao phen lòng rung chuyển muốn ra đi, có mười lá gan cũng không dám thừa với thái hậu đang lúc tâm tư bất ổn, bằng không lại bị gia hình, quân pháp bắt vị thân.

*

Tạ Nhất mệt mỏi rời khỏi bệnh viện, tay siết chặt tấm áo choàng, chợt nhận ra chiếc áo chẳng vừa người, ban nãy trong lúc mơ màng đã mặc luôn cái áo Vương Thụ Dân khoác cho.

Khẽ cười một tiếng, vẫy taxi, nói địa chỉ, ngồi ở ghế sau, đầu gục xuống. Vẩn vẩn nơi đầu mũi là mùi hương nhàn nhạt, hầu như chẳng thể nhận ra, nhưng Tạ Nhất lại ngửi thấy được. Bên trong tấm áo cũ, hình như gió lạnh chẳng thể thốc vào da.

Lại nhớ tới câu hỏi ban nãy của Vương Thụ Dân, sao công ty lại cho nghỉ phép lâu như vậy?

Tên này chôn chân trong cục diện lâu quá, đầu óc cũng bị không khí nhàn tản nơi đó làm hỏng rồi. Làm gì có ai cho cậu nghỉ ngơi dài hạn, dù có là chức cao thì cũng không thể. Nhưng nơi này đang cần cậu. Vương Đại Xuyên gặp chuyện, người đầu tiên Vương Thụ Dân nghĩ tới là cậu, nên có là tương lai sự nghiệp cũng có thể dễ dàng bỏ sau đầu.

Còn việc ở đây đến khi nào? Tạ Nhất nghĩ, tới khi họ không còn cần cậu nữa. Bao nhiêu năm dốc sức làm việc, với số dư trong ngân hàng cũng đủ nuôi cậu thất nghiệp một thời gian dài.

Rất nhanh là đã tới nơi, Tạ Nhất trả tiền xe, nói cảm ơn tài xế, rồi bước đi. Ai bảo cậu thích người ta làm gì? Ai bảo cậu không an phận làm gì? Ai bảo cậu bao nhiêu năm rồi vẫn tình hoài đơn phương làm gì?

Thích hấn, chính là mắc nợ hấn.

Bống điện thoại đổ chuông, Tạ Nhất vừa đi vừa mở ra xem, màn hình báo là "Nữ tướng cướp đang gọi". Cậu khẽ sững người, nhanh chóng nhấn nút từ chối. Một lát sau, điện thoại lại reng. Chẳng rõ có phải là ảo giác hay không, ngay khi dòng chữ "Nữ tướng cướp đang gọi" hiện lên, cậu liền cắn môi, dứt khoát ngắt máy.

Sau đó, điện thoại không reo nữa. Một chốc sau, tin nhắn đến, đơn giản chỉ có "Cậu giỏi lắm!" Chẳng cần tưởng tượng cũng biết ở nơi nào đó có người nào đó đang giương nanh vuốt, lồng lộn lên đòi bắt vằm cậu ra đem đi nuôi chó. Cậu lắc đầu, đóng điện thoại, mỉm cười nói với người trước mặt, "Mẹ ơi, con về rồi."

Cái người được đặt biệt danh là "nữ tướng cướp" ấy, quả nhiên là có khí chất của tướng cướp. Tạ Nhất không nghe điện thoại của cô, lại còn khóa máy, rành rành là đang khiêu khích quyền uy của lão đại. À thì, hậu quả thế nào nói sau đi.

Buổi tối, Giả Quế Phương mang cơm tới bệnh viện cho chồng. Vương Thụ Dân về nhà rửa chén, dọn dẹp, câu đặng câu mất trò chuyện với Tạ Nhất. Hôm nay cậu có vẻ nhiệt tình hơn mọi ngày một chút, dù rằng một câu phải hỏi tới hai lần, nhưng ít ra cũng nhận được lời đáp không qua loa tùy tiện như trước.

Có vẻ như sắt thép cũng đang tan chảy dần rồi. Vương Thụ Dân nghĩ vậy làm vui, bèn được nước làm tối, lải nhải một trận cùng cậu.

"À, nói vậy là cậu đậu ngành thông dịch viên sao? Giỏi thật, khó thế mà cũng qua."

Tạ Nhất cười đáp, "Không hẳn, hồi đầu thì run lắm, chẳng nói được gì." Bây giờ vẫn còn nhớ như in tình cảnh giám khảo mở máy cassette, trong đầu lại trống rỗng, bắt đầu thì dịch từ tiếng Anh sang tiếng Hoa, nhưng lại chẳng nghe hiểu điều gì, chân cứ run không ngừng.

Thi phiên dịch gồm hai phần, viết và nói. Thi nói thí sinh có bốn lần cơ hội, mỗi lần thi đóng 210 đồng. Với người khác, 210 đồng chỉ nhỏ nhặt như một lần đi ăn buffet, nhưng với Tạ Nhất lại là nửa tháng sinh hoạt phí. Vẫn nhớ hôm ấy trời đổ mưa dầm, mùi đất cuối thu xộc lên ngan ngát, cậu thần thờ ra khỏi trường ngoại ngữ, vào trạm tàu ngầm, kết quả là lên sai chuyến, chẳng rõ đi đâu, về đâu.

Có đôi khi không nỗ lực là một chuyện, còn nỗ lực lại chẳng đạt được hồi báo lại là một chuyện khác.

Vương Thụ Dân đứng rửa chén đưa lưng về phía cậu, không thể nhìn được biểu tình hiện giờ của cậu, chỉ tự nói tự nghe, "Tôi vừa nghe tiếng Anh thôi liền chóng mặt, bao nhiêu chữ học được hồi xưa trả hết lại cho thầy. Cậu nói coi, làm thông dịch cho người nước ngoài, suốt ngày cong lưỡi với chả uốn lưỡi, có mà cắn đứt lưỡi luôn không?"

Tạ Nhất suy nghĩ một lúc mới đáp, "Hình như tôi chưa cắn trúng lưỡi bao giờ."

Nói xong lại tự trào chính mình. Ngày đêm khổ công học tập, thời gian vùn vụt trôi đi, bây giờ nhớ lại thì mọi gian khổ khi ấy là chẳng hề gì, chỉ thấy càng thêm trân trọng. Tuổi trẻ bôn ba vất vả, xem chừng cũng là chuyện tốt. Khổ cực nào cũng qua, tương lai có đụng phải cũng không thấy sợ hãi chi.

Trên đời quả thật có người sung sướng, không bao giờ phải trải qua sóng gió gì. Nhưng không nên cứ mơ tưởng hoài về chuyện đó, làm người, tốt hơn là dựa vào chính mình.

Vương Thụ Dân xoay người lại, tình cờ nhìn thấy Tạ Nhất nhàn nhạt nhoẻn miệng cười, tim chợt đập mạnh, bèn vội vàng quay đầu, chăm chú vào công việc rửa bát. Trong một giây thoáng qua đó, rõ ràng là đã rung động, nhưng lại chẳng muốn hiểu lẽ vì đâu.

Đúng lúc này, điện thoại chợt đổ chuông, Vương Thụ Dân lau tay, chạy đi bắt máy. Phía bên kia ngập ngừng, nhỏ nhẹ hỏi, "Chào anh, xin hỏi có Tạ Nhất ở đó không?"

"Hả?" Vương Thụ Dân sững ra, chuyện này là sao đây? Bạn gái? Gọi vào cả điện thoại bàn? Nhưng ai cho số? Tạ Nhất ư? Bao nhiêu suy nghĩ nhay bén rền giữa từ hồi còn trong quân ngũ bưng bưng nẩy nổ. Vương Thụ Dân hết như bị ai nện cho vài gậy, ngực bồng từng tức khó chịu.

Không nghe thấy hồi âm, người kia liền hỏi tiếp, "Xin lỗi, tôi là bạn của Tạ Nhất, có việc tìm cậu ấy. Hiện giờ cậu ấy có nhà không? Tôi không gọi nhầm số chứ?"

Vương Thụ Dân tỉnh ra, lại chẳng biết là đóng kịch cho ai coi mà cười gượng một cái, "À, có chứ, đợi lát nha, tôi gọi cậu ấy cho."

Tạ Nhất mặt mày quạu quọ tiếp máy, vừa "a lô" một tiếng thì giọng oanh vàng liền thành tiếng hét đại bàng, "Mi điên rồi rờng?"

Vương Thụ Dân tiếp tục dọn dẹp nhưng lại đồng tai nghe ngóng, mắt cũng liếc dọc liếc ngang, nhìn Tạ Nhất có vẻ bó tay cười hiền đối đáp. Cô gái kia hầu như nói bằng giọng Thượng Hải, khoảng cách lại còn quá xa, báo hại Vương ta chẳng thấm thính được gì. Tạ Nhất lắc đầu nói, "Linh Linh à, mình..."

Sau đó bị chặn ngang lần hai, tiếp tục nghe chửi chửi. Vương Thụ Dân khó chịu, vô cùng khó chịu. Từ bao giờ mà Tạ Nhất lại ăn nói dịu dàng như vậy? Từ bao giờ mà Tạ Nhất lại dễ yên không đáp trả? Lại còn gọi Linh Linh à

~ Xưng hô sến chảy nước như vậy!

Lửa giận bùng bùng bốc cao...

Mẹ bà, là đứa nào đánh đổ chai giấm vậy? Chưa bà cố luôn!

24. Chương 23: Hay Là Trở Lại

Tướng Linh Khê là ai?

Là mỹ nhân khiến ai nấy đều phải ngoái lại ngắm nhìn những khi tình cờ đi lướt ngang qua trên đường. Đứng nghiêm trang, ngồi đoan chính, ăn thì bao giờ cũng từ tốn nhẹ nhàng. Dáng người thuần tha, trang dung thanh nhã, giọng nói dịu dàng đúng chuẩn tiếng Phổ thông, xuất thân gia giáo, bối cảnh giàu có, văn văn và vũ vũ. Nhưng, tất cả những điều ấy chỉ là ẩn tượng sai lầm lúc mới gặp mà thôi. Sự thật thì, ID đăng ký của Tướng Linh Khê là "Nữ tướng cướp." Tức, thường xuyên tóc tai bù xù, lời thôi lệch thề. Túi xách cặp bên người trông đất đỏ, nhưng vừa mở ra chỉ thấy một đồng tá lả hằm bà lằng, mỗi khi muốn tìm gì phải trốn ra góc mà tìm. Lại còn thỉnh thoảng nhả ngọc phun châu, mắng f*ck này f*ck nọ.

Đã vậy, trong laptop cô nàng cất giấu sa số file ẩn, người ngoài nhìn vào sẽ không hiểu bên dưới folder tên thương vụ là những GV hardcore.

Cô cùng Tạ Nhất... À, ừ, cùng Tạ Nhất, là quan hệ bạn bè vô cùng trong sáng thuần khiết.

Hệt như chị em bạn gái chúng mình. Chuyện này kể lại, chẳng khác nào một mối nghiệt duyên. Hồi trước, hai trường đại học kẻ Nam người Bắc cách nhau nửa thành phố, vốn dĩ chẳng có cơ hội gặp gỡ, ấy nhưng, chỉ vì một lần tương giao trong cuộc thi phiên dịch vấn đáp cấp cao đã khiến Tạ Nhất đau khổ nghĩ, kiếp trước gây nghiệt gì bây giờ thành báo ứng.

Hôm ấy, cậu đến trễ, đành chọn ngồi ở bên mé rìa cuối hội trường, đúng lúc sát cạnh Tướng Linh Khê. Cô nàng bấy giờ đang nằm úp mặt xuống bàn, nhìn không thấy mặt, dáng người mảnh khảnh vận bộ đồ da đất đỏ, tai đeo earphone, trên bàn ngón ngang quạ vạt. Cô có mùi rất thơm, chẳng tới gần vẫn ngửi thấy, thẳng hoặc, nhưng cơ hồ có thể an thần.

Chưa tới giờ điểm danh, Tạ Nhất chỉ vừa ngồi đấy được tầm mười phút, đã có hơn bốn năm người đi ngang vỗ vai cô chào hỏi. Cô nàng không ngủ được, mặt mày uể oải, mắt lơ đãng, một lúc sau chợt thì thầm, "Hội sinh viên, cái quái gì vậy..."

Tạ Nhất nghĩ, cô gái này không phải sinh viên trường Fudan hay Chiao Tung. Đám người đang chờ tới lượt vào thi cho rằng cô là người trong hội sinh viên. Trường của cậu, chỉ có mình cậu vượt qua kì thi tiếng Anh cấp 5, xem như đủ tư cách tham gia thi vấn đáp.

Cô gái bên cạnh ngồi yên lặng một lúc thì cúi xuống lấy cái túi xách, sợi dây đeo tay có gắn chuông bạc rung lên đinh đàng đinh đàng, nghe rất dễ chịu. Tạ Nhất khấn nguyện, ngăn ra nhìn sách và tài liệu ôn tập trong tay, chẳng có gì vô đầu, thỉnh thoảng thì chú ý tới cô gái ngồi bên cạnh.

Nhìn cô mở túi xách lấy quyển Phân tích số học, rồi lại như không đúng mà lôi thêm cuốn thứ hai là Nguyên lý kinh tế học. Cô nhìn quyển sách to như cục gạch kia một lúc, bất thành tình nằm xuống bàn, mặt dán

vào bìa sách, chán ngán lục lọi túi xách, miệng lẩm bẩm, "Tiếng Anh tiếng Anh tiếng Anh tiếng Anh... con mẹ nó tiếng Anh!"

Tạ Nhất hiểu kỳ xoay qua, thấy cô gái hết kích động rồi lại thất vọng lấy khăn giấy, bóp viết, chocolate, kẹo cao su cùng một đồng tượng sứ anime bé xíu, sau cùng mới tìm thấy được thứ cần tìm, Pháp ngữ đại học.

Cô vẫn giữ cái gương mặt đờ đẫn buồn ngủ đó, nhìn đồng hồ lớn cô moi móc từ trong túi xách ra, than van, "Cuộc đời này... thật là tịch mịch như một hồi bi kịch..."

Tạ Nhất bỗng bật cười.

Cô gái len len liếc nhìn sách giáo trình trong tay cậu, rồi quan sát Tạ Nhất một lúc, cánh tay nhỏ gầy thò ra khỏi cái áo khoác tay lửng, ngón tay gõ nhịp nhàn trên bàn, chớp chớp đôi mắt to tròn, e dè hỏi cậu, "Ngại quá, bạn ơi, có thể cho mình mượn cuốn giáo trình xem với được không?"

Đến tận bây giờ Tạ Nhất vẫn nhớ rõ ánh mắt của Tưởng Linh Khê khi ấy, trong sáng đen láy to tròn, gương mặt chỉ lớn tầm bàn tay, nhìn hết như thú nuôi nhỏ nhỏ, ngoan hiền và lúc nào cũng sợ hãi thế gian... vì vậy mà cậu cũng gia nhập cái hội Bị.Về.Ngoài.Lừa.Tình của cô nàng.

Quả nhiên, cái câu "tương do tâm sinh" chỉ là lừa mình dối người mà thôi...

Cái cô nàng khủng bố đó, chẳng biết có tay mắt như nào, cậu vừa đưa đơn từ chức xong thì qua hôm sau đã hay tin. Cậu vừa nghe điện thoại thì đã bị ăn mắng, phong phú hơn cả tam tự kinh, mắng một hồi một quá thì nghỉ vài giây xong lại tiếp tục không dừng.

Tạ Nhất cười khổ, "Cậu đang ở đâu? Sao biết được số điện thoại này?"

"Ở nhà cậu." Giọng nói có chút chột dạ, "Tớ nói với bảo vệ mình là bỏ cậu, lỡ làm mất chìa khóa rồi, thế là chú ấy liền mở cửa giúp tớ."

Tạ Nhất bó tay, "Chị hai à, chị như vậy là đang đột nhập vào nhà dân đó."

"Kệ chứ, ai bảo cậu đột nhiên biến mất làm gì." Lời lẽ hùng hồn đầy khí thế, đoạn lại thở dài, "Thế cậu có quay lại không?"

Tạ Nhất ngược đầu nhìn Vương Thụ Dân đang loay hoay trong bếp, "Không về đó thì tớ đi đâu? Phải đợi một thời gian nữa, khi nào mọi chuyện ở đây êm xuôi thì tớ về. Còn chuyện công việc..." Hai chữ cuối cố tình hạ thấp giọng, "Từ đầu tớ đã muốn bỏ chỗ đó qua chỗ khác làm rồi, giúp tớ hỏi Jason nhà cậu có chịu cử mang tớ không?"

Tưởng Linh Khê xùy một tiếng, "Jason thì cần phải hỏi sao? Tới lúc đó bọn tớ sẽ trải thảm đỏ mời cậu vào."

"Vậy em cảm ơn chị Linh trước vì đã cứu vớt em nó nhé."

"Không cần, cứ tận tâm tận lực với bọn này là được." Cô nàng rất thích nói giọng mũi, làm Tạ Nhất chẳng nghe ra là "không cần" hay là "hơn còn", bất giác bật cười một tiếng.

Tưởng Linh Khê chợt im lặng, một lúc sau thì thở dài hỏi, "Sao cậu lại cứ cố chấp khư khư nặng tình với một người mãi thế?"

Tạ Nhất tai trái nghe điện thoại của Tưởng Linh Khê tai phải nghe Vương Thụ Dân quay vòng vòng trong bếp, hết rơi chày lại vỡ cối, hết đụng cái này tới đụng cái kia gây ra đủ mọi âm thanh tùng xèo, bất chợt thấy mệt mỏi, không muốn suy nghĩ, không muốn hoạt động, chỉ muốn cứ như vậy tới hết đời, mất việc cũng chẳng sao, mỗi ngày tù túng sống trong căn phòng chật chội cũng chẳng hề hấn, khó khăn cực khổ chẳng là gì.

Mãi mà chẳng nghe cậu đáp, Tưởng Linh Khê lại hỏi, "Tiểu Tạ?"

"Vậy cậu nói xem phải làm sao bây giờ?" Tạ Nhất bối rối quẩn ngón tay vào dây điện thoại, "Hiểu là một chuyện, thế nhưng..."

Quên lại là một chuyện khác.

Trong nguyên lý cơ bản kinh tế học từng nhắc, con người đều là lý tính, nhưng điều đó không đúng... Đôi khi, chúng ta không thể khống chế được bản thân, cứ làm những chuyện ngu ngốc và khờ dại.

"Đồ ngốc nhà cậu..."

"Phải, chị Linh nói gì cũng chuẩn cả." Tạ Nhất phì cười.

"Không nói nhảm với cậu nữa." Tưởng Linh Khê ngoài miệng thì hung hăng thế thôi nhưng lúc nào cũng lo lắng cho cậu, "Khi nào về thì gọi cho tớ."

Tạ Nhất để điện thoại xuống, phát hiện nói chuyện với đại tỷ này giờ lỗ tai đau hết cả. Vương Thụ Dân chẳng biết là vô tình hay cố ý, đúng lúc vọt từ bếp ra, làm vẻ tự nhiên hỏi, "Nói chuyện lâu vậy, bỏ hả?"

Tạ Nhất chợt thấy mệt, gượng gạo đáp, "Không, bạn học thôi."

"Bạn?" Vương Thụ Dân không tin, quắp cánh tay vẫn còn ướt của mình qua cổ Tạ Nhất, nhẹ nhàng nói, "Bạn mà lại chịu khó gọi điện đường dài nói chuyện cả buổi? Bạn mà cậu lại gọi Linh Linh này Linh Linh nọ thân thiết như vậy? Em trai, thành thật khai báo đi, của con gái người ta hồi nào, tiến triển tới trình độ nào rồi?"

Tạ Nhất rụt người tránh né, nhưng vì là phận thư sinh nên sao thoát được thân bộ đội như Vương Thụ Dân, đành để mặc bàn tay dính nước của hắn ôm lấy cổ mình còn đè mình xuống sofa, lẳng nhăng nói, "Mau mau khai hết ra nghe coi, thành thật sẽ được khoan hồng chống cự thì thẳng tay trừng trị!"

Tạ Nhất ngồi xây lưng về phía Vương Thụ Dân, thoáng cau mày, nhưng vẫn miễn cưỡng cười một tiếng, "Tôi có quyền giữ im lặng."

"Hừ, xem ra không thể không dùng đại hình tra khảo rồi." Vương Thụ Dân kéo mặt Tạ Nhất qua, "Nước ớt hay ghê hùm, tùy cậu chọn."

(Ghế hùm: Hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đệm dần gạch dưới gót chân, đệm càng cao thì càng đau. - Quýt Tàu dịch)

Tạ Nhất trầm mặc một hồi, chợt nhú mày, rồi cười một cái, "Không phải vẫn còn trong giai đoạn tìm hiểu sao, đợi khi nào tới cao trào sẽ thành thật khai báo cho lão gia ngài biết."

Vương Thụ Dân chợt sững ra, đột nhiên thấy cái trò gạn hỏi này mình chơi không nổi nữa.

Thế nhưng hắn lại không biết, bậc thầy phát hiện nói dối từng bảo, một người khi cười mà chẳng thấy nếp nhăn ở đuôi mắt đâu thì chính là cười giả, cũng giống trong tiểu thuyết thường miêu tả "bóng cười không in trong đáy mắt"; còn nếu khi cười lại cứng ngắc mặt mũi, nghĩa là chẳng hề biết nói dối nhưng vẫn cố gắng.

Phải, Vương Thụ Dân chẳng biết cái gì cả.

Trong đầu hắn chỉ tua đi tua lại một câu, "Tạ Nhất có bạn gái, Tạ Nhất có bạn gái", vì vậy không biết nên đứng dậy thế nào.

Hắn bỏ cánh tay đang ôm Tạ Nhất ra, gượng gạo đổi đề tài, "À, ừ, hôm nay cậu ở nhà nghỉ ngơi đi, tôi tới bệnh viện trông chừng ba cho. Để tôi đi dọn phòng, cậu ngủ sớm đi..." Vương Thụ Dân hít sâu một hơi, cố ra vẻ bình thường, "Lỡ mà làm cậu gãy đi, bạn gái Thượng Hải của cậu tìm tôi tính sổ thì tính sao?"

Tạ Nhất không đáp, tóc mái rớt xuống che đi đôi mắt.

Vương Thụ Dân cười khan một tiếng, về phòng dọn đồ của mình.

Lúc này, chuông cửa chợt vang, Tạ Nhất giật mình, đứng dậy chỉnh lại xống áo bị Vương Thụ Dân làm nhàu, ra mở cửa, tưởng là Giả Quế Phương về, tính hỏi sao lại về sớm thế, nhưng khi cửa mở ra lại thấy một cô gái còn rất trẻ, tóc tết đuôi sam, mặc cái áo lông màu vàng nhạt, gương mặt nhỏ nhắn, người gầy tong teo, hai tay xách hai cái túi to đùng.

Cô gái hết sức ngạc nhiên, rồi lại tự nhiên cười to, "Anh là con nuôi của dì Phương phải không? Em nghe tiếng lâu rồi, ai cũng khen con nuôi của dì vừa giỏi vừa hiếu thảo."

Tạ Nhất sững ra, "À... Cô là?"

Cô gái cười cười, giơ tay khoe hai cái túi đựng thức ăn và hoa quả, "Em tên Tăng Tiên, là chỗ quen biết với nhà chú Vương lâu rồi, mấy ngày trước đi công tác, về thì hay tin, liền mang chút đồ tới thăm, anh Dân có nhà không anh?"

25. Chương 24: Lối Ra Thời Gian

Tăng Tiên là đối tượng hẹn hò cuối cùng Vương Thụ Dân gặp trong thời kì bị ép buộc đi coi mắt, cũng tức là bây giờ mới thôi, được xem là ứng cử viên sáng giá nhất.

Cô tốt nghiệp đại học Bắc Tân, bằng cấp tạm được, nhìn sạch sẽ, hiện đang làm thư kí cho một công ty nhỏ, lương vừa đủ, không lanh lợi lắm, hơi toan tính, là kiểu người thực tế. Cha Tăng Tiên là một trong những người bạn rất thân của Vương Đại Xuyên, nhắc tới giao tình, quả thật cũng có chút đậm sâu. Giả Quế Phương vừa liếc một cái đã chấm cô gái này, về nhà nhất mực bắt ép Vương Thụ Dân hẹn hò tìm hiểu con người ta, trong khi hấn lại chẳng buồn để tâm, thấy không hứng thú. Hấn không biết vì sao mình có vẻ không ưa cô... Tăng Tiên cái gì cũng tốt cả, nên lý do chắc vì cô tốt quá chăng? Hoặc cũng có thể, yêu đương với một cô gái như thế, cũng tức là đang đại diện cho một cái gì đó, mơ hồ khiến hấn e sợ, thoáng chốc sẽ làm tiêu biến cái ham thích được rong chơi được tự do vẫn luôn ăn sâu trong tiềm thức.

Nhìn Tăng Tiên, hấn lơ mơ hiểu ra vài điều, hấn sợ hôn nhân.

Mỗi người một câu chuyện bí mật, một kiểu yêu thương trong lòng. Vương Thụ Dân không dám nói cho Giả Quế Phương nghe về cái ý nghĩ đó. Người thế hệ trước sẽ không hiểu được suy nghĩ này, nhất định bà sẽ nói, mày đã sắp ba mươi rồi con ạ, sao có thể suốt ngày lông bông mãi thế được? Mày không còn là học sinh tiểu học nữa, phải yên ổn đi thôi.

Về phần Tăng Tiên, cô rất vừa ý hấn. Cô năm nay 24 tuổi, đương thì thanh xuân tươi đẹp nhất. Những người xếp hàng theo đuổi cô có mà cả tá, nhưng cô đều thấy chướng mắt, chỉ mỗi Vương Thụ Dân là lọt được vào mắt xanh mà thôi. Lý do có thể là... giữa thời buổi nhiều nhưong hormone giống đực không còn thuần khiết, thì thỉnh linh kẻ từng là bộ đội đặc chủng kia mang tới cho cô một cảm giác hết sức nam tính, khiến cô thấy an toàn, thấy mình được bảo vệ.

Người lớn hai bên ai cũng miệng tuy không nói nhưng lòng đã chịu. Giả Quế Phương cũng đã manh nha ý định cầu thân, nhưng Vương Đại Xuyên lại đột ngột xảy ra chuyện.

Tạ Nhất từng nghe qua cái tên này. Vương Đại Xuyên tuy trí óc không tinh táo nhưng có lần đã nhắc với cậu.

Bao năm lần lộn nơi đất khách, Tạ Nhất đã sớm học cách không thể hiện hi nộ ái ố trên gương mặt. Cậu chỉ từ tốn gạt đầu, phong độ cười một cái, mời Tăng Tiên vào nhà, khách khí bưng trà rót nước.

Vương Thụ Dân bước từ phòng ra thấy Tăng Tiên thì có chút lúng túng, "Tiểu Tiên, em tới không đúng lúc rồi, anh đang định tới bệnh viện..."

Tạ Nhất bên kia đã tròn áo khoác vào người, "Không sao, hôm nay để tôi đi coi ba cho, cậu ở nhà tiếp đãi người ta đi, trời lạnh thế này mà cô ấy còn vất công tới đây."

Vương Thụ Dân hóa đá, Tăng Tiên liền bật dậy, "Thôi, hay là anh Tạ ở nhà nghỉ ngơi đi, để em và anh Dân đi thăm bác em là được rồi. Ba em đặc biệt dặn em phải mang thuốc bổ vào cho bác trai." Một câu ngắn ngủi, cô dùng tận những bốn chữ em.

Như thế có nghĩa là, trong tiềm thức, cô coi mình là trung tâm, mọi thứ xoay quanh cô. Giọng điệu khi nói, luôn cố tình nhấn mạnh sự khẳng khái, không để mình trở thành người ngoài.

Tăng Tiên theo Vương Thụ Dân đi, Tạ Nhất đổ cốc nước Tăng Tiên không uống vào trong bồn rửa, rồi đứng chống hai tay trên thành bồn rất lâu. Chiếc bồn bằng inox, rọi lên gương mặt cậu tuần tú hệt như Tạ Thủ Chuyết, cậu bắt giác cười tự giễu chính mình.

Thốt nhiên lại nhớ tới khi bé, Vương Thụ Dân thường chế nhạo cậu là đồ ẻo lả, đồ đàn bà. Cậu cũng nghĩ mình quả thật chẳng giống đàn ông chút nào. Có người đàn ông nào lại chỉ vì những chuyện cón con mà khắc cốt ghi tâm lâu đến như thế không? Có người đàn ông nào lại để tâm từng câu từng chữ phát xuất

từ miệng người khác như thế không? Có người đàn ông nào lại đi thích một người đàn ông khác như thế không?

Tướng Linh Khê vẫn thường chê cậu là đồ cổ lỗ sĩ. Năm thứ ba đại học thì cô nàng được sang Mỹ làm du học sinh nửa năm, khi quay về đã truyền bá không ít ảnh chụp cùng lễ meeting của người đồng tính cho cậu xem. Thế kỷ 21, còn kỳ thị đồng tính thì đi chết đi.

Đạo Chúa ở Tây phương, đạo Hồi ở Trung Đông, đều cho rằng đồng tính là một cái tội, còn người Trung Quốc thì không có nhiều tôn giáo như vậy, cũng không có nhiều giáo điều như vậy, nhưng từ hàng ngàn năm trước, những luân thường đạo lý đã sớm ăn vào xương. Chúng ta là dân tộc linh hoạt biến đổi nhất, đồng thời cũng là dân tộc cổ chấp nhất.

Một vài lần có người trong quốc hội đã đề xuất hôn nhân đồng tính là hợp pháp, nhưng lại chẳng được ai ủng hộ. Chúng ta có quá nhiều quận huyện phải quản lý, vẫn còn vùng miền lạc hậu như ba mươi năm trước, luôn có người vượt biên hoặc nhập cư trái phép, cuộc sống thường vốn đã bấp bênh, khổ cực, nên có mấy ai thềm quan tâm chuyện anh chị thích đàn ông hay là đàn bà, có phải không?

*

Sau ngày đó, số lần Tăng Tiên xuất hiện ở nhà họ Vương càng lúc càng nhiều. Giả Quế Phương mỗi khi nhắc tới cô đều nhìn Vương Thụ Dân đầy ẩn ý, mong ngóng lâu vậy, cũng phải cho bà được ẵm cháu, được nhìn con trai yên bề gia thất đi chứ. Giả Quế Phương cũng đã hơn năm mươi, ở cục diện phụ nữ năm mươi tuổi phải về hưu, bà về hưu đã hai năm, mỗi ngày đều không có gì làm, nên vô cùng mong muốn được hưởng thú vui ẵm cháu.

Bác sĩ nói, Vương Đại Xuyên hồi phục rất tốt, ý chí sinh tồn của ông rất mạnh, lại biết tự chăm sóc bản thân, ngày ngày không cần nhắc nhở sẽ tự xuống giường đi tập vật lý trị liệu. Theo cái đà ấy, mười ngày nữa tháng là có thể xuất viện.

Gia đình ai cũng vui mừng.

Công việc của Tăng Tiên rất thoải mái, ngoại trừ thỉnh thoảng phải đi công tác với ông chủ, thì hầu như đều an nhàn ở văn phòng, buổi tối chẳng cần tăng ca, cứ tối cùng chuyện phiếm với Giả Quế Phương, an ủi bà, lại còn đảm nhiệm khâu hậu cần là nuôi bệnh.

Cô tay chân nhanh nhẹn, làm gì cũng cẩn thận tỉ mỉ, khiến Tạ Nhất, người duy nhất chăm lo được cho Vương Đại Xuyên, cũng phải rảnh tay đứng một bên mà nhìn.

Có đôi khi, đàn ông và phụ nữ có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt. Trong tình huống này, đàn ông được xem như chỗ dựa tinh thần, trong khi phụ nữ lại có vai trò xoa dịu và hàn gắn, khiến mọi thứ êm đềm tốt đẹp.

Vương Đại Xuyên rất vui, người bệnh thường thích nói, một khi đã bám dính với ai rồi thì chỉ nói liên miên suốt ngày. Hồi trước chỉ có mỗi Tạ Nhất là chịu khó nghe ông nói, nhưng cậu lại chẳng phải người có thể nói lời ngọt ngào dịu êm, nên chỉ im lặng lắng nghe. Không như Tăng Tiên, một khi đã nói chuyện với Vương Đại Xuyên thì nói suốt hai giờ không dứt, căn bản chẳng ai hiểu ai nói gì, chỉ là nghe tiếng cho vui.

Một già một trẻ, coi vậy mà hợp nhau.

Tạ Nhất đều hiểu cả, Tăng Tiên là một cô gái tốt, rất tốt.

*

Hôm ấy, Vương Thụ Dân và Tạ Nhất ở bệnh viện chăm Vương Đại Xuyên, Tăng Tiên vào đưa cơm, từ xa đã trông thấy hai người họ, ai cũng ý cười rạng rỡ xán lạn. Ngay cả lúc ăn cơm cũng không dứt chuyện đùa, cô thân thiện gấp thức ăn cho cả hai.

"Sao anh Tạ ăn ít quá vậy, Bắc Tân mùa đông lạnh lắm, phải ăn nhiều cho béo cho khỏe, bằng không lại bệnh..."

"Dạ dày tôi không tốt, không thể ăn quá nhiều."

"Cái gì, dạ dày có bệnh là không ổn đâu, còn trẻ mà đã như thế thì sau này về già sẽ rất khổ. Cậu ba của em là thầy Trung y, có toa thuốc hay lắm, đợi em về hỏi cậu ấy cho anh nhé. Bình thường công việc của

anh có vất vả quá không? Nhìn anh Tạ là biết giỏi giang rồi, chắc lúc làm việc là quên ăn uống chứ gì. Mà anh có bạn gái chưa... Sao, chưa có hả, thế phải tìm nhanh nhanh lên, có bạn tay phụ nữ là mọi chuyện khác ngay. Với lại anh Tạ đẹp trai thế này, muốn cô nào mà chẳng được phải không anh Dân?”

”Aii, anh Dân anh ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn. Chắc anh quen nếp sống trong quân đội rồi nhỉ? Ăn nhanh như vậy không tốt cho dạ dày đâu, đừng cậy mình khỏe mà ỷ y nhé...”

Tạ Nhất nghĩ, xúng đôi như thế... Rất tốt!

Buổi tối cậu gọi điện cho Tưởng Linh Khê, ”Linh Linh, tớ sẽ về đó, cậu hỏi Jason giúp tớ...”

Lời còn chưa dứt Tưởng Linh Khê đã nhảy bèn hỏi, ”Có chuyện gì à?”

Tạ Nhất cười khổ, cậu không biết sao cô có thể biết được, ai cũng bảo cậu là người cái gì cũng giữ khư khư trong lòng, chẳng biểu hiện gì cho ai thấy, thế nhưng hết lần này tới lần khác, dù cách xa vạn dặm, chỉ là trong điện thoại thôi, Tưởng Linh Khê vẫn nghe ra lòng dạ cậu khổ sở, rối bời.

”Không có gì, ba nuôi tớ xuất viện, có người... giới thiệu cho cậu ấy một cô gái rất tốt, mọi chuyện ở đây đều do cô ấy lo, tớ chẳng giúp được gì nữa. Nhà mẹ nuôi cũng không lớn, ba nuôi về rồi thì chật chội lắm... tớ đến lúc phải đi rồi.”

Tưởng Linh Khê trầm mặc một lúc mới đáp, ”Jason nói lúc nào cũng hoan nghênh cậu...”

”Cảm ơn nhé. Mai tớ sẽ đặt vé máy bay.”

”Tiểu Tạ này...” Tưởng Linh Khê thở dài, cách cô thở dài lúc nào cũng đặc biệt, giống như người bình thường lúc nào cũng can rõ, bỗng dưng một cái trở nên hết sức nghiêm túc, bất giác khiến mọi người cũng bị tác động theo. Cô ngáp ngừng cả buổi mới nói, ”Cậu... tự giải quyết cho tốt.”

Khi người kia cần, cậu buông bỏ tất cả để chạy tới; đến khi không cần, cậu lại phải quay về tiếp tục cái guồng quay nhân sinh chao đảo điên cuồng vẫn luôn sống.

Vấy tay thì tới, xua tay thì đi. Tạ Nhất cũng cảm thấy, mình thật hèn mọn.

26. Chương 25: Buồn Ly Biệt

Tạ Nhất nhân lúc Tăng Tiên và Vương Thụ Dân ở bệnh viện làm thủ tục xuất viện cho Vương Đại Xuyên, đến chào từ biệt Giả Quế Phương rồi thu dọn hành lý.

Giả Quế Phương nhét hai trái táo vào vali của cậu, ”Tập tục cũ, chúc con lên đường bình an, nếu sợ hành lý nặng thì con cứ ăn trên máy bay đi, mẹ rửa sạch rồi.”

Tạ Nhất bật cười. Giả Quế Phương nói tiếp, ”Sao đừng một cái lại về đó vậy con?”

Tạ Nhất khẽ cúi đầu, ”Công ty có chút việc, con chỉ xin phép nghỉ vài ngày, nên không thể đi lâu quá...”

Giả Quế Phương giật mình, kéo khóa vali của Tạ Nhất lại, ngược lên nhìn cậu, ”Tiểu Nhất, con đừng gạt mẹ, mấy hôm trước con nói điện thoại mẹ nghe hết rồi, con đang tìm việc khác. Mẹ đâu phải là thằng ngốc Vương Thụ Dân, làm gì có công việc nào mà người ta cho con nghỉ lâu đến thế?”

Lão thái hậu bách luyện thành tinh, ba con yêu hầu nhìn không thấu. Tạ Nhất thở dài, cảm khái sao gien di truyền lại không ổn định như vậy, đường đường anh minh thần võ như thái hậu lại để ra tên đàn đụt Vương Thụ Dân? Cậu lắc đầu đáp, ”Không có gì đâu ạ, con cũng vốn định đổi chỗ làm, một người bạn ngoại quốc của con có mở một công ty gọi con qua đó hỗ trợ, nên cũng nhân lúc này mà nghỉ việc thôi.”

Giả Quế Phương cau mày, ”Công việc gì chứ? Mẹ thật không hiểu nổi tụi trẻ bọn con. Giờ đang còn trẻ, lo gì thiếu tiền, cứ từ từ mà kiếm tiền cũng được vậy... Mẹ biết mấy lời của mẹ cũng chỉ vô ích thôi, từ trước tới nay con lúc nào cũng khiến người ta an tâm.” Bà đứng dậy, đứng tựa người ở cửa, nhìn Tạ Nhất hồi lâu, ”Tiểu Nhất, con đi gấp vậy, có phải... thằng Dân lại chọc con giận gì không? Hai đứa lại cãi nhau à?”

Tạ Nhất ngẩn ra, ”Mẹ nói gì vậy, sao thế được?”

Cậu chợt dạ không dám nhìn thẳng vào mắt Giả Quế Phương, bà không nói gì nhưng dường như lại thấu cả. Đôi khi, không liên quan tới trí lực, thân gần, mà là kinh nghiệm, sự từng trải, thì đã có thể hiểu thấu rồi.

Giả Quế Phương nói, "Có thật là không có gì không? Mẹ thấy lần này con về, không còn thân thiết với Tiểu Dân nữa... chẳng phải hồi bé hai đứa như hình với bóng sao? Thiệt là, nếu không có gì thì thôi. Mẹ già rồi, thành ra suy nghĩ nhiều, cái thằng ôn nhà này con cũng biết mà, vô tâm hời hợt, lại ăn nói chẳng ra sao..."

Tạ Nhất cười, "Con còn lạ gì cậu ấy, nếu để tâm thì hồi bé đã đánh nhau sứt đầu mẻ trán."

Giả Quế Phương thở phào, "Vậy sao mấy năm nay con không chịu về nhà? Thượng Hải mùa hè nóng cháy da, mùa đông lại lạnh thấu xương. Với lại không quen thổ nhưỡng, khi cảm sốt ốm đau cũng không có người chiếu cố, một thân một mình côi cút, mẹ lo lắm."

Tạ Nhất lắc đầu không đáp, chỉ cười rất khế. Giả Quế Phương thở dài, bà biết Tạ Nhất từ bé đã hòa nhả, không khi nào nổi giận, nhưng lại quá cố chấp cứng đầu, lại còn hết sức chuyên nhất, một khi đã quyết sẽ không đổi ý. Bà nghĩ ngợi một lúc lại hỏi, "Còn tiền nhà con trả xong chưa?"

"Cũng sắp rồi ạ, hai năm nữa. Gần đây con cũng dôi ra được chút tiền, nên chắc là sẽ trả xong hết trong năm nay."

"Bao nhiêu tiền một mét vuông?"

"Ừm... Lúc đó giá nhà chưa lên nên cũng không tới một vạn."

Giả Quế Phương chắc một tiếng, xoa ót Tạ Nhất, "Thằng bé này, chẳng biết xài tiền gì hết. Nếu không tính toán kỹ lưỡng thì sao tiết kiệm được hả con? Dù có kiếm được nhiều tiền thì cũng phải biết giữ, một vạn đồng một mét vuông, bộ dưới đó có vàng à?"

Tạ Nhất bật cười, "Nếu mua nhà thời điểm này thì chắc khoảng gần hai vạn một mét đó ạ. Đây là giá niêm yết của thị trường bất động sản rồi."

Giả Quế Phương tiếc rẻ, "Chẳng chịu tích góp thì sau này làm sao lấy vợ, con đã không còn nhỏ nữa. Không phải ở đây con cũng có nhà đấy sao? Ba con đi đâu biệt tích mấy năm nay, giấy tờ nhà là mẹ con đứng tên, mai một cũng là của con thôi. Có sẵn nhà cửa ngon lành như thế, sao lại phải bôn ba xứ người để vất vả vậy hả con?"

Tạ Nhất cười khỏ, "Tạm thời con không có ý định lập gia đình."

"Thế này đánh đòn được chưa. Ba nuôi con lúc bằng tuổi con thì đã có thằng Dân suốt ngày đi phá làng phá xóm rồi." Giả Quế Phương quát mất hỏi, "Đã vừa ý cô nào chưa?"

Tạ Nhất lắc đầu. Giả Quế Phương trợn mắt, nhìn cậu như nhìn kẻ phạm tội, rành rành vẻ không tin tưởng. Tạ Nhất nói tiếp, "Thật tình là không có ai hết. Chưa lập nghiệp sao dám thành gia ả?"

Giả Quế Phương lườm cậu, "Mua nhà một vạn một mét vuông thế mà còn chưa lập nghiệp à? Nói như con thì thằng Dân đúng là đứa bỏ đi rồi. Hay là để mẹ tìm giúp? Nói đi, con thích mẫu con gái thế nào?"

Nói chung người già thường có thú vui thích làm mai mối cho người khác. Tác hại của việc này chẳng thua gì mấy tệ nạn như cờ bạc mại dâm... vậy nên tốt nhất là phải thủ tiêu khi vừa bắt đầu manh nha.

Huống gì... Nỗi niềm này, Tạ Nhất nghĩ, cả đời ngoại trừ Tưởng Linh Khê ra thì không ai có thể nghe và hiểu cho cậu. Đây là một thế giới ép con người ta tới điên loạn.

Tạ Nhất thu dọn đồ đạc xong thì ngồi ngẩn người trong phòng. Một giờ sau, Vương Thụ Dân và Tăng Tiên đưa Vương Đại Xuyên về, Tạ Nhất thấy taxi dừng dưới lầu, liền đứng dậy thay đồ, đẩy hành lý ra phòng khách, đứng chờ ở cửa.

Vương Thụ Dân vừa vào đã sững sốt, ngơ ngác nhìn Tạ Nhất một thân sắn sàng lên đường ra đi. Tăng Tiên hỏi, "Anh Tạ, bộ anh..."

Tạ Nhất cười một cái, "Hôm qua đồng nghiệp gọi điện, nói công ty có việc tôi phải về gấp. Ba nuôi bây giờ đã khỏe, tôi cũng không thể ở lại quá lâu được, chiều hôm nay phải bay rồi..."

Cậu còn chưa dứt lời, Vương Đại Xuyên đã "A" một tiếng. Ông vẫn chưa kiểm soát được cảm xúc, vừa nghe tin Tạ Nhất đi liền không chịu nổi, nhào tới ôm chầm lấy cậu khóc rống lên.

Tạ Nhất luống cuống đỡ lấy Vương Đại Xuyên. Giả Quế Phương lập tức xông lên đỡ, "Ba nó, ba nó ngoan nào, không sao mà, Tiểu Nhất phải trở lại Thượng Hải. Nó còn công việc nữa, không đi làm thì lấy đâu ra tiền, không đi làm ông nuôi con nó nhé?"

Wương Đại Xuyên méo miệng nói, "Tôi nuôi... tôi nuôi... con tôi tôi nuôi!"

Ông bị ốm, nói năng tùy tiện, cảm xúc tùy ý, nhưng không hiểu sao những lời đó lại khiến Tạ Nhất cảm động. Cậu xoa lưng ông, nói như dỗ trẻ, "Ba à, con phải trở lại Thượng Hải, lần sau về nhà con dẫn ba đi ăn mấy món ngon thật ngon chịu không?"

Wương Đại Xuyên mếu, "Khi nào thì con mới về?" Quả nhiên là đồ ăn ngon có tác dụng.

Giả Quế Phương tổn sức chín trâu hai hổ mới lôi tha kéo túm Vương Đại Xuyên xuống khỏi người Tạ Nhất, "Nó nói về thì sẽ về mà. Ông coi sắp mừng Năm tháng Năm rồi, khi ấy Tiểu Nhất chắc chắn sẽ về. Ông mau buông con ra, coi chừng trẻ máy bay cảnh sát tới bắt ông đó!"

"Trẻ máy bay cảnh sát không tới bắt! Bà dốt không biết đừng có nói!" Vương Đại Xuyên trợn mắt cãi lại khi thấy chỉ số thông minh của mình bị sỉ nhục như thế, bèn dùng lý lẽ chứng minh rằng mình không bị lừa lẩn.

Giả Quế Phương dở khóc dở cười, "Rồi rồi, ông là giỏi nhất, ông là khôn nhất, được chưa? Mau để Tiểu Nhất đi đi, đừng để trẻ giờ." Bà nháy mắt với Tạ Nhất rồi đá Vương Thụ Dân, "Sao còn chưa đưa Tiểu Nhất đi?!"

Wương Thụ Dân bấy giờ mới hoàn hồn a một tiếng, kéo hành lý của Tạ Nhất ra cửa. Sau lưng còn vang lên tiếng Vương Đại Xuyên căn dặn, "Nhớ về nhà con! Nhớ về nhà con!" cả tiếng Giả Quế Phương dở già như dụ trẻ, rồi lo lắng bảo, "Tới nơi rồi thì gọi điện cho mẹ, phải nhớ mặc áo ấm, ăn cơm đúng bữa nha con!"

Tạ Nhất xoay người vẫy tay chào mọi người, mỉm cười thật tâm. Họ là gia đình của cậu, là gia đình của cậu. Bao nhiêu năm nay, ngoại trừ Giả Quế Phương thì không còn ai vì cậu mà lo lắng chuyện miếng cơm manh áo.

Wương Thụ Dân vẫn trầm mặc, xuống lầu gọi taxi, bỏ hành lý của Tạ Nhất vào cốp xe, rồi leo vào ghế phụ. Tạ Nhất nhướn mày nói, "Tôi đi một mình được rồi..."

Wương Thụ Dân đành mặt, liếc Tạ Nhất một cái, chìa tay về phía ghế sau, "Lên xe."

Hai người đều cảm lạnh, một đường ra sân bay.

Wương Thụ Dân chẳng hiểu mình bị gì, khác với Vương Đại Xuyên, hẳn không bị bệnh, đầu óc tỉnh táo, biết rằng Tạ Nhất nghỉ phép lâu như vậy, theo lý phải trở về rồi... Nhưng, như có một cây kim nẩy lên trong ngực đâm vào tim đau nhói.

Nhìn Tạ Nhất cùng hành lý đứng chờ ở cửa, rành rành là vẻ "chờ mọi người về nói lời từ biệt", nụ cười ôn hòa, tiếng nói dịu nhẹ, chỉ tổ như dầu đổ cho lửa lòng hắn cháy bùng lên đầy khó chịu.

Đến sân bay, ký gửi hành lý, ra quầy đăng ký, Vương Thụ Dân vẫn không nói gì, chỉ đi sát sau lưng Tạ Nhất. Ai cũng không mở lời. Tới cửa bảo an, Tạ Nhất xoay lại, nhìn Vương Thụ Dân cười một tiếng, "Được rồi, cậu về đi, tôi đi đây."

Wương Thụ Dân không đáp, chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào Tạ Nhất khiến cậu chột dạ quay đi, khẽ nói một tiếng "Tạm biệt" rồi bỏ vào trong.

Thốt nhiên, một bàn tay giơ ra, túm lấy cổ tay Tạ Nhất. Lòng bàn tay và những đốt ngón tay vì nhiều năm chiến đấu mà chai sạn, nhưng ấm áp. Bàn tay to lớn giữ chặt lấy cổ tay gầy yếu, như đang hạ quyết tâm, có chết cũng không lìa bỏ.

Tạ Nhất lòng dậy sóng, tim hẫng một nhịp.

27. Chương 26: Phá Kén

Vương Thụ Dân siết tay rất chặt, tựa như chỉ cần lơ lửng một chút thôi, bóng hình trước mặt sẽ hoàn toàn biến mất. Tạ Nhất cơ hồ có thể cảm giác được mồ hôi rỉ ra từ lòng bàn tay Vương Thụ Dân. Thời gian dường như đóng băng rồi.

Vương Thụ Dân nhìn gương mặt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi của Tạ Nhất, đôi mắt hoa đào chôn lấp muôn vàn tình tự, đôi môi khô khốc ảm đạm, bỗng chốc thấy không thể kiềm nén được xúc động trong lòng, muốn ôm người thanh niên gầy yếu ấy vào lòng, vĩnh viễn giấu cậu ở chốn không ai có thể nhìn tới. Muốn. Rất muốn!

Tim đập gia tốc, mỗi người loáng thoáng hiểu ra điều mình thật sự mong mỏi, nhưng đều sợ hãi thừa nhận.

Tạ Nhất nhìn Vương Thụ Dân không chớp mắt, khiến hắn có thể dễ dàng soi thấy bản thân mình trong đáy đôi mắt rất trong của cậu, khiến hắn thấy linh hồn mình rung động. Có một tiếng nói không ngừng vang lên trong đầu, người này muốn ra đi, người này muốn mãi mãi ra đi... Chẳng rõ lẽ gì, hắn có cảm giác, lần này mà buông tay ra nữa, hai người vĩnh viễn chẳng thể quay lại cái buổi ban đầu.

Nhưng cái buổi ban đầu đó là gì? Là hắn suốt ngày bắt nạt Tạ Nhất bé nhỏ, hay khi cậu đã thiếu niên, một mình ba năm ngâm đắng nuốt cay vật lộn trong đồng bài vở... hoặc, tại con hẻm nhỏ vắng người, trong căn phòng thuê ẩm mốc, dưới cơn say chênh choáng, trao nhau nụ hôn nhạt nhưng khắc cốt ghi tâm?

Hai hàm răng Vương Thụ Dân đã nghiến lại rất chặt, lý trí thẩm thiết kêu gọi, người này chỉ là bè bạn, là anh em, cùng nhau lớn lên, nhiều duyên tình sâu nặng... Thế nhưng, không thể tiến lên, không thể tiến lên, dầu chỉ là một bước, một bước tiến lên ấy, sẽ là tội ác tày đình, sẽ là phủ nhận quá khứ, sẽ là cuộc dẫn thân đầy mạo hiểm chẳng rõ lối đi đường về.

Gia đình, mẹ cha, xã hội, miệng đời phỉ nhổ...

Những thớ thịt dưới lớp da bàn tay hắn bật rung lên, bán đứng chính chủ nhân của nó.

Thời gian dường như đã trôi qua rất lâu, biểu cảm của Tạ Nhất từ giật mình sợ hãi đến dần do chờ đợi, rồi dần dần chuyển sang bình tĩnh, cuối cùng thành chán chường mệt mỏi, như thể là một đời đã tan trôi đi mất. Cậu cúi đầu, nhìn bàn tay Vương Thụ Dân đang siết chặt tay mình, mở miệng cười chua xót, "Chuyện gì thế?"

Ba chữ giản đơn, lại như búa nặng ngàn cân nện vào ngực Vương Thụ Dân, khiến hắn theo bản năng mà rút tay về, chân cũng thụt về một bước, lại một bước.

Sắc môi vốn ảm đạm của Tạ Nhất cũng theo đó mà trở nên trắng bệch.

Rồi cậu lại lần nữa ngước lên, nhìn Vương Thụ Dân. Đối phương hoảng loạn trốn tránh ánh nhìn từ cậu, húng hắng ho một tiếng, "Cậu... Tết Đoan Ngọ này cậu có về không?"

Khóe môi Tạ Nhất giãn giãn, như muốn cười một cái, đoạn chỉ lắc đầu, "Tới đó rồi tính, tôi không chắc khi ấy mình rảnh, lúc đấy không chừng ba nuôi khỏi bệnh cũng quên chuyện đó rồi."

Vương Thụ Dân hé miệng, không biết nói gì. Tạ Nhất khe thở dài, vẫy đầu như chào, kéo hành lý tới chỗ bản an. Vương Thụ Dân thấy cổ họng mình như có cái gì chặn ngang, vừa đau đớn vừa chua xót, dù cố gào lên cũng không nghe thấy tiếng. Suy nghĩ trong hân hồn động, có một câu nói mắc kẹt, lẫn quẩn chẳng thể thốt lên được.

Hắn muốn thét lên thật to rằng, "Tiểu Tạ, đừng đi!". Nhưng lẽ gì lại không thành tiếng? Về sau câu nói ấy không phải là còn một câu nữa sao? Là "Tôi không muốn để cậu đi!", không phải sao?

Thế nhưng, cái tôi đón hèn nhu nhược trong hắn lại chỉ có thể hắng giọng một tiếng, nói với theo bóng lưng Tạ Nhất, "Ừm... đến nơi thì gọi điện nhé..." Thanh âm như bị chìm trôi giữa dòng người đang hối hả qua lại. Tạ Nhất phát tay một cái, không ngoảnh đầu nhìn.

Hóa ra trông theo bóng lưng một người lại có thể khiến mình ruột gan đau thắt tâm can xé nát như vậy. Người bước đi mãi mãi không biết cảm giác hiện giờ của Vương Thụ Dân.

Thời gian và không gian sẽ kéo dài tưởng niệm, rẽ bén trên thân người, giắt qua muôn núi ngàn non, mỗi khi khe có gió động cỏ lay, thân ôm rề nhớ nhưng sẽ đau đến chết đi sống lại. Nhưng dù vậy vẫn không đành lòng cắt đứt dòng hoài mong, bởi một khi đoạn chỉ lìa dây, trời nam biển bắc, mình và người kia, sẽ chẳng còn chút dây dưa gút mắc.

Tạ Nhất cảm thấy mình đang tự giết bản thân, giãy giụa há cũng là bất lực. Cậu không biết, phải chăng rồi sẽ có một ngày, thân đau muốn nằm, tim gầy tuyệt vọng, mới sẽ buông tay cảm tình này.

Không quay đầu lại, vì bởi khổ đau đã dâng lên khắp người, huyết mạch đông cứng chẳng còn sức lực ngoảnh đầu. Không buông dòng lệ, vì bởi nước mắt đã ăn mòn vào da, tan trong máu thịt, lan khắp tứ chi bách hại, không đâu trong cơ thể là không kêu gào khổ sở. Không thốt được nửa lời, vì bởi ngoại trừ chút kiêu ngạo ít ỏi vẫn còn giữ được, cả đời này chỉ là hai bàn tay trắng, cho nên càng cố chấp bám víu vào chút kiêu hãnh dư sót ấy mà cứu mạng cảm hơi.

Vương Thụ Dân...

Vương Thụ Dân...

Vương Thụ Dân...

Vương Thụ Dân...

Đồ chết nhất khốn kiếp Vương Thụ Dân.

*

Vương Thụ Dân tiễn Tạ Nhất xong, không quay về nhà, gọi taxi chạy ra ngoại ô, tìm một quán rượu mà thanh niên chán đời thường lui tới, ngồi trong góc, chờ đợi ôm ly cocktail ngon ngọt.

Hắn ngồi thẫn thờ suốt mấy tiếng, không nhấp một giọt rượu, sau cùng lại móc điện thoại ra, mở danh bạ, nhấn gọi, "A lô, Đại Quân, là tôi."

Lý Ái Quân hết hồn, "Lão Dân?"

Vẫn là cái giọng vừa khờ vừa ngu đó, Vương Thụ Dân bỗng thấy đỡ hơn, đứng đắn hỏi, "Ông hỏi Hoàng Hoa anh em của ông xem chuyện lần trước ông nói còn tính không?"

Hoàng Hoa là người ngày trước Vương Thụ Dân và Lý Ái Quân còn là binh nhì trong một lần ra ngoài làm nhiệm vụ thì gặp. Cái gã Hoàng Hoa đó là mẫu con ông cháu cha điển hình. Cha gã là nhà giàu mới nổi nhờ vào buôn bán dầu mỡ. Hôm ấy gã mang theo đồ quý trong người, bị cướp tấn công, đúng lúc để Vương Thụ Dân và Lý Ái Quân được dịp trở tài anh hùng dân tộc, thể hiện tinh thần vì dân phục vụ.

Vương Thụ Dân vốn thấy gã Hoàng Hoa bóng bẩy đó không đáng tin, nhưng tên Lý Ái Quân khờ khạo này lại chơi rất thân với gã ta. Cha của gã nhìn gã suốt ngày ăn không ngồi rồi đâm ra ngứa mắt, một ngày đẹp trời nhin không nổi nữa bèn vứt cho gã một tờ chỉ phiếu đá gã ra khỏi nhà, bảo nếu mày chẳng làm được chút tích sự gì cho tao thấy thì đừng lết mặt về đây nhận tổ tông nữa.

Lý Ái Quân sau khi xuất ngũ vốn định về quê chờ nhà nước an bài công việc cho, nhưng lại bị Hoàng Hoa rủ quên đi buôn. Hai tên này, một khờ, một không nên thân, hòa cùng một hội đi buôn, nếu có thể kiếm được đồng lãi thì đúng là chuyện lạ thể gian. Hoàng Hoa cũng từng rủ rê Vương Thụ Dân, tiếc là khi ấy đồng chí Vương lại chỉ toàn tâm toàn ý tin vào Đảng, xuất ngũ thì quyết tâm thi vào trường quân đội, nên chẳng để tâm chuyện này.

Lý Ái Quân giật mình, "Ông nói gì?"

Vương Thụ Dân thở dài, "Thôi, coi như là tôi..."

Hắn còn chưa nói hết Lý Ái Quân đã á lên một tiếng như gà bị cửa cổ, "Tôi không nghe lầm chứ? Lão Dân ông nói chơi hay giỡn vậy? Mèng đét ơi, bọn tôi chết dở sống dở, hiện đang thiếu, đang thiếu..." Bên cạnh có giọng nhắc nhở "máu". Đoạn Lý Ái Quân thở dài làm màu, "Aii, kệ ông đồ máu hay là hý sinh. Chắc, tôi nói lão Dân..."

Lúc này, người bên cạnh không để tên khờ Lý Ái Quân nói quàng nữa, lập tức đập cậu ta ra để thế chỗ vào. Vương Thụ Dân nghe bên kia đổi người, đổi phương hướng giọng, tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc mà nói, "Đồng chí Vương Thụ Dân, tôi chủ tịch Hoàng đây, tôi nói gì đồng chí có nghe rõ không. Cuối cùng đồng chí cũng nghĩ tới việc hợp tác với tôi, tôi vui lắm, công ty tôi..."

Wương Thụ Dân phì cười, "Cút!! Tên ghê Hoàng Hoa cậu có gì hay mà làm bộ làm tịch hả?!"

...

Wương Thụ Dân thấy mình hết như con rối mắc đầy giây, những sợi giây khiến hắn chẳng thể rẽ trái hay rẽ phải, thậm chí là muốn người kia ở lại nhưng sau cùng chỉ là buông tay để người ta đi. Hắn bị nhốt trong phòng, ngóng mắt trông ra, bốn bề chân trời đều ở trong mắt, nhưng vừa muốn động dậy một tí lại va phải những bức tường vô hình.

Hắn nghe từng huyết mạch trong mình đang kêu gào tự do. Hắn nhủ lòng, Vương Thụ Dân, mày đã sắp ba mươi tuổi đầu, không còn trẻ nữa, không còn là thiếu niên nông nổi bốc đồng. Thế nhưng tiếng nói ấy lại quá nhỏ bé, không thể kiềm nén được xúc động muốn được tung hoành bốn bề hắn đã ấp ôm bao năm.

Vì vậy, Vương Thụ Dân hiểu, bởi hắn là kẻ như thế, nên muốn một lần thuận lòng mình ra ngoài ngấm thế gian. Bước chân ra đi, dừng cảm một lần.

*

Ba ngày sau, trong giờ cơm tối, Vương Thụ Dân trình tờ vé xe lửa đi Tây Nam ra, Vương Đại Xuyên không phản ứng kịp, chớp mắt hỏi, "Con muốn bỏ đi à?"

Sau đó thì cả nhà cùng im bật.

Giả Quế Phương ngậy ra nhìn cái vé trên bàn, lúc sau lại liếc Vương Thụ Dân. Hắn cũng im lặng đấu tranh, từ trước tới nay chưa khi nào lại kiên định đến thế. Giả Quế Phương giằng chén cơm xuống bàn, đứng bật dậy xô ngã cái ghế, hai mắt trợn trắng, chỉ vào mặt Vương Thụ Dân, "Mày... mày... mày..." Mày cả buổi nhưng vẫn không mắng được gì, vì vậy bèn giở chiêu quân tử động thủ bất động khẩu ra, tát Vương Thụ Dân một cái.

Hắn không né, mặt bị đánh lệch sang một bên, sau đó tiếp tục kiên quyết quay sang nhìn Giả Quế Phương, "Mẹ..."

Giả Quế Phương tức giận gào lên, "Đừng kêu tao là mẹ! Tao không phải mẹ mày! Tao không có phần phước nuôi được thằng con lớn chừng này như mày! Mày muốn làm gì? Mày nói xem mày muốn làm gì? Mày muốn chết à, muốn chết à..." Bà xoa ngực, tức đến mức thở không nổi. Tăng Tiên ngồi bên cạnh lập tức đứng dậy vỗ lưng bà, "Dì đừng nóng, chuyện gì cũng bình tĩnh. Nào, hít vào, thở ra. Không tức giận nữa..." Cô lo lắng quay sang nhìn Vương Thụ Dân, "Anh xem anh chọc dì giận rồi kìa."

Wương Thụ Dân lắc đầu một cái, "Mẹ, ngày mai con đi, sau này chắc là..."

Giả Quế Phương thở không nổi, vừa nghe câu này liền khóc òa lên, "Cái thằng cứng đầu này, mẹ không quản được mày! Mày muốn chọc mẹ tức chết có phải không! Mẹ nói mày không nghe, nói mày không nghe..."

Tăng Tiên liên tục dỗ dành khuyên lơn bà, dìu bà vào phòng ngủ, bỏ Vương Đại Xuyên và Vương Thụ Dân lại.

Wương Đại Xuyên chăm chăm nhìn Vương Thụ Dân một lúc, không tỏ vẻ gì, chỉ tay về phía phòng ngủ, "Anh chọc bà ấy tức quá khóc rồi."

Wương Thụ Dân cúi đầu không đáp.

Wương Đại Xuyên bàn tay không linh hoạt vỗ lên đầu con trai, "Không nghe lời! Ai bảo anh không nghe lời!" Đoạn lại chống gậy đứng dậy, lườm Vương Thụ Dân một cái, đi vào phòng, mặc thằng con mình bất lực cười khổ.

Bất nhân bất nghĩa... Giờ thêm cái bất hiếu. Hắn chôn mặt trong hai bàn tay, tự vấn, Vương Thụ Dân ơi Vương Thụ Dân, sao mày có thể khốn kiếp đến vậy?

28. Chương 27: Tắm Gương

Đi xe lửa từ Bắc Tân đến Đồng Châu tròn hai mươi bốn giờ.

Vương Thụ Dân nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ từ sáng sớm tới đêm khuya, rồi lại từ đêm khuya giật mình tỉnh dậy thấy bình minh, chậm rãi thể hội nỗi lòng du mục. Bình nguyên bị bỏ lại phía sau, ven đường rừng cây dày đặc, núi đồi lớp lớp trùng trùng.

Qua Hà Nam, vào Lương Hồ, đến cả bầu trời trông cũng khác, ánh nắng mạnh mẽ vàng rực, thỉnh thoảng nhìn từ cửa sổ có thể thấy nông dân cày cấy trên đồng và những dãy nhà nhiều kiểu dáng không rõ là của dân tộc nào. Sau đó tất cả dần dần buông trôi về phía sau. Vương Thụ Dân đọc xong quyển tạp chí, tiếp tục chờ đợi, tên nhóc cùng toa ăn xong cốc mì tôm, làm cả buồng xe ám đầy mùi gia vị. Hắn nghĩ, nếu như ngày ấy, giữ Tạ Nhất lại, chuyện sẽ thế nào?

Đến cuối cùng Giả Quế Phương vẫn không chịu tha thứ cho hắn, ngoại trừ trong hành lý chẳng hiểu sao lại có hai trái táo vừa đỏ vừa to ra, bà hoàn toàn không tỏ chút thái độ nào với chuyện hắn đi xa.

Phụ nữ đều rất nhạy cảm, phụ nữ đã sống hơn nửa đời người lại càng nhạy cảm hơn. Lão thái hậu bách luyện thành tinh, dễ dàng cảm nhận được con trai bà không chỉ đơn giản là nghỉ việc, đổi một công việc mới, mà còn là mạo hiểm buông bỏ một điều gì đó.

Vương Đại Xuyên thì từ đầu tới cuối hoàn toàn không hiểu gì, trước khi hắn đi còn vui vẻ vỗ vai hắn dặn nhớ mang đồ đặc sản về nhé. Trách không được, trên đời này, người đáng hâm mộ nhất là người mất trí. Không cần giả vờ, không cần thấu hiểu, và không vướng mắc chuyện gì trong lòng.

Về phần Tăng Tiên... Hắn lắc đầu thở dài, cô gái đó khóc suốt đường đi tiễn hắn ra nhà ga, khiến hắn phải hạ quyết tâm nói thẳng một lần, "Nghe người anh trai này nói nè, với điều kiện như em thì muốn tìm ai mà chẳng được? Anh không xứng với em, đừng chờ anh..."

Tăng Tiên nắm tay áo hắn không chịu buông, lắc đầu nguầy nguậy, "Anh Dân, anh yên tâm, anh muốn đi thì cứ đi đi, em sẽ ở nhà chờ anh, không sao hết, thật sự là không sao hết, anh không thích em cũng không sao hết." Cô lả chã rơi lệ nói những lời thâm tình như vậy, có người đàn ông nào lại không động lòng. Vương Thụ Dân thấy chỗ yếu mềm trong tim như bị nện một cái, khiến hắn lần đầu chịu nhìn rõ cô gái này, lần đầu chịu nghĩ, đó là một cô gái tốt... Là hắn không xứng với người ta.

Vương Thụ Dân rút tay áo mình ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Tăng Tiên, một lần nữa bỏ chạy, hét như đã từng bỏ chạy khỏi Thượng Hải, dấn thân vào chuyến hành trình vô định.

*

Thời gian chớp mắt vùn vụt qua, Tết Đoan Ngọ ấy Vương Thụ Dân không về nhà, Tạ Nhất cũng không quay lại. Tạ Nhất gọi điện thoại, bảo là đi công tác nước ngoài, giọng nói đầy áy náy, bên cạnh còn có tiếng ngoại quốc không ngừng thúc giục, Giả Quế Phương không dám làm lỡ chuyện của cậu, dằn dờ dẫm câu thì cúp máy.

Còn tên bất hiếu Vương Thụ Dân... Giả Quế Phương cự tuyệt nghe điện thoại của hắn.

Trong khi Vương Đại Xuyên lại hết sức vui vẻ nói toàn những lời không đầu với con trai. Vương Đại Xuyên chẳng biết có hồ đồ thật không, cứ cố ý rồi lại vô tình hét lên thật to xong còn khua tay múa chân sung sướng, vờ như không thấy Giả Quế Phương đang rướn cổ nghe ngóng bên cạnh.

Bà già ương bướng, cho chưa tật cố chấp cứng đầu!

Thế giới này nhạy bén nhất là lỗ tai người mẹ, Giả Quế Phương nghe lén vài câu chợt thấy tình hình không ổn, bèn sà tới khều vai chồng, dùng khẩu hình hỏi, "Con nó bị sao vậy, bệnh à, làm gì giọng khàn thế kia?"

Vương Đại Xuyên trợn mắt giả ngu nhìn vợ, rồi hét thật to, "Hả? Bà nói gì? Cái bà này, bà nói lớn chút, hoa tay múa chân làm gì? Tiểu Dân, con coi mẹ con, càng già càng chẳng ra sao, muốn nói gì thì nói thẳng ra, cứ múa tay múa chân, ba đầu có đít cũng đâu có cảm, sao hiểu được ngôn ngữ tay?"

Sau đó bị lão thái hậu đập vào đầu một cái, vong traten.

Vương Thụ Dân bật cười, như thể thấy được cảnh tượng ở nhà lúc này, trầm mặc một lúc thì nói, "Mẹ, mẹ khỏe không?"

Giả Quế Phương tức giận không đáp.

Vương Thụ Dân thở dài, "Mẹ, con ở đây sống rất tốt, bên cạnh còn có bạn bè, công việc cũng thuận lợi, mẹ đừng lo lắng, đợi Tết con sẽ về. Khi ấy nhất định cho mẹ đánh mắng thế nào cũng được. Mẹ đừng giận, lớn tuổi rồi, tức giận không tốt cho sức khỏe."

Giả Quế Phương nín nhịn cả buổi, mặt nghẹn đỏ rần, Vương Đại Xuyên nhìn bà tội nghiệp, "Nói gì đi chứ? Cái bà này, con nó nói chuyện với bà, bà lên tiếng đi! Coi mặt bà kìa, phình ra như cái khinh khí cầu rồi. Bà tưởng bà là ếch à? Con ếch hai mắt to đùng, mình mẩy toàn là nốt sần."

Giả Quế Phương cầm cây gãi lưng trên ghế lên đánh vào vai Vương Đại Xuyên, "Cái ông già mất nết này, đừng có nói nhảm nữa!"

Rốt cục cũng chịu mở miệng. Đoạn, Giả Quế Phương đẩy Vương Đại Xuyên ra, ngồi kế bên điện thoại nghe Vương Thụ Dân kể chuyện làm ăn suốt nửa năm nay ở bên đó. Vương Thụ Dân chỉ nói chuyện tốt, không kể chuyện buồn, giọng điệu vô cùng hào hứng, nào là quán ăn mỗi tháng kiếm được bao nhiêu tiền, có bao nhiêu khách quen, rồi mở thêm chi nhánh ở đâu đó. Giả Quế Phương không hiểu, nhưng bà biết cuộc đời không dễ dàng như vậy. Bà nghe ra giọng con trai khản đặc, tưởng tượng cảnh nó sống nơi xứ người không quen, phải ôm bao nhiêu khổ cực.

Nước mắt theo dòng đổ xuống, Vương Thụ Dân không dám ba hoa nữa, cúi đầu nghe bà nói, "Mấy đứa tội bây, nhỏ thì được ba má bông bế nâng niu, đợi khi trưởng thành đủ lông đủ cánh lại sẽ tìm chỗ mà bay đi mất. Khắp cái đất Trung Quốc này tội bây đều bay qua hết rồi còn đâu. Mưu cầu nghiệp lớn cái gì hử? Kiếm tiền nhiều xài nhiều, tiền ít xài ít, ba mẹ đâu mong tội bây sẽ thành ông này ông nọ, chỉ muốn tội bây có thể khỏe mạnh bình an sớm chiều ở bên cạnh mấy thân già này..."

Vì vậy, cuộc diễn thuyết của Vương Thụ Dân kết thúc, thay vào đó là màn phát biểu của Giả Quế Phương, kể từ chuyện ngày xưa suýt chút nữa phá thai coi Vương Thụ Dân như hòn máu xả trời vào bồn xí, rồi bày tỏ mong mỗi có dâu có cháu, tới việc dặn hấn ăn uống đúng bữa nghỉ ngơi đúng giờ, sau cùng ra đòn phủ đầu cảnh cáo hấn có làm gì thì cũng phải tuân thủ pháp luật vân vân.

Vương Đại Xuyên mới đầu còn ngồi kế bên nghe, sau thấy chuyện càng lúc càng lê thê, liền đốt nhang muỗi xách đi xuống lầu tìm bạn già chơi đánh bài.

Có ai mà lại không có một người mẹ thương con khoái cần nhằn phải không?!

Lúc gần cúp máy, Vương Thụ Dân dè chừng hỏi, "Mẹ, Tạ Nhất có trở về không?"

Giả Quế Phương bất mãn, "Không, nó bảo là đi công tác nước gì đó... Lúc gọi điện còn nghe giọng cô nào hối nó..."

Tới khi Vương Thụ Dân đã bỏ điện thoại xuống tai vẫn còn nghe tiếng thái hậu lải nhải không ngừng. Hấn nhìn ra ngoài, trời đã sập tối, không hiểu lẽ gì lại lấy cô độc. Tiểu Tạ ở nước ngoài, hèn gì không thể gọi điện được, có phải lại đổi số rồi không? Hấn đốt điều thuốc, mở cái đĩa DVD Hoàng Hoa mua lên xem, cả buổi vẫn không hiểu người ta đang diễn cái gì, bèn tắt đi. Bỗng dưng lại muốn quay lại quán ăn, nhìn thời giờ, đã hừng đông, chắc đã đóng cửa rồi. Đoạn Ngộ mọi người được nghỉ, tiệm buôn bán rất tốt, hấn tính ghé để coi sổ sách, xem thử ngày lễ lời lãi bao nhiêu.

Kết quả, không phải chỉ mỗi mình hấn chăm chỉ.

Vương Thụ Dân mở cửa, mở đèn, ba người cùng giật mình.

Hoàng Hoa và Lý Ái Quân đang ôm nhau. Cái áo thun của Hoàng Hoa bị vén lên, tay Lý Ái Quân để trên cái lưng trần của gã ta. Hai người đang cuồng nhiệt hôn nhau vùi đẩy nhau ra.

Vương Thụ Dân vẫn đứng ngây ra ở cửa, tay còn đặt trên công tắc đèn, hệt như bị sét quật trúng, trợn mắt trắng dã nhìn hai tên kia. Hoàng Hoa đỏ mặt vội nhảy khỏi đùi Lý Ái Quân, kéo áo xuống, sợ hãi không dám nhìn Vương Thụ Dân.

Câm lặng phủ trùm tất cả.

Vương Thụ Dân tiến không xong lùi không đành, dờ dẫm nửa ngày đến mức thấy mình sắp chảy thành nước mới chịu phun ra một câu, "Tôi tôi tôi... xin lỗi... mở cửa không đúng lúc..." Nói xong lại chỉ muốn cho bản thân một bạt tai, Vương Thụ Dân ơi mày ngu rồi à, nói vớ vẩn gì vậy!

Hoàng Hoa mặt mày xám tro ngồi vắt vẻo trên ghế xoay, kéo ngăn tủ lấy điều thuốc ra hút. Vương Thụ Dân ngạc nhiên phát hiện, cái tên không nên thân suốt ngày ăn chơi trác táng kia, khi ngồi dưới ánh đèn tù mù đốt thuốc sắc mặt cũng có chút bẽ dâu trắng trẻo.

Hoàng Hoa rít một hơi thuốc thật dài, phả từng vòng khói mù, che mờ biểu cảm hiện giờ trên mặt, cười khỏ một tiếng, "Khổ quá, đôi bên hợp tác làm ăn, sớm muộn gì cậu cũng biết." Lại nhìn gương mặt dờ dẫm ngu si của Vương Thụ Dân, "Sao, thấy sợ? Thấy hai đứa bọn tôi là biến thái?"

Lý Á Quân đứng bật dậy, chắn trước mặt Hoàng Hoa, trợn mắt nhìn Vương Thụ Dân. Cái tên này, làm binh nhì mấy năm, sau thì bỏ ba lập nghiệp, không còn thấy bóng dáng khờ khạo của kẻ mỗi lần ăn cơm ăn những mười mấy cái mìn thầu đâu. Đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác rồi. Rất kiên định, mạnh mẽ, lại ra dáng đàn ông thành thực. Cậu ta rành rọt nói, "Tôi biết hai đứa bọn tôi như vậy là không hợp luân thường. Nhưng bọn tôi không trộm không cướp, cũng không gây hại cho xã hội hay người nào, lại càng không có lỗi với lương tâm. Chúng tôi yêu nhau thì có gì bị cho là biến thái. Lão Dân, ông là người chính trực thẳng thắn, bọn tôi không muốn giấu ông nữa. Quan hệ giữa tôi và Hoa Tử như ông thấy rồi đó, nếu ông không thể chịu nổi, thấy sợ hãi, thì cứ nói một tiếng, bọn mình đường ai nấy đi, chúng tôi sẽ luôn nhớ ân tình cộng tác với ông."

Nhìn vẻ mặt quyết tuyệt hệt như cảm tử quân của Lý Á Quân, Vương Thụ Dân tựa cửa thở dài, "Hai người là một cặp, phản ứng y hệt nhau, bộ tôi có nói gì hã? Có cần phải kích động thế không?"

Lý Á Quân đang phùng mang trợn má bỗng nghẹn họng, Hoàng Hoa chán đời hút thuốc chột sặc khói. Cặp đôi ngu ngốc trợn mắt ngoác mồm ra nhìn Vương Thụ Dân, trong khi hắt lại hã hê cười một tràng thật to.

29. Chương 28: Đến Chết

Ba người khui một chai rượu, hào sảng bật luôn điều hòa, trên bàn ăn là lẩu nóng, vừa ăn vừa tán gẫu, lai rai được vài chai.

Lý Á Quân uống rượu không xấu nét, say rồi chỉ gà gât ngủ, mặc ai làm gì mình cũng được. Hoàng Hoa thì cứ gât đầu như già gạo, ba hoa bốc phét suốt. Chỉ có Vương Thụ Dân là trầm mặc.

Hoàng Hoa nói, "Người sống ở đời, không bị xe đụng không ngộ độc thực phẩm không chết bất đắc kỳ tử, cùng lắm cũng sống được tám chín chục năm, còn muốn gì hơn? Việc gì phải tự làm khổ mình? Ông đây thích ai thì thích, muốn ở với ai thì ở, thiên hạ... thiên hạ quản được à?" Lý Á Quân hệt như gà mổ thóc ngồi cạnh gât gù, chẳng biết là tán thành hay buồn ngủ rồi.

Vương Thụ Dân chợt thấy thằng nhãi đang ba hoa này rất ra dáng triết học gia, bèn ngửa miệng đả kích, "Thiên hạ không quản được vậy còn ba mẹ ông thì sao?"

Hoàng Hoa trềng mắt lườm hắt, "Vậy tôi nhìn gái không cương lên nổi tính sao giờ? Ông nói coi tính sao giờ? Ai biết ông bỏ bà bỏ nhà tôi ngày xưa đập phải chất phóng xạ gì để tôi ra tâm sinh lý méo mó như thế! Người chịu oan khuất là tôi chứ bộ!" Chợt trợn mắt nhìn Lý Á Quân đang nhìn gã, không cam lòng đập đầu cậu ta một cái, "Lại còn gặp phải tên vừa xui vừa thối là mi..."

Lý Á Quân chữ nghe chữ không, mơ màng mở mắt nhìn Hoàng Hoa, "Ừ, thơm? Thơm cái nha?" Lập tức ôm mặt Hoàng Hoa "thơm" một cái kêu bèm bẹp, rồi cười hé hé lên như thằng đàn, "Thật là thơm nha."

Hoàng Hoa gât đầu Lý Á Quân ra, phẫn nộ bóp cổ, tính đường mưu sát chồng yêu.

Vương Thụ Dân cười muốn méo miệng.

Thốt nhiên lại thấy chỗ bên ngực trái thất lại, bên nóc cạn một ly rượu đầy, vị đắng xộc lên não, mơ hồ thấy chênh choáng, tựa như từng quen biết bao giờ. Bất chợt nhớ lại cái đêm gió lửa rét căm căm đó, một cơ thể gầy yếu ấm áp kề sát lại. Nhưng rồi rượu tỉnh, mộng tan.

Hoàng Hoa đàn áp Lý Ái Quân xong, quay lại tiếp tục phát biểu, "Ông thử đặt mình vào hoàn cảnh của tôi xem, nếu tôi nào cũng bắt ông ôm trai ngủ ông thấy sao? Kêu tôi ôm gái ngủ, cũng giống như bắt ông lấy một thằng con trai vậy, ông chịu không?"

Có chịu không?

Vương Thụ Dân náo đánh keng một cái, một lời của Hoàng Hoa như làm lu mờ lý trí hẳn, chỉ còn sót lại đôi mắt hoa đào chôn giấu muôn vàn tình tự, nhân thần sâu thẳm mịt mờ, khiến người chẳng thể soi tỏ.

Hắn theo bản năng gật gù, "Chịu, tôi chịu."

Hoàng Hoa lắc bình rượu trong tay, "Cho nên tôi nói... Hả, đợi chút, ông nói cái gì?"

Vương Thụ Dân tát mặt mình một cái, nhìn ly rượu trên tay, gương mặt bị hơi nóng của nồi lẩu hun đỏ, mặt mày chẳng rõ là tỉnh táo hay ngu rồi, bất chợt cười he hé lên, càng lúc càng không bình thường.

Hoàng Hoa sợ hãi vô cùng, "Này người anh em?!"

"Ông nói coi sao tôi lại để cậu ấy đi?" Vương Thụ Dân không quan tâm gã, cúi đầu lăm bằm, "Tôi không nghĩ ra, không nghĩ ra..."

"Không nghĩ ra... ừm... đừng nghĩ nữa... ự..." Lý Ái Quân chép miệng hùa theo.

Hoàng Hoa đập chông qua một bên, "Xéo ngay!" Vội vàng trèo lên cái ghế cạnh Vương Thụ Dân, lắc tay hẳn, "Sao sao, nói nghe coi, ai vậy?"

Vương Thụ Dân đau lòng nói, "Tôi nhớ cậu ấy."

"Nhớ ai nhớ ai?"

Vương Thụ Dân tay đè ngực, đập bình bịch, "Rất nhớ, rất rất nhớ..."

Hoàng Hoa chớp chớp mắt, mặt hớn hở nhiều chuyện. Vương Thụ Dân đẩy ghế đứng dậy, lão đảo bước tới bàn để điện thoại, lơ đãng nhắm mắt, nhưng vẫn thành thạo bấm số.

Tạ Nhất không ngủ, Châu Âu và Trung Quốc tuy khác múi giờ nhưng bên ấy cũng đang lúc nửa đêm. Mọi người bàn chuyện làm ăn xong thì quyết định đi bar chơi. Mọi người đều là trai thanh gái lịch, đủ mọi màu da, tiếng người huyền ảo, hương thơm xáo trộn. Cậu không thích những nơi ồn ào, gọi một cốc nước chanh ngồi trên quầy bar nhìn cả bọn vui chơi.

Một mình cậu tĩnh lặng ngồi nơi ấy, tự thân đã tỏa ra khí chất nho nhã yên ắng, thỉnh thoảng thu hút vài người ghé lại gần. Ví như cô gái xinh đẹp mặc áo trễ vai kia, gác một tay lên vai cậu, bộ ngực căng tròn ẩn hiện sau làn áo mỏng, nói bằng tiếng Ý.

Tạ Nhất giật mình hỏi, "Sorry?"

Cô gái mỉm cười chuyển sang tiếng Anh, "Anh đẹp trai, mời em một ly được không?"

Tạ Nhất thối cười, vừa định từ chối thì cánh tay bị người ta chụp lấy. Tưởng Linh Khê hất hàm, thị uy bằng tiếng Ý, "Xin lỗi, cô chạm chân rồi, ảnh là của tôi."

Cô gái nọ thất vọng quay đi, Tưởng Linh Khê liền kéo ghế ngồi cạnh Tạ Nhất, ra vẻ tú bá nâng cằm cậu lên, "Đừng đứng vậy gái thích là phải rồi."

Tạ Nhất lắc đầu, "Cậu nói gì với cô đó vậy?"

Tưởng Linh Khê khinh bỉ, "Đã nói cậu bao nhiêu lần rồi hả, học tiếng Ý đi mà cứ không nghe!"

Tạ Nhất nhú mày, "Bạn nhỏ, đừng có giận, thủng thẳng tớ sẽ học, ở đây ồn quá, chẳng nghe gì hết."

Tưởng Linh Khê hứ một tiếng, nhìn cốc nước trong tay Tạ Nhất, "Không uống rượu? Người ta nói đàn ông không uống rượu là đàn ông có bí mật không thể nói. Cậu có bí mật gì ghê gớm lắm à?"

Tạ Nhất nhìn cô, trong ánh sáng từ mù của quán bar đầy mắt cậu càng sâu hun hút, đoạn cười một tiếng, "Nhiều lắm, sợ cậu chán thôi." Cậu ngược lên, cách đó là một nhóm người đang hát hò ầm ĩ, ông chủ Jason tóc vàng bị mọi người vây quanh mời rượu, tuy bận rộn không ngớt nhưng vẫn liên tục đảo mắt ngó sang bên này. Cậu nói với cô bạn học, "Jason cứ nhìn cậu suốt."

Tưởng Linh Khê giật mình, cúi đầu nhấp ly cocktail, thờ ơ từ một tiếng, gương mặt xinh đẹp thoáng phần lãnh đạm, chiếc cằm nhọn rọi lên sắc đỏ chán chê. Cô gái này không bao giờ là một ánh sáng đơn sắc dễ thấu hiểu. Cô có thể hiểu được mọi người, nhưng không ai có thể biết rõ cô.

Cô nhìn Jason qua khoeo mắt, "Nghe bảo con lai ai cũng đẹp trai, nhưng hình như anh ta có vài gien lặn rồi, tớ phải suy nghĩ kỹ một chút."

"Cậu cũng mơ tưởng xa quá."

"Chuẩn bị trước vẫn hơn mà." Tưởng Linh Khê nháy mắt, vẻ dừng dừng vẫn không tắt trong đáy mắt. Vẫn là gương mặt đẹp ngời không biểu cảm, hết như cô gái nhỏ mãi hoài không chịu lớn lên.

Tạ Nhất còn tính trêu cô bạn vài câu, nhưng điện thoại lại reng. Cậu đi công tác thường mang theo hai cái điện thoại, khi làm việc thì tắt điện thoại cái nhân, đến khi rảnh rồi mới mở lên. Màn hình hiện lên một dãy số lạ. Tạ Nhất dẫn đo một lúc rồi nhấn từ chối. Đoán rằng ai đó gọi lộn số. Điện thoại đường dài, phí đắt đỏ.

Tưởng Linh Khê khẽ nhưn mày, "Ai vậy?"

"Không biết. Chắc là lộn số..." Tạ Nhất chưa hết lời thì điện thoại lại reng nữa, vẫn là dãy số kia, đối phương cũng thật kiên nhẫn. Tạ Nhất từ chối lần thứ tư, nhưng khi bỏ điện thoại vào túi thì lại rung lên lần nữa, như thể không bao giờ chịu từ bỏ.

Tạ Nhất thở dài, "Không phải là tôi không có lòng tốt đấy nhé. Chắc là say rồi chứ gì. Đợi cuối tháng nhìn hóa đơn thể nào cũng khóc cho xem." Đoạn nhấn nút nghe, "Xin chào."

Không có hồi âm.

Tạ Nhất nhíu mày, "A lô, ai thế ạ?"

Vẫn không có người đáp, chỉ nghe thấy tiếng thở rất gấp, càng lúc càng dữ dội. Nói không chừng là một con ma men thật, "Ai thế ạ? Nếu không nói gì tôi sẽ cúp máy đó..."

"Tiểu Tạ, Tạ Nhất..."

Giọng của Vương Thụ Dân vô cùng bất thường, hai tiếng "Tạ Nhất" nghe dịu dàng vô bờ, tựa như nửa làm nũng nửa thở dài. Tên này say rồi, Tạ Nhất nghĩ, "Vương Thụ Dân, cậu say à?"

"Không, tôi không có say." Vương Thụ Dân cười hì hì, "Tiểu Tạ cậu đang ở đâu vậy? Bây giờ tôi tới tìm cậu được không?"

Tạ Nhất khịt mũi, "Tôi ở Ý."

"Hả... Ý..." Vương Thụ Dân tiếp tục cười ngu, "Đi xe số máy? Bây giờ tôi qua đó liền... Tôi, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Cút. Cậu qua đây làm gì, nửa đêm nửa hôm còn uống rượu quậy phá gì nữa?" Tạ Nhất thấy sự bình tĩnh thường ngày đã bị con ma men này phá nát, "Ngày mai dậy đừng quên kiểm tra tiền điện thoại nhé."

"Tiểu Tạ, tôi thật sự có chuyện muốn nói mà."

"Vậy nói nhanh đi."

Vương Thụ Dân im lặng một hồi lâu, lúc sau thì như biến thành người khác, "Tôi nhớ cậu, nhớ rất nhớ..."

Tưởng Linh Khê nhìn Tạ Nhất trầm mặc nghe người kia nói, sắc mặt bất chợt thay đổi, rồi lập tức ngắt cuộc gọi, tắt nguồn tháo pin, đôi môi mỏng ảm đạm cũng trở nên trắng bệch, vẻ mặt rất khó xem.

"Cậu bị sao thế?"

Tạ Nhất lắc đầu. Tưởng Linh Khê cau mày, "Là cái người..."

Tạ Nhất khó khăn nhếch môi cười một cái, "Cảm giác thất vọng thật sự rất khó chịu, cậu hiểu chứ?"

Tưởng Linh Khê chỉ nhìn cậu, không đáp. Tạ Nhất uống cạn cốc nước chanh, cái đầu ngược lên, đường cong lượn từ cằm xuống cổ trông thật đẹp đẽ, đoạn cậu giằng cái cốc rỗng xuống quày, đứng dậy nói, "Tốt nhất là đừng bao giờ hy vọng cái gì, chẳng qua chỉ là lời kẻ say... Chúng ta ra kia đi." Khẽ vỗ vai cô bạn, "Lại chơi với mọi người một chút, đừng ngồi tách biệt như thế, tớ cũng muốn học vài câu tiếng Ý."

Lúc chệnh choáng hôn nhau, ai kia sợ hãi tháo chạy, trốn nhiều năm như thế. Lúc phi trường tạm biệt, ai kia ra sức níu lấy tay cậu, đôi mắt đăm đăm trông theo, như thể sẽ thốt ra muôn lời tình tự... Song, cuối cùng, vẫn như cũ, không có gì cả.

Tạ Nhất nghĩ, lần thứ hai đã lỡ rồi, nhưng nếu thêm lần thứ ba nữa thì cậu đúng là kẻ ngu xuẩn.

Vương Thụ Dân, tôi đã tuyệt vọng rồi, liệu cậu có thể thương tình buông tha cho?

30. Chương 29: Tổ Tình Thất Bại

"Tiểu Tạ, tôi hối hận rồi, tôi đối với cậu là..." Đầu dây bên kia phụt một cái liên ngắt, hai tiếng "thật lòng" mắc nghẹn ở đầu môi, buốt rét và cay đắng thốt không ra. Vương Thụ Dân men say choáng váng, bất chợt thấy người rét run, ngơ ngẩn nhìn điện thoại cứ tút tút không ngừng, rồi quay đầu nhìn Hoàng Hoa đang mặt mày nhiều chuyện, nói, "Sao cậu ấy lúc nào cũng không cho tôi cơ hội nói hết câu?"

Ngay cả tên đàn Hoàng Hoa cũng nhìn ra vẻ mất mát trên mặt Vương Thụ Dân. Người đàn ông lúc nào cũng xông xáo, lúc nào cũng đưa ra mệnh lệnh dứt khoát, bỗng chốc biến thành một đứa trẻ bơ vơ không biết phải làm gì vì lỡ chọc người lớn giận. Gã thậm chí nghĩ, Vương Thụ Dân hai mắt ửng đỏ, người ám men rượu, thật chí đứng chết lặng, trông đáng thương vô cùng.

"Sao rồi?" Hoàng Hoa hỏi.

Vương Thụ Dân dựa lưng vào tủ, trượt dài xuống sàn, ngồi bó gối dưới đất, nhìn mặt sàn sạch trơn, lắc đầu một cái, "Tôi không biết, cậu ấy không chịu nghe tôi nói."

Hoàng Hoa bắt lửa hâm nồi lẩu, đổ nước dùng, bỏ thêm ít rau thịt cùng vài gia vị giải nhiệt, rồi múc vào bát cho mình cùng Vương Thụ Dân, bước tới ngồi cạnh hắn, chuẩn bị làm anh trai tri tâm cứu vớt tâm hồn lạc lõng của thiếu niên u buồn.

Vương Thụ Dân lau mặt, bất giác phát hiện hóa ra mình dốt văn thật, vài lời đơn giản nói cũng khó khăn, nhưng vẫn kể hết một mạch chuyện từ bé đến lớn của hai người. Vô vàn câu nói lộn xộn hình như đều được bắt đầu bằng "Nếu lúc bé..."

Nếu lúc bé tôi không đẩy cậu ấy vào ao sen...

Nếu mùa đông năm ấy không đón hèn tháo chạy...

Nếu phi trường tạm biệt giữ tay cậu lại thật chặt chẳng để cậu rời đi...

Nếu như...

Nếu như là câu nói vô tích sự nhất trên đời!

Ban đầu Hoàng Hoa còn gật gù mình họa là có nghe, nhưng càng về sau thì càng trợn mắt ra nhìn Vương Thụ Dân, bát canh trong tay cũng nguội, sau cùng thì lắc đầu nhẹ nhõm, "Vương Thụ Dân, tôi tưởng tôi đã là thằng cặn bã nhất rồi, không ngờ ông còn cặn bã hơn cả tôi."

Vương Thụ Dân hai mắt đáng thương nhìn gã cầu cứu, "Làm sao giờ? Cậu ấy không để ý tới tôi nữa! Cậu ấy không cho tôi cơ hội được giải bày thì đã cúp điện thoại!"

"Ông có thật sự thích người ta không?" Hoàng Hoa nín nhịn cả buổi mới dám hỏi, "Tôi nghe sao mà thấy... không giống tí nào nhỉ?"

Vương Thụ Dân ngoác mồm ra nhìn gã, "Xét tình hình thì, số lần tôi nhớ cậu ấy nhiều hơn là nhớ mẹ tôi. Mỗi khi nghĩ tới cậu ấy thì ngực cứ nhói lại."

"Bây giờ thì sao?"

"Chỗ này rất đau." Hắn chỉ vào trái tim mình, "Rất đau."

Hoàng Hoa nhìn hắn như thể thấy người ngoài hành tinh, đoạn vỗ đầu hắn kết luật, "Đồng chí Vương thân mến, đồng chí hết cứu được rồi. Đồng chí có biết chó nó thường chết thể nào không?"

Vương Thụ Dân đầu óc quay cuồng, thành thật lắc đầu.

Hoàng Hoa tiếc hận thở dài, "Giống ông đó, chết vì ngu!"

*

Hôm sau tỉnh dậy Vương Thụ Dân đau khổ không thôi, đầu thì đau như muốn nứt ra, nhớ chuyện ngu si làm hồi hôm thì chỉ muốn đập đầu vào cửa tiệm chết cho rảnh nợ, sống thì thật có lỗi với tình thánh tự cổ chí kim. Đoạn gấp rút gọi điện cho Tạ Nhất mà chuộc lỗi.

Thế nhưng bây giờ Tạ Nhất đã lên máy bay, điện thoại tắt nguồn, không liên lạc được. Vương Thụ Dân cả ngày thẩn thẩn, hồn lìa khỏi xác, vài phút một lần lại lôi điện thoại ra gọi, nghe xong "Số điện thoại hiện không liên lạc được..." thì tắt, rồi lại gọi, lại tắt, lại gọi. Sau cùng, trời không phụ lòng người, Tạ Nhất xuống máy bay liền mở di động, cuối cùng cũng gọi thành công.

Hai bàn tay Vương Thụ Dân ra đầy mồ hôi suýt thì cầm không nổi cái điện thoại, miệng cứ lẩm bẩm, "Nghe máy đi nghe máy đi nghe máy đi..."

Vừa nghe thấy một tiếng "A lô" đậm nhiên của Tạ Nhất, Vương Thụ Dân quả thực chỉ muốn nhảy lên cảm tạ đức Chúa Phật tổ Quan thế âm Bồ Tát. Tiểu Tạ chịu nhận điện thoại của hắn, chịu nghe hắn nói chuyện. Hắn cẩn trọng rụt rè lên tiếng, "Tiểu Tạ, là tớ..."

Tạ Nhất đáp, "Tôi biết, điện thoại có hiện tên người gọi, mà cậu đã trả tiền cước điện thoại chưa thế?" Ngữ điệu đều đều thản nhiên, kèm theo chút vẻ trêu chọc, Vương Thụ Dân chẳng hiểu sao lại thấy vừa bất an vừa buồn tủi.

"Tiểu Tạ, đêm qua tôi quá chén..."

Tạ Nhất ừ một tiếng, "Tôi còn lạ gì chuyện cậu quá chén, cất công gọi hắn qua Ý. Nửa đêm nửa hôm còn mượn rượu làm càn."

"Tiểu Tạ..."

"Sao?"

Vương Thụ Dân liếm môi, lo lắng nói, "Nhưng... Nhưng... Lỡ hôm qua tôi nói không phải là nói đùa, mà là sự thật."

Tạ Nhất trầm mặc một hồi lâu, lâu đến mức khiến Vương Thụ Dân nghĩ thời gian dường như đã không hề trôi đi, con tim quặn thắt lại, tay chân lạnh lẽo, sức lực dồn hết vào bàn tay đang siết điện thoại.

Rồi chẳng rõ là bao lâu sau đó, Tạ Nhất chợt bật cười, như thể không có chuyện gì xảy ra, "Hôm qua cậu nói gì, quán bar ồn quá tôi nghe không rõ."

"Tôi nói..."

"Thôi nhé, tôi đang bận, vừa xuống máy bay còn rất mệt, có gì nói sau nhé." Tạ Nhất dừng lại một lúc, chợt thở dài, "Tôi nghe mẹ nuôi nói cậu đi xuống miền Tây, gì thì gì cậu cũng lớn rồi, phải biết chịu trách nhiệm với việc mình làm. Vậy nhé, tôi cúp máy đây."

Người bỏ lỡ người, lẽ nào tìm về không gặp?

Vương Thụ Dân như người nằm mê vừa tỉnh, hóa ra là trước nay hắn mãi không chịu trưởng thành, khóc lóc vùi thương yêu từ người khác, rồi lại vô tâm mà tổn thương họ, sau cùng thì đánh rơi mất người yêu mình nhất.

Tạ Nhất là người quyết tuyệt, nói một không hai, từ nay sẽ chẳng quay đầu lại.

Khi ấy cậu một quyền đâm ngã Tạ Thủ Chuyết, bơ vơ bên ba cô người náo nhiệt chần mười năm, sau đó còn có thể phóng khoáng cho hẳn một cái quay lưng, nhẹ nhõm vẫy tay từ biệt.

So với kẻ khác, thật ra Tạ Nhất đã cho hẳn quá nhiều cơ hội. Vương Thụ Dân lần đầu tự vấn trí thông minh và tình cảm của chính mình. Những cơ hội đó, lần lượt đều bị hẳn ngu si bỏ lỡ.

Hoàng Hoa đứng gần đó nhìn, Vương Thụ Dân lắc đầu với gã, buồn bã đứng dậy, "Hôm nay tôi không coi tiêm được, ông làm một mình nhé."

Chẳng đợi Lý Ái Quân và Hoàng Hoa trả lời hẳn đã thất thần bước ra đường. Trên phố người xe đông đúc, hoàng hôn buông rũ, vai lướt vai trời, lạnh lùng phả ra vẻ hời hợt đứng dừng vốn có của thành thị.

Phố xá lên đèn, hẳn một mình bước đi. Cô đơn trải dài thành bóng tối.

Tưởng Linh Khê nhìn Tạ Nhất cúp điện thoại xong một mỗi ngồi tựa lưng vào bức tường phía sau, liền nghiêng đầu hỏi, "Có ổn không?"

Tạ Nhất cúi đầu xoa mũi, thở dài đáp, "Không sao hết."

Jason ngồi trước quay đầu lại hỏi, "What's the matter? Are you ok?" (Sao vậy? Cậu ổn chứ?)

Người thanh niên này là con lai, một nửa dòng máu là người Hoa, ở Trung Quốc đã bảy tám năm, nghe hiểu hết giọng Thượng Hải Bắc Kinh nhưng lại chẳng thể nói nổi một câu tiếng Trung, lý do là bởi lưỡi ngắn, nhiều chữ không phát âm được, dấu được thì người ta cũng không hiểu.

Tưởng Linh Khê nhún vai, "Có một kẻ khốn kiếp khiến cậu ấy đau khổ xong giờ dùng cái tỏ tình."

Jason trợn mắt, "Wow, seriously?" (Thật ư?)

"Không, đừng nói bậy." Tạ Nhất lắc đầu, "Là một người bạn uống rượu say thôi."

"Say từ tối qua đến giờ?" Tưởng Linh Khê cười khinh bỉ, trái ngược hoàn toàn với gương mặt đáng yêu.

Jason tò mò chẳng màng hình tượng liền sà tới hỏi han, "Hot girl? What do you think about her? And where is she?" (Con gái hả? Cậu nghĩ sao về người ta? Mà ở đâu?)

Tạ Nhất rũ mắt, Tưởng Linh Khê tinh quái đáp thay, "Just in his heart." (Trong tim cậu ta) Đoạn dùng cùi chỏ thúc nhẹ vào hông Tạ Nhất, rồi thoại trích dẫn của Bill Wilson, "Oh, to the world you may be one person, but to one person you may be the world." (Cậu chẳng là gì với thế giới này, nhưng với ai đó cậu lại là cả thế giới.)

Tạ Nhất bị cô nàng chọc cười, "Dẹp đi."

Tưởng Linh Khê hí hửng cười rú lên, Jason chẳng hiểu gì, nhưng nhìn cô vui như thế cũng thấy vui lây.

Đúng là hai tên bạn vô lương tâm.

Tạ Nhất thật sự không sao cả. Bên ngoài cửa sổ trời chiều tắt nắng, đường chân trời vắt ngang như sợi chỉ mỏng, cậu nghĩ, mình già rồi, kiệt quệ rồi. Thà rằng cô độc một mình cũng không muốn phải gánh thương tổn gì. Vốn là kẻ ghét mạo hiểm và phiêu lưu, thanh xuân khờ dại từng dùng tất cả dũng khí tích góp được ra thử vận may, cuối cùng tay trắng hoàn trắng tay. Khi ở sân bay Vương Thụ Dân nắm tay níu cậu lại, tất cả can đảm cùng nhiệt huyết, đều hóa thành băng tuyết cả.

Thế là hết.

Cậu mở di động, kéo thông tin liên lạc của ai kia vào sổ đen.

*

Hoàng Hoa và Lý Ái Quân mừng rỡ phát hiện, đồng chí Vương Thụ Dân làm việc hết sức năng suất, ngoại trừ công việc ra thì chẳng có lấy chút thú vui hay trò tiêu khiển nào, rảnh rỗi lại liên tục gọi cho một số nào đó.

Từ cuối xuân gọi đến giữa hè, qua hết một mùa lá rụng lại đến gió lạnh tuyết rơi, gọi mãi đến gần cả cuối năm... đều gọi không được. Thời gian trôi qua lâu như vậy, có lẽ thằng ngu cũng phải biết hoặc là đổi phương đối số điện thoại rồi, hoặc mình bị cho vào danh sách đen rồi.

Nhưng tiếc thay chỉ số thông minh của Vương Thụ Dân không ở tầm của loài linh trưởng mà ở thứ hạng của động vật đơn bào không xương sống.

Đợi khi hấn đập tan tuyết đọng, đập đất về Bắc Tân đêm 30 ăn Tết thì mới được Giả Quế Phương cho hay tin Tạ Nhất vừa gọi điện thoại về chúc Tết, báo rằng cậu bận bịu không thể quay về.

Giả Quế Phương lải nhải, "Làm gì mà lảm việc thế không biết, lũ ngoại quốc đó đúng là vô lương tâm, bộ chúng không biết Tết nhất là gì hả?"

Vương Thụ Dân không đáp, len lén mua vé xe lửa đi Thượng Hải.

31. Chương 30: Ghen

Đáng thương khổ nhỏ,

đông đi tây ngó.

Áo quý vì mới,

người thương do cũ.

(Cổ diễm ca)

Bài thơ này Vương Thụ Dân đọc được trong một lần ngồi ngắm người ở thư viện. Hấn không hiểu ngôn từ bình dị giản đơn sao lại có cái tên mỹ lệ Cổ diễm ca.

Mỹ lệ ở nơi nao?

Khi một mình đứng giữa dòng người đông đúc trong một thành phố xa lạ sầm uất lại thốt nhiên hiểu ra. Gọn gàng, vội vã, khóc cười nhân thế, đâu can hệ đến mình. Xinh đẹp thì nhìn nhiều một chút, xấu xí thì rụt người tránh lui.

Chỉ duy nhất người kia. Lúc bất giác nhận thức được, tại phố thị huyên náo này, vì sự tồn tại của chỉ duy nhất một người mà mọi phố to ngõ nhỏ, hay thậm chí đến từng tắc đất, đều sản sinh ra hơi thở quen thuộc.

Áo quý vì mới, người thương do cũ, mỹ lệ lại ở nơi nao?

Bay qua ngàn cánh bướm nâu, trôi đi ngàn ngày mệnh tuổi, thốt nhiên nửa đêm mộng tỉnh, khoảnh khắc quay đầu ấy, nhớ ra dưới đáy lòng phủ bụi có một cái tên vẫn không tài nào quên, chợt hiểu rằng, người kia từ lâu đã thành giọt máu hồng mình giấu trong tim. Sự thật giản đơn ấy, không phải sẽ chẳng còn có điều nào mỹ lệ hơn sao?

Vương Thụ Dân tìm được bất điện thoại công cộng, nhắm mắt bấm dãy số đã in khắc trong lòng. Có tín hiệu. Vừa nghe ra hơi thở Tạ Nhất hấn liền cười khổ, quả nhiên số của hấn đã bị chặn rồi. Nhưng thời gian lâu như vậy, sao hấn không đổi một số mới? Hoặc cũng giống như bây giờ, tìm đại một bất điện thoại ven đường nào đó?

Phải chăng vì hấn muốn đánh cược, một ngày Tạ Nhất còn chặn số của hấn thì một ngày cậu còn giận hấn, cho nên hấn mới kiên quyết dùng chính cái số sớm bị đưa vào danh sách đen ấy mà gọi cho cậu, chờ cậu nhắc máy lên trả lời hấn.

"Xin chào, Tạ Nhất nghe, ai thế ạ?"

Vương Thụ Dân cay đắng cười không thành tiếng, "Tiểu Tạ, là tôi."

Tạ Nhất khựng lại một lúc, tuy đã kiểm chế nhưng giọng nói vẫn cao hơn một quãng, "Đây là số nội địa, cậu đang ở đâu?"

Vương Thụ Dân chợt thấy đắc ý, "Tôi đang đứng ở cửa Nam, giờ đang bơ vơ đầu đường, đợi cậu đón tôi về."

Đoạn ngừng một chút mới bổ sung, "Tôi vừa lạnh vừa đói. Thật đó! Đói và lạnh muốn chết!"

Tạ Nhất không đáp liền cúp điện thoại, Vương Thụ Dân hí hửng cười, co đầu rút cổ đứng ở ven đường, chắc chắn là Tạ Nhất sẽ chẳng đời nào mặc xác hán chết lạnh ở xó này không lo. Cái tính nhẹ dạ đó của đối phương hẳn quá rành rồi.

Hai người từ bé đã quen nhau, đối phương vẫn hệt như người trong ký ức.

Trong ấn tượng của Vương Thụ Dân, ngoại trừ Tạ Thủ Chuyết vô lương tâm ra thì với ai Tạ Nhất cũng đều nho nhã lễ độ. Giận thì giận, cùng lắm là không nghe điện thoại hay không nhìn tới mặt người kia, ngoài ra vẫn sẽ quan tâm tới.

Còn trong suy nghĩ của Tạ Nhất, Vương Thụ Dân vĩnh viễn chỉ là đứa trẻ không chịu lớn, chẳng bao giờ tin tưởng nổi, lại còn thường xuyên thay đổi, tính tình thất thường, lúc nào cũng hiếu kỳ, càng không có được càng cố chấp theo đuổi. Bao năm trong quân ngũ, luyện tập khắc nghiệt chỉ luyện được thể lực không rèn được cảm tình. Nên dù có thích một vật gì đó cỡ nào, một thời gian sau cũng sẽ phai nhạt lu mờ. Đứa trẻ ham chơi, dù nhìn quen sinh tử, hay đạn dĩ băng qua mưa bom lửa đạn, cũng không nhất định sẽ hiểu được ý nghĩa của hai từ "suốt đời."

Thế nhưng hai người đều sai cả. Đôi khi, cái tự cho là thấu hiểu ấy còn nguy hiểm hơn cả chuyện không hiểu gì.

Vương Thụ Dân không gặp được Tạ Nhất. Trong lúc đứng chờ thì trông thấy một chiếc BMW chạy tới, trên kính chắn gió có dán một tấm hình. Vương Thụ Dân cúi đầu xuống nhìn, là hình chụp hán hồi mới vừa giải ngũ, Giả Quế Phương không có chuyện làm bèn gửi một tấm cho Tạ Nhất.

Bức ảnh bị phóng to, nguyên gương mặt mỉm cười ngu si bày ra, gợi lên cảm giác rùng rợn dọc sống lưng. Rồi một cô gái xinh đẹp bước ra khỏi xe, người tuy gầy nhưng lại ăn bận khoa trương, từng tế bào cơ thể dường như đang cố thét gào cho thế giới nghe "Chị tuy khiêm tốn nhưng chị rất sành điệu nhé." Cô giật tấm hình dán trên kính xuống, rồi nhú mày quay sát vật thể nguyên bản là Vương Thụ Dân, hệt như đang khảo nghiệm cổ vật, mất một lúc mới gật gù, chia bức ảnh về phía hán, "Anh là anh Vương trong hình phải không?"

Giọng nói ngọt ngào mềm mỏng chuẩn tiếng phổ thông làm Vương Thụ Dân giật mình, nhớ mãi mãi là đã nghe ở đâu rồi.

"Phó tổng Tạ hôm nay hơi bận nên bảo tôi tới đón anh, lên xe đi." Cô cười đến là rục rịch, dù không son phấn nhưng vẫn đẹp lộng lẫy, khiến Vương Thụ Dân thấy ngực tức nghẹn, mặt mày khó chịu theo người đẹp lên xe.

"À, xin chào, tôi tên Vương Thụ Dân, Tiểu... Phó tổng của cô..."

"Là bạn hồi bé chứ gì, hiểu mà." Cô gái vừa lái xe vừa xoay lại nói, "Tôi họ Tưởng, tên Tưởng Linh Khê, là đồng nghiệp của Tạ Nhất."

Đồng nghiệp thân thiết à... Vương Thụ Dân thấy lòng chua chua, "Bộ công ty nhiều việc lắm à tới giờ còn phải tặng ca nữa?"

Tưởng Linh Khê khẽ cau mày, "Đám khách hàng đó đòi hỏi đủ thứ hết, Tết nhất chẳng để người ta yên. Tôi chở anh về nhà Tạ Nhất trước nhé? Hôm nay chẳng biết mấy giờ anh ấy mới về."

Vương Thụ Dân đáp lấy lệ một tiếng. Ban này còn nghĩ, khi nào gặp Tạ Nhất thì sẽ bay tới ôm cậu, hỏi cậu có lạnh không, rồi mặt dày mà làm nũng. Tiểu Tạ nhà hán chỉ thích nói nhẹ, chỉ cần hán chịu khó múa lửa một tí, nói không chừng chuyện gì cậu cũng bỏ qua.

Thậm chí, khi còn ở trên tàu lửa, hán còn nghĩ ra hơn mười cách làm sao để mở miệng chào hỏi cậu, thế nhưng bây giờ đang phấn khởi nhiệt tình thì lại bị giới cho nguyên gạo nước lạnh lên đầu, khiến chút vui vẻ cũng không còn.

Thật là bận đến thế sao... Chợt nhớ tới mùa đông buốt rét dị thường mười năm trước, Tạ Nhất còn làm công cho một cửa hàng be bé, sẵn sàng xin nghỉ một ngày để ra nhà ga đón hân, mùa đông lạnh lẽo người chẳng có cái áo ấm nhưng lại đứng đợi hân những mấy tiếng liền... Vẫn nhớ là bàn tay ngày hôm ấy của cậu cồng hết cả lên, từng ngón dài trắng muốt xanh xao.

Điều gì đã thay đổi? Phải chăng tất cả đã đổi thay? Năm tháng buông trôi hối hả.

Tướng Linh Khê hết sức nhiệt tình dẫn Vương Thụ Dân lên ngôi nhà cao cấp của Tạ Nhất, lại còn quen thuộc mà lấy chìa khóa mở cửa cho hân. Vương Thụ Dân tinh mắt trông thấy chuỗi chìa khóa có gắn mấy hình anime đáng yêu, Tiểu Tạ thì chẳng đời nào rở tới thứ đồ như thế, nếu vậy chìa khóa đó là của ai?

Tướng Linh Khê vào nhà xong thì hoàn toàn không hề tỏ ra mình là khách, rất rành rẽ lấy dép cho Vương Thụ Dân mang vào, lại còn quen thuộc mà tìm cốc pha trà bưng lên cho hân, thậm chí còn giúp hân mở nước nóng tắm cho khỏe người, cạnh bồn tắm còn để sẵn cả khăn lông nội y bàn chải đánh răng, còn gọi điện thoại kêu thức ăn nhanh nữa chứ.

Vương Thụ Dân vừa khách sáo bảo không dám làm phiền, vừa buồn bã nghe lòng mận đắng.

Hân biết Tạ Nhất sống rất khép kín, hồi đi học trừ hân ra thì đều quen biết sơ giao với người khác, đối phương vừa lướt qua liền quên, không thích có quan hệ thân thiết với bất kì ai. Nhưng cái cô Tướng Linh Khê này cư xử như thể nữ chủ nhân trong ngôi nhà của Tạ Nhất, làm hân kiềm lòng không dặng mà neho mắt quan sát cô, từng động tác cử chỉ đều cho thấy là con nhà gia giáo, lại xinh đẹp, biết chăm sóc người khác.

"Anh Vương này." Tướng Linh Khê xoay lại cười với hân, bấy giờ hân mới hoàn thần a một tiếng.

Cô lại nói, "Nửa tiếng nữa người ta sẽ giao thức ăn tới, sẽ trừ thẳng vào thẻ của phó tổng, anh không cần trả tiền nữa, chừng 10 phút nữa phòng tắm sẽ xả nước xong anh có thể tắm được rồi." Đoạn lại nhìn đồng hồ trên tay, "Anh còn cần gì nữa không?"

Vương Thụ Dân vội lắc đầu.

"Vậy tôi đi trước nhé, công ty còn có việc." Tướng Linh Khê ra tới cửa, chợt nhớ mà gỡ chìa khóa nhà Tạ Nhất ra khỏi chùm chìa khóa của cô để trên tủ giày, "Suýt nữa thì quên chuyện quan trọng, đây là chìa khóa cửa chính, tôi để đây, anh nhớ ra đường thì mang theo nhé."

Vương Thụ Dân giật mình, Tướng Linh Khê nói tiếp, "Tạm thời anh ở đây thì cứ giữ chìa khóa, tôi xin Tạ Nhất cái khác cũng được, đừng bận tâm, tạm biệt nhé." Rồi đóng cửa đi mất.

Những lời này và câu "Tôi là bạn gái anh ấy" có gì khác nhau không? Vương Thụ Dân hoàn toàn xụi lơ.

Hân lướt mắt ngấm nhìn căn nhà, tất cả đều tràn ngập hơi thở người kia, phòng ốc bày trí khiêm tốn và đơn giản, xa xỉ nhất chính là phòng sách, bốn mặt ốp kệ gỗ, dưới sàn lót thảm, nhìn đâu cũng thấy toàn sách, hệt như một thư viện thu nhỏ. Tựa thể muốn nủ lại năm tháng xưa cũ, cậu bé côi cút ngồi trên băng ghế nhỏ nhà họ Vương lo sợ làm bài đọc sách. Trên bàn trà là khung hình bằng gỗ, Hoàng Thái Hương cười đến là xinh đẹp, lúm đồng tiền hiem hơi lúm mới xuất hiện.

Phòng ở không nhỏ, lại sạch sẽ gọn gàng, đến mức gây cảm giác cô tịch.

Tướng Linh Khê không thèm gõ cửa đã xộc thẳng vào phòng làm việc của Tạ Nhất, "ầm" một tiếng ném khung hình đã cũ lên bàn. Trong hình là hai thiếu niên trong sáng, một người choàng vai người kia, một người khê nghiêng đầu. Tạ Nhất sững ra vội cầm khung hình lên, mở ra nhìn hàng chữ được viết sau lưng tấm ảnh: Thành Nam cây lớn bóng cao, lòng trần chẳng thể vin vào tựa nương. (Kinh thi - Hán Quảng 1)

Tướng Linh Khê kéo ghế ngồi sát cậu, đặc ý nói, "Ở ngay trên tủ thấp đầu giường của cậu. Mau cảm ơn tớ đi chứ, may mà tớ lướt trước một vòng, lấy thứ không nên xuất hiện ở đó giúp cậu."

Tạ Nhất lắc đầu, chống cằm hỏi, "Vậy chắc là cậu cũng đã bỏ thứ cần xuất hiện vào đó rồi chứ?"

Tướng Linh Khê bẻ khớp tay, "Trà và ấm trà là mới, một tá đồ lót mặc một lần... À, không cần trả tiền lại đâu, hôm nào dẫn tớ đi ăn là được."

Tạ Nhất thở dài nhìn cô, "Không dưng cậu làm thế làm gì?"

"Vì tớ muốn giúp cậu chứ còn sao nữa. Sao cậu lại chẳng có chút lương tâm nào hết vậy?" Tưởng Linh Khê trừng mắt, "Được rồi, dù gì cũng là lẽ lạt, cậu mau về nhà đi, đừng có ở đây lãng phí điện quốc gia nữa."

Tạ Nhất giơ tay đầu hàng, "Cảm tạ đại ân đại đức của đại tỷ, hẹn ngày không bằng đúng dịp, hôm nay tớ mời cậu ăn tối chịu không?"

Tưởng Linh Khê nhảy khỏi ghế, "Muộn rồi cưng, hôm nay người đẹp có hẹn rồi..." Đoạn chìa ma trảo ra nâng cằm Tạ Nhất lên, "Tránh được một thời không trốn được một đời, cậu chấp nhận đi, ai gia bãi giá đây."

Nói xong liền lắc mông đi khỏi.

Chỉ còn mỗi Tạ Nhất trong phòng làm việc to lớn rũ mắt nhìn hai gương mặt non nớt trong tấm ảnh cũ, khóe mắt dịu dàng thâm tình, nhưng môi miệng lại trào ra một nụ cười đắng chát.

32. Chương 31: Đèn Cựa Một Đời Hạnh Phúc

Lần trước gặp Vương Thụ Dân, Tạ Nhất cắt công mua một bữa thịnh soạn về chiêu đãi, nhưng hắn chưa ăn đã vội vàng trốn chạy. Lần gần nhất gặp Vương Thụ Dân, Tạ Nhất nghỉ việc ở nơi cậu sắp được thăng chức, qua làm trong công ty của Jason.

Cậu vừa vào đã được đảm nhiệm vai trò trợ lý, khiến người khác nghi kị, cho rằng cậu có dây mơ rễ má với ông chủ, nhưng sau một năm làm việc, từ trên xuống dưới công ty chẳng ai tìm được cớ phê bình cậu cả. Theo lời của Tưởng Linh Khê thì là, dù từng thấy qua kẻ liều mạng, hay chưa bao giờ gặp được kẻ liều mạng, cứ nhìn Tạ Nhất sẽ biết liều mạng chân chính là gì. Ngay từ ngày đầu đi làm đã về trễ hơn tất cả mọi người, thậm chí không bao giờ xin nghỉ lấy một ngày. Trong vòng một năm làm việc, nói một cách khoa trương thì là, công ty phổ thông dần trở nên lớn mạnh hơn trước gấp mấy lần. Cũng chính vì vậy nảy sinh chuyện cậu ám Jason suốt ngày la hét thiếu ăn thiếu ngủ làm Tưởng Linh Khê đau hết cả đầu.

Đối với người từng trải qua chuyện một ngày ngủ chưa đến bốn tiếng, ăn chỉ nửa bữa cơm, mùa đông phải ra đường khuôn vác đến nứt da tay máu dính ướt tay áo, thì cái khổ cực Jason nói cũng chẳng phải thật sự là khổ cực gì.

Cậu nói "Tương lai em chắc chắn sẽ gây dựng được tiền đồ" của cô giáo chủ nhiệm cao trung không phải dành cho học sinh chỉ số IQ 150 giỏi nhất lớp, hay lớp trưởng lúc nào cũng khôn khéo giỏi giang, mà dành cho Tạ Nhất gia đình cơ cực, không chút tài hoa hấp dẫn mắt người. Vì cô giáo đã trông thấy được, một lớp học đông như thế, không ai có thể tàn nhẫn với bản thân hơn Tạ Nhất.

Tạ Nhất vẫn nhớ mãi "Thuyết cửa sổ vỡ" được nghe trước khi ra đi. Muốn chiến thắng cuộc sống thì phải trang bị bản thân kín kẽ, không yếu mềm, không để lộ dù chỉ một vết nứt. Cậu thích Vương Thụ Dân, dẫu chẳng rõ vì sao, nhưng đã luôn yêu trong thinh lặng, không oán không hận thương nhớ suốt mười mấy năm. Dù mỗi lần nghĩ đến, tâm can đau thắt ruột gan xé nát.

(Broken window theory - J.Willson và G.Kelling - Khi một tấm kính cửa sổ bị vỡ và không được sửa chữa, người ta sẽ cho rằng hành động đập vỡ cánh cửa được dung túng và sẽ có thêm những tấm kính cửa khác. Những cánh cửa sổ bị phá vỡ này lại gây ra cảm giác hỗn loạn, và những hành động phạm tội tương tự có thể bùng nổ trên diện rộng.)

Nhưng rồi lại nhận ra, cảm giác đón đau quặn thắt tim gan ấy không kéo dài mãi mãi. Có một lần cậu tìm thấy quyển sách nói về tự kỷ ám thị của Tưởng Linh Khê, trong đó có một phương pháp rất hay, rằng mỗi sáng dậy chỉ cần soi gương và tự nhủ rằng: Tạ Nhất, mày không còn là một đứa trẻ nữa, không biết rằng chỉ có kẻ ngốc mới thất cổ trên cái cây xiêu vẹo à? Vương Thụ Dân chính là cái cây xiêu vẹo đó, nội việc có thể lớn lên cũng đã là chuyện hoang tưởng rồi, nói gì tới việc thân cây còn không chắc chắn. Đừng có mà ngu muội như thế chứ. Mày thích cậu ta, cứ đem lòng tưởng nhớ, mãi không buông bỏ được, chẳng qua là vì không có được, giống như đứa trẻ muốn hái trứng rằm ăn thay bánh trung thu vậy.

Cái phương pháp không tưởng và thú vị này cậu cũng học được từ Tưởng Linh Khê. Có một lần cậu tận mắt chứng kiến cảnh cô nàng ngồi trong phòng làm việc, vừa soi gương vừa nói, "Tưởng Linh Khê, cưng biết không, cưng chính là tuyệt thế giai nhân của thời đại này. Người không thích cưng vì họ chưa từng

được gặp cứng; người gặp cứng nhưng lại không thích cứng vì mất họ mù hết rồi. Cứng biết sao Lâm muội muội (Lâm Đại Ngọc) ôm hận mà chết không? Vì có một ngày khi cứng lên đường chuyển kiếp, tình cờ lạc bước vào trang viên của cô ta, để cô ta bắt gặp, rồi từ đấy về sau cứ đa sầu thành bệnh, bởi không sánh bằng vẻ mỹ lệ của cứng, nên tức mà chết...”

Loại ám thị lừa mình dối người này xem ra hữu dụng vô cùng. Tạ Nhất nhận thấy, cứ tiếp tục như vậy, chẳng chóng thì chầy cũng sẽ quên đi người đã khắc dấu trong cuộc đời mình suốt gần hai mươi năm. Nhưng rồi, tên khốn kiếp ấy lại đột ngột gọi điện tỏ tình, còn tìm đến tận cửa nhà cậu gây xáo trộn mọi thứ.

Ngoài cửa sổ thành thị chậm rãi lên đèn, phố xá ồn ã náo nhiệt, ánh sao buồn bã lu mờ. Tạ Nhất thông suốt rồi, đứng dậy mặc áo khoác, rồi vào phòng.

Những gì cậu muốn, miễn là tôi có, chỉ cần có thể, đều sẽ trao hết cho cậu. Nhưng xét thấy kết quả được báo trước... không nên trông mong gì quá nhiều.

Tạ Nhất vừa vào nhà thì bị ánh sáng trong phòng làm cho lóa mắt, điều hòa ấm áp mở sẵn, cái TV mua chỉ để trang hoàng nay cũng được dùng tới. Còn người kia với tóc mái hơi dài, cẩn thận đứng chờ ở cửa, mặt mày vui tươi lấy lòng.

Vương Thụ Dân ngay khi Tạ Nhất vừa tra chìa khóa vào ổ thì đã nhảy vọt từ phòng khách ra. Huấn luyện viên mà biết tổ chức đặc công của hắn được phát huy triệt để như vậy thì thể nào cũng khóc gào thảm thiết cho mà coi. Thân thủ đó, tư chất đó, quả nhiên là đặc chủng xuất sắc của Tổ quốc mà.

Tạ Nhất còn chưa thích nghi được với tình cảnh như vậy thì Vương Thụ Dân đã nhú mày quan sát cậu từ trên xuống dưới rồi nói, "Tiểu Tạ, sao cậu lại còn gầy hơn đợt trước về nhà vậy?" Gương mặt trắng bệch hết như người sau cơn đau bệnh, hai má lõm sâu xuống, bàn tay thì khẳng khiu gân guốc, cả người như thể chỉ có mỗi tấm da bọc xương được bao chặt trong lớp áo khoác, gió thoảng sẽ bị cuốn bay.

"Hả?" Tạ Nhất giật mình a một tiếng, xoay người đóng cửa, để túi xách lên tủ giày, cúi người thay dép, cởi áo khoác treo lên giá, băng quơ nói, "Sao không nói tiếng nào đã tới, ăn cơm chưa?"

"Chờ cậu về mới ăn. Đợi tôi đi hâm thức ăn nhé." Vương Thụ Dân nhìn cậu một lúc, ngập ngừng như còn điều muốn nói, sau lại chỉ quay lưng bỏ vào bếp.

Tạ Nhất nghe tiếng lò vi sóng tí tách, tiếng xào rau thịt, thấy bộ đội đặc công coi vậy cũng biết nấu nướng. Vài phút sau thì có mùi thức ăn thơm ngon bay ra, Tạ Nhất tò mò vào bếp, Vương Thụ Dân đã dọn một món lên bàn, trên lò còn đang nấu cái gì đó, Tạ Nhất nhú mày mở nắp xem thử, hương thơm thoang thoang xộc vào mũi.

Vương Thụ Dân đặt đĩa thịt ram vào tay Tạ Nhất, bận rộn nấu một món khác, đoạn nghiêng đầu nhìn cậu bảo, "Cậu sống vậy mà sống được à? Nồi niêu xoong chảo chẳng đựng tới cái nào, trong tủ lạnh thì chỉ toàn đồ ăn liền, ăn riết coi chừng đau dạ dày đó."

Tạ Nhất nhón một miếng thịt bỏ vào miệng ăn thử, Vương Thụ Dân im lặng lo lắng nhìn cậu... Mùi vị cũng không tệ. Tạ Nhất cười một cái, "Chà, cậu cũng có nghề quá, khi nào cưới Tăng Tiên thì đừng quên gửi thiệp mời cho tôi, nhất định sẽ về uống rượu mừng của cậu."

Vương Thụ Dân sững ra, "Tiểu Tạ..."

"Hửm?" Nụ cười vẫn hoàn hảo và xinh đẹp.

Vương Thụ Dân thở dài, "Lát nữa rồi nói, giờ ăn cơm đã."

Chỉ một chốc, đồng chí Vương Thụ Dân hiền lương thực đức hơn người đã nấu được một bàn ăn ngon lành nhưng đơn giản gồm thịt ram rau xào ăn kèm cháo trắng thịt băm, vôi vàng múc cho Tạ Nhất một chén ăn lót dạ.

Tạ Nhất cũng không khách khí nữa, suýt thì quên lần cuối cùng được ngồi xuống ăn cơm nóng thịt thơm là khi nào. Với lại cậu thật sự đang rất đói bụng, vừa vào bàn đã ăn liên tục. Hai người không có chuyện gì để nói, chỉ nghe tiếng TV không ngừng ca hát vui đùa. Việc quái gì họ lại có lắm chuyện để nói đến thế?

Vương Thụ Dân thì ngược lại, ăn chẳng an lòng, mắt cứ dán chặt vào Tạ Nhất, thốt nhiên nhận ra có ngấm đối phương bao nhiêu cũng không đủ. Tạ Nhất mi mục như vẽ, từng đường nét trên gương mặt tinh tế hết một bức họa của tiền nhân, đẹp đến đau lòng. Khi ăn tuy rất nhỏ nhả, nhưng vẫn nhìn ra là cậu đang đói lắm.

Đốc sức làm lụng với bọn Hoàng Hoa suốt một năm ròng, bất giác nhận ra chuyện bên ba xứ người chính là như vậy. Vô cùng mệt mỏi, lúc nào cũng lo lắng, đi sớm về khuya, lòng thì như bữa cơm canh thừa thịt lạnh, không cảm thấy được chút ấm áp và hy vọng nào. Cảm giác đó, đúng là không dành cho con người mà.

Đất khách dầu có tốt đến đâu thì cũng là đất khách, chẳng phải cố hương của mình. Không có thân nhân thấu hiểu được lòng ấm lạnh. Hóa ra suốt bao nhiêu năm nay, Tạ Nhất một mình lưu lạc trong thành phố đông người, là phải trải qua cuộc sống khổ cực như vậy.

Vương Thụ Dân gấp cho cậu một miếng thịt, nhỏ nhẹ nói, "Biết cậu không thích ăn cay nên tôi không bỏ ớt."

Tạ Nhất thỉnh thoảng nhìn mình một cái, ngược đầu nhìn Vương Thụ Dân, vô cùng không quen mà đáp, "Umm... cảm ơn."

Ăn xong bát cháo nóng, dạ dày đỡ cồn cào, Tạ Nhất đặt bát xuống, điều chỉnh lại tâm trạng, "Tôi quên không hỏi, chuyện buôn bán của cậu thế nào?"

Vương Thụ Dân gượng gạo cầm bát Tạ Nhất lên, "Tôi múc cho cậu chén nữa nhé, ăn nhiều chút." Giọng nói mềm mỏng ân cần làm Tạ Nhất nổi da gà, lưỡi cũng đơ cứng lại, "Cậu... không cần, tôi tự làm được rồi."

Vương Thụ Dân không thêm quan tâm, tự ý múc cho cậu thêm một bát cháo, "Ăn cháo rất tốt cho dạ dày. Nhân lúc nóng thì ăn nhiều vào. Khi nào cậu ăn xong tôi có chuyện muốn nói." Rồi ngồi im lặng bên cạnh tiếp tục dùng ánh mắt mê đắm mà nhìn Tạ Nhất, khiến cậu khó chịu gác đầu hỏi, "Có chuyện gì cậu nói đi."

Vương Thụ Dân ngáp ngừng, hít sâu một hơi lấy can đảm, "Mười năm trước, ở thành phố này, hai ta uống say, khi cậu hôn tôi tôi vẫn còn tỉnh táo, hôm sau tỉnh dậy vẫn nhớ rất rõ, bây giờ cũng không hề quên..."

Tạ Nhất cười nhạt một tiếng, kéo ghế lại gần, khoanh tay trước ngực đáp, "Vậy hôm nay tôi trình trọng xin lỗi cậu vì hành vi say rượu hôm đấy của mình."

Vương Thụ Dân đau khổ nhìn cậu, "Tiểu Tạ, hôm cậu rời Bắc Tân, tôi kéo tay cậu là vì có lời muốn nói nhưng cuối cùng lại không thể thốt ra... Tôi không phải là kẻ có tiền đồ, ba mươi tuổi mới tỉnh khỏi cơn mê, tuy chưa tạo thành sự nghiệp to lớn gì nhưng cũng đã hợp tác buôn bán cùng vài người anh em ở miền Tây, chuyện làm ăn hiện đang rất tốt, chẳng biết kết quả là thành công hay thất bại. Thế nhưng tôi muốn thử một lần... Lúc đầu, mẹ không cho tôi đi, vì bà sợ tôi cực khổ, không muốn tôi sống những ngày lang bạt đó đây, tôi đều hiểu cả. Nhưng mà tôi phải đi. Tôi phải rời khỏi nơi khiến tôi không thể trưởng thành nổi. Phải một lần được nhìn trời ngẩng đầu, được thỏa lòng ngao du, và cũng có thêm dũng cảm nói ra câu nói thật tâm luôn chôn giấu suốt gần ấy năm..."

Tạ Nhất thấy tim đập gia tốc.

Vương Thụ Dân giật hai bàn tay đang khoanh lại của Tạ Nhất, nắm nó thật chặt trong tay, "Tiểu Tạ, trong lòng cậu, còn tình cảm dành cho tôi không?"

Tạ Nhất không đáp, Vương Thụ Dân rũ mắt, cười đau xót, "Không còn cũng không sao. Lần này đến lượt tôi đền bù những gì trước kia nợ cậu, dùng cả đời để đền, được không?"

33. Chương 32: Sớm Chiều Bên Nhau

Tạ Nhất rũ mắt nhìn đôi tay mình đang bị Vương Thụ Dân lo lắng siết chặt. Giữa hai người không gian yên ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng rơi của một cây kim. Vương Thụ Dân tưởng như hô hấp của mình đã đình trệ, tựa thể bị cáo đang đứng trước vành móng ngựa đợi phán quyết của tòa án, hoặc là vô tội tha bổng, hoặc là vạn kiếp bất phục.

Tạ Nhất khẽ nhắm mắt, hàng mi cong nhọt nhọt đổ bóng tối xuống vành mắt, thể như vô cùng mệt mỏi buông một tiếng thở dài và một nụ cười gượng gạo, "Cả đời này của cậu? Tôi lấy cả đời này của cậu để làm gì?"

Vương Thụ Dân lòng chùng xuống.

Tạ Nhất nhân lúc đối phương thần thờ vội rút tay ra, thở dài một tiếng nhẹ tênh, đứng dậy dọn thức ăn đã nguội lạnh trên bàn, món nào ăn không hết thì bỏ vào tủ lạnh, bát đĩa xài rồi thì cho vào máy rửa chén, rửa tay, không vội ngồi xuống, đứng dựa lưng lên cái tủ âm tường gần đó lấy gói thuốc lá ra, tìm bật lửa dưới bàn trà, đốt thuốc lên hút, mắt rũ mi buông, rít từng hơi khói dài.

Cậu không bao giờ mang theo thuốc lá trong người, thân cũng chẳng ám tí khói mù hơi tỏa, vừa nhìn liền thấy là người chẳng khi nào hút thuốc, thể nhưng động tác kẹp thuốc và rít thuốc lại thành thạo vô cùng. Khói trắng cuộn lên xoáy thành vòng, về mặt mịn mờ hư ảo giấu sau làn sương đục. Sau một hồi trầm mặc mới lên tiếng, "Có vài câu, tôi nghĩ mình không nói thì cậu cũng hiểu. Vương Thụ Dân, đã nhiều năm như thế, cậu có bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận của người khác chưa?"

Vương Thụ Dân ngồi thờ người trên ghế, vẫn chưa hoàn toàn hồi phục sau khi bị từ chối, tiếp tục câm lặng, không biện bạch, không giải bày, chỉ có lồng ngực là đang thất chặt lại.

Phòng mở máy điều hòa, không khí khô ẩm, Tạ Nhất liếm môi một cái, nói tiếp, "Nhà họ Vương chỉ có mình cậu là con trai, cậu không nghĩ chút gì cho ba mẹ cậu à? Cái nơi nhỏ xíu nhà ai làm gì cả xóm đều biết ấy, liệu có thể giấu giếm được sao? Hai người họ đã sống cả đời ở đó, lẽ nào cậu muốn họ không nhà để về?"

Nụ cười nhọt nhọt dần biến thành nụ cười cay đắng, Tạ Nhất hít sâu, quay đầu đi, sắc khói ho vài tiếng. Cậu đã từng phải vin vào chất nicotin ấy để vượt qua những tháng năm khổ cực, sau thì cai bỏ. Nếu đã không có người thương mình, mình tự thương mình vậy.

Vương Thụ Dân lo lắng ngược đầu lên nói, "Tiểu Tạ, cậu đừng hút nữa."

Tạ Nhất nhún vai, dụi tắt một nửa điếu thuốc trong cái gạt tàn ám đầy bụi, rồi xoay người vào bếp, pha một ấm trà xanh, rót vào trong hai cốc thủy tinh, đặt một cốc trước mặt Vương Thụ Dân, còn mình thì vẫn đứng tựa lưng trên cái tủ âm tường, như một vị thần trên cao nhìn xuống, khuyên nhủ đứa con lầm lạc, "Lăn lộn ngoài đường từ bấy đến giờ, cho là đi gây dựng sự nghiệp hay mở mang kiến thức gì cũng được, xong rồi thì về nhà đi, sống cho tốt vào, nên làm gì thì hãy làm ngay, con gái người ta dù có tốt thế nào cũng chẳng thể đợi cậu cả đời... Cậu đừng ích kỷ như thế nữa." Một tay siết quai cốc, một tay di trên miệng cốc, "Trên đời có rất nhiều chuyện mới mẻ, nhưng không phải chuyện gì cũng nên ném thử. Đã không có kết quả, cậu tội gì phải dẫn thân vào? Đây chẳng qua là vì cậu suy nghĩ quá nhiều nên bị ảnh hưởng thôi. Với lại, tôi..."

Vương Thụ Dân đứng bật dậy, kéo Tạ Nhất ôm vào lòng, nước trà nóng hổi vẩy ra khắp sàn. Hơi thở của người kia vẫn vít quanh mũi, Tạ Nhất ban đầu là ngỡ người, sau cơ thể như bị bùa chú đóng băng lại, cả người cứng ngắc, chẳng chút sức lực đẩy Vương Thụ Dân ra.

Hai tay Vương Thụ Dân vòng qua eo Tạ Nhất, cái áo bông chẳng thể giấu được cơ thể gầy trơ xương đâm vào tay đau nhói, nhưng nỗi đau thịt da lại chẳng bằng sự xót xa đang dâng trào trong tim. Eo Tạ Nhất thực sự là rất gầy... Gầy đến như thể siết mạnh tay một cái là cậu sẽ gãy đôi ra. Nhưng lúc nào cũng vươn thẳng, mặc kệ có bao nhiêu khổ cực oằn xuống đôi vai thì cậu vẫn một mình chịu đựng không than vãn nửa lời.

Vương Thụ Dân có thể cảm giác được người trong lòng hần mới đầu là kinh ngạc, sau thì người gồng lên cứng ngắc, cuối cùng lại khe khẽ run rẩy. Bây giờ, Vương Thụ Dân chẳng muốn suy nghĩ gì nhiều nữa. Thốt nhiên nhận ra khi ôm người này chặt trong tay thì bao nhiêu ước vọng bấy nhiêu năm đều trở thành hiện thực cả. Những ước vọng xa vời mù mịt chẳng dám với tới, khiến lòng tiếc thương buồn tủi.

Hoàng Hoa đã than trời trách đất, gào rú giận dữ, hét lên hỏi hần, ông có biết chó thường chết như nào không?! Vương Thụ Dân cảm thấy, hần chính là ông nội của chó.

Vương Thụ Dân chậm chạp cúi đầu, vụng về phủ môi mình lên đôi môi tái nhợt lạnh băng của Tạ Nhất, thành kính như một con chiên ngoan đạo, ôm theo tâm tình lo lắng sợ hãi là sẽ bị đánh cho một cái bạt tai,

tinh tế thưởng thức mùi vị của đôi phượng. Hai bàn tay sau lưng cũng dịu dàng trượt trên tấm lưng gầy của Tạ Nhất, như cố ủi an xoa dịu cái người đang run rẩy ấy.

Tạ Nhất không cự tuyệt hẳn. Cậu bị ai nhận ra, bất kể thế nào, người này mãi mãi là chấp niệm của cậu. Là tâm ma, là mê muội. Khiến cơ thể cậu chẳng cách nào khước từ hơi ấm kề cận của hắn. Cũng chính vì vậy mà cả người cậu cứ run lên không ngừng.

Vương Thụ Dân ghì hai tay ôm Tạ Nhất thật chặt, đôi môi càng lúc càng dần sâu, hiển hiện rõ ý đồ xâm lược. Nụ hôn nồng nàn, hơi thở quện chặt... Tạ Nhất run rẩy đánh rơi cốc nước xuống sàn, tiếng thủy tinh đổ bể vang lên như tiếng chuông cảnh tỉnh khiến cậu giật mình, vội vàng đẩy Vương Thụ Dân ra, cái lưng gầy của cậu cũng đập mạnh vào chiếc tủ âm tường, hai má nổi hai mảng đỏ nhàn nhạt sau lại mau chóng tan đi.

Trái tim như muốn rút ra ngoài, người thì run bần bật, Tạ Nhất bấm ngón tay vào thành tủ nhằm kiềm chế cơn hoảng loạn, rồi lặng lẽ đi lấy chổi hót sạch đồng thủy tinh vỡ trên sàn.

Trên áo hắn những nếp nhàu mấp mờ, động tác của cậu lại cứng ngắc chậm chạp như tượng gỗ.

Hai mắt Vương Thụ Dân phấp phồng, dán dính trên người Tạ Nhất quyết không chịu rời. Tạ Nhất dọn xong đồng hồ bể, ổn định được nhịp thở và nhịp tim, lần nữa đi rót cho mình một cốc trà, "Cậu việc gì phải thế? Lúc này nói còn chưa xong, thực ra tôi muốn báo cậu hay, tôi có bạn gái rồi, hôm nay chắc cậu cũng gặp rồi nhỉ?"

Vương Thụ Dân ngậy người.

Tạ Nhất lắc đầu một cái, chỉ vào phòng khách, "Linh Linh trước khi đi đã dọn xong phòng khách, nhưng cậu mới tới chắc không thấy quen nên cứ ngủ trong phòng ngủ chính đi, tôi ngủ ở phòng khách." Rồi không cho Vương Thụ Dân chút cơ hội lên tiếng, bưng cốc trà vào phòng sách, "Tôi còn việc phải làm, cứ tự nhiên nhé."

Tạ Nhất ngồi xuống cái bàn giấy, Hoàng Thái Hương trong khung hình trên bàn cười rất là dịu dàng. Một người phụ nữ tốt như vậy, sao lại đi yêu gã đàn ông không ra gì như Tạ Thủ Chuyết? Bà đâu phải hồng nhan, có gì lại bạc mệnh? Cậu mệt mỏi tựa lưng sâu vào ghế, mở quyển giáo trình học tiếng Ý ra.

Nói dối với Vương Thụ Dân còn mệt hơn cả việc đi đàm phán với đám thương nhân, Tạ Nhất không ngờ sau cùng vẫn lấy Tưởng Linh Khê ra làm bình phong.

Đêm lạnh như nước, lòng người không yên.

Những dòng chữ ngoằn ngoèo nhìn mãi không hiểu, cuối cùng thành ra thần thờ, hai huyết thái dương đau nhức, mắt buốt rát, mi mắt nặng trĩu, cậu quyết định không suy nghĩ nhiều nữa, nằm xuống bàn nghỉ ngơi, phải có tinh thần khỏe mạnh thì mới giải quyết được rắc rối, cậu không có nhiều thời gian đâu mà đùa giỡn với tên khốn Vương Thụ Dân đó.

Có lẽ là bản thân đã quá mệt mỏi rồi, cậu vừa nằm xuống thì liền ngủ. Trong mơ màng thì nghe thấy có người kẻ sát vào lỗ tai cậu thở dài, khiến cậu đau lòng lắm.

Hôm sau Tạ Nhất tỉnh dậy trên giường của mình, đồng hồ báo thức để đầu giường chẳng biết là bị ai tắt, vừa mở mắt ra đã thấy mặt trời lên cao. Tạ Nhất vội bật dậy nhảy xuống giường, nhìn lịch thì thấy hôm nay vẫn trong kì nghỉ Tết.

Jason ngoại trừ việc không biết nói tiếng Hoa ra thì vẫn đón những ngày lễ truyền thống của người Trung Quốc. Nhưng cậu vì muốn tránh mặt Vương Thụ Dân nên hăng hái tăng ca không chịu về nhà... Vương Thụ Dân, Vương Thụ Dân đã đi chưa nhỉ?

Tạ Nhất day huyết thái dương, nghĩ hôm qua mình ngủ trong phòng sách mà sao giờ lại thức dậy trong phòng ngủ?

Lúc này cửa phòng bị đẩy hở một cái, Vương Thụ Dân hé mắt trông vào, thấy Tạ Nhất đã dậy, đang ngồi ngơ ngẩn trên giường, mới chịu đẩy rộng cửa ra, lại chẳng biết tìm ở đâu cái tạp dề vàng óng, trước ngực in hình con gà vừa mập vừa xấu, mở miệng cười ngu si. Tạ Nhất nhìn tạo hình như vậy của hắn thì triệt để đỡ dần.

Vương Thụ Dân cười hi hi, "Tôi còn tưởng cậu ngủ tới tận trưa cơ, vào nhìn ba bốn bận nhưng cậu vẫn chưa dậy. Mới nãy bạn gái cậu gọi điện nói là hôm nay không cần đi làm, nên tôi không gọi cậu."

Tạ Nhất bị huyết áp thấp, với lại còn bị Vương Thụ Dân hù cho sợ không nhẹ, sau một hồi mới biết "bạn gái cậu" chính là Tưởng Linh Khê. Cô gái này khó khăn lắm mới chịu bật đèn xanh cho Jason, hiện hai người đang bên nhau, hoàn toàn vứt cậu vào xó. Tạ Nhất trở cái tạp dề vàng óng kia hỏi, "Cậu đang mặc cái gì vậy?"

"Tạp dề đó." Vương Thụ Dân đáp, nhìn thấy ánh mắt kỳ thị của Tạ Nhất thì liền nói, "Chẳng hiểu cậu sống thế nào mà nhà chẳng có tí hơi người gì cả. Cái này là hồi sáng tôi đi siêu thị mua đồ, còn mua cả thịt cá, bột làm bánh kẹo, rau quả các loại làm nhân bánh. Không phải là cậu rất thích ăn sao?"

Tạ Nhất vẫn còn mơ màng thấy như là chưa tỉnh ngủ, Vương Thụ Dân bước tới kéo cậu dậy, đẩy vào phòng vệ sinh, "Dậy rồi thì đừng nằm trên giường nữa, không tốt cho sức khỏe. Tôi vừa gọi điện mách mẹ là cậu ở đây sống chẳng giống người gì hết, thế là thái hậu liền phê chuẩn cho tôi ở lại chăm sóc cậu tới khi nào cậu đi làm trở lại, thậm chí còn giao tôi nhiệm vụ vô cùng khó khăn là nuôi cậu cho béo lên."

Hả...

Đây là tình huống gì vậy?

34. Chương 33: Dối Theo

Tạ Nhất mơ màng rửa mặt chải đầu, bước từ phòng vệ sinh ra thấy Vương Thụ Dân mặc cái tạp dề màu vàng in hình con gà trống đang quỳ dưới đất lau sàn, nhìn cỡ nào cũng thấy quái dị hết sức. Đồ gia dụng được lau chùi sáng bóng, vừa mở tủ giày ra liền ngửi thấy mùi xi nồng nặc, từng đôi giày một cũng lảng lảng. Rồi bất chợt nhận ra là cái áo khoác treo trên giá ngày hôm qua cũng không thấy đâu.

Vương Thụ Dân quay đầu lại nhìn Tạ Nhất, thấy cậu đang ngẩn ra nhìn cái giá áo, bèn cười bảo, "Tôi mang ra tiệm giặt là rồi, phiếu lấy đồ để trên bàn trong phòng sách đó, đừng quên đi lấy về nha, bánh quẩy và sữa đậu nành mua sẵn để trong bếp rồi. Sao bánh quẩy ở đây nhỏ xíu vậy, chắc chắn không phải đồ Sơn Đông chính hiệu... Cậu còn ngây ra đó làm gì? Đi ăn điểm tâm đi." Tạ Nhất nhử mắt nhìn Vương Thụ Dân còn giở giang tháo vát hơn cả người làm thuê theo giờ, "Sao cậu biết tiệm giặt là ở đâu?" Chính cậu còn không biết nữa là, mỗi lần đều giao cho người giúp việc.

"Thì xuống chung cư hỏi người ta. Cậu coi mới tí xíu đồ ăn đã nguội hết rồi, mau bỏ vào lò vi ba hâm lại đi cho nóng." Vương Thụ Dân tiếp tục lải nhải, "Tết nhất mà cậu chẳng chịu dọn dẹp nhà cửa gì hết."

Tạ Nhất hóa đá, "Cậu... không cần..."

"Hả?" Vương Thụ Dân quay lại cười chói lóa.

Tạ Nhất lắc đầu, "Bỏ đi. Lát nữa mời cậu ăn cơm." Đoạn bỏ vào bếp, nhìn bánh quẩy và sữa đậu nành nóng hổi thơm lừng trên bàn, rồi đứng ăn. Cậu ăn rất nhanh, trước giờ vẫn vậy. Xong bữa liền thu dọn sạch sẽ, khẽ ngoảnh đầu nhìn đồng chí Vương Thụ Dân đang miệt mài chiến đấu với cái sàn nhà, đoạn nói, "Cậu muốn đi đâu chơi? Hiện tôi cũng đang nghĩ, nếu muốn đi cổ trấn Chiết Giang tôi cũng có thể lái xe đưa cậu đi."

Vương Thụ Dân lau nhà xong, ngồi bệt dưới đất, mỉm cười không thấy hai mắt đâu, "Cậu đã nói vậy tôi cũng không khách sáo nữa."

Tạ Nhất lập tức hồi hận.

Vương Thụ Dân nói hần mù đường, Giang Nam chẳng qua chỉ là địa danh nghe trong sách, căn bản chẳng biết có gì vui, bèn tùy ý Tạ Nhất vậy. Tạ Nhất nghe thế liền gọi điện cho Tưởng Linh Khê.

Nhưng nào ngờ cô gái kia mượn gió bẻ măng, hỏi liên thanh tình hình của cậu, "Anh ta ở nhà cậu hả? Hôm qua làm sao? Có gì không? Hahahaha... mau kể nghe coi!!!"

"Kể cái đầu cậu ấy." Tạ Nhất đảo mắt, nhìn Vương Thụ Dân đang lau lan can bằng kính ngoài sân thượng. Tên kia chẳng biết ăn trúng gì mà vui vẻ lắm, vừa làm vừa hát bài "Anh là thợ điêu khắc". Nếu không phải

hắn điên thì thế giới này điên. "Tớ có chuyện muốn hỏi, gần đây có nơi nào để đi chơi không? Giới thiệu cho tớ vài chỗ với, chỗ nào có thể tụi lái xe tới được ấy."

Tướng Linh Khê trầm mặc một lúc mới đáp, "Bạn cùng phòng ký túc xá cao trung của bạn cùng phòng ký túc xá đại học của tớ đến, tớ phải dẫn người ta đi mua đồ rồi."

"Đi chết đi!" Tạ Nhất mắng một tiếng.

"Ồ ngoại ô có gì vui để đi đâu? Hai người khác gì tụi con gái khoải đi bát phố hả?" Tướng Linh Khê suy nghĩ một hồi, "Hay là tới mấy trấn nhỏ ở Giang Nam chơi đi?"

"Đang là mùa đông..."

"Mùa đông đi cũng được vậy." Tướng Linh Khê bỏ miếng chocolate vào miệng nhai, nói gì nghe không rõ. Đúng lúc Jason bước tới, nhìn cô nói chuyện điện thoại kích động vô cùng bèn hỏi, "Who?"

Tướng Linh Khê nói bằng khẩu hình "Tạ Nhất", sau đó che điện thoại lại hỏi Jason, "Cậu ấy muốn dẫn người mà mình thích đi chơi, đang hỏi thăm em, anh biết chỗ nào không giới thiệu đi?"

Jason trợn mắt, con ngươi màu lam phát sáng lên, "She came here? When?"

"Hôm qua. Có hay không có? Nói mau đi. Bình thường anh hay đi chơi nên chắc biết nhiều chỗ lắm mà."

"Hey..." Jason giơ tay đầu hàng, nhún vai một cái, "Ok. let me see. What do you think about She-Tang?"

Anh nghiêng rằng nói một địa danh tiếng Trung làm Tướng Linh Khê trợn mắt khinh bỉ, "Tiết canh? Thôi đi ăn hoành thánh luôn cho xong. Tiếng Trung của anh cùi bắp quá." Đoạn cô nói vào điện thoại, "Cậu nghe không? Jason đề cử tới Tây Đường, rất gần đây, là một huyện Chiết Giang vừa được sát nhập vào Thượng Hải, tra google maps là ra."

Tạ Nhất cười, "Nói vậy mà cậu cũng hiểu? Trách sao Jason lại chết sống theo đuổi cậu."

Tướng Linh Khê bỏ điện thoại xuống cười đến là bể bụng, giơ tay vuốt mái tóc xoăn của Jason, "Làm giỏi lắm anh hùng phượng, sao em lại quên Tây Đường là chốn lý tưởng cho các cặp đôi đến để bồi đắp tình cảm nhỉ."

Jason như con cún con nhào vào lòng cô nàng làm nũng, "So, would you be there with me, sweetheart?"

Sau đó bị Tướng Linh Khê phũ phàng đá một cái lăn một vòng.

Vương Thụ Dân lau xong cửa sổ, nhìn Tạ Nhất cười với cái điện thoại. Nụ cười khoan khoái chân thành, không gợn chút gì lo âu căng thẳng, khiến hắn phải sững ra vài giây. Tạ Nhất nói, "Tôi vừa gọi điện hỏi Linh Linh, chỗ cô ấy nói tôi cũng biết... Để tôi đi tra đường đi."

Nói xong liền vào phòng sách, mở laptop tìm đường đi. Vương Thụ Dân không giữ nổi nụ cười gượng gạo treo trên môi nữa, thấy ngực bị khoét mất một lỗ trống. Nụ cười an nhiên chân thật ấy, hình như từ rất lâu rồi không còn xuất hiện trên mặt Tạ Nhất nữa. Vương Thụ Dân thấy như có một ngọn lửa cháy bùng lên trong lòng, nung sôi men giấm xộc lên chua nồng, lục phủ ngũ tạng đều bốc mùi men, nhưng lại không dám biểu lộ ra, chỉ có thể nhỏ nhen bực tức trong lòng.

Hắn đã dùng suốt buổi tối để có thể chấp nhận câu "Tôi đã có bạn gái" của Tạ Nhất, rồi vừa kiềm chế bản thân không hành động nông nổi vừa tự thuyết phục chính mình, sao cũng được, sao cũng được hết. Tạ Nhất đã đối xử rất tốt với hắn, lại còn bỏ việc về chăm sóc cho ba hắn chu toàn mà không có lấy nửa lời than oán. Tại sao phải đợi tới lúc này hắn mới hiểu ra là mình thích cậu nhiều đến thế? Muộn màng rồi còn đâu.

Hắn bị ai nhận ra, hắn không hoàn toàn thật lòng đối đãi tốt với cậu mà không cần hỏi báo. Nếu không sao lại buồn phiền và tức giận khi thấy cậu cười nói vui vẻ khi gọi điện cho Tướng Linh Khê chứ?

Ồ lại, chẳng qua là vì lòng còn ôm nhiều mong ngóng.

Một người thân lâm trọng bệnh, bác sĩ bó tay chịu thua, cúi đầu thông báo đã hết đường chữa trị. Nhưng thân nhân vẫn kiên trì cầu xin là hãy cứu người ấy đi, dẫu rằng có hoài công tốn của, cũng mong một tia hy vọng sau cùng. Người còn sống thì còn không đành dứt bỏ.

Hắn chính là cũng mang cái tâm lý ấy.

Hắn không biết vì sao bản thân lại cố chấp đến thế, có lẽ vì Tạ Nhất đã thương hắn nhiều năm như vậy, có lẽ vì Tạ Nhất vẫn nhìn hắn say đắm như vậy... hoặc đáng thương hơn, là hắn đang cố tự huỷ hoại hoặc chính mình, dùng lý do sát seo đó để mặt dày bám trụ.

Nếu để đám binh nhì trong quân đội biết doanh trưởng Vương anh minh thần võ xông xáo lợi hại của họ hiện đang ở nhà quét dọn nấu cơm hết như nàng dâu nhỏ thì sẽ cười thối đầu hắn cho mà coi. Aii, cuộc đời thật biết trêu ngươi người ta mà.

Vương Thụ Dân dẹp cái khăn lau, đi vào phòng sách, một tay gác lên lưng ghế một tay vịn trên thành ghế, nhìn thoáng qua giống như là đang ôm Tạ Nhất vào lòng. Hắn hết sức thỏa mãn với cái suy nghĩ đó, xong lại nhú mày khi thấy cậu gồng người lên.

"Chà, nhìn đẹp quá ha, đúng là Giang Nam có khác, chẳng như mấy cái trấn ở phương Bắc toàn là nhà bốn gian tường bằng đất sét." Vương Thụ Dân vừa nói vừa kê mặt sát lại, cái cằm gần như là gác trên vai Tạ Nhất. Cậu khó chịu nghiêng đầu sang trái nhưng lại đụng trúng cánh tay của hắn, đoạn hắn lại nói tiếp, "Buổi tối rất đẹp, tôi đọc bình luận thấy người ta nói cảnh đẹp ở đó là đẹp nhất, còn có múa hát dân gian nữa. Tôi chưa từng xem bao giờ."

Vương Thụ Dân quay sang nhìn Tạ Nhất. Mặt hai người cách nhau rất gần, đến nỗi hắn có thể trông thấy hàng mi dài cong cong đang phủ bóng tối xuống vành mắt của cậu, đầu mày khe khẽ nhíu lại, lỗ tai loang loáng đỏ. Hắn nói, "Đi buổi tối nhé, thấy tiền khách sạn cũng không đắt lắm, trưa ăn cơm xong thì đi nha?"

Tạ Nhất vội đứng dậy, lui về sau một chút, cái bàn vì chuyển động của cậu mà cũng rung lên, mặt mày lúng túng.

Vương Thụ Dân chớp mắt mấy cái, "Sao? Không tiện hả?"

Tạ Nhất cau mày quay đầu đi, cảm thấy bối rối, "Buổi tối mùa đông cậu không sợ lạnh à?"

"Lạnh thì mặc nhiều một chút." Vương Thụ Dân giả ngu, "Đi đi, tôi thấy chỗ đó cũng không lớn lắm, đi mai về, nhé?" Đoạn nói luông tuông không cho Tạ Nhất cơ hội từ chối, "Mang theo bàn chải khăn mặt... Không cần đem nước theo, có gì ghé siêu thị mua ha? Quần áo thì hai bộ đủ rồi. À nhớ in bản đồ ra nữa."

Sự phản đối yếu ớt của Tạ Nhất chẳng là gì cả.

Vương Thụ Dân chạy vụt đi soạn hành lý, tâm trạng ủ ê vì ghen với Tưởng Linh Khê cũng chợt hững hờ. Cảnh đêm là gì? Cảnh đêm trong mắt Vương Thụ Dân chẳng qua chỉ là đường phố tối thui vài ngọn đèn lồng le lói, không có gì đẹp hết. Khụ, chuyện này nhất định không được để lộ ra.

May là phòng ngủ cách phòng khách cũng khá xa.

35. Chương 34: Cổ Trấn

Mùa đông trời rất nhanh tối, chớp mắt một cái đã tới năm sáu giờ chiều, đường nhìn sáng tỏ. Đèn hai bên đường đã lên, thấy được những cánh đồng rộng lớn nằm hoang hoải giữa mùa đông, đợi chờ mùa xuân đến. Vương Thụ Dân len lén nhìn gương mặt nhìn nghiêng vô cùng chuyên tâm lái xe của Tạ Nhất. Ai cũng không lên tiếng. Đường về trôi về phía sau. Không gian câu tịch.

Vương Thụ Dân bỗng dưng trở nên hết sức kiên định. Khoảng cách giữa thành thị và thôn quê so với tưởng tượng cũng không khác xa nhau mấy. Dù chẳng quen phong thổ, nhưng không phải vẫn sống ngày qua ngày đấy sao?

Khác chẳng thì chỉ có người. Cổ nhân lòng hoài cổ hươu. Nơi nào người cũ đến nơi đấy quê xưa còn. Khi bạn xuống xe lửa hoặc máy bay, đập vào mắt là nhà xe như nước, chỉ khi như thế mới có được mong mỏi được "quay về", mới có một người khiến lòng quyết tâm gấp lại. Mang một trái tim hoài niệm, đến nơi đâu chẳng là nhà, cũng sẽ thấy thân quen.

Vương Thụ Dân nhận ra, sau bao nhiêu năm cuối cùng cũng tìm được nơi dừng chân. Nơi dừng chân ấy lại ở ngay bên cạnh hắn, chưa bao giờ rời xa, khi nào cần đến đều hết lòng chiếu cố. Nhưng hết lần này tới lần khác hắn đều bụng tai bịt mắt chẳng phát hiện ra, lỗ làng ngàn ấy năm.

Nhớ tới hồi còn học sơ trung, buổi sáng dậy không nổi, chẳng thể kịp ăn điểm tâm, Tạ Nhất luôn chuẩn bị hai cái cà mên một lớn một nhỏ. Cái lớn đựng cơm nóng hổi, cái nhỏ đựng đồ ăn ngon, để hân đem tới trường. Hắn không chịu học hành, mặt dày cộp pi bài làm của Tạ Nhất. Ban đầu cậu không chịu cho hắn xem, nhưng sau khi thấy hắn vì không làm bài tập mà bị thầy cô trách mắng, liền mềm lòng. Tuy vậy, mỗi lần đưa bài cho hắn coi đều sẽ chừa lại hai bước giải để hắn tự động não. Dần dà đầu heo Vương Thụ Dân cũng có thể hiểu được đại khái môn đại số.

Vốn tưởng chẳng có gì, nhưng khi để ý thì sẽ thấy Tạ Nhất đối với hắn rất tốt.

Tốt đến mức hắn ngồi im lặng ngắm gương mặt nhìn nghiêng của cậu thôi cũng thấy vừa ấm áp vừa buồn khổ. Phức cảm này tràn tới miệng làm hắn muốn cười, tràn tới mắt lại làm hắn muốn khóc.

Hóa ra yêu một người, chính là dằn vặt giữa sướng vui và đau khổ. Không thể từ bỏ, không thể buông tay, chỉ cam lòng cắn răng chịu đựng.

Chạng vạng thì tới được Tây Đường trong truyền thuyết. Thật ra cổ trấn Giang Nam đâu cũng giống nhau, đều là ngõ nhỏ cong cong, tường rêu xanh phủ, suối ngọc rầm rì, hai bờ dương liễu, hương rượu quấn quanh, ý thơ tràn trề, tâm can lay động.

Dọc đường đi hai bên toàn là nhà nghỉ cũ xưa, hoặc vài hàng quán bày mấy món đồ xinh xinh lưu niệm, con gái cổ trấn phong tình e ấp vừa làm lồng đèn giấy vừa rao hàng từ tốn. Tuy là mùa đông nhưng vẫn có rất đông du khách qua lại trên con hẻm nhỏ chật, phải chen vai thích cánh mà đi, cảnh tượng hệt như người ta đi chuyển kiếp, hai bên là người, dưới chân là sông lạnh.

Sau một lúc dòng người cũng giảm bớt, hai người một trước một sau rảo bộ trên những phiến đá đóng băng. Vương Thụ Dân lần đầu thấy cảm kích cô "bạn gái" của Tạ Nhất vì đã đưa ra ý kiến coi cũng được.

Vì là ngày lễ nên cảnh đêm Tây Đường càng trở nên đặc biệt, thu hút được rất nhiều người ghé thăm. Đi hỏi liên tiếp mấy khách sạn đều nghe câu trả lời là hết phòng. Tạ Nhất nhíu mày, lẽ ra phải đặt phòng trước mới đúng. Sau một hồi hỏi han cũng tìm được một khách sạn nhỏ nằm cuối đường, nhưng lại chỉ còn một phòng trống.

Vương Thụ Dân hết sức là há hê, không thèm xem phòng đã nhận chìa khóa, tay chân lạnh lẽo đến mức khiến người ta phải nghi ngờ hắn là kẻ lừa đảo. Tạ Nhất cũng không phản đối gì, trời đã tối, không thể cứ đi tìm chỗ nào tốt hơn, hơn nữa bình thường đi công tác cũng tùy tiện tìm một khách sạn nào đó, với lại phòng có hai giường, tự ai người nấy ngủ....

Thế nhưng khi chìa khóa tới tay, cửa mở ra, hai người cùng choáng váng.

Tạ Nhất thì choáng váng vì hết hồn thật, còn Vương Thụ Dân thì choáng váng vì vui mừng thật.

Cổ trấn trở thành địa điểm du lịch, kỳ thực đã được khai phá rất tốt, chẳng qua là khách sạn này không nằm trong số đó... Hoàn toàn không đạt tiêu chuẩn quốc gia, tên khách sạn đã là "Bình Dân" nên những vật dụng cũng bình dân nốt. Tạ Nhất chỉ cái giường hoa cũ kĩ to đùng, quay sang trợn mắt hỏi bà chủ, "Bà chủ, sao... chỉ có một cái giường?"

"Đây chính là điểm đặc sắc của chúng tôi. Nếu cậu thuê khách sạn ở ngoài trấn thì vừa xa vừa đắt. Ở đây giường rất lớn, hai người cũng không to con lắm, ngủ không chật đâu. Bây giờ mà đi chỗ khác sẽ chẳng tìm được phòng nữa, du khách đông quá mà. Hồi trước còn có tới 3 người cùng chen trên một cái giường mà có hề gì."

Tạ Nhất bó tay.

Vương Thụ Dân nhanh nhẹn vào phòng ném hành lý lên giường, thấy Tạ Nhất còn đứng ở cửa liền mau lẹ kéo hành lý của cậu xuống, cười tươi như hoa nở, "Rất tốt rất tốt rất rất tốt! Chúng ta tới đây đi chơi, ngủ cũng chẳng nhiều, mai thì về rồi, có sao đâu nào."

Bà chủ hòa theo, "Đúng đó, cổ trấn có nhiều nơi để ngắm lắm, tuy là khách sạn bình dân nhưng ngủ cũng rất thoải mái. Tối nay định đi đâu chơi nè? Khi nào về thì gọi tôi nhé, tôi chuẩn bị nước nóng cho tắm, à khi đi nhớ mang chìa khóa theo nha."

Nói xong thì bỏ đi.

Tạ Nhất thần thờ nhìn cái giường khắc hoa trạm trổ đôi uyên ương, đầu tiên thì trách sao Trung Quốc rộng như vậy mà người ta cứ đổ hết về đây. Sau thì trách Vương Thụ Dân, tất cả đều do hắn mà ra, sao lại đi chọn một nơi như thế chứ... Không đúng, phải là, sao lại tự dưng chạy đây tới tìm cậu gây ra bao nhiêu là phiền phức. Cuối cùng là trách Tưởng Linh Khê và Jason, đúng là một cặp bài trùng, lòng tốt dùng không đúng chỗ, biết nơi này đông đúc thế mà không nhắc cậu đặt phòng trước.

Trách mắng đã đời, thấy Vương Thụ Dân đang hả hê ngồi trên giường nhìn cậu, "Tiểu Tạ, có mệt lắm không? Ngồi xuống nghỉ chút hay là ra ngoài đi dạo?"

Tạ Nhất không muốn nhìn cái giường hoa kia thêm lần nào nữa, cả cửa cũng chẳng bước vào liền xoay người đi thẳng. Vương Thụ Dân vội cầm chìa khóa chạy theo, "Không nghỉ thì không nghỉ. Cậu có đói không? Tìm chỗ nào dùng bữa hay là mua thức ăn ven đường cũng được..."

Sao trước đây không phát hiện mình lắm chuyện như vậy nhỉ?

Đèn dầu rọi trên sông, thuyền tranh lững lờ trôi theo dòng, hàn khí theo đó mà đến. Buổi đêm Tần Hoài dịu dàng tao nhã, phồn hoa lục triều chảy suốt nghìn năm, vừa buồn bã và cô tịch. Chẳng thành trấn nào có thể sánh bằng. Thiếu nữ bên sông lặng lẽ và e lệ, khiến lòng người chìm đắm mê mẩn.

Trên đường rất đông du khách, Vương Thụ Dân theo sát phía sau Tạ Nhất, rồi đột ngột túm lấy cánh tay cậu, trời lạnh ngón tay cậu cũng buốt rét theo, chỉ có lòng bàn tay là ấm hơn một chút. Tạ Nhất theo quán tính định giữ ra nhưng Vương Thụ Dân lại siết thật chặt, đường phố nhiều người như vậy, không tiện gây chú ý, đành cau mày quay đi mặc kệ tên mặt dày kia.

Vương Thụ Dân giả ngu, như bao du khách khác mà háo hức ngắm nhìn xung quanh, cười suốt như thằng dở hơi.

Đi một đoạn dừng một chút, thấy gì ngon hay đẹp thì liền ghé lại, mệt thì vào quán ven đường uống một ấm trà, hay ngồi bên sông vừa nghỉ ngơi vừa ngắm người đẹp lướt qua. Lâu lắm rồi Tạ Nhất mới có thể không suy nghĩ gì, chỉ an nhàn tản bộ trên phố, mệt thì nghỉ, đói thì ăn. Thế nhưng lại cứ bị Vương Thụ Dân kéo đi một hồi, hết rẽ trái lại rẽ phải, chẳng phân biệt được phương hướng, lên gò thấp xuống cầu đá, bắt tri bắt giác người đã vắng, ngay cả ông cụ kéo hồ cầm cũng dọn đồ ra về.

Lần nữa đến bên mé sông, Vương Thụ Dân lấy điện thoại ra xem giờ, đã hơn mười giờ tối, liền hỏi, "Mệt chưa? Muốn về ngủ không?"

Tạ Nhất quả thật đã mệt rồi, nhưng vừa nghe vậy lại nghĩ ngay tới cái giường hải hùng đó, bỗng nhiên chỉ muốn trì hoãn được phút nào hay phút đó. Nói thật lòng thì cậu chỉ muốn leo lên xe ngủ cho xong, đến sáng liền đi về.

Vương Thụ Dân nhìn mặt Tạ nhất hết xanh rồi đen, bèn ngoảnh đi mà cười trộm. Hắn đang mượn gió bẻ măng nên hiện giờ cảm thấy sung sướng vô cùng.

Cô gái nhỏ ngồi trong cái sạp bán hoa đăng gần đó hỏi, "Chú có muốn thả hoa đăng cầu nguyện không? Rất là linh đó." Cô bé tầm mười hai tuổi, cột tóc đuôi ngựa, hàng đa số đã bán xong, chỉ còn sót lại vài cái. Trên sạp có để một ngọn đèn nhỏ, kế bên là một tấm bảng be bé đề "Về nhà nghỉ đông". Cô bé đã cố gắng đến mức giọng nói vừa khàn vừa run.

Tạ Nhất nghĩ cô bé này không có mắt nhìn người rồi, thả hoa đăng toàn là đôi tình nhân nhỏ, đăng này lại đi mời hai thằng đàn ông. Cô bé lại nói, "Không đắt đâu, chỉ có năm đồng tám mà thôi." Đôi mắt cô bé to tròn, nhìn chăm chăm vào Tạ Nhất, sự van nài yếu ớt ấy khiến cậu bất giác mềm lòng.

Vương Thụ Dân ngồi xổm xuống nhìn. Những chiếc hoa đăng trôi trên sông chẳng qua chỉ làm bằng giấy thủ công sau đó thêm một ngọn nến nhỏ rồi thả xuống nước, thoảng một cái liền tắt ngúm. Hắn ngắm nhìn một hồi thì hỏi, "Em làm à?"

Cô bé gật đầu, suy nghĩ một chốc lại đáp, "Thỉnh thoảng là bà nội làm."

"Thế bà nội em đâu?"

"Trời lạnh lắm, con bảo bà về trước rồi." Cô bé chớp mắt, "Chú ơi, bán xong cái này là con có thể về nhà rồi. Chú mua đèn thả đi, ước nguyện nào cũng thành thật hết."

Vương Thụ Dân bỏ tiền vào gùi của cô bé, mua hết số hoa đăng còn lại, cô bé liền tốt bụng tặng hai người một hộp diêm.

Hắn như một đứa trẻ kéo Tạ Nhất ra bờ sông, thả một cái hoa đăng, nhẹ nhàng thả xuống sông. Gió nhẹ, lửa no. Ban đầu chỉ có tiêm đèn là cháy, dần dần lan ra cả mặt giấy, lửa bùng lên, sau cùng lại tắt ngúm, chìm vào đáy sông.

Tạ Nhất trầm ngâm nhìn từng chiếc hoa đăng cháy rồi lại tàn, không hiểu là đang suy nghĩ gì. Vương Thụ Dân lắc lắc hộp diêm trước mặt cậu, "Thả hoa đăng ước một điều ước không?"

Tạ Nhất cầm hai tay trong túi áo gió, lắc đầu cười đáp, "Tôi không có gì muốn ước."

36. Chương 35: Không Thể Nói

Vương Thụ Dân tìm nhồi lên một cái, nhức buốt. Chiếc đèn vừa thả đi trong một khoảnh khắc không chú ý đã bị nước dạt lại vướng vào chân đèn. Tạ Nhất cúi xuống gỡ đèn ra, đôi mắt sáng rõ, mỉm cười nhẹ tênh. Sát na đó Vương Thụ Dân chỉ muốn giang rộng hai tay ôm ghì cậu vào trong lòng.

Nhưng hắn lại chỉ im lặng, thả hết số đèn còn lại thả vào sông, rồi kéo tay Tạ Nhất, "Về thôi, muộn rồi, ngoài này lạnh quá, sáng mai chúng ta lại đi dạo tiếp."

Tạ Nhất ngẩn ra, ngón tay theo bản năng co rút lại nhưng không từ chối. Có lẽ tại vì cảnh sắc nơi đây thật huyền ảo, cậu không an lòng nghĩ vậy. Để mặc bàn tay chai sần nhiều thương sẹo của Vương Thụ Dân nắm tay mình như nắm một món đồ trân quý.

Đêm khuya vắng người, hết như một cơn mộng cũ, nước sông vỗ bờ rầm rì dịu dàng đến mức khiến lòng mềm mại. Hoa đăng trôi nổi giữa dòng, từng chiếc tắt lịm rũ chết bên sông. Tạ Nhất trong phút quay đầu, nhìn những bóng đèn lay lắt dần dần bị bóng tối trong thôn nuốt chửng, chẳng còn tung tích đã từng.

Cậu không kìm lòng được nghĩ, thật ra Vương Thụ Dân đã ước nguyện gì?

Jason tò mò hỏi Tưởng Linh Khê, "Do you believe the story about She-Tang?" (Em có tin chuyện về Tây Đường không?)

"What story?" (Chuyện gì?)

"That it will make people love each other deeper?" (Nó sẽ khiến người ta càng thêm yêu nhau.)

"No... no, but I believe it can help people relax." (Không... Nhưng em nghĩ là nó sẽ giúp người ta thanh thản.)

"Relax?" (Thanh thản?)

"So that we can face our own hearts." (Ồ thì có thể khiến người ta tĩnh tâm lại để mà đối mặt với lòng mình.)

Đêm khuya lòng trần trụi, không nên gạt mình dối người.

Nhà vệ sinh khách sạn bình dân nhỏ đến mức ứa gan, ổ gà có khi còn lớn hơn nó. Đàn ông vóc dáng phổ thông đứng bên trong phải khó khăn xoay trở, khi vào cửa thì nghiêng người cúi đầu, không để ý chút liền bị đập trúng trán. Nước thì lại nóng vô cùng, chỉ mỗi hơi nước bốc lên thôi cũng đủ chưng sống người ta rồi, khói mù quần quanh hết như đang trong ảo cảnh. Tạ Nhất vừa bước khỏi nhà vệ sinh thấy như vừa qua trận sinh tử.

Vương Thụ Dân ngồi tựa lưng phía đầu giường, không bật đèn, chỉ có chút ánh sáng từ mù hắt ra từ cái TV đang mở. Hắn cầm remote buồn chán chuyển kênh, nghe động tĩnh liền quay đầu lại nhìn Tạ Nhất, tự nhiên nói, "Thấy đường không? Coi chừng vướng đôi giày. Đợi cậu qua đây tôi tắt TV."

Tim Tạ Nhất đánh thịch một cái, máu trong người như bị bốc hơi hết lúc tắm không kịp lên não làm tay chân chết cứng. Vương Thụ Dân dựa lưng đầu giường, áo khoác cởi ra xếp chỉnh tề để ở một bên, trên người chỉ còn lại mỗi cái áo sơ mi mỏng cởi mấy nút đầu, lần áo dán chặt lên người, để lộ ngoài lớp chăn, mơ hồ thấy được cơ bắp chắc nịch đẹp đẽ.

Tạ Nhất không biết mình đã đi đến giường thế nào, đúng là suýt tí nữa thì vấp đôi giày té ngã. Vương Thụ Dân co hai chân lại nhường chỗ, "Cậu ngủ ở trong đi, tôi là quân nhân ngủ rất nghiêm, tránh cho buổi tối cậu lăn xuống đất."

Tạ Nhất vừa tỉnh nói "Tôi ngủ cũng rất nghiêm" nhưng lời lên tới miệng lại thấy kì cục, bèn im lặng, nghe lời leo vào trong. Chiếc giường trông lớn vậy mà nháy mắt bỗng thành chật chội, khiến cậu cố gắng rút người sâu vào trong tường, để khoảng cách giữa hai người rộng thêm ra, thế nhưng lại đau khổ phát hiện, khách sạn này chắc chắn là khách sạn cô hồn, tới chần mà cũng chỉ chuẩn bị có một cái... Bà chủ, bà nghèo đến mức này sao?

Đừng có đùa vậy chứ... Thế này ngủ làm sao!?

Trong lúc cậu không biết làm sao thì Vương Thụ Dân đã tắt TV, nương theo ánh sáng hắt từ cửa sổ vào mà nhìn cậu nói, "Cởi áo lông ra đi, mặc nhiều vậy ngủ cậu không mệt à?"

Sự bình tĩnh rèn luyện bao năm trên bàn đàm phán hôm nay được Tạ Nhất sử dụng triệt để, "Tôi lạnh."

"Điều hòa mở rồi, rất là ấm mà." Vương Thụ Dân lẩm bẩm, rồi thình lình nắm lấy tay Tạ Nhất suýt làm cậu nhảy dựng lên, "Tay lạnh thì đắp chăn vào, lát nữa hết liền." Rồi hấn cứ mượn thế mà tiến, lấy chăn trùm kín người Tạ Nhất, đồng thời còn truyền nhiệt độ từ mình sang. Chân Tạ Nhất bất ngờ chạm phải cái gì đó liền hóa đá... Vương Thụ Dân mặt dày khôn kiếp... không có mặc quần.

Tạ Nhất bề này hóa đá, Vương Thụ Dân bề kia mau lẹ cởi áo lông giúp cậu, thường ngày không phát hiện, bây giờ trên chiếc giường chật hẹp hấn kẻ sát lại bỗng nhận ra hấn cao lớn nhường này... Chắc, tên khỉ đột choáng hết không gian của cậu, khiến cậu lắp bắp, "Tôi không... không..."

Đầu lưỡi như là đã đóng băng rồi.

Vương Thụ Dân bật cười, giọng cười trầm thấp, như thể phát xuất từ tận đáy lòng, làm rung động lấy lan, "Được rồi, hôm nay đi cả ngày, cậu còn lái xe, nếu tối ngủ mặc nhiều áo như thế mai sẽ đau lưng đau vai lắm đấy."

Tạ Nhất trốn sâu vào góc tường, "Tôi tự làm được."

Vương Thụ Dân bỏ tay ra, hai mắt sáng rực nhìn Tạ Nhất, tuy đã tắt TV nhưng lồng đèn treo trong sân vẫn còn, ánh sáng tù mù, mắt hấn lại lờ mờ, khiến cậu chỉ có thể cúi đầu trốn tránh, cố gắng rút người lui xa, sau cùng thì lùi ra khỏi chăn luôn.

Vương Thụ Dân kéo cái áo lông của Tạ Nhất ra, để qua một bên, rồi xấp tới gần. Tạ Nhất hết đường trốn, bực mình nói, "Vương Thụ Dân cậu tránh qua kia chút coi!"

Vương Thụ Dân vui sướng, thâm nghĩ, cái người này áo quần chỉnh tề thì tỏ ra mình tinh anh kiên cường, nhưng chỉ vừa cởi có mỗi cái áo lông ra lại như con thỏ đang hoảng sợ. Hấn chìa tay ra ghì lấy hông cậu, đề cậu nằm xuống, rồi cúi đầu sát lại... dếm chần giúp.

Hơi thở hấn vừa phả qua cổ, con thỏ nhỏ liền đông cứng, hấn hả hê nói, "Đắp chăn kín vào kéo lạnh." Như này có khác gì quấy rối hả!? Nếu cậu không chút phản ứng, cứ thế cùng hấn ngủ chung một giường thì hấn sẽ rất buồn. Nhưng đằng này cậu lại sợ hãi gồng người lên, thiếu điều là chôn mặt vào gối giấu đi, nên hấn thấy vui vẻ hết sức.

Đến khi Vương Thụ Dân nằm xuống rồi Tạ Nhất mới thở phào được, nhưng chưa kịp nhẹ nhõm lại nghe người bên cạnh nói, "Cậu làm như tôi sắp sửa làm gì cậu không bằng."

Thanh âm như thể hữu hình, xoáy vào tai, Tạ Nhất nổi da gà khắp người, theo quán tính vội rút người ra sau, thế nhưng một cánh tay rắn chắc lại chìa ra ôm lấy eo cậu. Vương Thụ Dân sấn tới, cách lần áo mỏng giấu không được tiếng tim đập mạnh, trong bóng đêm yên ắng lại càng phóng đại hơn mấy lần. Bàn tay dính chặt trên cái hông gầy, hơi thở và nhiệt độ cơ thể tràn tới, tựa như vô số tơ nhện phóng tới bủa vây ghì chặt lấy cậu.

Vương Thụ Dân thở dài, nhẹ nhàng xoa trên phần xương hông thô cứng của cậu, rồi như đang đo lường gì đó trên cơ thể mình, "Tiểu Tạ, sao cậu lại gầy như vậy, có thấy mệt mỏi lắm không?"

”Cậu... bỏ ra...” Tạ Nhất cúi đầu, giọng run run.

Vương Thụ Dân vùi mặt vào vai cậu, hít hà mùi hương từ cậu, một bàn tay khác trườn từ đầu gối lên vai rồi siết lấy vai cậu, kéo cậu chặt vào trong lòng. Tạ Nhất hít sâu, không dám động đậy... Vương Thụ Dân dùng hai chân trần trụ của mình quặp chặt lấy cậu... khiến cậu hoàn toàn bất động. Đường đường quân nhân, sao dùng kế bẩn?!

Nhưng, kế bẩn hơn vẫn còn ở phía sau.

Hai tay Vương Thụ Dân đang choàng trên lưng Tạ Nhất bỗng giở trò lưu manh, một tay nhẹ nhàng trườn vào trong áo sơ mi của cậu. Làn da trần dần dần lộ ra, hắn cũng càng cẩn thận vuốt ve. Hơi thở mạnh mẽ của Vương Thụ Dân phả vào mặt, khiến Tạ Nhất hoảng sợ cắn môi, giọng run rẩy nói, ”Vương Thụ Dân, cậu đừng có như vậy... Tôi xin cậu, đừng như vậy!”

Cậu rất muốn đẩy kẻ phía trên ra, song lại biết là mình không thể... Trên đời này, nếu như có điều gì mà cậu đã dùng hết toàn bộ sức lực nhưng vẫn không thể cự tuyệt, tựa như một kẻ bại trận cúi đầu chấp nhận, thì đó chính là hơi ấm của người kia.

Vương Thụ Dân khựng lại, nhìn Tạ Nhất, trong bóng tối vẫn có thể thấy được đôi mắt dịu dàng của cậu... Một Tạ Nhất như vậy thực sự khiến lòng hắn rung động, nên hắn liền cúi xuống. Tạ Nhất vội vàng nhắm mắt lại, cảm nhận Vương Thụ Dân cẩn trọng và nâng niu, nhẹ nhàng và thành khẩn, hôn lên môi cậu. Rồi cậu lại như một con vật nhỏ liếm vành môi vừa bị hấn cắn.

Hơi thở trượt qua má, Tạ Nhất vươn tay ôm lấy vai Vương Thụ Dân.

Thế như một kẻ đuối nước bắt được chiếc phao, tham lam hít hà nhiệt độ và hương vị của đối phương. Triền miên như là đang trong cuộc cứu chuộc.

37. Chương 36: Giao Phó

Đợi được trời tàn, đợi được đất tận, đợi được ngọc hóa bụi mù, thời gian không trở lại, đợi được...

Giờ phút này đêm đen lạnh lẽo như sông sâu giếng đền, lửa đỏ cháy bùng, suy tưởng vượt ngoài tâm với, chỉ muốn bỏ mặc để dung hòa với khát khao bản năng, tơ mỏng mảnh nhưng dai dẳng. Tạ Nhất thấy như có cơn hồng thủy tràn lên cuốn phăng thành lũy, rồi một phức cảm vô danh dâng trào chiếm trọn trái tim, tựa tựa bi thương.

Ở chỗ nhà bán tâm lý học Tưởng Linh Khê có một quyển sách liệu pháp tên là ”Tĩnh tâm”, viết rằng, mỗi khi lòng bức bối như thể có tảng đá chắn ngang thì hãy hỏi cơ thể, cơ thể chính là tiềm thức, biết tất cả đáp án. Vì thế, Tạ Nhất nhắm mắt tự vấn chính mình.

Sau đó, cậu nghe từng tế bào cơ thể đồng thanh gào lên, cậu khát khao con người này, khát khao hơi ấm này... Lý trí yếu ớt phản kháng, bị nhấn chìm trong thủy triều dục vọng, càng gặm rú bi thương kiên quyết cự tuyệt lại càng sa vương vào tuyệt vọng tận cùng.

Động tác vỗ về ủi an của Vương Thụ Dân cẩn trọng như một con chiên, nhưng Tạ Nhất lại sợ hãi siết chặt vai hắn, từng đầu ngón tay trắng bệch, tưởng như có thể ghì được sâu vào trong máu thịt hắn, cho đến khi hoàn toàn giải phóng bản thân mình trong tay hắn. Cơ thể từ rất lâu không phóng túng bất chợt mềm nhũn ra, sức lực tiêu tan.

Vương Thụ Dân khẽ gọi tên cậu, bàn tay trượt nhẹ trên sống lưng cậu, trù trù dừng lại ở phần hông, bất chợt thở dài, cúi đầu, để môi lướt qua khóe mắt cậu, hôn nhẹ lên giọt nước mắt đã tràn, ”Cậu không thích?”

Tạ Nhất im lặng lắc đầu.

Mồ hôi trên má Vương Thụ Dân rơi xuống trán Tạ Nhất làm cậu sững ra. Hắn tiếp tục bất động giữ tư thế quỳ trên người cậu, đau khổ nhẫn nhịn, không dám sơ suất hành động, đôi mắt miễn cưỡng giữ lại được chút tỉnh táo, khẽ khàng ghé vào tai cậu hỏi thì thầm, ”Vậy sao cậu lại khóc? Khi xưa Tạ Thủ Chuyết đánh cậu, cậu chẳng rơi lệ. Bị bọn du côn chặn đường chửi mắng chẳng rơi lệ. Tự mình hành hạ bản thân bằng

cách đâm kim lên tay chẳng rơi lệ. Một thân một mình thức khuya dậy sớm làm bao nhiêu việc khiến tay chân đau nứt cũng chẳng rơi lệ.”

Tạ Nhất không biết phải đáp thế nào, chỉ kinh ngạc nhìn, trong bóng đêm đối diện với người kia.

Vương Thụ Dân nhắm mắt lại, cổ họng tràn ra một tiếng gầm nhẹ, kéo tay cậu, ”Tiểu Tạ, giúp tôi...”

Tạ Nhất sững ra một lúc, lật mình ngồi dậy, một tay ôm Vương Thụ Dân, nhỏ nhẹ hôn hần, một tay luồn xuống phía hạ thân hần.

Vương Thụ Dân thở gấp gấp, ôm chặt lấy cậu, hai bờ ngực dán chặt, trái tim co thắt, giọng khản đặc, cúi đầu nỉ non, ”Tiểu Tạ, Tiểu Tạ, Tiểu Tạ...”

Tiếng tim đập rộn rã truyền tới tai đối phương, giữa mùa đông buốt rét cảm im chợt vang rền như trống trận, là muôn ngàn tình tự bên bờ Trường Giang trên mé Hoàng Hà.

Hôm sau Tạ Nhất tỉnh dậy, đã là buổi trưa mặt trời dâng cao. Bình thường cậu sinh hoạt không phải là quy luật lắm, quanh năm chẳng mấy khi tròn giấc, sáng sớm thức dậy toàn nhờ đồng hồ báo thức, nên khi có cơ hội ngủ thỏa thích cũng sẽ tự nhiên tới trưa mới dậy thôi.

Lúc mở mắt, vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn, lơ đãng nhìn cái giường khắc hoa rộng lớn, trong một sát na tưởng chừng đã tự lừa mình như Tưởng Linh Khê, cho rằng đã chuyển kiếp rồi. Nhưng lại nghe thấy động tĩnh, liền quay đầu lại, nhìn Vương Thụ Dân đang ngồi bên cạnh, dáng vẻ xem chừng đã dậy từ lâu, áo quần chỉnh tề, trên đầu gối kê quyển sách chẳng biết lấy ở đâu, mắt không hề rời trang sách.

Hai người nhìn nhau, Vương Thụ Dân cười chào, ”Dậy rồi hả?”

Tạ Nhất thỉnh thoảng nhớ lại chuyện hồi tối, lập tức tỉnh táo, hiệu nghiệm hơn cả gói nước lạnh lên đầu.

Vương Thụ Dân phát hiện người này chỉ khi nào mới tỉnh ngủ thì ít ra còn thành thật được một chút. Đầu tiên là ngẩn ngơ nhìn cái giường hoa, rồi quay đầu lại nhìn hần, đôi mắt hoa đào bất chợt trợn to như bị dọa cho giật mình, cuối cùng thì mặt mày biến dị hoàn toàn.

Hần luồn tay vào tóc cậu, dịu dàng vuốt ve, khiến cậu nổi da gà, mặt hoảng sợ như trông thấy quỷ ban ngày. Hần nói, ”Bây giờ tôi đã thông suốt một điều, cậu biết là gì không?”

Tạ Nhất vẫn còn trong cơn hoảng loạn.

Vương Thụ Dân bật cười, ”Cái con nhỏ như con khỉ đưa tôi tới nhà cậu không phải là bạn gái cậu phải không?”

Cái con nhỏ như con khỉ... Quan Thế Âm đại từ đại bi phù hộ độ, tuyệt đối đừng để Tưởng Linh Khê nghe thấy câu nói này, đối với người suốt đời chỉ mặc cúp A như cô, lời này khác gì lời phản nghịch.

Hả? Chờ chút. Vương Thụ Dân nói gì vậy?

Tạ Nhất lắp bắp nói được hai chữ, ”Cổ... tôi...”

Vương Thụ Dân búng lên trán cậu một cái, thấy hình như hơi mạnh tay liền xoa xoa, ”Có lần dẫn anh em đuổi theo bọn buôn ma túy tới biên giới, bị một thằng trong số chúng giả làm con tin lừa. Thằng đó nó để đồng bọn chia súng vô đầu, ra bộ hoảng sợ chân run rẩy, nhưng cuối cùng không thể qua được hỏa nhãn kim tinh của tôi.”

Tạ Nhất không hiểu, ý hần là đang muốn nói gì?

Vương Thụ Dân âm thầm đắc ý, nhưng phát hiện Tạ Nhất hoàn toàn không có ý lĩnh hội, bèn húng hắng ho một tiếng, gãi đầu nói, ”Tiểu Tạ, tuy tôi học có dốt thật, đầu óc không lanh lợi bằng các cậu... Nhưng các cậu có thể làm ơn đừng đối xử với tôi như thằng ngốc có được không?”

Hần không nói thì thôi, nói rồi liền khiến Tạ Nhất lập tức nhìn hần như nhìn thằng ngốc.

Vương Thụ Dân thở dài, bất lực nói, ”Tôi đọc tài liệu rồi cả bản phân tích tâm lý của bọn buôn ma túy, nhìn thằng con tin kia một cái liền đoán được tám chín phần, nói gì người quen biết bao nhiêu năm là cậu. Nếu cậu thật sự có bạn gái thì sẽ không theo tôi đi du lịch. Hôm qua... Hôm qua càng không cho tôi đụng

vào.” Hấn luôn tay vào trong chăn, nắm bàn tay ỉm ấp suốt đêm mới ỉm ắp của Tạ Nhất, ”Tiểu Tạ, sao cậu lại không chịu tin là tôi hiểu cậu hơn bất kì ai? Cô gái đó là cậu cố tình để mà chọc tức tôi?”

Tạ Nhất im lặng.

Vương Thụ Dân rũ mắt, suy nghĩ một chút rồi lại cười như tự giễu, ”Đúng là đã chọc tôi tức gần chết.”

Tạ Nhất chẳng biết là giận hay gì mà mặt khề đỏ lên, hất tay Vương Thụ Dân ra, bắt chắp áo quần xộc xệch mà bật dậy, trợn mắt lườm hấn, ”Cậu nghĩ cậu là hoa thờ trong miếu à? Vương Thụ Dân, cậu có thể đừng tự đề cao mình có được không?”

Ông trời con quả nhiên là thẹn quá hóa giận rồi. Vương Thụ Dân nhìn cái áo sơ mi đêm qua hấn qua loa khoác lên người cậu, dưới cổ còn in dấu hôn mờ ám thì chợt thấy miệng lưỡi khô khô, quay đầu đi ho một tiếng.

Tạ Nhất nhú mày, như nhớ ra điều gì, cúi đầu nhìn xuống, mặt lại càng đỏ dữ dội. Cậu cắn môi một cái, đá Vương Thụ Dân, cầm quần áo ai kia dậy sớm chuẩn bị để hong khô dưới điều hòa, không ngần ngại mà mặc vào.

Ngước đầu lên, thấy vật thể Vương Thụ Dân cầm trong tay nhìn rất quen liền cau mày hỏi, ”Cậu cầm đi động của tôi làm gì?”

Vương Thụ Dân sờ đầu, dè dặt nhìn cậu, ”Không... Khụ... Thực ra là hồi sáng này lúc cậu còn đang ngủ, tôi ra sân dạo một vòng, rồi thì, sẵn tiện gọi cho cô khỉ kia...”

Tạ Nhất liền đen mặt.

Vương Thụ Dân xem chừng sắc mặt của cậu, giọng nói càng lúc càng nhỏ, ”Ờ thì, sau đó, sau đó tôi, tôi nói với cổ... rồi cổ nói tôi biết.”

”Cậu với cái gì với cô ấy? Cô ấy nói cậu biết cái gì?”

Vương Thụ Dân cà chón sà tới, ”Tiểu Tạ, hứa là đừng giận nha?”

Tạ Nhất đành mặt nhìn.

Vương Thụ Dân giơ hai ngón tay lên trời, ”Chủ tịch Mao chứng giám, tôi không nói gì với cổ hết. Cổ vừa nghe điện thoại liền biết là tôi, rồi nói tôi nghe mọi chuyện, còn nhờ tôi chuyển lời cho cậu.”

”Chuyển lời gì?”

”Bạn bè là để bán đứng... Á, Tiểu Tạ, cậu đừng kích động, đừng kích động! Không phải tôi nói, là con khỉ kia nói! Trời ơi cái đó cứng lắm đừng có đập chết người bây giờ! Thiệt tình là tôi không có nói... ÁÁÁÁ!!”

Cứ như thế, buổi sáng yên tĩnh tốt lành ở cổ trấn Giang Nam hoàn toàn bị phá vỡ.

Thực ra, còn rất nhiều điều Vương Thụ Dân đã không nói. Khi Tưởng Linh Khê nhận được điện thoại của hấn thì ngạc nhiên lắm, mở miệng hỏi ngay, ”Tại sao lại là anh vậy anh Vương?”

Hấn liền hắng giọng, cố lấy bình tĩnh đáp, ”Cô Tưởng, tôi có vài chuyện muốn nói với cô.”

”À... Chuyện gì cơ? Tạ Nhất đâu?”

”Cậu ấy còn chưa dậy.” Hấn đáp, ”Cô Tưởng, tôi muốn nói cô biết, sau này Tạ Nhất là của tôi, tuy cậu ấy không thừa nhận nhưng sự thật vẫn là sự thật. Về chuyện này, cô Tưởng có ý kiến gì không? Nếu có thì chúng ta cùng trao đổi.”

Tưởng Linh Khê hồ báo là vậy, nhưng cũng có khi lại cứng họng không biết nói gì, phải hơn năm phút đồng hồ, Vương Thụ Dân tưởng rằng cô đã cúp máy, cô mới cười một tràng, sau đó nói là mình đã sớm biết mọi chuyện rồi.

Quả thực cô có nhờ Vương Thụ Dân chuyển lời như vậy cho Tạ Nhất, nhưng trước đó, cô đã nói chuyện với hấn suốt nửa tiếng đồng hồ, kể chuyện từ hồi hai người quen nhau lúc đại học, đến bao nhiêu năm Tạ Nhất dốc sức làm việc, rồi thì từ một thiếu niên kiên cường dần dần trở nên cố chấp.

Sau đó, cô thở dài nói, "Anh Vương, anh có biết điều thất bại nhất cuộc đời này của tôi là gì không?"

"Là gì?"

"Anh nói xem, tôi cái gì cũng có, chỉ cần muốn thì sẽ có rất nhiều chàng trai bu quanh lấy lòng, thế nhưng sao cứ yêu thầm một người chỉ yêu đàn ông, lại còn yêu thầm lâu đến như vậy..."

Vương Thụ Dân hoàn toàn hóa đá.

Tưởng Linh Khê cười một tiếng, "Không cần lo lắng, bây giờ tôi có bạn trai rồi, hiện chỉ muốn duy trì tốt mối quan hệ này. Nói gì thì nói, ai bảo tôi không đủ hấp dẫn, không thể bẻ thẳng cậu ấy lại. Đây là bí mật chỉ của hai chúng ta thôi, đừng nói cậu ấy nghe." Thở dài xong lại tiếp, "Anh Vương, anh tốt nhất là phải trân trọng cậu ấy nhiều hơn, đừng khiến cậu ấy đau khổ nữa."

Suy nghĩ một lúc lại nói, "Hắn anh nghĩ cậu ấy thật tàn nhẫn, hết lần này tới lần khác đều quyết tuyệt ra đi, không cho anh cơ hội. Đó là vì anh không hiểu thôi. Con người, một khi đã đoạn đành dứt bỏ điều quan trọng nhất, thì có nghĩa là, họ đã quen với mất mát và đau thương."

Sau khi cúp máy, Vương Thụ Dân thốt nhiên nghĩ, Tạ Nhất từ bỏ cô gái này để chọn hắn, quả thật là đã thiệt thòi cho cậu rồi.

38. Chương 37: Tan Chảy

Ngoại trừ nghỉ đông và nghỉ hè, bọn nhóc rất coi trọng đợt nghỉ Tết. Phía người lớn, nếu không làm trong ngành giáo dục thì Tết Nguyên Đán là kỳ nghỉ dài nhất năm, tù tì mười mấy ngày. Ông chủ người nước ngoài của Tạ Nhất cũng hết sức thoải mái trong chuyện nghỉ lễ này. Chỉ tội cho Vương Thụ Dân, cửa hàng mở cửa buôn bán lại, nên gọi người về họp hành. Hoàng Hoa liên tục gọi những mấy chục cuộc điện thoại, sợ hắn trọng sắc khinh bạn chạy theo người yêu một đi không trở lại, quảng hết chuyện làm ăn lại cho gã và Lý Ái Quân.

Bởi thế cuộc tương phùng này vội vã như một giấc mơ.

Tạ Nhất đặt giùm hắn vé máy bay, sáng sớm lái xe đưa hắn ra sân bay.

Cậu lẩn lộn thương trường đã lâu, sớm quen lẽ thói nguy trang kiêu cách, khiến người ta đoán không ra thực thực giả giả. Vương Thụ Dân ghét nhất mặt này của cậu. Khoác lên người cái vest armani liền quay lưng làm ngơ, lại còn cái vẻ ngoan cố đã tra đầu vẫn không chịu tiến lên. Hắn ác ôn nghĩ, đồ chuột con, cổ mà đừng rơi vào tay anh, một khi rơi vào tay anh rồi mỗi ngày anh lột đồ cứng ra, để xem cứng còn đóng vai lạnh lùng vong tình phụ nghĩa nữa không!

Quý vị nói coi, đây khác gì là giết người không dao hủ, miệng mọc ra là để nói chuyện mà, làm gì có chuyện nào không thể không khơi thông được chứ?!

Tới sân bay trời vẫn còn sớm, Tạ Nhất ngừng xe, vừa tháo dây an toàn thì bị Vương Thụ Dân chụp vai giữ lại. Bàn tay to bè vừa nhìn liền biết mạnh cỡ nào. Tạ Nhất bờ vai nhỏ bé, bàn tay khổng lồ kia nhìn qua như nắm trọn cả bả vai của cậu.

"Tiểu Tạ, cậu có thể nói cho tôi biết là cậu đang nghĩ gì không?" Hai mắt Vương Thụ Dân như muốn đâm thủng mấy lỗ trên người cậu, "Cậu nói cho tôi biết một tiếng đi mà, để tôi đi lần này coi như cũng có điều để nhớ nhưng."

"Nhớ nhưng?" Tạ Nhất ngăn ra, chẳng biết phải cười hay mếu, "Cậu cần nhớ nhưng làm gì, có thay cơm ăn được không?"

Vương Thụ Dân trầm mặc, ghét nhất là thái độ này của Tạ Nhất, mỉm cười nhẹ tênh, coi như chẳng chuyện vương vẩn lòng, một câu nói bẻ ra vòng quanh đủ đường đáp trả. Kim nén buồn bực cả buổi mới đáp, "Cậu cho tôi một câu trả lời chắc chắn đi. Sang năm tôi mở chi nhánh ở Thượng Hải, hai đứa mình gần nhau hơn?"

Tạ Nhất rũ mắt, quay đầu nhìn tấm kính chắn gió trước mặt, một tay xoa huyệt thái dương, thở dài nói, "Bây giờ cậu nói những lời này với tôi không thấy là đã muộn rồi sao? Hoa cũng muốn tàn rồi*."

Vương Thụ Dân nhếch miệng, bàn tay trượt xuống giặt lấy cái tay đang tựa trán của Tạ Nhất, hai mắt vừa đáng thương vừa buồn bã hết như con chó lạc chủ. Thật không hổ danh quân nhân xuất ngũ, ba mươi sáu kể không bảy mươi hai đòn trở mặt, khi nào nên giả ngu thì giả ngu, khi nào nên đáng thương thì lập tức đáng thương.

Tạ Nhất sững sốt, kiên quyết rút tay về, cởi dây an toàn, cười bảo, "Cậu hồi nhỏ đã như vậy... Không có được coi như cũng tốt. Mau xuống xe đi!"

Cậu nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài, đôi mắt lo lắng buồn thương của Vương Thụ Dân khiến cậu xốn xang khó chịu vô cùng.

Nhưng trầm suy vạn tính Tạ Nhất vẫn không thể ngờ, tên khốn Vương Thụ Dân quả nhiên nói là làm, sau khi bị cậu đuổi về thì mỗi ngày đều điện thoại hoặc nhắn tin quấy rầy, chuẩn hơn cả đồng hồ báo giờ.

Sáng sớm: "Tiểu Tạ mau dậy đi, không được quên ăn điểm tâm đâu đó."

Buổi trưa: "Đừng có ngồi lì trong văn phòng như vậy! Cậu phải ra ngoài dạo một chút đi chứ, kiếm cái gì bỏ bụng ấy. Này, có thấy mệt không? Nếu mệt thì tựa đầu lên bàn nằm nghỉ chút đi. Đừng có mà uống cà phê hoài."

Mười giờ tối: "Tan ca chưa? Chưa hả? Mau mau về nhà đi! Máy giờ rồi, đã khuya lắm rồi đấy! Bộ ông chủ của cậu là dân cho vay nặng lãi hả, cậu có cần phải bán mạng thế không, nửa đêm rồi còn chẳng chịu tha cho con người ta!"

Một giờ khuya: "Mụ nội nó, tôi thử coi là cậu đã ngủ chưa, ai dè chưa ngủ thật hả? Mau mau đi ngủ đi! Bằng không tôi quậy cậu hoài luôn đó, tới khi nào cậu chịu lên giường ngủ mới thôi."

Quả thực còn hơn cả đồng hồ báo giờ vạn năng. Ngày qua ngày tự động lập trình chẳng nhờ tới ai...

Hết màn nhắc nhở, tới màn kể lể.

"Tiểu Tạ, tháng này bọn tôi lãi gấp đôi luôn đó, định là mở thêm chi nhánh ở thành Nam, với cái đà này không chừng sẽ có chi nhánh toàn quốc luôn. Mà quan trọng nhất chính là mở chi nhánh ở chỗ cậu đó!"

"Tôi chỉ mới bảo là muốn tìm chỗ cung cấp nguyên liệu tươi ngon dài hạn thì thằng nhãi Hoàng Hoa chẳng biết làm cách gì đã tìm được mấy cậu sinh viên học nông nghiệp về nhà thừa với ba má triển khai mô hình nuôi trồng rồi cung cấp hàng hóa cho bọn tôi, nhờ vậy ruộng khô núi hoang được cải tạo rất tốt. Bọn tôi sắp sửa ăn nên làm ra công thành danh toại rồi, sau đó tôi sẽ chạy tới chỗ cậu liền! Cậu không được tìm người khác đâu đó biết chưa, nam nữ gì cũng không được!"

"Lý Ái Quân và Hoàng Hoa thiệt mất nét hết sức, suốt ngày diễn cảnh rating 18+ cho tôi coi hoài. Hai thằng cẩu nam nam đó khi dễ tôi nhìn được làm không được mà... Tiểu Tạ, để bù đắp cho trái tim mong manh dễ bể của tôi cậu hãy hôn tôi cái đi mà!! Ai da ai da, không hôn thì thôi, đừng có cúp điện thoại mà!!!"

"He he, đêm qua tôi nằm mơ thấy cậu đó, muốn biết tôi mơ thấy gì không? Không nói cậu nghe đâu he he, mơ đẹp lắm, đẹp lắm cơ!"

"Lũ lưu manh có mắt không trông lại tới quán kiếm chuyện, tôi vừa xách dao chặt thịt từ bếp ra hỏi, bọn mày muốn một chọi một hay hội đồng thì chúng liền sợ hãi tháo chạy. Thiệt tình, không nói cho chúng biết năm xưa tôi là ai, không dạy chúng một bài học thì lên mặt vậy đó! Chúng đúng là ngu, không biết rằng muốn kiếm chuyện thì cũng phải chọn mặt khỏe hàng chứ!"

"Tiểu Tạ~ cậu có nhớ tôi không nè, nhớ tôi không nè? Mẹ bà, bộ nói ngọt một tiếng thì cậu cắn trúng lưỡi chết à!"

...

...

...

Tạ Nhất biết mình chỉ cần đơn giản phẩy tay một cái liền có thể trở lại trước đây gạt Vương Thụ Dân ra khỏi cuộc sống của mình, nhưng không hiểu bởi có gì lại chẳng đoạn đành dứt bỏ... Phải. Không thể buông xuống được. Vương Thụ Dân đều đặn một ngày ba buổi gọi điện thoại quấy rầy tựa như một dòng nước ấm rót vào lòng, khiến cậu tan chảy rồi.

Tối giờ ăn quả thật bận đến mức chẳng rảnh ăn cái gì, khi nghe giọng nói của tên kia thì liền không còn cảm thấy đau dạ dày nữa, cũng không khó chịu nữa. Tối giờ nghỉ ngơi, đọc được tin nhắn giục cậu mau về nhà ngủ của tên kia thì liền vui vẻ khoan khoái ngay.

Chẳng khác gì một kẻ nghiện thuốc lá... Bỏ không được.

Tiểu Tạ Tiểu Tạ ~ sao hả, có nhớ tôi chút nào không hả?

Không nhớ hả? Cậu thật đúng là vô lương tâm mà. Chỉ có hai đứa mình với nhau thôi, ngại gì không nói thật đi?

Có nhớ phải không, có nhớ mà phải không? Hừ, bỏ đi, cậu không nhớ tôi thì tôi nhớ cậu cũng được. Tôi nhớ cậu muốn chết luôn đó! Chết rồi thành ma cũng sẽ ám cậu!

*

Hoàng Hoa nhìn Vương Thụ Dân tối giờ lại lên cơn điên thì trêu, "Em nói chứ doanh trưởng Vương, sao mãi mà doanh trưởng chưa bắt được địch vậy? Bộ địch dữ dần ngoan cố lắm hả? Hay là do hỏa lực của doanh trưởng không đủ?"

Vương Thụ Dân xua tay đáp, "Đồng chí phải tin vào Đảng, thắng lợi ở ngay trước mắt thôi. Kìa, hãy nhìn đi, kìa là ánh sáng, kìa là Thái Dương!"

Từ bé hấn đã là lưu manh, người tuy không chí hướng nhưng làm gì cũng đều hết sức cẩn thận cố gắng. Nói thì phun đầy thổ nước bọt. Hứa là liều mạng thành công.

Khi hấn dẫn theo Hoàng Hoa và Lý Ái Quân tới Thượng Hải xem mặt bằng chuẩn bị mở thêm chi nhánh thì làm Tạ Nhất hết hồn không thôi.

Vương Thụ Dân hể nhớ lúc Tạ Nhất mở cửa đã giật mình trợn mắt há hốc mồm thế nào thì lại thấy đời này sống không hề uống phí.

Hai tên kia đứng sau lưng yểm trợ, hấn một mình nhào lên câu cổ Tạ Nhất đòi hôn. Kết quả là hôn được một cái thật... Nhưng hậu quả là... Mà thôi, tốt nhất là không nên đề cập.

Hấn càng ngày càng cố gắng, càng ngày càng gầy gò. Đường nét góc cạnh trên mặt rõ ràng, sắc bén, khiến Tạ Nhất nhớ tới những lúc hấn gọi điện nhắn tin... hóa ra khi ấy hấn cũng không hề nghỉ ngơi.

Có lẽ, những người không có gì đặc biệt từ xuất thân tới năng lực và trí lực mới là những người cố gắng hơn bất kỳ ai. Suốt một đời, mỗi ngày sống là mỗi ngày cố gắng. Vì vậy, cuộc đời kiêu hãnh đẹp đẽ hơn vô vàn người khác.

Vào thu, họ chia ra làm hai tổ, Lý Ái Quân và Hoàng Hoa một tổ, Vương Thụ Dân cùng mặt trời chân lý chói qua tim một tổ, tới Thượng Hải mở chi nhánh.

Đúng lúc này hấn cũng nhận được điện thoại của Giả Quế Phương.

Theo lẽ thường bà ân cần han hỏi, đến cuối nghe thấy giọng lão phật gia là lạ, dường muốn hỏi dường như không, hấn liền mau mắn thăm dò, "Có chuyện gì vậy mẹ?"

Giả Quế Phương ban đầu bảo là không có gì, nhưng bị thằng con ép hỏi mãi thì cũng nói, "Tiểu Dân, mẹ nói con nghe chuyện này, con đừng để trong lòng, nghe xong thì quên liền đi, hiểu không?"

Vương Thụ Dân bị giọng điệu của bà dọa, phản ứng đầu tiên là lo song thân có chuyện, nhưng không đúng lắm, tại nghe tiếng thấy bình thường mà. Không lẽ Tiểu Tạ có chuyện, nhưng cũng trật lất, mới vừa gọi điện quấy rối cậu xong bị cậu mắng một trận tới bời bời.

"Rất cuộc là sao ạ?"

"Con gái chú Tăng, Tăng Tiên..." Giả Quế Phương ngập ngừng, "Nó dám hỏi rồi, đầu năm sau thì cưới."

Vương Thụ Dân ngẩn ra, chốc sau mới vỡ lẽ, Tăng Tiên, hình như là cái cô mặt tròn tròn buộc tóc đuôi ngựa năm ấy đứng ở nhà ga thề son sắt đợi hần về thì phải.

Hốt nhiên lại nghĩ tới những người hứa chờ đợi hần. Hồi còn thanh niên ở trong quân ngũ, lén hẹn hò với một cô gái, rồi sau này khi làm ăn có chút thành công lần lượt chối từ những người có ý với hần... Hình như ai cũng hẹn, hẹn chờ hần trở về, hẹn chờ hần quay đầu, nhưng sau rốt ai cũng bỏ ra đi. Chỉ duy nhất một người, không thề hứa điều gì, nhưng vẫn luôn đứng đợi, đợi suốt bấy nhiêu năm.

Giả Quế Phương không nghe hần nói gì, lo lắng bảo, "Tiểu Dân, không sao đâu con, không phải bên đó mọi chuyện suôn sẻ lắm sao, có vừa ý con gái nhà ai chưa, chỉ cần là con nhà đảng hoàng, biết thương con lo cho con, tính tình thật thà, thì cứ dắt về ra mắt, mẹ làm sao mà không ưng chứ? Con mẹ là ai nào, có công ăn chuyện làm, lại cao ráo đẹp trai..."

Vương Thụ Dân sắc ho vài tiếng, bà thực sự nghĩ là hần thất tình ư, "Làm gì mẹ thương tâm ghê thế? Hồi đó đi con đã nói chia tay với cổ rồi, tuy cổ có bảo là sẽ đợi con, nhưng sau nhiều lần gọi điện con không nói gì thì cũng cắt đứt liên lạc luôn. Bây giờ là thời đại nào rồi mà mẹ đòi người ta như Vương Bảo Xuyên hầu chờ mười tám năm? Con không thể khiến người ta vì con mà lỡ làng được."

Giả Quế Phương lại nói cái gì đó, xác nhận là hần không đau buồn, mới chuyển sang căn dặn việc làm ăn quan trọng ra sao, hần chỉ ừ hử cho qua, sau hần lại nghĩ đã đến lúc phải thừa thốt vài chuyện rồi.

Những chuyện cần chuẩn bị đều đã xong, nay là lúc phải nói lời cần nói thôi.

./

(*) Không biết mọi người còn nhớ không. Không nhớ thì thôi nhắc lại cũng vui. Priest không đặt tựa đề cho___;

39. Chương 38: Chiến Lược

"Mẹ, con nói mẹ nghe chuyện này, con có người con thích rồi, nhưng xui cái lại là đàn ông, mẹ cũng quen đó, con nghĩ vậy cũng tốt, nhà mình đỡ phải mắc công làm quen... Không không không."

Hoàng Hoa ngồi bên cạnh nhìn ai kia ăn chực cơm nhà mình xong không chịu đi ngồi ỉu xiu quay mặt vào tường nói lảm bảm này giờ, bỗng thấy vui vẻ hết sức, trước đây sao không phát hiện đồng chí Vương Thụ Dân cũng có máu hài hước nhỉ?

"Mẹ, mẹ nói miễn là người tốt, biết thương con lo cho con thì mẹ đều chấp nhận hết phải không! Con thực tình đã tìm được một người như vậy. Tính tình rất tốt, lại thương con hết lòng, mà quan trọng là con có thể bảo đảm sau này người ấy cũng sẽ vô cùng hiếu thảo với ba mẹ... Ai da, không được, phải nói sao đây?"

Hoàng Hoa rót ly nước đưa cho hần, "Đạo diễn Vương, anh ngồi đây tự biên tự diễn hai tiếng đồng hồ rồi, có khát không?"

Vương Thụ Dân cầm ly nước, đau khổ nói, "Lão Hoàng, có kinh nghiệm gì không chỉ cái coi?"

Hoàng Hoa ngồi xuống, nâng cằm hần lên, "Muốn biết hả, muốn biết thì..."

"Cút, đừng mong tôi cầu xin ông, thích thì nói."

Hoàng Hoa rũ mắt, "Come out tính là gì... Nhớ năm xưa tôi vừa mười tám, đương hồi thanh xuân phơi phới..."

Vương Thụ Dân kinh hãi, "Lạy thầy, thầy đã cạo đầu sao còn nhớ chuyện trần tục thế nhân?"

Lý Ái Quân sà tới, không ngại Vương Thụ Dân mà nhào lên hôn Hoàng Hoa một cái, nỉ non nói, "Tối nay cục cưng muốn ăn gì nè?"

Vương Thụ Dân run rẩy, gãi da gà trên tay rút xuống nói, "Lão Lý, tôi muốn ăn thịt!"

Lý Ái Quân quay sang liếc, "Ai hỏi ông!" Rồi nhanh chóng đổi mặt hiền lành dịu dàng nhìn Hoàng Hoa, "Em thích ăn gì? Mì tương đen hay mì giò heo?"

"Cả hai đi anh."

"Được. Hai thì hai. Anh đi làm cho em ăn nha."

Vương Thụ Dân không có phần, hất bàn khởi nghĩa, "Lý Ái Quân, tôi từng là cấp trên của ông đó!"

Lý Ái Quân huýt sáo vào bếp, trả treo, "Ông cũng nói là từng mà, thị uy với ai hả, uống nước lạnh cảm hơi cũng không tệ đâu."

Hai thằng nhãi này, đúng là ai không phải người một nhà thì cú ra đường mà ở mà!

Nhìn phòng bếp khói lửa thơm nồng, Hoàng Hoa ngồi tựa ghế đốt thuốc hút, "Tôi không giỡn với ông đâu, hồi tôi come out tuổi còn nhỏ lắm, chừng mười bảy thôi, vẫn chưa trưởng thành, là thích thầy chủ nhiệm cao trung."

Vương Thụ Dân suýt thì sặc nước, trợn mắt quay sang nhìn, "Thiệt hay giỡn vậy chú? Có cần cầu huyết thể không...?"

"Đúng là có hơi cầu huyết thật... Nhìn thầy ấy đứng giảng bài trên bục tôi bỗng sinh lòng ngưỡng mộ. Khi ấy còn trẻ tôi có phần nông nổi." Hoàng Hoa búng đầu thuốc cho bụi rơi xuống sàn nhà, lắc đầu thở dài, "Tôi lén viết thư tình nhưng lại không dám gửi đi, giấu trong ngăn tủ trong phòng, bị bà giúp việc mò ra, rồi đi méc với ba tôi."

Vương Thụ Dân vỗ vai gã một cái.

Hoàng Hoa chỉ nhún vai, "Gi đâu, cũng lâu rồi, ai hồi trẻ mà lại không một lần lỡ dại?"

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó... Ba tôi biết, tôi cũng thành thật thừa nhận, làm ông giận quá, chạy vào bếp xách dao ra đòi chém tôi chết tại chỗ."

Vương Thụ Dân ngoác mồm ra, "Rồi sao lại thuyết phục được?"

"Ông chỉ có mình tôi là con, chém tôi chết ai gọi ông là ba? Tôi nói với ông, ba chửi con mất dạy, vậy ba ra đường tìm thử thằng nào không mất dạy, kêu nó gọi ba là ba coi nó chịu không?" Hoàng Hoa nhú mày, gương mặt xinh đẹp hiện vẻ mơ hồ, "Tôi đâu có xin ông cầu mẹ tôi đẻ tôi đâu, ai bảo ông muốn có con trai sinh ra trên đời chọc ông tức làm gì!"

Vương Thụ Dân bật cười, uống cạn ly nước, "Ừ ha. Nhưng mà tôi không cần phải come out oanh liệt làm gì. Nhà tôi và nhà ông khác nhau..."

Hoàng Hoa nói, "Tôi cũng hết cách. Nhà tôi quen ai cũng là con ông cháu cha. Ba tôi thuộc dạng bảo thủ, mấy năm trước cấm không cho nói chuyện này ra ngoài, hể mà nhắc tới lại đòi chết, lại còn treo sẵn sợi dây thừng trên trần nhà, ép tôi lấy vợ, không cho cãi lại, bằng không sẽ treo cổ tự tử."

Vương Thụ Dân tim đánh thịch một cái.

Nếu hấn chọc tức Giả Quế Phương làm bà đòi tự tử, thì Tạ Nhất sẽ tức tốc túm hấn treo lên thất cổ...

Aiii, kiếp người dài đằng đẳng, tình duyên nhiều trắc trở.

*

Vương Thụ Dân đau khổ suy nghĩ suốt mấy ngày trời, bỗng dưng nhớ ra một người. Bèn mau chóng gọi điện cầu cứu. Cái cô đồng nghiệp mặt giống khỉ của Tạ Nhất không phải có tới hai học vị là tâm lý học và kinh tế học đó sao, có thể xin tư vấn được mà.

Lúc Tưởng Linh Khê nhận được điện thoại của hấn thì cô cũng vừa trang điểm xong, đang vừa mặc áo khoác vừa tìm giày phối cùng. Người nhà Jason muốn gặp mặt, dù gì cũng là ba mẹ chồng tương lai, phải tân trang bản thân lên một chút. Cô buồn bực nhìn điện thoại, tiếp tục chọn giày.

Vương Thụ Dân hỏi, "Tôi có chuyện cần hỏi, có thể cho chút ý kiến không?"

Tướng Linh Khê mang giày nhìn gương, quẹo đầu thấy không hài lòng bèn cởi ra đổi đôi khác, "Chuyện gì?"

"Có một chuyện, cô biết là nếu nói ra thì đối phương sẽ vừa tức giận, vừa không bằng lòng, nhưng cô lại nhất định phải thuyết phục cho bằng được, thế cô sẽ làm gì?"

Tướng Linh Khê suy nghĩ một lúc, lấy lại tư duy bác học, hiểu ra vấn đề trừu tượng được hỏi, bĩu môi nói, "Anh sợ Tạ Nhất giận à? Không sao đâu. Anh không cần gỡ chiến lược ra với cậu ấy đâu, cứ cúi đầu nhận sai rồi xin lỗi là được, cậu ấy không giận lâu đâu."

Vương Thụ Dân thầm mắng, cô có cần hiểu tôi thế không, nhưng nhớ là còn chuyện muốn nhờ nên nhẫn nhịn nói, "Không phải Tạ Nhất, là người khác, nhưng mà có liên quan đến cậu ấy."

Tướng Linh Khê cau mày, đang định nghĩ xem người mà có liên quan tới Tạ Nhất là ai thì Jason gọi, "Ling!"

"Ồi, tới liền tới liền." Luống cuống dẹp mấy đôi giày chưa thử vào, ngồi xuống mang đôi giày vừa chọn, không còn tâm trạng trả lời Vương Thụ Dân, bèn nói, "Muốn khiến cho ai đó đồng ý chuyện mà anh biết đối phương sẽ không bằng lòng chứ gì? Oh my god, tôi bị anh kéo vào chuyện này luôn rồi. Có một cách gọi là "bế quan tỏa cảng", nói đơn giản thì là, trước tiên anh hãy đưa ra đề nghị quá đáng hơn cái đề nghị mà anh muốn, đợi khi đối phương giận điên lên xong anh lại lấy chính cái đề nghị ban đầu của anh ra để xoa dịu. Rất là hiệu quả đó. Đã được thử nghiệm nhiều lần rồi, anh có thể thử xem sao."

"Cái gì?" Vương Thụ Dân hoàn toàn không hiểu.

Tướng Linh Khê mang giày xong, vội vàng nói, "Giống như anh tính mượn ai đó 100 đồng, nhưng hãy hỏi mượn họ 1000 đồng trước, đối phương sẽ không muốn, anh liền giảm xuống còn 100, hiểu chưa? Ai cha, hôm nay tôi bận rồi, có gì nói sau nha, bái bai."

Điện thoại chỉ còn tiếng tút tút, Vương Thụ Dân đắn đo, nghĩ thấy cách này cũng hay.

Vì vậy bèn áp ủ kế sách này.

*

Trước lễ Quốc khánh một tuần, Vương Thụ Dân gọi điện cho Giả Quế Phương, bảo rằng tuy là dân buôn nhưng vẫn tuân theo nghị định quốc gia, tức là nghỉ lễ về thăm nhà.

Giả Quế Phương đương nhiên rất vui, Dân ta bèn nhân lúc bồi thêm, "Mẹ, chuyện lần trước mẹ nói đó, nếu là có... có một người..."

Giả Quế Phương hai tai dựng đứng, mắt sáng rực, vội truy hỏi, "Sao sao sao? Mày có bồ rồi hả con? Người ở đâu? Làm gì? Máy tuổi rồi? Ba má thế nào? Hộ khẩu thành phố hay quê..."

Lão phật gia vừa hỏi là hỏi luôn cả tổ tông nhân khẩu của người ta, chỉ tội cho bộ đội xuất ngũ bị tổn thương màng nhĩ Vương Thụ Dân chỉ biết ú ớ hồi lâu, sau thì cười khổ nói, "Đợi khi nào con dẫn người ta về nhà ra mắt thì mẹ biết thôi, bây giờ xin giữ bí mật, con về lại nói tiếp, cúp máy đây."

Hắn có thể tưởng tượng cảnh lão phật gia bên kia đang mong mỏi bồn chồn thế nào... Chỉ mong lão phật gia và lão tổng quản có thể càng già càng dẻo dai, chịu được cú sốc lần này.

Đằng kia đã thông báo đầu vào đó, đằng này cũng chuẩn bị lên đường. Hắn hỏi Hoàng Hoa, "Cậu... có... quen... giới... đó... không?"

Hoàng Hoa nói, "Sao, mua sex toy cho ông hả?"

Vương Thụ Dân trợn mắt, "Mua con mẹ ông ấy, có thể tìm một MB cho tôi được không?"

Tới lượt Hoàng Hoa há hốc mồm, "Không thành vấn đề. Ông thích... kiểu... gì?" Gã ngoác mồm được tầm một hai phút thì lại lí nhí nói, "Anh em tốt, tôi khuyên ông câu này, thích trai hay gái cũng như nhau cả, tôi thì đã tìm được người bên nhau trọn đời nên không thích chơi kiểu đó đâu... Với lại không phải ông đã có... Bộ ông không sợ sẽ làm người ta thất vọng hả?"

Vương Thụ Dân liền biết là gã nghĩ sai, bèn nhéo tai gã thì thầm.

Hoàng Hoa sắc mặt đỏ như chong chóng, sau cùng còn rú lên "Ai cha, hay lắm, hay lắm..." Rồi đập vai Vương Thụ Dân một cái, "Ông được đấy, kế này cũng nghĩ ra được."

"Chuyện thường thôi." Vương Thụ Dân lên mặt, "Tôi có cao nhân phò trợ mà."

Năng suất làm việc của Hoàng Hoa quả không phải đùa, qua hôm sau đã tìm được một người thích hợp cho Vương Thụ Dân. Vương Thụ Dân xoa tay, chuẩn bị xong kế qua mặt lão phật gia, hưng phấn gọi điện cho Tạ Nhất kể cậu nghe kế hoạch thiên tài này. Kết quả: Số điện thoại này hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.

Ngày tiếp theo cũng như vậy.

Vương Thụ Dân suy nghĩ, phải chăng vì hôm ấy lỡ mồm ngứa lợi gọi Tạ Nhất là "vợ ơi" làm cậu giận điên lên, nên bây giờ cắt đứt liên lạc, chuyện như này hẳn quá rành, vài bữa nữa cậu lại nguôi giận thôi.

Lòng hân phơi phới hạnh phúc, khi đã có "kế hoạch vĩ đại" kia rồi thì Tạ Nhất không chịu nghe điện thoại cũng không sao, tới lúc ấy lại cho cậu một bất ngờ lớn vậy.

40. Chương 39: Cơ Hội

Lại nói, Tạ Nhất không phải là cố tình không nghe điện thoại của Vương Thụ Dân. Chuyện ngoài ý muốn cả. Số là di động của cậu đã bất hạnh tử trận.

Năm nay tỉ lệ người mắc bệnh đau dạ dày sắp vượt qua tỉ lệ người nói tiếng phổ thông chứ chả đùa. Là chứng bệnh "quang vinh" của dân trí thức miệt mài đầu khổ lao động và học tập chứ chả chơi. Cơ bản thì đám người quang vinh này ngoài đầu óc và cây bút ra thì chẳng động đậy cái gì khác, ngày ba bữa lấy đời làm mệnh đề, khi nào nhớ ra thì mới nhét đại thứ gì vào bụng. Không đau dạ dày cũng uống.

Chung thì tật xấu này cũng chẳng giết được ai, cũng như đau răng ấy, thỉnh thoảng lại chường ra, thông báo cho người khác biết rằng thì là mà ta vẫn còn tồn tại trên cõi đời này, rồi cảnh cáo ta ảnh hưởng nghiêm trọng thể nào tới sức khỏe của mi.

Khổ thay Tạ Nhất thuộc dạng vô hiệu với cảnh cáo. Là kẻ dạy mãi không bao giờ sửa. Vì vậy mà bệnh đau dạ dày thành trầm kha luôn.

Trong văn phòng có hẳn hẳn một phòng tá dược, nhưng uống thuốc mãi cũng lờn. Cậu vừa cầm cốc nước nóng vừa ôm bụng nằm úp sấp trên bàn, đau bụng không chịu nổi, cái mặt không cần soi gương cũng biết đã trắng bệch như quỷ. Vì vậy, Tạ Nhất lần đầu tiên xin Jason cho về sớm.

Jason lo lắng hỏi han, còn hảo ý bảo tài xế chở cậu về. Nhưng người Hoa có thói quen khi đụng phải chuyện như vậy liền lắc đầu cảm ơn rồi từ chối bởi thấy thế phiền phức lắm. Jason cũng không phải kiểu hay dễ tâm, ai nói sao thì nghe vậy, thuộc dạng ruột để ngoài da, nên khi nghe Tạ Nhất nói thế thì liền nghĩ cậu chỉ khó chịu chút thôi, chẳng có gì đáng lo cả.

Lúc đầu Tạ Nhất đã văng đầu hoa mắt rồi, khi rời phòng làm việc còn thấy tệ hơn. Cho nên, công nhân viên ở dưới sảnh được dịp trợn mắt ngoác mồm khi lần đầu được mục kích cảnh phó tổng phong độ ngồi ngời trượt chân té sấp té ngã té lăn quay cù đeo từ trên tầng cao xuống. Trong 3 giây đồng hồ ai ai cũng hóa đá im bật.

Điện thoại di động cũng nhân quá trình cậu lộn nhào mà lọt khỏi túi văng xuống đất gây làm đôi. Khoan, sao trong tình cảnh này lại còn nhớ thương nhắc di động làm gì? Thôi kệ đi. Chính vì nguyên nhân đó mà mỗi khi Vương Thụ Dân gọi đều sẽ nghe thông báo rằng "Số điện thoại này tạm thời không liên lạc được..."

Khi Tạ Nhất tỉnh lại thì trời đã tối, giật ngón tay mới phát hiện là đang vô nước biển, bốn bề toàn mùi thuốc sát trùng, vài chỗ trên người được băng bó, động đậy một chút liền đau.

Tướng Linh Khê và Jason đi theo ông bác sĩ trông như phật Di Lặc vào, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tướng Linh Khê ngồi xuống cạnh giường bệnh, đôi mắt to tròn trong veo lạnh lùng nhìn cậu. Cả Jason cũng có vẻ không vui.

Tạ Nhất cười một cái, "Sao vậy bác sĩ, mặt mày hai người họ làm sao vậy? Tôi mắc bệnh nan y à?"

Ông bác sĩ già đánh vào đầu cậu một cái, "Thằng nhóc này nói bậy gì đó, nhổ nước miếng nói lại đi."

Xem ra cũng mê tín phết.

Dù sao thì bác sĩ vẫn là lớn nhất, vậy nên Tạ Nhất ngoan ngoãn để ông lật qua lật lại kiểm tra, hỏi gì đáp đó. Sau rốt, bác sĩ đẩy gọng kính, mặt nghiêm trọng nói, "Này nhóc, cậu biết cái gì gọi là, nửa đời trước bán mạng kiếm tiền, nửa đời sau bán tiền kiếm mạng không?"

Tạ Nhất gật gù, "Biết."

Bác sĩ nhăn mặt, "Té từ trên lầu xuống? Cậu có biết cậu cao số lắm không? Tôi nói cậu hay, tôi từng thấy một người bốn mươi tuổi té từ trên lầu xuống gãy xương sống, bị liệt nửa người, không thể đi đứng gì được nữa, đã thế còn chẳng thể kiểm soát được tiểu tiện đại tiện. Còn có một cô gái, tuổi tầm tuổi cậu, lúc té thì đập trúng cái ống, chưa kịp vào phòng cấp cứu thì đã theo ông bà luôn..."

Tạ Nhất đen mặt, chẳng biết là ai miệng quạ đen ở đây nữa, nhác thấy bác sĩ đang lái câu chuyện sang lĩnh vực y tế khoa học bèn ngăn lại, "Mai một tôi sẽ không mặc kệ bản thân nữa, không coi trọng sức khỏe nữa. Bác sĩ, làm phiền ông quá! Không phải bây giờ tôi không bị gì hết sao, tay chân còn nguyên..."

Bác sĩ khinh khi lườm cậu một cái, "Cậu vậy mà gọi là không bị sao hết hả? Loét bao tử, loét tá tràng, thêm cả chứng thiếu máu trầm trọng..." Lại chỉ cánh tay gầy như que củi của cậu, "Chẳng bằng đứa con nít. Nhóc, không phải tôi trách mắng gì, nhưng cậu nhìn cánh tay cậu coi, có còn là tay người nữa không."

Tạ Nhất âm thầm rửa, đồ bác sĩ bắt lương.

Bác sĩ hả hê luông tuông mượn giọng điệu thân nhân mà mắng nhiếc dạy bảo cậu cả buổi, sau rốt mới chịu ân xá, "Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi, cũng không có gì ngoài ý muốn hết, tay trái trật khớp, vài ba bữa là khỏi, nhớ cẩn thận, khi nào thấy đau thì nói, có thể bị nứt xương cũng nên."

Nghe giọng thì hình như vô cùng hy vọng cậu bị nứt xương.

Bác sĩ dùng lời nói phát tiết bạo lực xong thì thoải mái đi ra. Tạ Nhất thở hắt một hơi, quay đầu lại thấy Tưởng Linh Khê mặt mày vắn vẹo nhìn mình, bèn cười tươi rồi gọi một tiếng, "Linh Linh."

Cô nàng bèn hứ một cái.

Tạ Nhất thở dài, ngoảnh sang nói chuyện với Jason, "Ông chủ, tôi xin nghỉ phép vài ngày nhé."

Không đợi Jason trả lời, Tưởng Linh Khê đã nói thay, "Bắt đầu từ mai lệnh cưỡng chế cậu nghỉ ngơi liền có hiệu lực. Lấy hết số ngày nghỉ trong mấy năm qua ra xài hết. Hai tháng. Không hết hai tháng thì đừng có đi làm trở lại."

Jason nhún vai, tỏ ý bản thân không có quyền phát biểu, rành rành một vẻ thê nô.

Tạ Nhất nhíu mày, "Chỉ là bệnh vặt, vừa dễ trị vừa không nguy hiểm, nằm viện hai ngày thêm một ngày nghỉ nữa là được. Bắt tớ nghỉ hai tháng tớ biết làm gì? Với lại không đi làm cậu nuôi tớ nhé?"

Tưởng Linh Khê gật gù, "Không sao, để Jason nuôi cậu, coi như đầu tư cho nhân tài, cho cậu nghỉ hưởng lương luôn."

Tạ Nhất lắc đầu, "Tớ còn hợp đồng cần giải quyết."

Tưởng Linh Khê kiên quyết, "Tớ làm thay cho."

"Nhưng mà còn..."

"Còn cái gì?" Tưởng Linh Khê cười mỉa.

Tạ Nhất suy nghĩ một lúc, bình tĩnh nuốt lời định nói vào bụng, "Hết rồi."

Jason thở ra, "You told me you were ok." (Cậu bảo tôi là cậu không sao hết.)

"Xin lỗi, tôi cứ tưởng..."

Jason cũng không truy vấn nữa, vỗ vai bạn gái một cái, "I'll talk to the doctor." (Anh sẽ nói chuyện với bác sĩ.)

Anh xoay người bước ra, trong phòng bệnh chỉ còn lại Tưởng Linh Khê và Tạ Nhất. Cô im lặng một lúc, thu lại vẻ mặt cười âm hiểm khiến người ta nổi da gà, ra chiều nghiêm trọng hỏi, "Cậu không có tiền à?"

Tạ Nhất chớp mắt, không hiểu ý. Cô dựa lưng vào ghế, nhìn xoáy vào cậu, cái nhìn rất sâu, "Cậu có nhà có xe, không vay không nợ, không thiếu cái gì, liệu mạng làm việc như vậy là để làm chi?"

Cậu ngăn ra, cô không để cậu có thời gian suy nghĩ bèn nói tiếp, "Để chứng tỏ mình mạnh mẽ? Nếu chỉ để mạnh mẽ thôi thì có cần phải liều mạng thế không? Cậu nghĩ cậu làm thế thì được gì?"

Chẳng được gì cả!

Cô tàn nhẫn vạch trần, "Cậu chỉ là đang sợ hãi thôi." Đoạn lại đứng dậy bước ra cửa, "Lòng cậu vẫn còn hoang mang sợ hãi lắm. Cậu hoàn toàn không biết bản thân muốn gì. Nhân hai tháng nghỉ phép này mà suy nghĩ cho kỹ đi."

Có đôi khi Tạ Nhất nghĩ, Tưởng Linh Khê và Jason đúng là tuyệt phối. Nếu Jason không thành thật thẳng thắn thì làm sao có thể chịu nổi một Tưởng Linh Khê thông minh sắc sảo, nhìn thấu tâm tư của mọi người?

*

Tạ Nhất quả thực rất cao số, ngoài bị thương ngoài da và trật khớp tay thì không có gì đáng ngại, vô nước biến xong thì bị đá ra khỏi bệnh viện.

Không còn việc để làm, cũng chẳng có nơi để đi, cậu suốt ngày ở lì trong nhà, buồn buồn thì thuê đĩa phim về xem, rảnh rồi lại suy nghĩ tới điều Tưởng Linh Khê đã hỏi. Di động bị hư cậu cũng chẳng buồn quan tâm mua một cái mới. Nhà có điện thoại bàn, công ty có chuyện quan trọng ắt tự biết cách liên lạc. Còn phần Vương Thụ Dân...

Tạ Nhất nghĩ, xem như để bản thân an tĩnh vài hôm đi.

Miền man tự vấn lòng, giữa lúc đêm khuya người vắng, bốn bề tĩnh mịch, thị giác và thính giác không bị điều gì quấy nhiễu, chỉ trơ lặng một thân, yên ắng ngồi trong góc tối, dễ dàng thấy được chuyện sau trước nhấp nháy. Cậu nghĩ, tôi biết lời đáp kia, nhưng lại chẳng thể giải nghĩa thật tình.

Mãi cho đến khi nhận được một cuộc gọi từ một dãy số lạ.

Đối phương hỏi, "Xin chào, anh là Tạ Nhất phải không?"

"Vâng. Xin hỏi anh là ai?"

"À, cho hỏi anh và ông Tạ Thủ Chuyết có phải là cha con không?"

Tạ Nhất thấy như có nơi nào đó trong đầu nổ bùng một cái. Cái tên đã lãng quên rất mực nhiều năm tùy tiện bị một người lạ khơi ra, bao nhiêu hồi ức tối tăm buồn tủi, như thủy triều dồn nén bỗng ồ lên, dữ dội tràn qua, khiến cậu nhất thời không biết phải nói gì.

Đối phương đợi một lúc không thấy trả lời bèn nói tiếp, "Anh Tạ, cha anh, ông Tạ Thủ Chuyết vài ngày nữa thì hết hạn tù, anh có thể tới đón ông ấy được không?"

Hết hạn... Ra tù?

Tạ Nhất nhú mày. Người đàn ông kia đã mất tích nhiều năm, cả Giả Quế Phương cũng không biết tăm hơi, đi đâu làm gì, hóa ra là bị bắt giam. Cậu không hỏi Tạ Thủ Chuyết phạm tội gì, án phạt bao nhiêu năm. Tất cả đều không quan trọng. Cậu chỉ hỏi địa chỉ trại giam, thời gian ra tù, và thủ tục cần thiết.

Người duy nhất trên thế gian huyết mạch tương liên với cậu suốt bao nhiêu năm nay ở nơi mà cậu không biết, cũng không hề có chút tin tức nay lại khiến cậu thấy hoang mang mờ mịt. Hốt nhiên nhớ lại cái đêm hè oi nồng, nhớ bọc hành trang đơn côi tủi phận, nhớ âm thanh gây vụn của nắm đấm cậu nện vào mặt ông.

Lẽ nào như lời Tường Linh Khê đã nói, đây là cơ hội mà thượng đế ban cho để cậu có thể quay về những năm tháng cũ xưa mờ mịt ấy, tìm lại mùa hè buồn bã tang thương của thời niên thiếu chao đảo mập mờ...

Gặp được điều bản thân khắc cốt ghi tâm nhưng lại cố tình vùi chôn sâu tận đáy lòng?

41. Chương 40: Chuyện Bi Hải

Đã từng nghĩ tới hàng vạn kiểu gặp lại Tạ Thủ Chuyết. Vờ như xa lạ lạnh lùng lướt qua; hay sấn tới giáng một bạt tai vũ bão. Cũng chưa bao giờ ngờ rằng, sẽ lại gặp nhau trong tâm thế này.

Cánh cổng mở ra, ông lão già nua bị đẩy tới trước, hai mắt sợ hãi tránh né, cẩn thận quan sát xung quanh, rồi bất chợt giật mình dời tầm nhìn.

Tạ Nhất sững sờ.

Cậu hầu như không nhận ra ông lão này. Trong ấn tượng, Tạ Thủ Chuyết dù nghèo hèn cực khổ, vẫn đẹp đẽ to cao; dù tâm hồn thối nát, vẫn thư sinh nho nhã; ngũ quan tinh tế như tạc từ ngọc bảo; hai mắt đen láy đảo một vòng quyền rũ. Khi ông nhìn sâu vào mắt người khác sẽ khiến họ cảm thấy thế gian này chẳng gì tồn tại ngoài mình, ông chỉ vì họ mà trao đi thâm tình duy nhất.

Người đàn ông đó, dường có là tên khốn kiếp cặn bã, vẫn khiến người khác tim đập mạnh chân đảo run.

Còn ông lão luôn cúi gằm mặt này, hai bên tóc mai đã bạc, đầu mày cuối mắt hẳn những vết chân chim ghi dấu thời gian đã tàn nhẫn bay đi, da chỉ chút đồi mồi, đôi con ngươi đục ngầu sâu thẳm. Tóc húi cua sát đầu, vai trẻ sụp hèn mọn, lưng khòm quy lụy thể như có một tảng đá đè bên trên, vẻ mặt lo sợ mịt mờ ngu dại.

Cứ như thể thời gian đã bào mòn và hút đi tất cả sinh lực, khiến ông vội vã tàn héo, vội vã suy sụp.

Tạ Nhất nhận ra, áo quần mang đến cho ông lớn hơn một số rồi.

Hai tay Tạ Thủ Chuyết tuy không bị còng nhưng vẫn nghiêm chỉnh bó lại ở sau lưng, vừa lo lắng vừa sợ sệt nhìn Tạ Nhất. Khi ông nhận ra người thanh niên ăn mặc sạch sẽ sang quý này là ai thì liền ngược đầu lên, nhìn cậu chằm chằm, vẻ mặt phức tạp.

Mấy mươi năm chớp mắt bay qua, cha và con, đều không biết phải dùng phương thức và vị thế gì để đối diện nhau.

Hoàng Thái Hương dưới tuổi vàng mà thấy được tình cảnh này chắc cũng chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Mất cả buổi Tạ Nhất mới miễn cưỡng hồi thần, chìa trang phục mang tới ra, đứng dưng nói, "Thay đồ đi rồi đi."

Tạ Thủ Chuyết chần chờ cầm lấy, e dè hỏi, "Đi? Đi đâu?"

"Về nhà mẹ tôi." Tạ Nhất khi thốt ra câu này cũng chẳng biết phải cười hay khóc. Mái nhà lưu giữ mười tám năm hồi ức bây giờ nhợt nhạt trở thành chốn "nhà mẹ tôi". Khi quay về chiếu cố Vương Đại Xuyên ốm nặng cậu cũng ở nhà họ Vương, cách nhau chỉ một tầng lầu, nhưng chưa bao giờ ghé lại mở cửa nhìn tới. Nơi ấy tựa như cái bóng ma luôn chực chờ vồ lấy cậu.

Hai người không ai tìm thấy lời muốn nói. Tạ Thủ Chuyết bước dưới ánh mặt trời, không ngăn được lòng mà kim chân dừng lại, neho mắt nhìn tầng tầng mây bạc treo trên cao, nghe tiếng gió xôn xao, hít hà hơi thở tự to.

Tạ Nhất mở cửa xe, quay đầu nói, "Lên xe chứ?"

Tạ Thủ Chuyết lại chần chờ, cúi đầu hỏi, "Xe của... con?" Giọng ông vẫn rất nhỏ, như đứa trẻ bị ngược đãi lâu ngày, lúc nào cũng khiếp sợ, không dám ngẩng đầu lên, không dám nhìn thẳng vào mắt người khác, đang tính vươn tay ra sờ vào càng xe thì lại sợ hãi rút tay về, chùi tay vào áo.

"Phải. Lên xe đi." Tạ Nhất trực tiếp lái xe từ Thượng Hải đến đây, đi một ngày đường giờ có hơi mệt.

Tạ Thủ Chuyết lên nhìn đứa con hoàn toàn khác biệt so với thuở thiếu thời, áo quần phẳng phiu sạch sẽ, giống dân trí thức giỏi giang, từng động tác đều dứt khoát mạnh mẽ, khiến ông bất giác phải nghe theo, dù kiếm lời, bình tĩnh.

Ông chớp mắt, im lặng leo vào phía sau, dè chừng ngồi xuống, chẳng hình dung nổi tâm tình hiện tại...

Không ai có thể hình dung nổi tâm tình ai hiện tại.

Rất lâu sau đó, Tạ Thủ Chuyết mới lấy hết dũng khí hỏi, "Con... mấy năm nay con sống thế nào?"

Tạ Nhất nhìn ông qua kính hậu, thần sắc bình tĩnh, soi không ra điều gì đang giấu trong đáy đôi mắt rất sâu. Đơn giản chỉ với một cái nhìn liền khiến Tạ Thủ Chuyết bất an cúi đầu, hai tay lại siết chặt vào nhau, như thể dằng ngồi trong lúc bị hỏi cung.

Chốc sau, cậu mới đáp, "Tạm ổn."

"...Con sống ở đâu?"

"Bên ngoài."

Tạ Thủ Chuyết chép miệng, còn muốn hỏi nữa, nhưng lại chỉ cúi đầu, hổ thẹn câm im.

Tạ Nhất thở dài, bi ai nhận ra, trong một thoáng xao động, đã hy vọng người đàn ông này cũng giống như những người cha bình thường, quan tâm hỏi han cậu vài câu, bên ngoài là chỗ nào, đang làm cái gì, công việc có thuận lợi không, đã có người yêu hay lập gia đình chưa, sống cô đơn như thế có mệt mỏi không, có đau buồn không...

Cậu rũ mắt, chuyên tâm lái xe, con đường mở ra trước mắt, mãi mãi chẳng bao giờ có được thứ nên có.

Một vị cha xứ từng nói, chúa không bao giờ cho chúng ta thứ ngoài khả năng của chúng ta. Tạ Nhất nghe xong chỉ thấy chua xót, chua xót đến mức như có cái gì đang bào mòn từng tắc ruột gan xương thịt của cậu. Chúa cách cậu quá xa. Cách đứa bé đơn côi tủi phận không bao giờ được bày tỏ lòng mình phải lớn lên như tre như trúc oằn mình dưới gió quá xa.

*

Trời bên này cũng không gió yên biển lặng. Tình hình nhà họ Vương chẳng an ổn chút nào.

Giả Quế Phương mặt mày dữ tợn như từ tiểu thuyết liêu trai bước ra, hai mắt xung huyết, răng cắn chặt, nhìn Vương Thụ Dân và cậu thanh niên trẻ trung xinh đẹp quyến rũ và ảo lả hơn cả phụ nữ đang đứng bên cạnh hắn.

Người thanh niên này không phải hạng vừa, vừa thấy tình hình không ổn liền rút lại trốn sau lưng Vương Thụ Dân, hai bàn tay ngón tay sơn đủ thứ màu khoác lên vai hắn, cẩn thận và dè chừng nhìn lão phật gia bách luyện thành tinh.

Chỗ vai đang bị giữ chặt của Vương Thụ Dân chợt đông cứng lại, nhưng hắn vẫn ra vẻ lăm liệt hiên ngang mà đấu mắt với Giả Quế Phương.

Bà vươn tay ra, chỉ vào cậu thanh niên lẻo lét như vệt sau lưng hắn, ngón tay run run, giọng cũng run run, hỏi, "Mày, mày nói cậu ta là ai? Mày nói cậu ta là ai hả?"

Thần kinh thép được trui rèn trong quân đội của Vương Thụ Dân cuối cùng cũng có thể lòi ra xài, hắn vẫn kiên cường không nhúc nhích, bình tĩnh đáp, "Mẹ, vừa nãy con đã thưa rất rõ ràng rồi đấy thôi. Con thích đàn ông."

Giả Quế Phương trợn mắt, tưởng như có thể sẽ lợt tròng rớt xuống, nhìn đôi cầu nam nam trước mặt như nhìn kẻ thù, đồng thời cũng chuẩn bị sẵn tư thế lao vào cắn xé phe địch.

Wương Thụ Dân thở dài, "Mẹ, mẹ nghe con nói đi--"

Giả Quế Phương chỉ tay ra cửa, "Mày cút ngay cho tao!"

"Mẹ..."

"Cút! Cút! Cút hết cho tao! Liệu hồn cút đi đâu thật xa cho tao! Tao không biết mày! Mày không phải con tao! Tao đánh chết mày, đánh chết mày xong thì lên đồn công an tự thú!" Giả Quế Phương nổi xung thiên, mò tay tìm thứ gì đó để nện lên đầu Vương Thụ Dân, nhưng trên ghế chỉ có tạp chí, cái áo len, remote TV... và một cái gạt tàn thuốc.

Mấy thứ trước thì hắn đều lấy tay đỡ, nhưng tới cái cuối cùng thì hoảng hồn, vội vàng né, khiến cái gạt tàn rơi xuống đất vỡ làm hai. Đoạn hắn oan ức nói, "Mẹ, mẹ tính giết con hả?"

Cửa chợt mở ra, Vương Đại Xuyên chống gậy bước tới, thấy Vương Thụ Dân thì vui vẻ nói, "Con về rồi hả!" Ông hí hửng cười hề hề, rồi chợt phát hiện bầu không khí căng thẳng kì lạ, bèn hoang mang hết nhìn vợ rồi tới con, đến cái gạt tàn bị vỡ dưới đất, gãi đầu hỏi, "Tự dưng bà nổi điên làm gì?"

Giả Quế Phương tức nói không nên lời, Vương Đại Xuyên nhìn cậu thanh niên bên cạnh thằng con, chớp mắt ngây ngô hỏi, "Ai cha, cậu này là ai nhìn lạ vậy?"

Wương Thụ Dân bình tĩnh đáp, "Đây là người con dẫn về ra mắt ba mẹ đó."

Sau một lúc Vương Đại Xuyên mới có phản ứng, nhưng cũng chỉ là neho mắt quan sát cậu thanh niên một lúc, chép miệng lắc đầu, "Chu choa con coi già rồi mắt mờ tai kém nhìn không rõ nghe không thấy gì hết. Không phải ba độc mồm, nhưng sao giờ con gái con đưa lại ăn bận như con trai thế này, tóc ngắn như vậy..."

Giả Quế Phương diên tiết lật bàn làm Vương Đại Xuyên giật mình, thấy vợ trừng mắt uy hiếp thì cụp đuôi hỏi, "Thế này là sao?"

Wương Thụ Dân tiếp tục làm bộ bình tĩnh đáp, "Ba, cậu ấy không phải con gái đâu, mà là con trai thiệt đó."

Wương Đại Xuyên còn định nói tiếp nhưng lại như bị chặn họng chẳng thốt được lời nào.

Bốn người cứ thế mà nhìn nhau. Sau một lúc, Vương Đại Xuyên mới nhìn con rồi nhìn vợ, phát hiện người duy nhất còn suy nghĩ bình thường chính là mình, liền húng hắng ho một tiếng, kéo áo vợ, để cây gậy qua một bên, vỗ vỗ lưng bà, rồi quay sang nhìn thằng con, lại nhìn cậu trai bên cạnh nó.

"À, ờ, lát nữa lại nói, bây giờ con có thể trước tiên dẫn..." Ông khựng lại một chút, "ra ngoài một chút không?"

Wương Thụ Dân biết đây là ông đã giúp hắn, tuy rằng từ lúc bệnh tới nay ông đã hồ đồ đi rất nhiều, nhưng tính tình lại dễ chịu hơn, xem chừng rất có phong phạm của bậc đại trí giả ngu, nên bèn nói với người kế bên, "Chúng ta tạm thời ra ngoài chút đi."

Cậu thanh niên ngoan ngoãn gật đầu, ôm lấy cánh tay hắn, cùng hắn ra ngoài.

Giả Quế Phương gào lên, "Cút! Mày đừng có lết mặt về đây nữa! Tao không để thứ mất dạy như mày! Cút đi đâu đó thật xa cho tao!"

Tiếng gào thét bạt vía kinh hồn khiến xóm giềng đi ngang phải ngoái lại nhìn. Vương Thụ Dân kéo cậu thanh niên ra cửa rồi chợt dừng lại nói, "Mẹ, mẹ đừng như vậy mà. Con lớn rồi, hiểu chuyện rồi, biết rõ mình thích ai yêu ai, dù có thế nào cũng không lay chuyển đâu."

"Tao đánh chết mày! Ông đừng can tôi! Đừng có can tôi! Tôi phải đánh chết nó!"

Wương Thụ Dân bị bà ném gì đó trúng đùi, liền ngoảnh đầu đi, lớn giọng đáp, "Con không thể sống thiếu cậu ấy! Dù mẹ có đánh chết con thì con cũng sẽ ở bên cậu ấy!"

Giả Quế Phương lạc giọng khóc thảm thiết, hàng xóm xì xào bán tán... Đúng lúc này, một giọng nói vang lên, khiến Vương Thụ Dân chấn động.

Ngay khi hắn vừa oai hùng tuyên bố câu tuyên ngôn kinh thiên động địa thì cũng vừa lúc âm thanh kia vang lên.

Đối phương bình tĩnh hỏi, "Sao lại náo nhiệt thế?"

Wương Thụ Dân trợn mắt, vội xoay đầu lại, suýt thì tự vặn gãy cổ mình, nhìn Tạ Nhất một tay bỏ trong túi quần, một tay cầm chìa khóa xe, nở nụ cười ý vị thâm trường.

Hắn triệt để choáng váng, "Tiểu... Tạ..."

42. Chương 41: Thời Gian

Tạ Nhất khẽ chớp mắt, mỉm cười rất tươi, khiến Vương Thụ Dân sợ hãi, đây là lần đầu cậu biểu hiện như thế trước mặt hắn. Nụ cười tươi tắn đẹp đẽ này làm hắn rung mình thấy như có cơn gió lạnh thốc qua gáy. Tuy hắn chưa từng thi đại học nhưng nay lại được dịp thể hội cảm giác bồn chồn khẩn trương cùng cực, đầu óc trống rỗng chẳng suy nghĩ được gì, mồ hôi tay tuôn không ngừng.

Tạ Nhất lướt qua hắn, chẳng thèm cho cái ghé mắt, rồi hỏi một bác gái đứng gần đấy, "Bác còn nhớ cháu không?"

Bác gái giật mình đáp, "Quý thần ơi, Tạ Nhất đây mà, đi biệt tăm bao nhiêu năm, sao mà bác không nhớ con được?"

"Bác có thể cho cháu mượn điện thoại gọi thợ khóa đến mở cửa nhà không ạ, di động của cháu bị hư chưa kịp đổi cái mới. Mấy năm mới về nhà, chìa khóa không còn nữa. Cảm ơn bác nhiều ạ."

"Ai da, khách sáo cái gì." Bác gái nhiệt tình vào nhà gọi điện thoại.

Tạ Nhất đảo mắt nhìn những người đang tụ tập hóng chuyện, ánh mắt dừng dừng lạnh lùng, khiến mọi người dựng tóc gáy.

Chú Trương lầu trên nói, "Mèn đét ơi suýt thì quên, cháu tui tan trường tui phải đi đón nó đây."

Dì Lý nhà bên nói, "Má ơi nôi cháo của tui!"

Chị Tổng nhà dưới móc cái gương nhỏ trong túi ra dặm lại phấn trên mặt, "Chết cha trễ hẹn rồi."

Chị Lưu phía đối diện chưa kịp nói gì đã bị con chó Nhật ngoạm ống quần kéo đi.

Chớp mắt một cái, chợ trời tan.

Tạ Nhất lắc đầu bước vào nhà họ Vương. Giả Quế Phương vẫn chưa thoát khỏi cơn khủng hoảng, còn đang đau khổ giãy nảy kêu khóc. Vương Đại Xuyên hoàn toàn ôm không được thân người cao lớn của bà. Tóc bà rối bời, mặt mày trắng bệch, nhìn đáng sợ như vậy không ai không tin là bà đang giận dữ đòi sống đòi chết.

Cậu vừa vào nhà, Vương Đại Xuyên liền lên đồng nói, "Thôi tôi xong rồi, tôi xong rồi..." Để Giả Quế Phương vượt khỏi tay, gương nanh múa vuốt xông ra ngoài, Tạ Nhất nhanh chóng cản lại, mặc bà tông vào trong ngực cậu.

Bà gào lên, "Hôm nay đừng hòng ai cản tôi! Tránh ra hết! Các người tránh ra hết coi! Không trị được thằng khốn kiếp Vương Thụ Dân thì tôi đối họ luôn!"

Tạ Nhất ăi u một tiếng, "Mẹ, mẹ đừng đẩy nữa, mấy hôm trước con bị ngã từ trên lầu xuống, cực khổ lắm mới đỡ được một chút, vết thương vẫn còn chưa lành..."

Vương Thụ Dân đứng ngoài cửa liềm lo lắng hỏi, "Tiểu Tạ cậu nói gì hả?"

Vương Đại Xuyên vội vàng ra hiệu, sao con chưa đi nữa thằng ngu, tính để lão thái hậu rút gân lột da mày hả?

Quả nhiên khổ nhục kế trước giờ vẫn hiệu nghiệm nhất. Giả Quế Phương vừa nghe liền ngược lên, "Tiểu Nhất hả con?"

"Vâng. Mẹ cứ giận dữ đâm đá lung tung làm sao mà nhận ra con nữa?" Tạ Nhất mặt mày oan uổng.

Giả Quế Phương vẫn còn chưa hồi thần, "Sao con về đây?"

Tạ Nhất nhún vai, bỏ bà ra, liếc mắt trông ra cửa thấy Vương Thụ Dân đã được cậu thanh niên kia lôi đi, "Hai hôm trước có người làm trong nhà giam gọi điện, bảo con đi đón Tạ Thủ Chuyết, nên con về đây, cũng tiện lúc con đang nghỉ bệnh."

Sức công phá của câu nói này chỉ thua lời tuyên ngôn của Vương Thụ Dân một chút, nhưng kẻ gây họa giờ đã khuất tầm mắt, Giả Quế Phương và Vương Đại Xuyên cũng không quan tâm nữa, chuyển trọng tâm sang chuyện khác. Vương Đại Xuyên ngoáy tai nói, "Hả? Con nói ai? Đón ai về?"

"Tạ Thủ Chuyết. Ông ta đi tù suốt mấy năm nay. Hôm trước có người gọi điện bảo con tới đón. Do không có chìa khóa vào nhà nên con để ông ta ngồi trong xe dưới lầu, vừa này đã gọi thợ khóa tới..." Tạ Nhất nhìn Giả Quế Phương, cười khổ, "Con không ngờ mọi chuyện lại trùng hợp như vậy."

Giả Quế Phương vỗ ngực, hít sâu một hơi, xoay mặt sang hướng khác chải lại tóc, rồi bước tới gần cái ghế, nhặt mấy thứ bị ném xuống đất lên. Tạ Nhất vội vàng chạy tới đỡ bà dậy. Giả Quế Phương rút nước mắt, từng giọt vẫn dài rơi trên tờ tạp chí Tạ Nhất đang nhặt lên, khiến cậu sưng sờ ngược mắt nhìn.

Giả Quế Phương rũ vai, mặt không còn sự tức giận ban đầu nữa, chỉ còn vẻ mệt mỏi khổ đau đầy bất lực, câm im nhìn sàn nhà, lặng lẽ rơi nước mắt, từng giọt, từng giọt. Làn da do không bảo dưỡng nên thô sần nhẵn nhúm, đuôi mắt hằn vết chân chim, hai bên thái dương đã hoa râm, cổ tay lấm tấm dấu đồi mồi.

Tạ Nhất đau lòng gọi, "Mẹ..."

Giả Quế Phương nấc lên, không có tiếng nói nào, chỉ có tiếng khóc quẩn quanh nước mắt.

Tạ Nhất bước tới ôm bà vào lòng, để bà cuộn mình nằm trong lòng cậu, đôi vai thường ngày rộng lớn nay thành nhỏ bé cô độc, nước mắt lặng lẽ thấm ướt ngực áo lan ra cánh tay sơ mi trắng của cậu. Từng giọt dịch thể như rằng axit ăn mòn mỗi nơi chảy qua, rất đau rất đau.

Cậu không biết nói gì, vì bởi phát hiện là mình đã sai, trong một tích tắc đó đã nhận ra tất cả, song lại chẳng thể giải bày cùng ai.

Một lúc sau, Giả Quế Phương lau mặt, lắc đầu một cái, bỏ về phòng đóng cửa lại. Tạ Nhất nhìn Vương Đại Xuyên, "Ba..."

Vương Đại Xuyên đỡ cái bàn ngồi xổm xuống, giúp cậu nhặt mấy thứ vung vãi dưới đất. Tạ Nhất dìu ông đứng lên, nhưng ông lại xua tay, "Không sao không sao, vẫn chưa tới mức liệt giường, nhiều đây có là gì."

"Con nói xem, thằng nhóc đó, lúc nhỏ quậy phá suốt ngày bị đánh bị mắng, khó khăn lắm mới trưởng thành được, thế sao bây giờ lại còn đáng lo hơn hồi đó?" Sau một khoảng lặng Vương Đại Xuyên thành linh lên tiếng.

Tạ Nhất ngẩn ra, không biết đáp thế nào, Vương Đại Xuyên lại nói tiếp, "Ba mẹ đều già hết rồi."

"Ba... có đôi khi, mọi chuyện... không giống như mọi người nghĩ đâu, có thể là..."

Vương Đại Xuyên cười một tiếng, "Thằng bé này, bây giờ còn an ủi ngược lại ba nữa." Ông nhặt cái gạt tàn lên, cố gắng đứng dậy, vỗ đầu Tạ Nhất một cái, như thể cậu vẫn bé bỏng, rồi đoạn lại dựa lưng vào cái tủ sau lưng, móc bao thuốc lá trong túi ra, nhìn cánh cửa phòng vợ khép chặt, thập thò đốt thuốc lên, "Đừng nói mẹ con nghe nha."

Tạ Nhất cũng cười.

Vương Đại Xuyên đốt thuốc, hít một hơi dài, "Bà già này, cứ hay suy nghĩ lung tung." Ông hừ một tiếng, "Thằng Dân... hồi nhỏ ba đánh nó nhiều lắm, tuy nó không nói nhưng chắc là cũng thấy oan ức. Lúc đó, ba vẫn còn trẻ, chỉ biết nếu còn nhỏ mà không được dạy dỗ không chịu sửa sai thì sau này sẽ không thể nên người, thành ra dù là chuyện gì ba cũng đánh nó. Bây giờ con coi, nó lại y hệt ba hồi trẻ."

Ông cười cười, gương mặt khắc khổ.

Tạ Nhất ngồi dưới đất hai tay ôm đầu gối, "Nhưng mà ba của cậu ấy vẫn tốt hơn ba của con nhiều lắm."

Vương Đại Xuyên hỏi, "Nếu ba nó tốt hơn ba con, thế sao nó lại không giỏi bằng một nửa con?"

Tạ Nhất nhú mày, gục đầu vào hai gối, "Thực ra con cũng đâu giỏi giang gì."

"Sao, con cũng muốn dẫn một đứa giống vậy về?"

Tạ Nhất giật mình sợ hãi, ngược lên nhìn Vương Đại Xuyên. Ông vẫn đang cười, vẻ mặt nhìn không rõ. Hốt nhiên khiến cậu thấy cổ họng khô khốc. Chỉ một câu nói lại ẩn ý sâu xa. Nhưng lại lo rằng mình đa tâm rồi. Sau rốt là chẳng biết phản ứng làm sao, chỉ "Hả?" một tiếng.

"Hả cái gì, chuyện như vậy mà cần thương lượng sao?" Ông lắc đầu, "Khi thời điểm đến hãy biết nắm bắt lấy, còn bằng không phải thì buông tay đi thôi. Nếu cố chấp quá cũng chỉ khiến người khác tổn thương, mình thì đau lòng. Mấy đứa đều lớn hết rồi, có gì đâu không thể chấp nhận... Cái bà già này... Thật là... Tiểu Nhất, con nói xem ba nói đúng không?"

Tạ Nhất sững ra, cảm thấy Vương Đại Xuyên lời lẽ ẩn ý thâm sâu. Đoạn ông trừng mắt lườm cậu một cái, "Nhìn gì hả, bộ ba không thể nói mấy câu cao siêu sến sến vậy sao? Ba ăn muối nhiều hơn tụi bây ăn cơm đó, mấy đứa đừng tưởng được đi học đảng hoàng là hiểu đời hơn ông già này nghen."

Nói xong lại xoay lưng đi gõ cửa phòng vợ, "Bà già, bà già, mau mở cửa ra coi, thật tình cái bà già cứng đầu này..."

Tạ Nhất xoa mũi, đứng lên, phủi quần, đóng cửa bước đi.

Thợ khóa đã tới. Nhà họ Tạ lâu nay không ai ở nên toàn là bụi bặm. Tạ Nhất dẫn Tạ Thủ Chuyết vào rồi ra ngoài mua chút vật dụng hàng ngày, sẵn tiện nộp luôn cả tiền nước tiền điện tiền gas, sau đó trở về lau dọn nhà cửa. Thoáng một cái trời đã tối. Tạ Thủ Chuyết trước sau chỉ im lặng tùy cậu an bài. Hai cha con bỗng chốc đổi vai cho nhau.

Qua loa làm vài món ăn, Tạ Nhất lại đứng dậy móc một tấm thẻ ngân hàng trong túi ra, cùng mấy nghìn đồng tiền giấy để lên bàn, "Mặt mã là sáu số 1, trong đó có chút tiền sinh hoạt, ông cầm xài đỡ ít hôm, đợt tôi mua điện thoại mới sẽ báo với ông, khi nào hết tiền thì gọi cho tôi."

Tạ Thủ Chuyết vươn tay ra định cầm cái thẻ lên, nhưng nửa chừng thì rút tay về, "Không cần nhiều thế đâu..."

Tạ Nhất cười một tiếng, "Nhiều hơn tôi không lo được, nhưng chừng đấy thì có thể." Đoạn cậu đứng dậy cầm chìa khóa xe lên, "Không còn gì nữa tôi đi đây."

Tạ Thủ Chuyết dè dặt hỏi, "Con đi đâu?" Ánh mắt đáng thương và chờ đợi, "Đây là nhà của con..."

"Không cần, tôi ở khách sạn, đã đặt phòng trước rồi." Cậu xua tay xoay người bước đi, như trước không quay đầu lại.

Người đàn ông mỗi một già nua ngồi xuống ghế, bàn tay vươn ra vẫn chưa rút lại, bàn thần lơ lửng giữa chừng chơi vơi.

Từ ngày được đón ở cửa trại giam, Tạ Nhất không hề gọi ông một tiếng "ba", cũng không kêu một câu "Tạ Thủ Chuyết".

Tạ Nhất xuống lầu, rời khu nhà tập thể, không lấy xe. Khách sạn cậu đặt gần đó, đi bộ mười phút là tới. Đèn đường rọi xuống một cái bóng người buồn thiu. Nửa chừng cậu ghé quầy tạp hóa mua một gói thuốc lá và một cái bật lửa rẻ tiền, vừa đi vừa hút.

Bị sặc vài cái, vị thuốc rất dở. Cai thuốc lâu nay nên hiện tại không quen với mùi khói. Nhưng bây giờ lại thiết tha có thứ gì giúp bản thân bình tĩnh một chút. Dầu rằng suốt một ngày mặt mày chẳng biểu hiện gì, nhưng không có nghĩa là tâm không phiền loạn.

Bất chợt, ngay khúc quanh có một bóng người lao ra, Tạ Nhất chẳng kịp phản ứng đã bị đối phương túm lấy kéo vào trong lòng, làm cậu hoảng thần run lên. Nhưng rồi mùi hương quen thuộc từ người kia xộc tới lại khiến cậu nhận ra kẻ đến là ai.

Vương Thụ Dân kéo cậu vào trong con hẻm vắng, dưới ánh trăng bàng bạc, vẻ mặt người đối diện khiến tim hắn đau thắt từng cơn, từng cơn

43. Chương 42: Suốt Đời

Lưng Tạ Nhất đập vào tường, vết thương còn ứ máu làm đau, khiến cậu a một tiếng, Vương Thụ Dân lập tức khựng lại, lo lắng nắm lấy cánh tay cậu, "Cậu bị thương? Sao lại ngã từ trên lầu xuống? Đã đi bệnh viện chưa? Cậu như nào..." Mấy câu hỏi của hắn suýt chút thì làm Tạ Nhất hôn mê bất tỉnh, nhưng may mắn là giữa chừng hắn đã biết kìm chế lại.

Vương Thụ Dân môi run run nói, "Tiểu Tạ, tôi không phải... không phải..."

Tạ Nhất gạt tay hắn ra, đứng dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực, "Hửm? Cậu không cái gì?"

"Tôi không có..." Vương Thụ Dân khẩn trương đến mức mặt trắng bệch, "Tiểu Tạ, cậu tin hay không cũng được, nhưng tôi nghĩ là..."

"Cậu nghĩ cái gì?" Tạ Nhất lạnh nhạt hỏi.

Vương Thụ Dân thở dài, "Tiểu Tạ, có người nói với tôi, come out là chuyện hết sức khó khăn, nhất là... Cậu cũng biết tính mẹ tôi rồi đó, vì vậy tôi mới dùng tới cách này..."

"À, thế đây là cách thức thông minh cậu nghĩ ra à." Tạ Nhất lạnh lùng cười khan.

"Tiểu Tạ, cậu đừng giận. Tôi..."

"Sao tôi phải giận, có đáng thế không?" Tạ Nhất đẩy hắn ra, "Tránh ra đi, hôm nay tôi đã phải lái xe những mười mấy tiếng."

Cậu xoay người bỏ đi nhưng lại bị Vương Thụ Dân ôm lưng giữ lại, siết chặt như thể cậu là ngọn đèn sáng duy nhất trong đêm, rồi nỉ non nói, "Tiểu Tạ, Tiểu Tạ, cậu đừng đi, cũng đừng giận."

Người đàn ông tự nghĩ mình có thần kinh thép bấy giờ kích động không thôi, giả trò mè nheo nhõng nhẽo ra vùi vùi Tạ Nhất, "Tiểu Tạ, tôi muốn ba mẹ tôi biết là tôi sẽ ở bên cậu suốt đời, nhưng lại không đành lòng khiến cậu khổ tâm... Cậu hiểu không, tôi nói là suốt đời đó, suốt cả một đời! Không có chút nào là đang đùa giỡn cả, Tiểu Tạ!"

Tạ Nhất ngẩn ra, xây lưng về phía Vương Thụ Dân, thơ thẩn nhìn bóng trăng bàng bạc soi dấu trên nền đất, hai chữ kia như thể mũi dao xoáy vào trong lòng. Suốt đời.

Suốt đời là bao lâu?

Có thể là mấy mươi năm đó, sao lại vội vàng buông lời ước hẹn dài lâu, ước hẹn nặng sâu?

Hơi thở nóng hổi của Vương Thụ Dân phả vào gáy cậu, mang theo vẻ vừa lo lắng vừa mong chờ, khiến cậu hồ nghi phải chăng là hắn đang khóc, tiếng khóc nghẹn nghẹn, tiếng khóc buồn đau, tiếng khóc tuyệt vọng...

Mất đi một người, lòng hoang vắng cô liêu.

Bao nhiêu năm khổ cực gom lại, chẳng bằng phút giây biết đối phương sẽ lìa xa. Khổ đau trào dâng trong lồng ngực, vừa tê lương vừa bất lực.

Cầu xin cậu.

Cầu xin cậu!

Cầu xin cậu...

Tạ Nhất cảm thấy ba chữ này như thể một lời niệm chú, phút chốc rút cạn sinh lực của cậu. Rất lâu sau đó, cậu mới gỡ tay Vương Thụ Dân ra, kín đáo nhúm mày, thều thào hỏi, "Cậu nói cái gì?"

"Tôi muốn ở bên cậu suốt đời." Hai mắt Vương Thụ Dân đỏ au, bóng nước lấp lánh trong khóe mắt, "Tiểu Tạ, tôi sẽ trân trọng cậu suốt đời, đền bù lại hết tất cả cho cậu, tôi dời cửa hàng tới chỗ cậu, cậu đi đâu tôi đi theo đó, cậu tan ca tôi lái xe tới đón, mỗi ngày lo chuyện cậu ăn ngủ, không cho tên chủ ngoại quốc kia bóc lột cậu, không để cậu làm việc suốt ngày suốt đêm, đi chọn từng quyển sách cậu thích, có gì tốt đều dành hết cho cậu. Tiểu Tạ... tôi... tôi..."

Hắn nắm lấy cổ tay Tạ Nhất, dùng hết chân thành và dũng khí ra mà nắm lấy cổ tay cậu, "Tiểu Tạ, cậu đừng đi, được không? Cậu nói sao tôi nghe vậy, cậu bảo sao tôi làm vậy. Cậu đừng đi! Đừng bỏ tôi đi nữa."

Tạ Nhất nhắm mắt lại thở hắt ra, "Cậu bỏ tay ra trước đi."

"Tôi không bỏ!"

"Bỏ ra!"

"Không! Bỏ ra cậu đi thì sao!" Chỉ số thông minh của Vương Thụ Dân giờ tuột xuống bằng Vương Đại Xuyên hồi vừa xuất viện, "Tôi không buông tay đâu, cậu đi đâu tôi đi đó, tôi..."

"Anh hai ơi, tôi về khách sạn tắm rửa ngủ nghê, hôm nay lái xe những mười mấy tiếng, cậu có thể cho tôi nghỉ ngơi chút không?" Tạ Nhất bó tay.

Vương Thụ Dân giật mình, ngoác mồm ra không biết làm sao, cẩn thận rút tay về, đưa đôi mắt cún con ngập nước đáng thương tội nghiệp nhìn cậu, làm cậu run rẩy không thôi.

Tạ Nhất mệt mỏi, chỉ muốn được yên tĩnh để suy nghĩ chuyện về Vương Thụ Dân, về Tạ Thủ Chuyết, về chính cậu. Đoạn liên xoay lưng bỏ đi, còn Vương Thụ Dân thì như cô vợ bé bỏng oan khuất tò tò theo sát phía sau, duy trì cự ly hai bước chân. Cậu bước nhanh, hắn bước nhanh; cậu bước chậm, hắn bước chậm; cậu dừng lại xoay qua mắng một tiếng, hắn mếu máo đưa mặt lên hứng chịu, như thể bị ruồng rẫy.

Chẳng biết học đâu cái chiêu này... Tạ Nhất hoàn toàn chào thua, không thèm ngó ngang gì tới nữa, cầm đầu lao về phía trước, kệ cái đuôi theo sau.

Tạ Nhất vào khách sạn, quay đầu trông mắt cảnh cáo Vương Thụ Dân rồi bỏ vào trong, để hắn đứng ngoài nhìn theo cậu đang dần biến mất sau cánh cửa. Một lúc sau, hắn thở dài, ngồi xuống cái ghế đá bên ngoài, móc bao thuốc lá vừa chôm được của Tạ Nhất ra.

Đốt một điếu thuốc lên, vụn lửa nhỏ nhoi trong đêm tối chọt sáng bừng, tiếng người phía xa thưa dần rồi tắt hẳn, cảnh khuya bất giác hiển hiện, sương đêm phủ trùm lên mặt đất, chiếc ghế và những đầu ngón tay run run. Vương Thụ Dân cũng không biết sao nữa đêm rồi còn ngu dại ngồi giữ cửa canh chừng Tạ Nhất như vậy. Hình như trong trái tim hắn chỉ đủ chỗ cho duy nhất một người, một người sớm từ bỏ, chỉ chừa cho hắn một cái bóng lưng đứng đưng lạnh lùng, khiến hắn hề nghĩ tới lại thấy lòng đón đau. Vậy nên, có phải đợi ở đây bao lâu cũng được, miễn là người kia sẽ bước ra từ kia, miễn là...

Ái biệt ly, oán tăng hội, cầu bất đắc.

(Những điều đau khổ trong Khổ Đế - Tứ Diệu Đế - Triết lý cơ bản của Phật Giáo. Dịch nhu nhu theo hoàn cảnh trên thì là rằng: Yêu nhau sao lại xa nhau, ghét nhau sao lại gần nhau, cần nhau sao lại bỏ nhau, khổ này khổ lắm vừa đâu.)

Tạ Nhất vào phòng, tắm nhanh một cái, rồi không bật đèn, để người ướt đẫm ngồi trên giường, tay cầm một cốc nước nóng. Bốn bề âm thanh im vắng, ký ức như lũ ngược dòng tràn về, hai mươi tuổi, mười lăm tuổi, mười tuổi, chín tuổi, tám tuổi...

Những thứ tưởng chừng đã phai nhạt đã quên, nay trong đêm khuya cảm lạnh lại xôn xao tìm về, lần lượt chiếu lại từng khung hình cho cậu tỉ mỉ ngắm nhìn.

Tạ Thủ Chuyết uống rượu say ra tay đánh người, hung khí năm xưa nện trên da thịt đứa bé nay như ứng nghiệm trên cơ thể cậu, khiến vết thương ứ máu mấy hôm trước làm đau. Cậu lần tay sờ lên chỗ sưng còn chưa tan, nhớ lại những thương sẹo hồi bé thơ, hóa ra là có thể đeo mang theo ta suốt một đời. Dù có tắm rửa sạch sẽ, chà lau kĩ càng, nhưng thương tổn đã xâm vào xương vào tủy, không thể nào bôi xóa đi.

Cậu nghĩ, nỗi ám ảnh mà Tạ Thủ Chuyết gieo vào trong lòng cậu đã bắt rễ ăn sâu như thế, khiến đến tận bây giờ cậu vẫn dè chừng sợ hãi. Không chốn tựa nương, đơn thân tủi phận, hai bàn tay trắng, mỗi khi tổn thương thì co mình lại, cố cắn răng nhắm mắt đếm từng nhịp thời gian trôi đi, cầu mong bản thân bình tĩnh lý trí... hoàn toàn không có can đảm để đối mặt.

Cho nên đã liều mạng làm việc.

Thậm chí khi đã có được những điều mong muốn, vẫn tiếp tục liều mạng làm việc.

Bởi chỉ có công việc mới là điểm tựa duy nhất cho cậu vin vào.

Vương Thụ Dân?

Còn nhớ mùa đông năm ấy, đứa bé với cái nhìn tránh né buông ra một lời nói dối ghê tởm.

Tại sao không còn tin tưởng đối phương?

Vì nếu tin tưởng thì sẽ lần nữa chìm trong tổn thương cùng dằn vặt.

Nhưng, nếu là như thế, sao vẫn còn mong chờ lời ước hẹn dưới bóng trăng?

Tạ Nhất cười khổ mò tìm bao thuốc lá trong túi áo khoác nhưng chẳng thấy đâu, bèn đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra một chút, nhìn đốm lửa nhỏ nhói dưới đường và người đàn ông ngồi co ro trên ghế hít hà từng hơi thuốc kia thì hiểu.

Cậu khép rèm cửa lại, trong thoáng chốc bỗng xúc động muốn lao xuống dưới lầu kéo tên khốn kiếp đang lạnh cóng kia lên phòng, nhưng rồi lại thôi.

Dẫu có phải tổn thương nhiều hơn nữa thì cũng không chết lặng trước tình cảm này.

Nhưng cũng sẽ không khinh suất vội vàng đưa ra quyết định để bản thân chịu thêm nhiều thương sẹo nữa.

Cậu thừa nhận là mình rất hèn nhát, cái vẻ ngoài giỏi giang có thể hô mưa gọi gió chốn thương trường chẳng qua cũng như cái vỏ của con ốc sên nhằm che chắn thân thể yếu nhược mà thôi. Mùa đông buốt rét năm ấy ngỡ đâu đã chôn cất đứa bé yếu hèn, nhưng rồi nó vẫn luôn ở đây.

Người trong phòng miên man suy nghĩ trắng đêm. Người ngoài cửa cũng mòn mỏi đợi chờ trắng đêm.

Trời sáng, khách khứa ra vào khách sạn trộn mắt hiếu kỳ nhìn người đàn ông tiều tụy dưới chân vung vãi vô số đầu thuốc lá tàn.

Vương Thụ Dân hai mắt thâm quầng nhìn chằm chằm vào cánh cửa, những người bước ra đều không phải là cậu, một người lại một người, đều không phải là cậu.

Tạ Nhất gọi điện cho Tưởng Linh Khê, "Linh Linh, tớ có vài lời không nói không được, cậu hãy cứ nghe thôi, đừng ngắt ngang."

Cậu nói về chuyện hồi bé, từ cái hôm tuyết lớn rơi phủ xuống cuộc đời cậu khiến gia đình cậu tan nát, tới Tạ Thủ Chuyết lúc nào cũng hôi mùi rượu, đến những quyển sách cũ của Hoàng Thái Hương, cùng cái ao sen đầy bùn ấy, bệnh viện ám mùi thuốc sát trùng ghê tởm ấy... Tất cả những gì đã làm tiền đề cho mọi chuyện sau này.

"Hôm trước, người đàn ông mất tích bao nhiêu năm nay ra tù, tớ đi đón." Tạ Nhất thở dài, "Bất chợt cảm thấy là hình như ông ta sợ tớ."

"Sợ cậu?" Tưởng Linh Khê cuối cùng cũng lên tiếng.

"Ông ta sợ tớ, có vẻ muốn dựa dẫm vào tớ. Tớ nghĩ mấy năm trong tù đã khiến ông ta trở nên hoang mang và sợ hãi." Tạ Nhất cười khổ.

"Còn cậu?" Tưởng Linh Khê hỏi, "Cậu tính thế nào?"

"Tớ?"

Tưởng Linh Khê thở ra, "Tiểu Tạ, cậu sống từng tuổi này rồi mà chẳng chịu tiến bộ tí gì hết."

Tạ Nhất ngậy ra.

Cô lại nói, "Cậu rõ ràng đã không còn là đứa bé bất lực đó, nhưng tâm hồn thì vẫn chưa thể dứt khỏi trạng thái của nó. Cậu chỉ là đang giả vờ làm một người bình thường thôi. Tớ hỏi cậu, người đàn ông kia còn có thể tổn thương cậu được nữa không?"

Cậu trầm mặc.

Cô nói tiếp, "Vậy, rốt cuộc là cậu sợ cái gì?"

Vậy, rốt cuộc là cậu sợ cái gì?

44. Chương 43: Hoa Tàn Rồi Hoa Nở

Tạ Nhất bước ra cửa khách sạn, Vương Thụ Dân ngồi ngoài cửa như ăn mày giật mình một cái, ngoác mồm không biết nói gì, vẻ mặt ngây ngô trợn mắt nhìn cậu.

Tạ Nhất thở dài, "Tôi chưa trả phòng, lên đó ngồi chút cho ấm đi."

Vương Thụ Dân rút cổ, đi đứng loạng choạng, lão đảo đứng lên, cúi đầu cụp tai như đứa bé bơ vơ theo Tạ Nhất lên phòng. Tình hình này hết một nửa là hấn đang giả vờ. Lý Ái Quân có dạy, đối với Tạ Nhất tra đầu còn không chịu chạy như vậy thì càng tỏ ra yếu đuối càng tỏ ra đáng thương thì sẽ càng khiến cậu để ý.

Bao nhiêu năm nay, dù là cầm súng hay cầm bàn tính thì hấn đều nắm quyền làm chủ, muốn gì phải đạt được này, muốn chiến thắng thì phải cố sức nỗ lực, tuyệt đối không được để người khác áp đặt cuộc đời mình.

Nhưng, được người ta thích là một cái tội, đi thích người ta cũng là một cái tội.

Vương Thụ Dân tắm nước nóng xong bước ra thì hít hà nước mũi, nhìn Tạ Nhất ngồi trên giường, trên gối để một quyển tạp chí tên gì không biết. Hấn đi tới, không dám tiến đến quá gần, nhưng cũng chẳng nỡ cách quá xa, vừa vịn cự ly 1 mét, cúi đầu kêu, "Tiểu Tạ."

Tạ Nhất ngược lên.

Vương Thụ Dân nhìn vào mắt cậu, tim bỗng nhói đau.

Tạ Nhất nói, "Lo chuyện Tạ Thủ Chuyết xong, mai sẽ đi về."

Vương Thụ Dân căng thẳng, "Cậu muốn đi đâu?"

"Về Thượng Hải." Cậu nhìn hấn, "Tôi không nợ ông ta gì hết, nhưng ông ta sinh tôi nuôi tôi cũng rất nhiều năm... bây giờ tôi báo đáp cũng là phải ý. Tôi sẽ cho ông ta tiền, mặc ông ta làm gì thì làm... Cậu còn nhớ mẹ tôi chứ?"

Vương Thụ Dân chỉ muốn quỳ xuống cầu xin, nhưng Tạ Nhất lại đắm chìm trong chuyện cũ. Hấn bước tới, nắm lấy tay cậu, rồi bởi nói, "Tiểu Tạ... Tiểu Tạ... Nếu cậu thấy khó chịu, thì cứ đánh cứ mắng tôi... Chỉ cần cậu..."

"Chỉ cần tôi làm sao?" Tạ Nhất khẽ cười, nhưng lại khiến Vương Thụ Dân không nói được lời nào, chỉ biết nhìn cậu van vãn.

Tạ Nhất dời mắt nhìn xuống sàn nhà, lại cười một tiếng, "Đó là số phận của mẹ tôi, từ lâu tôi đã thông suốt. Thời điểm ấy, mọi chuyện phải nên là như vậy, việc xảy đến đã giúp bà được giải thoát. Cậu nói xem, cuộc đời của bà, bình thường lặng lẽ, không tình thân không tình yêu, cũng không có bất kì tình cảm nào đặc biệt. Bà chẳng có gì cả... Nếu như cứ sống tiếp thì chẳng phải sẽ thành dần vật sao?"

"Tiểu Tạ, đừng nói nữa."

"Sống lâu để làm gì? Để phải tận mắt chứng kiến cảnh Tạ Thủ Chuyết dắt người đàn bà dơ bẩn kia về làm ô nhục chính cái phòng cưới của mình sao?"

Vương Thụ Dân ôm Tạ Nhất, để cậu tựa vào ngực hấn, nhưng bất giác lại chỉ khiến hấn nghĩ, rằng lồng ngực mình thiếu ấm áp, thiếu chắc chắn, bằng không sao lại chẳng thể sưởi ấm cho cơ thể lạnh giá của cậu.

Tạ Nhất nhắm mắt, không cự tuyệt.

"Bà yêu lắm người, nên phải trả giá suốt đời." Cậu nói.

Vương Thụ Dân siết chặt hai cánh tay đang ôm cậu lại, câu nói lạnh lùng kia như thể là đang nói chính hấn, làm hấn đau đớn chỉ muốn bỏ chạy để không phải nghe thấy gì nữa. Ai cũng bảo kẻ vô tâm là kẻ hạnh phúc nhất, vì bởi chỉ cần hữu tâm là sẽ hữu tình, rồi thì thương tổn.

Tạ Nhất khe khẽ thở dài, "Cậu nói xem... tôi còn phải trả giá tới khi nào nữa?"

Vương Thụ Dân ngậy ra, những gì Tạ Nhất nói hẳn đều nghe thấy, thế nhưng lại chẳng thể hiểu, lúc sau mới run run hỏi lại, "Tiểu Tạ, cậu nói gì?"

Tạ Nhất hừ một tiếng, gạt bàn tay của hắn ra, "Cậu không hiểu à? Không hiểu thì thôi vậy."

Vương Thụ Dân thấy như mình đang đứng trên một đám mây, nên nhảy bật lên, ra sức đá chân, miệng la ó tựa thú điên, chạy qua chạy lại một hồi, rồi xông vào Tạ Nhất đè cậu xuống đất.

Vai Tạ Nhất đập xuống sàn, ré lên một cái, "Vương Thụ Dân cậu thần kinh à?"

Vương Thụ Dân giật mình, vội vàng bò dậy, chuyển từ trạng thái điên cuồng sang trạng thái chó cứng, "Đập trúng đâu đập trúng đâu? Để tôi xem... Sao trên người cậu nhiều vết máu bầm thế này? Có làm sao không? Băng gạc đâu rồi? Đi bệnh viện thôi. Hôm nay cậu đừng đi đâu hết, phải vào viện khám xem sao."

"Cậu để con mắt dưới lỗ mũi hả? Sờ xong chưa, mau bỏ ra... Vương Thụ Dân cậu làm gì thế?"

Tạ Nhất kháng nghị không thành, bị Vương Thụ Dân bế lên. Tên khốn này đúng chẳng phải đùa mà, có thể bế người ta đi bằng bằng như vậy.

"Từ giờ trở đi cậu là người của tôi. Đừng có chống chế! Tự cậu thừa nhận đấy thôi. Người của tôi nên tôi xót tôi thương. Cậu đó, phải nghe lời tôi biết chưa."

"Cậu hoang tưởng à, tôi nói khi nào? Tôi nói vậy khi nào?"

"Chối cái gì mà chối, tôi bảo cậu nói là cậu nói."

...

Cuộc đời này, mặt trời luôn đủ để sưởi ấm tất cả mọi người.

Mọi chuyện sau đó vẫn theo lệ thường mà diễn ra. Dẫu sao thì không phải ai cũng may mắn là nhân vật trong tiểu thuyết Quỳnh Dao, suốt ngày không ăn không uống không ngủ chỉ nói chuyện yêu đương. Còn phải đi làm, phải ăn cơm, phải kiếm tiền nuôi gia đình... Và còn phải đối mặt với phụ huynh trước vấn đề come out.

Đối với chuyện này, Tạ Thủ Chuyết không có ý kiến gì, Tạ Nhất quanh năm suốt tháng không ghé về nhà, có thì cũng ở nhà họ Vương, rồi tạt ngang qua cho ông ít đồ ít tiền, tiếp lại ra khách sạn ngủ.

Vương Đại Xuyên tỏ vẻ mặc kệ, tuy không biết thằng con nhà mình suy tính thế nào, nhưng sáng sủa vẫn cùng mấy ông bạn già hàng xóm đi tập thể dục, rất có phong phạm của đạo gia. Dẫu mọi chuyện đổ xô ập tới khiến người người nảy sinh nghi vấn, nhưng ông chuyên tâm bèn chí với lý lẽ ông bà để lại, con cháu tự có phúc của con cháu, xã hội hiện giờ đâu còn câu nệ chuyện nói dối tông đường, yêu là yêu thôi. Hoặc cũng có thể vì ông từng qua cơn thập tử nhất sinh nên nghĩ rất thoáng về chuyện con cháu. Nếu như có đứa cháu chẳng khác gì Vương Thụ Dân suốt ngày chọc tức hai ông bà già thì làm sao?

Còn như nhận con nuôi, nghe có vẻ nhân đức cống hiến xã hội đấy, nhưng dẫu gì cũng đâu phải thân thích, tới cả ruột rà còn không trông cậy nổi nói gì tới người dưng.

Vậy nên miễn đi thôi.

Bởi thế chiến trận chỉ còn lại mỗi mình Giả Quế Phương là vẫn kiên cường bám trụ chống kẻ thù.

Bà thì suốt ngày tìm kiếm con dâu vừa lòng, trong khi thằng con bà lại gửi cho bà vô số hình thanh niên trai tráng, còn viết thư đề rằng, "Mẹ xem mẹ xem, cậu này trông rất mạnh mẽ có phải không? Ưu điểm của cậu ta chính là rất nam tính đó, không có dạo đâu."

Vương Đại Xuyên gọi điện mắng, "Thằng mất dạy mẹ mày không lên cơn điên thì mày không vui à?"

Giả Quế Phương ngoại chống địch nội không trợ thủ, buồn bã không thôi, nhưng dần dà dưới sức ép tâm lý cũng chậm rãi thấu hiểu, mất nhấm mất mớ đón nhận sự thật.

Thương cho bà cả đời anh minh thần võ, sau cùng lại bại bởi thằng con dứt ruột để ra.

Bỗng một hôm Vương Đại Xuyên nghe Giả Quế Phương nói, "Nó thích đàn ông thì cũng đành đi, nhưng bộ không thể tìm đứa nào bình thường một chút à? Mỗi ngày lại đổi một đứa, đứa sau khủng khiếp hơn đứa trước, bộ chúng là quỷ đầu thai hả? Nếu có làm lại bản Tây Du Ký mới thì không cần hóa trang đâu, cứ tìm mấy đứa đó là được, đủ hết chín chín tám một kiếp nạn luôn."

Wương Đại Xuyên cười đau cả bụng.

*

Cuối cùng Vương Thụ Dân cũng hoàn thành mục tiêu mở rộng chi nhánh tiệm ăn ra khắp cả nước, sau bao ngày dài đêm thâu cực lực phấn đấu, chịu đủ mọi đắng cay đau khổ. Nơi đầu tiên hắn đến chính là Thượng Hải. Hốt nhiên rất có cảm giác, tông quân mười tám năm, rốt cuộc về được cố quận.

Gập ghềnh đi hết, trời lặn tình về.

"Mẹ, con nói mẹ nghe chuyện này."

"Đẹp, tao không nghe mày nói gì hết! Những chuyện từ miệng mày chẳng có gì là hay ho cả!"

"Mẹ, mẹ phải nghe con nói. Không phải là con vẫn luôn đi tìm một nửa của mình, cùng nhau suốt yên vui suốt đời đấy sao."

"Con mẹ mày, câu này mày nói lần này là lần thứ tám trăm ngàn chưa?"

...Mẹ con không phải chính là mẹ sao?!

"Mẹ, lần này là con hết sức nghiêm túc đó, mẹ coi bấy lâu nay con có gửi hình trai về cho mẹ nữa đâu."

Giả Quế Phương thở hắt ra, có thật là thằng nhãi này nghiêm túc không?

Wương Thụ Dân chắc chắn, "Mẹ, người lần này con nói rất là tốt luôn, không dạo không tóc dài không trang điểm không mặc váy, mà còn có công việc đảng hoàng, nhân phẩm rất tốt, thậm chí còn hiểu..."

Giả Quế Phương có dự cảm bất an, "Người mày tính nói là ai hả?"

"Mẹ cũng quen đó, là Tạ..."

"Thằng khốn nạn!" Hắn chưa nói xong bà đã gầm lên, "Mày nói cái gì? Ai hả? Mày dám làm hại Tiểu Nhất hả? Tao đập chết mày! Sao tao lại sinh ra cái thứ như mày chứ! Tao nói mày biết, mày muốn hại ai cũng được nhưng đừng hòng đụng vào Tiểu Nhất! Vương Đại Xuyên sao ông còn đứng đó huyết sáo cho được hả? Nhìn thằng con trời đánh của ông đi..."

Giả Quế Phương cúp điện thoại. Vương Thụ Dân sững ra nhìn ống nghe, Tạ Nhất ngồi bên vẫn vờ như xem TV cười như điên.

"Sao anh cảm thấy như em mới là con ruột của mẹ vậy." Vương Thụ Dân xáp tới, dụi mặt vào vai cậu, bị cho một cái tát liên đau khổ nói, "Tại sao mọi chuyện lại phản phé thế này?!"

Quần bao nước thấm non xa

Để ta tìm kiếm cho ra bạn lòng.

(Ly Tao/Khuất Nguyên/ Nhượng Tống dịch)

45. Chương 44: Cuộc Đời

Bước từng bước chắc, dạ thích lòng vui.

Không ai có thể hiểu câu nói này sâu sắc hơn Vương Thụ Dân.

Giữa tháng Giêng, Vương Thụ Dân thành công từ tên ăn mày ngày ngày xin ăn xin uống nhà Tạ Nhất lên khách quý được ôm hành lý dọn vào ở thẳng trong nhà. Nói vui thì là hắn được cấp giấy miễn thị thực.

Tạ Nhất cũng chẳng thèm ngó ngang gì tới hắn, tùy hỷ hắn làm gì thì làm. Rốt cuộc lại khiến Dân ta rảnh rỗi sinh nông nổi, bám theo hùng hồn tuyên bố, "Tiểu Tạ, đừng có lo, giấy đăng kí chỉ là chuyện nhỏ thôi,

hoặc là cùng lắm chúng ta ra nước ngoài kết hôn. Mai anh đi mua nhẫn nha. Cỡ bao nhiêu thì được nhỉ? Bọn mình đặt làm cái gắn hột xoàn to thật là to luôn. Kêu người ta làm cho chắc chắn vào, bão táp phong ba hột xoàn cũng không bị rớt.”

Tạ Nhất lạnh lùng đáp, ”Anh tốt nhất là tới nha sĩ kêu người ta trồng lại răng đi.”

”Anh đâu có...” Vương Ngu Ngốc sau một lúc mới ngộ ra, ”Cái gì, ý em là mắng anh vô sỉ hả? Tiểu Tạ, sao em lại nói thế chứ?! Em coi em đi, trái tim chắc chắn hơn cả tường thành, nếu anh mà không vô sỉ thì sao của em được?! Thời buổi này muốn làm nên đại sự thì phải mặt dày một chút.”

Thật là bi kịch mà!

Tên của anh là Vương Thụ Dân chứ gì, vậy thì đêm nay ôm chần ôm gối ra phòng khách ngủ đi!

Gió bắc thổi, hoa tuyết rơi, lòng tái tê...

Vương Thụ Dân thân cao thước tám uất ức nằm chèo queo cong đơ như con tôm trên cái giường nhỏ.

Tới nửa đêm, Tạ Nhất làm việc xong, sức nhớ ra nhẹ nhàng đẩy cửa vào phòng khách, nhìn tạo hình lý thú của Vương Thụ Dân

Trước thì cười sau thì xót. Hôm nay trời trở gió, Vương Thụ Dân bọc chần mỏng nằm trong phòng khách không mở điều hòa.

Cậu lấy remote mở điều hòa lên, rồi quay đi tìm một cái chần nhẹ nhàng khoác lên người Vương Thụ Dân. Nhưng nửa chừng hấn lại đá chần ra, mặt mày nhăn nhó kêu lạnh. Cậu bèn dém chần lại giúp, đôi mắt chưa bao giờ dịu dàng như thế.

Để ý kĩ lại trông thấy vài nếp nhăn dưới đuôi mắt của Vương Thụ Dân. Thì ra hai người đã lãng phí nhiều thời gian như vậy. Ai cũng không còn trẻ nữa. Cậu thở dài, toan đứng dậy.

Bàn tay vừa rút đi thỉnh linh bị kẻ này giờ vẫn nằm ngủ say như chết nắm lấy, làm cậu giật mình nhìn xuống thì thấy Vương Thụ Dân vẫn còn nhắm mắt, vừa nắm tay cậu vừa lấy má cạ vào, vừa cười khúc khích vừa nói, ”Tiểu Tạ... Tiểu Tạ...”

Khi nào lại có thêm tật nói mớ nữa vậy?

Tạ Nhất nhíu mày, cố gắng rút tay ra mà không lay động gì tới hấn, nhưng tay vừa động dậy thì hấn lại càng ra sức nắm lấy, thê thiết nói, ”Tiểu Tạ... đừng đi...”

Cậu bị kéo mất thăng bằng suýt thì ngã sấp xuống nhưng nhanh chóng vịn lấy thành ghế, đoạn mắng tên ngốc này chỉ được cái khỏe mạnh.

Vương Thụ Dân ôm tay cậu như ôm một cái gối, ra chiều hết sức thỏa mãn. Tạ Nhất bó tay, nhẹ nhàng vỗ vai hấn, ”Em không đi, anh buông tay ra. Ngoan, mau bỏ ra nào.”

Nghe bảo trong trường hợp như vậy thì người đang ngủ sẽ nghe gì làm nấy. Vương Thụ Dân đúng thật tỉnh làm theo, còn vừa lẩm bẩm ”Không đi nha” vừa cười hi hí, nới cái tay ôm Tạ Nhất ra. Cậu dịu dàng xoa đầu hấn, mỉm cười một cái, từ từ rút cánh tay ra.

Nhưng ngay khi cậu sắp thành công thoát thân thì người đang nằm ngủ đột ngột túm lấy cậu kéo lên ghế, đè xuống bên dưới người hấn rồi vẫn nhắm hai mắt mà vùi mặt vào cổ cậu cọ cọ.

Tạ Nhất nổi đóa, ”Vương Thụ Dân, anh tính giả điên tới khi nào? Mau đứng dậy cho tôi!”

Vương Thụ Dân mở mắt, không làm bộ nữa, mặt mày tỉnh táo cười nhăn nhó, ”Tiểu Tạ, sao trễ vậy rồi em còn thức nữa? Có mệt lắm không? Anh mát xa cho nha?”

Tên khốn này ngựa quen đường cũ, chẳng thèm quan tâm cậu nói gì đã giở trò lưu manh. Nhưng kể ra cũng tội, dù có đục nước béo cò hay được nước làm tới bao lần thì cũng chưa bao giờ dám hành động gì quá trớn, chỉ luồn tay vào sau gáy cậu mà xoa xoa, lần tay vào vai mà sờ sờ.

Tạ nhất ban đầu còn gồng người lên nhưng từ từ cũng chấp nhận.

Vương Thụ Dân cầu nhàu, "Anh đâu có phải cầm thú đâu mà em lại sợ?" Tuy rằng cũng muốn nổi thú tính lắm, "Em coi mấy giờ rồi? Giờ này mà anh còn nở làm gì em sao? Em đó, có chuyện gì thì mai làm tiếp, đâu nhất thiết phải thức khuya làm cho xong. Bộ em không làm xong thì ngủ gập ác mộng à?"

"Thế anh không nghe câu 'chuyện hôm nay xong hôm nay' ư?" Tạ Nhất được mát xa thoải mái thì cười một tiếng, giọng nói cũng thư thái hơn hẳn, "Mắng anh không biết thường thức thì không chịu nhận đâu. Đồng chí Vương à, làm người thì phải biết sai nhận sai."

Vương Thụ Dân véo gáy cậu một cái làm cậu ré lên một tiếng định vùng dậy nhưng bị ngăn lại, "Nằm yên, cổ em hay bị mỏi, phải làm vậy cho mạch máu lưu thông. Hê hê, dám mắng chồng là không có thường thức nha, chờ hôm nào em rảnh coi anh tính sổ với em!"

"Anh cùng lắm bán chỉ được giá 3 đồng, đừng có mà lên mặt vậy chứ?" Tạ Nhất không vùng vẫy nữa, chỉ liếc kẻ bên trên một cái, hai lỗ tai ưng ửng hồng, vì mặt mỏng nên không thừa nhận.

"Bán chỉ 3 đồng thôi ư, em nở sao?" Vương Thụ Dân xáp mặt tới.

"Cút!"

Tạ Nhất quả thật là rất mệt nên thoáng một cái liền ngủ. Vương Thụ Dân cẩn thận bế cậu về phòng, cởi áo ngoài cho cậu xong rồi kỹ càng dèm chăn giúp, sau thì tắt đèn.

Ánh trăng ngoài cửa len vào phòng rọi lên gương mặt ngủ say của người yêu dấu, Vương Thụ Dân thấy hết sức mãn nguyện. Điều mong mỏi nhất cuộc đời cũng đã có được. Hạnh phúc ngập tràn.

Thân là bộ đội đặc công, Tạ Nhất vừa mở cửa thì hần liền tỉnh, chỉ là làm bộ như vẫn ngủ thôi. Nằm nghe cậu mở điều hòa, đi lấy chăn, dịu dàng dèm góc chăn cho, rồi cảm nhận từng ngón tay mềm lướt qua gương mặt, đến khi nghe thấy tiếng thở dài khe khẽ vang lên.

Quyết định không giả vờ nữa.

Tình yêu đến trong nháy mắt, tương tư đằng đẳng thời không, bên nhau là ước hẹn trọn kiếp.

Hẹn cùng đi cùng ở, cùng quyền cùng luyện.

Thề sang khổ chung đường, tay trong tay đến chết.

Bình thân như thế. Đẹp đẽ như thế.

Vương Thụ Dân nhắm mắt lại, choàng tay ôm Tạ Nhất vào lòng.

Thân nhiệt con người chỉ có 37 độ. Nhưng lại là nhiệt độ ấm áp nhất thế gian này.

Hai người đang vui vẻ không hề hay, cuối tuần sẽ có khách ghé thăm. Vị khách này cả hai chẳng những biết mà còn rất quen. Là hai ông bà lão vô cùng nổi tiếng ở cục điện Bắc Tân, sáng sáng dắt tay nhau đi múa Thái cực quyền.

Vâng, chính là Giả Quế Phương cường quyền và Vương Đại Xuyên xúi quẩy.

Đúng là bi kịch mà!

Ai bảo tên mi là Vương Thụ Dân làm gì!

Sáng sớm Vương Thụ Dân đã ra cửa hàng, không nở gọi Tạ Nhất dậy, làm xong điểm tâm rồi bỏ vào lò vi ba, dán một tờ giấy nhẵn lên cửa tủ lạnh, dặn cậu thức rồi thì phải ăn sáng, ăn cái gì, hâm lại trong bao lâu.

Lúc Tạ Nhất dậy thì đã chín giờ, tự trách mình càng lúc càng sống như heo. Đánh răng rửa mặt xong đi ra thấy tờ giấy nhẵn của Vương Thụ Dân, cười một cái, đi hâm thức ăn. Ăn xong thì rửa bát, tức thì có người gõ cửa.

Hai người thường ngày chẳng có mấy khách ghé thăm. Tạ Nhất chỉ có mỗi đôi uyên ương mới cưới là Jason và Tưởng Linh Khê. Vương Thụ Dân thì chỉ tiếp khách ngay tại cửa hàng. Đột ngột có người nhấn chuông tìm thể này đúng là bất ngờ thật.

Ban đầu Tạ Nhất tưởng là công ty có chuyện, nhưng mở cửa ra thì chết trân toàn tập, đôi mắt hoa đào lười biếng được dịp mở to, lắp bắp nói, "Mẹ... mẹ..."

Giả Quế Phương nói, "Mẹ cái gì, tới thăm hai thằng ngốc tụi con đây. Vừa xuống xe thì hơi ầm đã tấp vào mặt. Tiểu Nhất, con làm gì trợn mắt ghê vậy? Còn không mau mau xách đồ vô giúp mẹ coi."

Tạ Nhất bấy giờ hồi thần, vội vàng xách bao lớn bao nhỏ các thứ vào nhà, ngang qua bếp thì tức tốc xé tờ giấy nhãn của Vương Thụ Dân xuống ném vào thùng rác, rồi rót cho hai ông bà cốc trà nóng.

Chỉ tích tắc thế thôi mà Giả Quế Phương đã dò la hết nhà. Tạ Nhất đổ mồ hôi lạnh, cố nhớ xem nhà có bao nhiêu vết tích của Vương Thụ Dân, không nhớ thì thôi, nhớ ra liền giặt mình. Không ngờ lại nhiều đến thế. Cậu bồn chồn ngồi trên ghế đối diện với hai ông bà, chờ họ lên tiếng.

Vương Đại Xuyên nói, "Chu chọ nhà lớn quá ha, làm việc có vất vả lắm không con?"

"Không ạ. Bây giờ đã ít việc hơn trước rồi."

"Nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng để giống ba nha con, sau này khổ lắm."

"Vâng, con nhớ rồi ạ."

"Ba ruột con khỏe lắm, không la cà ngoài đường nữa, suốt ngày ở nhà hoặc đọc sách hoặc làm vườn thôi. Ông ấy nhắn chúng ta báo với con, còn dặn con đừng lo."

Cậu gật đầu.

"Con ở đây khí hậu vừa ẩm vừa lạnh, dễ mắc bệnh thấp, phải cẩn thận biết không?"

Lại gật đầu.

Nói chuyện phiếm xong bèn bàn vào trọng tâm, "Thằng trời đánh Vương Thụ Dân đâu rồi, không ở nhà hả?"

Tạ Nhất suýt thì phụt hết nước đang uống trong miệng ra, sặc sụa ho vài tiếng. Giả Quế Phương nói, "Cái thằng này, uống nước thôi mà cũng bị sặc, có gì gấp đâu con?"

Tạ Nhất ngược lên nhìn bà, "Mẹ à, con..."

Giả Quế Phương hừ một cái, "Con gọi nó về cho mẹ, mẹ có chuyện muốn nói với nó."

Tạ Nhất lo lắng gọi điện cho Vương Thụ Dân, kể hết tình hình. Bên kia cũng choáng váng, vội vàng chạy về.

Giả Quế Phương nói tiếp, "Con đó, có công việc đang hoàng, tiền đồ xán lạn, nhà cửa ổn định, sao lại ngu dại thế hả?"

Tạ Nhất càng lúc càng sợ, cúi đầu không dám nói.

Bà lại tiếp, "Con thích ai không thích, sao lại đâm đầu vào thằng ngu đó? Có phải vì cuộc sống thuận lợi quá nên muốn tìm chút mới mẻ phần khích có phải không?"

Hừm, sao nghe quái quái thế nào ấy nhỉ?

Bà thở dài, "Mẹ tới chính là để làm hậu thuẫn cho con đó, phải giáo huấn thằng ngu Vương Thụ Dân một chút. Sau này nó mà dám ăn hiếp con thì gọi điện méc mẹ, mẹ không đập chết nó thì không phải là mẹ."

...

...

Đây là tình huống gì vậy trời?

Tạ Nhất ngơ ngác trợn mắt lên nhìn hai ông bà người thì vui vẻ người thì hả hê, "Mẹ?"

"Nó mà dám lém phéng có tình nhân bên ngoài thì mẹ sẽ bóp chết nó với thằng đó luôn!"

Thực ra, với tính cách của Vương Thụ Dân thì không đời nào có gan làm chuyện đó đâu. Tạ Nhất nghĩ.

Đợi khi Vương Thụ Dân trở về thì hắn đau lòng nhận ra, người đến chính là phe địch, dễ dàng vây hắn vào thế hiểm.

Suốt một buổi chiều, ngoài dạ dạ văng văng ra thì hắn không thể nói cái gì khác.

Đợi khi hai ông bà càng già càng dẻo dai xách hành lý đi du lịch Giang Nam thì Vương Thụ Dân cả tinh thần lẫn thể xác đã hoàn toàn te tua tan tác.

Tạ Nhất lúc đầu còn lo lắng, không dám hy vọng gì nhiều, nhưng sau đó lại trở nên thoải mái dễ chịu hơn.

Cuộc đời mà, vẫn còn rất dài, rất dài.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-thu-nhan-sinh>